

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI BESTSELLER

#ORPPERSEPHONE

ROBYN CARR
VIRGIN RIVER

Fısıldayan Kaya

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

FISILDAYAN KAYA

Orijinal Adı: Virgin River / Whispering Rock

Yazarı: Robyn Carr

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Emine Önköl

Editör: Elif Dinçer

Düzelti: Fahrettin Levent

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Temmuz 2014

ISBN: 978 9944 82-892-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2007 Robyn Carr

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Fısıldayan Kaya

Robyn Carr

Çeviri
Emine Önkâl

epsilon®

Bir

Mike Valenzuela güneş doğmadan çok önce uyanmış ve eşyalarını cipine yüklemişti. Los Angeles'a kadar çok yolu vardı, bu yüzden güne erken başlamak istiyordu. Körfez Bölgesi'ndeki trafik durumuna bağlı olarak, Virgin River'dan başlayan yolculuk muhtemelen 8 -10 saat sürecekti. Evi olarak kullandığı karavanı kilitledi. Karavan Jack'in işlettiği bar ve lokantaya ait arazide park edilmiş olduğu için, Mike her ne kadar bir sorun olacağını düşünmese de, Jack ve Preacher'ın karavana göz kulak olacaklarını biliyordu. Burada yaşamayı seçmesinin birçok nedeninden biri de buydu: Burası sakindi. Ufak, huzur dolu ve güzeldi; burada insanın aklını karıştıracak hiçbir şey yoktu. Daha önce hayatında Mike çok kez tam aksini yaşamıştı.

Daimi olarak Virgin River'a yerleşmeden önce, Mike defalarca Humboldt bölgesindeki dağ kasabasına avlanmak ve balık tutmak için, ya da hâlâ yakın olduğu eski denizci arkadaşlarıyla vakit geçirmek için buraya gelmişti. Eskiden Los Angeles Polis Müdürlüğü'nde Çeteler Bölümünde komiser muavini olarak görevliydi. Bu işi görev esnasında üç kurşunun hedefi olması ile sona ermiş ve kurşunların

vücudundan çıkarılması sırasında zor bir süreç geçirmişti. Preacher'ın besleyici yemekleri ve Jack'in karısı Mel'in omzuna uyguladığı fizik tedavi desteğine ihtiyaç duymuştu. Bu 6 aylık süre sonunda Mike olabileceği kadar iyileşmişti.

Virgin River'a yerleştikten sonra sadece bir kez evine gitmişti, o da anne babasını, kardeşlerini ve onların ailelerini ziyaret etmek için. Şimdi bir hafta kalmayı planlıyordu, bu sürenin birer gününü gidiş ve dönüş yolculuğuna ayırdıktan sonra kalan 5 gününü neşeli ve eğlenceli Meksikalılar arasında geçirecekti. Ailesinin geleneklerine göre bu süreç, dur durak bilmeyen bir kutlama halinde geçecekti. Annesi ve kız kardeşleri sabahtan akşama kadar yemek pişirecekler, erkek kardeşleri buzdolabını birayla dolduracaklar, aile dostları ve polis arkadaşları da onu görmeye geleceklerdi. Güzel vakit geçirmeyi umuyordu, uzun süren iyileşme döneminden sonra yuvaya dönüş için harika bir fırsat olacaktı bu...

Anayola çıkalı 3 saat kadar olmuştu ki telefonu çaldı.

Virgin River'da cep telefonları çekmediği için duyduğu ses onu şaşırtmıştı.

"Alo," diye cevap verdi.

Jack, "Senden bir ricam var," dedi. Sesi sanki yeni uyanmış gibi çatlak çıkıyordu.

Herhalde Mike'ın güneye doğru yola çıktığını unutmuştu.

Mike arabanın saatine göz attı. Saat daha 7 bile olmamıştı.

Gülerek, "Tabii, ben neredeyse Santa Rosa'ya vardım bile," dedi. "Bu nedenle Garberville'den geçerek bar için buz alıp getirmem pek kolay olmayacak, ancak..."

“Mike, konu Brie,” dedi Jack

Brie Jack’in en küçük kardeşi ve gözbebeğiydi. Mike için de gerçekten çok değerliydi. “Şimdi hastanede,” diye devam etti Jack.

Mike bir an direksiyon hâkimiyetini kaybetti. “Dur bekle,” dedikten sonra emniyetli bir yere park etti ve derin bir nefes aldı. “Anlat,” dedi.

“Dün gece saldırıya uğramış,” dedi Jack. “Tecavüze uğramış. Dövülmüş.”

Mike, “Olamaz,” dedi. “Sen ne diyorsun?”

Jack sözlerini tekrarlamadı, “Babam biraz evvel aradı, Mel ve ben toparlanıyoruz, hazır olur olmaz yola çıkacağız. Dinle, onun başına gelenleri incelerken bana yol gösterecek, kanunları ve kriminolojiyi iyi bilen birine ihtiyacım var. Bunu yapanı yakalayamamışlar, soruşturma başlatmaları lazım, değil mi?” dedi.

“Çok mu kötü?” diye sordu Mike.

“Babam çok detaya girmede, ama acilden çıktığını ve bir odaya alındığını biliyorum, sakinleştirici verilmiş, bilinci yarı açık, cerrahi bir müdahale yapılmamış. Birkaç telefon numarası yazabilir misin? Ve lütfen telefonunu açık tut, bir şey sorabilirim veya benzer bir şey için arayabilirim...”

“Tabii ki,” dedi Mike. “Numaraları ver.”

Jack hastanenin, babasının, Sam’in numaralarıyla Sacramento’ya giderken şarj edecekleri ve yanlarında bulunduracakları Mel’in eski telefonunun numaralarını verdi

“Şüpheli biri var mı? Tanıdığı biri olabilir mi?”

“Şu an durumu dışında hiçbir şey bilmiyorum. Babamı ancak yola çıktıktan sonra telefonları şarj edip dağları ve ormanı geçtikten sonra arayabileceğim, bakalım ne ha-

vadis verecek. Şimdi hemen yola çıkmam lazım, bir an evvel oraya ulaşmak istiyorum.”

“Tamam,” dedi Mike. “Elbette. Telefonum sürekli cebimde olacak. Şimdi hastaneyi arayayım, bakalım ne öğrenebileceğim.”

Jack, “Teşekkürler, bu çok iyi olur,” dedi ve telefonu kapattı.

Mike oturduğu yerde çaresiz bir halde uzun süre telefonuna baktı. Brie olmasaydı, diye düşündü. Tanrım, keşke Brie olmasaydı!

Aklına beraber geçirdikleri zamanlar geldi. Birkaç ay önce Virgin River’a yeğenini, Jack ve Mel’in yeni doğan bebeklerini görmeye gelmişti.

Mike onu nehir kenarında piknik yapmaya götürmüştü; burası nehrin en geniş kısmıydı, ancak su sığ olduğu için balıkçıların ilgisini çekmiyordu. Orada büyük bir kaya kütesinin karşısında yemek yemişler ve suyun kayalara çarparken çıkardığı fısıltıya kulak vermişlerdi. Burası daha çok gençlerin sevgilileriyle birlikte geldikleri bir yerdi. Bu koca kaya kütesi, nehir yatağında gelişen harika bazı olaylara tanık olmuş ve birçok sırrın gizli kalmasını sağlamıştı. Hatta aslında burada Mike’ın kendisine ait bir sırrı da vardı. O gün orada Brie’nin elini uzun süre tutmuş, Brie de elini geri çekmemişti. Mike ona ne kadar bağlandığını ilk defa o zaman anlamıştı. Bir nevi tutku denebilirdi buna. Otuz yedi yaşında ihtiyar bir adamın aşkı gibi gelse de, aşkın yaşla ne ilgisi vardı, kendini on altı yaşında bir delikanlı gibi hissetmişti.

Aslında Mike ve Brie’nin ilk tanışmaları yıllar önce Jack’in Irak’taki son görevinden önceki izni sırasında Sac-

ramento'daki ailesini ziyarete gittiği dönemde, Brie de ağabeyini görmeye geldiği zaman olmuştu. Mike o zamanlar görevli olduğu yedek müfrezenin aktifleştirileceğinden, bu vesile ile Jack'le tekrar karşılaşacağından ve ikinci kez onun emrinde görev alacağından haberdar değildi. Brie de oradaydı ve Sacramento'lu bir polisle yeni evlenmişti. Mike onun kocası için, iyi bir adama benziyor, diye düşünmüştü. Brie ise Sacramento'da bölgede savcı olarak çalışıyordu. Yaklaşık 1.60 boyunda ufak tefek bir kadındı, beline kadar uzanan, yumuşak, kahverengi saçları vardı. Görüntüsü her ne kadar saf, küçük bir kıza benzese de aslında küçük değildi. En azılı suçluları bile hapse göndermekte üstüne yoktu ve memleketin en çetin savcılarından biri olduğu konuşuluyordu. Mike onun güzelliğinin yanında beynine ve cesaretine de hayran olmuştu.

Geçmişte, vurulma olayından önce, kimsenin evli ya da bekâr olması umurunda olmazdı ama onlar yeni evliydi ve Brie kocasına âşıktı. Gözü ondan başka hiçbir erkeği görmüyordu.

Jack'in oğlu doğduğu zaman ve tekrar Virgin River'da karşılaştıklarında, Brie zor bir boşanma davasından sonra toparlanmaya çalışıyordu; kocası onu en yakın arkadaşı için terk etmişti ve Brie perişan olmuştu. Yalnız kalmış, incinmiş ve kırgındı. Mike'ın da içi burkulmuş ve hemen onu kollarının arasına alarak teselli etmek istemişti. Ama Brie kocasının sadakatsizliğinden yılmış olduğu için kalbini kimseye açmamaya kararlıydı. Hiçbir erkeği gözü görmüyordu. Hayatında hiç kimseye, hele de geçmişte birçok kadınla yakın ilişkisi olan başka bir çapkına yer yoktu. Bir sorun da Jack'in bebek bakıcısı olmasıydı, ona karşı

bu kadar korumacı davranması garip kaçıyordu. Ancak Mike artık eskiden olduğu gibi çılgın, başıboş bir kadın sevdalısı değildi. O sakattı, vücudu artık istediği şekilde çalışmıyordu.

Onu son gördüğünden beri sadece birkaç hafta geçmişti.

Ailenin geri kalanıyla birlikte Virgin River'a Jack'in yeni evinin inşaatına başlamak üzere yardıma gelmişlerdi. Preacher ve nişanlısı Paige ertesi gün bu yeni evin çatılmış çatısı altında evleneceklerdi. 6 ay önce bir adım bile atmakta zorlandığı göz önüne alınırsa, düğünde Brie'yi dans pistinde oldukça iyi döndürmüştü. Harika bir parti olmuştu. Yöresel ve lezzetli bolca yemek yenmiş, barbekü yapılmıştı, sonra iskemleler kenara çekilerek, orkestra Jack'in henüz inşaatı bitmemiş, çevresi çiçeklerle süslenen evinin zeminine yerleşmişti. O da Brie'yi kahkahalar atarken kollarına almış ve döndürmeye başlamış, fırsat buldukça tempoya uyarak yanağını onun yanağına dayamış ve kulağına muzipçe, "Ağabeyin kaşlarını çatmış bize bakıyor," diye fısıldamıştı.

"Acaba neden?" diye gülmüştü Brie.

Mike, "Kendisine benzeyen bir adama yakın olmanı istemiyor herhalde," diye cevap vermişti.

Bu cevap onu çok eğlendirmişti anlaşılan. Kafasını geriye doğru atmış ve coşkulu bir kahkaha atarak, "Boşuna şişinme," demişti. "Senin kadınlar üzerindeki büyük başarıyla ilgisi olmasa gerek. Sen ağabeyimin bebek bakıcısının peşindeki sıradan bir erkeksin. Hepsi bu."

"Sen kendin de bebek sayılmazsın," diye onu kendine çekerek cevaplamıştı Mike. "Bence bu konuyu fazla diline

doladın ve onu sinirlendiriyorsun, bilmiyor musun kafası çabuk atar?”

Brie yanıt olarak ona daha çok sokulmuş ve “Bana kızmaz,” diye fısıldamıştı.

Mike ise, “Senin içinde bir şeytan olmalı,” demiş ve onu boynundan öpmüştü.

Brie, “Senin içinde de bir sersem olmalı,” demiş ve boynunu biraz daha açmak için başını yavaşça geriye doğru atmıştı.

Sonraki yıllarda onunla baş başa kalmak için zaman zaman fırsat bulmuş, onu baştan çıkarmış ve sonradan hayallerine girecek şekilde sevişmişlerdi. Ancak bedenindeki 3 kurşun bazı şeylere engel oluyordu elbette. Onu ağabeyinin koruyucu gözlerinden uzaklaştırsa bile sevişmeyi tam neticelendiremiyor ve o zaman da, “Beni ağabeyine vurdurmak mı istiyorsun?” diyordu.

“Yok, seni gerçekten vuracağını hiç sanmıyorum. Ama ben yıllardır doğru dürüst bir düğün arbedesine girmedim.”

Ayrılırken ona kısaca sarılmış, tatlı kokusunu içine sindirmiş, yanağına değen yanağını ve elini beline dolayarak kendisine yaklaştırdığı bedenini hissetmişti. Arkadaşça bir tavırdan biraz fazlasıydı bu, kışkırtıcı bir dokunuştı ve Brie de buna karşılık vermişti. Mike onun flört etmekten zevk aldığını düşünmüştü. Biraz kırıştırmak gibiydi bu, ama kendisi için konu bundan çok daha fazla önem taşıyordu. Brie, Mike’ın aklında onu rahatsız edecek kadar çok yer işgal ediyor ve eğer Mike ona aşkını sunabilse Brie’nin, tüm kalbini ve ruhunu ele geçireceğini hissediyordu, hatta belki geçmişindeki tüm kadınları bile unut-

turacaktı. Bu aslında Mike'ın istemediği bir şeydi, ancak yine de onu düşünmekten ve arzulamaktan vazgeçemiyordu.

Bu talihsiz olayı, Brie'nin başına gelenleri ve hastanede ki halini düşünmeye bile dayanamıyordu. Kalbi paramparça olmuştu. Onun iyileşeceğini bilmek için can verebilirdi.

Arabasını harekete geçirdi, omzundan geriye baktı ve tekrar anayola çıktı. Gaza bastı ve Sacramento çıkışını yakalamak için hızla akan trafik şeridine geçti.

Birkaç saat sonra Mike devlet hastanesine ulaştığında, Sam'in cep telefonuna oraya vardığını bildiren ve onları nasıl bulacağını soran bir mesaj bıraktı. Bu suçun kurbanı olan bir savcının özel koruma altında olduğunu ve diğer hastalarla aynı ortamda olmayacağını varsayıyordu.

Sam hastanenin kapısına geldi ve elini uzatarak, "Mike. İyi ki geldin. Eminim Jack burada olmandan çok memnun olacaktır," dedi.

"Güneye doğru yola çıkmıştım ve zaten neredeyse buralara kadar gelmişim. Brie benim için özel bir dosttur, yardımcı olmaya hazırım."

Sam dönerek asansörlere doğru ilerlerken, "Maalesef bir şey yapabilir misin bilmiyorum," dedi. "Bedensel olarak iyileşeceğini biliyorum ama böyle bir olaydan sonra bir kadın neler yaşar onu tahmin bile edemiyorum doğrusu..."

"Şimdiye kadar ne öğrendiniz?" dedi Mike. "Saldırganı tanıyor muymuş?"

"Ah evet. Jack'in oğlu doğduğu dönemde Brie'nin üzerinde çalıştığı davayı hatırlıyor musun? Seri tecavüzcüyü hani? Medyada yapılan gösteriyi? Aynı adammış, polise teşhis etti."

Mike durdu ve kaşlarını çatarak, “Emin miymiş peki?” diye sordu. Henüz özgürlüğüne kavuşan birinin böyle bir şey yapması çok saçma, diye düşündü. Brie o davayı kaybetmişti ve bu onun için tam bir hezimet olmuştu, çünkü boşanma davası ve bu dava peş peşe gelmişti. Gökyüzü üstüne çökmüş gibi kötü hissetmişti kendini. Ayrıca olay bu tip adamların işine pek benzemiyordu, onlar hemen sıvışarlardı. Brie gibi onların peşine düşebilecek cesareti olanlardan mümkün olduğunca uzağa kaçarlardı.

“Son derece emin,” dedi Sam.

Mike, “Acaba kafasına darbe mi almıştı? Hayal mi görmüştü? Darbe yüzünden gerçekten uzaklaştığı gelip gitmeler mi oluyordu?” diye düşünmekten kendini alıkoyamadı.

“Ya yaraları?” diye sordu.

“Suratı paralanmış, iki kaburgası kırık ve gerisi malum.” dedi Sam. Duraksadı ve “Malum olanlar tecavüz sırasında gerçekleşmiş. Bilirsin,” dedi.

Mike, “Bilirim,” dedi. Kesikler, kanama, çürükler...

“Tecavüz uzmanı bir yetkili ya da polis onunla görüştümü?”

“Evet, ama o sadece Mel’i istiyor, haliyle.”

“Tabii,” dedi Mike. Jack’in karısı Mel, Virgin River’da hemşire ve ebelik görevlerini yürütüyordu ve daha önce Los Angeles’ta büyük bir travma merkezindeki çalışmalarından dolayı seneler süren uzun bir tecrübesi vardı. Dayak ve cinsel istismar konularında uzmandı.

O bu olayın tıbbi açıdan gözü kulağı olabilirse, Mike da polisiye açıdan gerisini takip edebilirdi. “Bu sabah saat yedide haberleştik. İki-üç saate kadar buraya gelmiş olurlar, tabii şehirden ne kadar çabuk çıkabildiklerine bağlı.”

Mike o sırada bir odanın girişinde duran üniformalı bir memuru fark etti; Brie bu odada olmalıydı. “Gidip birileri ile konuşayım, bakalım yeni bir şeyler öğrenebilecek miyim. Ama önce aileye bir merhaba demek istiyorum,” dedi. Aşağıdaki holde grup halinde bekleyen insanlara yaklaştı. Jack’in diğer üç kız kardeşi, onların kocaları ve birkaç yeğen olmak üzere hepsi Mike’ı görmekten memnun olmuşlardı ve teşekkür ettiler. Daha sonra hemşirelerle konuşmak ve güvenlik odasında bu işi takip eden emniyet sorumlusunun telefonunu almak gibi işleri halletti. Dedektiflerin söylediklerine göre zanlı henüz bulunamamıştı. Doktor yaralar hakkında bilgi verdi, ama hepsi bu kadardı. Anlaşılan feci bir saldırıya uğramasına rağmen Brie fiziksel olarak iyileşecekti.

Üç saat kadar sonra Jack, Mel ve bebek David de gelmişlerdi. Jack babasına sarıldı ve Mike’a şaşkınlıkla bakarak, “Sen burada mısın?” diye sordu.

Mike, “Zaten yakınlardaydım, bari geleyim belki yardımım dokunur, şahsen olayın mahallinde olmak daha iyi olur diye düşündüm,” diye cevap verdi.

“Bak bunu hiç beklemiyordum,” dedi Jack.

“Hadi canım, sen benim için daha fazlasını yapardın,” diye cevap verdi Mike. “Ayrıca Brie’yi sevdiğimi bilirsin,” diye ekledi. Sonra, “Mel,” diyerek bebek David’e uzandı. “Gelir gelmez seni görmek istiyormuş.”

“Ah tabii,” dedi Mel ve bebeği ona verdi.

“Sanırım tecavüz delillerinin nasıl toplandığı konusunda Mel’in görüşünü istiyor,” dedi Mike Jack’e dönerek. “Hadi git sarıl kardeşine. Şimdi artık onu görebilirsin.”

“Sen onu gördün mü,” diye sordu Jack.

“Hayır, sadece aileye müsaade var. Ama birkaç kişi ile görüştüm, ne biliniyorsa öğrenmeye çalıştım.”

Jack, “Tanrım,” dedi ve arkadaşının pazılarını sıkarak sözüne devam etti. “Sağol Mike, Bunu hiç beklemiyordum.”

Mike, “Olur mu hiç, beklemeliydin.” diyerek küçük David’le oynatarak güldü. “Bizim aramızda işler böyle yürür, değil mi?”

Jack devlet hastanesinde yatan kardeşinin yanında neredeyse 12 saat boyunca oturdu. Oraya vardıklarında saat sabah on birdi, şimdi ise gece on bir olmuştu. Aile fertleri kapının dışındaki koridorda hep birlikte bütün gün beklemişlerdi, ama akşam olunca hayati tehlikesi olmadığı ve hastaya sakinleştirici verildiği için evlerine dönmüşlerdi. Mike, Mel ve bebeğini Sam’in evine götürmüş ama Jack, Brie’yi yalnız bırakmak istememişti. Brie bütün aileye yakındı, ancak Jack’le arasındaki bağ en güçlü olanı idi.

Jack kardeşinin bu halini gördükçe içi paramparça oluyordu. Brie’nin suratu korkunç görünüyordu, şişmiş ve morarmıştı. Durumu doktorun söylediğinden daha vahim gibi duruyordu. Ancak hasar kalıcı değildi ve eski güzelliğine kavuşacaktı. Jack birkaç dakikada bir eğiliyor, onun yumuşak saçlarını okşuyor ve eline dokunuyordu. O ise verilen sakinleştiriciye rağmen uykusunda ara ara çırpınıyordu. Kaburgalarındaki sorundan çekinmese Jack onu bu hezeyanlar esnasında sıkıca kucaklayacaktı. Bunu yapamadığı için yatağa doğru eğiliyor, kardeşinin yüzünün şişmemiş olan kısımlarına dokunuyor, alnına bir öpücük kondurarak, “Buradayım Brie, artık emniyettesin bebeğim,” diyordu.

Gece yarısı olmuştu ki omzunda bir el hissetti, dönünce kendini Mike'ın kara gözlerine bakarken buldu.

“Artık eve git Jack,” dedi. “Biraz dinlen, ben burada onun yanında kalırım.”

“Onu bırakamam,” dedi Jack.

Mike, “Bırakmak istemediğini biliyorum, ama ben biraz kestirdim,” diye uydurdu. “Sam evinde bana bir oda verdi. Olur da uyanırsa diye ben burada yanında otururum, ki bence uyanmayacaktır. Ayrıca şurada koridorda polis de var. Git biraz dinlen ki yarın burada gereken şekilde hazır olasın.”

“Ya ben yokken uyanırsa...”

“Serumla onu bütün gece uyutacak kadar kuvvetli sakinleştirici veriyorlar,” diye cevap verdi yavaşça Mike. “Merak etme.”

Jack hafifçe gülümsedi. “Sen vurulduğun zaman bir hafta boyunca her gece yanbaşımda oturmuştum.”

“Evet,” dedi Mike. “Ödeşme zamanı. Hadi evine, karının yanına git. Sabah erkenden görüşürüz.”

Jack'in sonunda gitmesine şaşırmişti Mike. O değer verdiği insanlar için günlerce yorgun olsa da ses çıkarmayan bir adamdı. Mike Brie'nin yatağının yanındaki iskemleyle oturarak nöbet tutmaya başladı. Yüzündeki dayak izleri onu şaşırtmıyordu, daha kötüsünü görmüştü. Ama içten içe üzülmüyordu. Nasıl bir canavar onu bu hale getirmişti, gözlerine inanamıyordu.

Gece boyunca hemşireler gelip giderek serumu kontrol edip tansiyonunu ölçtüler, arada da kendi dinlenme odalarından Mike'a kahve getirerek ikram ettiler, bunun tadı makine kahvelerinden çok daha iyi idi.

İçtiği kahveler yüzünden hemşirelerin birine yerine oturmasını rica ederek koridorun sonundaki tuvalete koşmuş, bunun dışında yerinden kıpırdamamıştı. Ama Brie de yatakta birkaç kere rahatsızca dönmek dışında hiç kıpırdamamıştı.

Mike zamanında vurulmuş askerleri zarar görmeyecekleri yerlere taşımış, ölmek üzere olan askerlerin yanıbaşında otururken kafasının yanından keskin nişancıların kurşunları uçuşmuştu. Ama bunların hiçbirisi Brie'nin hırpalanmış bedenine bakarken hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Ona yapılanları düşündükçe vücudunu daha önce varlığını bile bilmediği bir öfke kaplıyordu. Her ne kadar onun güçlü ve güzel bir kadın olduğunu bilse de, ona baktıkça aklına sürekli birkaç ay önce pikniğe götürdüğünde hafızasına kazıdığı o hassas çehre geliyordu. Kocasından terk edilmiş ve ihanetten dolayı mahvolmuş genç ve güzel bir kadın. Hangi aptal ondan vazgeçebilir, diye düşündü. Akı almıyordu.

Tecavüz davası Brie'nin hayatının en zor davalarından biri olmuştu. Bu seri tecavüzcü sanık ile ilgili dava raporunu hazırlaması aylar sürmüştü. Adli deliller güçlüydü ama ona davayı kaybettiren, kötü özgeçmişli olan bir hayat kadını olmuştu ve neticede sanık serbest kalmıştı. Başına gelenlerden sonra kendine gelince polise aynı adamı kendisine tecavüz eden kişi olarak teşhis etmişti.

Sabahın erken saatlerinde Brie, hâlâ şiş olan yüzünü Mike'a çevirmiş ve gözlerini açmıştı; daha doğrusu açmaya çalışmıştı. Özellikle çok şiş olan bir tanesi kısmen kapalıydı. Mike hemen sokuldu ve "Brie," diye fısıldadı. "Benim Brie. Buradayım."

Brie elleriyle yüzüne dokunarak, “Hayır! Hayır!” diye haykırdı.

Mike nazikçe onun bileklerini tutarak, “Brie! Benim Mike. Merak etme, Her şey yolunda,” dese de Brie ellerini yüzünden çekmedi. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Beni böyle görmeni istemiyorum...”

“Hayatım, gördüm bile,” diye cevap verdi Mike. “Saatlerdir burada oturuyorum. Hadi, sorun yok.”

Brie Mike’ın, ellerini hırpalanmış yüzünden yavaşça uzaklaştırmasına müsaade etti. “Neden? Sen neden buradasın? Burada olmamalıydın!”

“Jack soruşturmanın nasıl yapıldığını anlamakta ona yardımcı olmamı istedi. Ben de burada, senin yanında olmak istedim.” Mike yavaşça Brie’nin kaşını okşadı ve “İyi olacaksın, merak etme,” diye devam etti.

“Ama o. O benim silahımı aldı.”

“Polisin haberi var canım. Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Çok tehlikeli biri o, onu yakalamaya çalışıyordum; bu nedenle bunu yaptı. Onu müebbede mahkûm ettirecektim.”

Mike’ın çenesi kasıldı, ama sesini yumuşak tutmaya devam etti. “Merak etme Brie, sorun yok, artık bitti.”

“Buldular mı onu,” diye sordu Brie. “Yakaladılar mı?”

Mike, “Hayır,” yanıtını verirken keşke bu soruyu sormasaydı, diye düşünüyordu. “Henüz yakalayamadılar.”

“Beni neden öldürmediğini biliyor musun?” derken bir damla gözyaşı şişmiş gözünden morarmış burnunun üstüne doğru akıyordu. Mike yavaşça bu gözyaşı damlasını sildi. “Ölmemi istemediğini söyledi. Yine onun peşine düşmemi ve mahkemede serbest kalmasını izlememi istiyor. Prezervatif kullanıyordu.”

“Ah Tanrım, hayatım.”

“Onu yakalayacağım Mike.”

“Lütfen. Şimdi bunları düşünme. Hemşireyi çağıracağım, sana bir sakinleştirici daha versinler.” Düşmeye basar basmaz hemşire geldi. “Brie’nin tekrar uyumak için takviyeye ihtiyacı var.”

“Elbette,” dedi hemşire.

Brie, “Tekrar uyanacağım nasılsa,” dedi, “uyanınca da aynı şeyleri düşüneceğim.”

Mike, “İstirahat etmeye çalış,” dedi ve uzanarak kaşının üstüne bir öpücük kondurdu. “Ben buradayım. Kapının önünde de sürekli bir polis memuru bekliyor, tamamen emniyettesin.”

“Mike,” diye fısıldadı Brie. Uzun bir dakika boyunca elini tutarak, “Gelmeni Jack mi istedi?” diye sordu.

Mike onun kaşına hafifçe dokunarak, “Hayır,” dedi. “Başına gelenleri duyunca gelmek zorundaydım,” diye fısıldadı. “Mecburdum.”

Seruma takılan sakinleştirici etkisini göstermeye başlarken Brie’nin gözleri yavaşça kapandı. Eli Mike’ın avuçlarından kayınca, o da tekrar arkasına yaslandı. Sonra kendi yüzünü avuçlarının içine alarak yere diz çöktü ve sessizce ağladı.

Jack şafak sökmeden hastaneye geri gelmişti. Duş alıp tıraş olmuş olmasına rağmen pek dinlenmiş gibi görünmüyordu. Gözlerinin altında kara halkalar oluşmuştu ve gündüz gözüyle biraz korkutucu görünüyordu. Mike’ın da sevdiği kız kardeşleri vardı, bu nedenle Jack’in içinde yanan öfkeyi anlayabiliyordu.

Mike Jack’le sakin bir şekilde konuşmak ve Brie’nin

geceyi istirahat ederek geçirdiğini söylemek için odanın kapısını yavaşça açarak dışarıya koridora çıktı. Onlar orada dururken viziteye çıkan doktor ve yanındaki hemşire odaya girdiler. Mike da fırsattan istifade erkekler tuvaletine gitti. Aynaya baktığı zaman kendisinin Jack'ten daha beter görüldüğünü fark etti. Onun da duş almaya ve tıraş olmaya ihtiyacı vardı, ama oradan uzaklaşmak istemiyordu. Yakında aile fertleri tekrar geleceklerdi, ama Mike'ın kanısına göre Brie'yi hastanede uzun süre tutmayacaklardı.

Odaya geri dönerken Jack'in kapının önünde bir adamla konuştuğunu fark etti. Jack'le adam tam yüz yüze idiler. Güvenliği sağlamakla sorumlu polis memuru onlara yaklaşırken elleriyle birbirlerinden uzaklaşmaları gerektiğini belirtiyordu. O anda Mike diğer adamın Brie'nin eski kocası Brad olduğunu anladı. Jack birkaç saniye sonra adamı öldürecek gibi görünüyordu. Mike hemen, "Hop," diyerek aralarına girdi ve önce kolunu, daha sonra tüm bedenini aralarına sokarak onları birbirlerinden uzaklaştırdı. Tekrar, "Hop," dedi. "Saçmalamayın, kendinize gelin."

Jack Mike'ın omzu üstünden uzanarak Brad'e seslendi: "Burada ne halt ediyorsun?"

Brad ters ters bakarak, "Ben de seni gördüğüme sevindim Jack," dedi.

Jack ise, "Burada işin yok senin," diye bağırdı. "Onu terk ettin ve aranızdaki her şey bitti."

"Hey," dedi Brad kızgın bir şekilde. "Ben Brie'den vazgeçmedim ve asla vazgeçmeyeceğim. Onu mutlaka göreceğim."

"Hiç sanmıyorum," dedi Jack. "Seninle uğraşacak hali yok şimdi."

“Kimin kalıp kimin gideceğine sen karar veremezsin Jack, buna ancak Brie karar verir.”

“Hadi ama,” dedi Mike sert bir tavırla araya girerek. “Burası bu konuların yeri değil.”

“Sor bakalım dışarıda devam etmek ister mi,” diye patladı Jack.

“Evet ben-”

“Hop hop. Burada bu işleri yapamazsınız!” Mike kollarını açarak iki erkeği birbirinden uzaklaştırdı.

Brad, Mike’ı iterek Jack’e iyice yaklaşmıştı, ancak sesini dikkatle yumuşatarak, “Bana kızgın olduğumu biliyorum Jack,” dedi. “Hem duruma hem de bana kızgınsın. Seni suçlamıyorum. Ama bana kabadayılık edersen Brie için durum daha da zorlaşacak. Ve bu memur da seni alıp götürecektir.”

Jack ise dişlerini gıcırdatarak Mike’ın öbür tarafından ittiriyordu ve Mike onları ayrı tutmak için bayağı zorlanıyordu. “Birine fena halde yapıştırmak istiyorum,” dedi Jack dişlerinin arasından. “Hemen şimdi, ne olursa olsun. Karını terk ettin, bu pis herif hakkında soruşturma yürütürken onu yüzüstü bıraktın. Onun ne hale düştüğünden haberin var mı ?”

Aman Tanrım, şimdi bunlar birbirlerine girecekler, diye düşündü Mike. Her an hastane koridorlarında kapışabilirlerdi. Mike’ın boyu 1.83 civarındaydı ve güçlü kuvvetli bir yapısı vardı. Oysa hem Brad, hem de Jack daha uzun boylu, daha yapılı ve çok öfkeliydiler, ayrıca ikisinin de omzunda sakatlık yoktu. Dövüşmeye başladıkları zaman Mike’ın onların arasında ezilmeye niyeti yoktu.

“Tamam,” dedi Brad. “Tamam, Anladım! Ama bilm-

esini istiyorum ki, onun başına gelenler beni ilgilendirir. Evet, boşandık ama müşterek bir geçmişimiz var. Çoğu da iyi olan bir geçmiş. Ve şimdi yapabileceğim bir şey varsa...”

Mike, “Hey!” diye polis memuruna seslendi. “Hey! Buraya gel.”

Sonunda polis geldi ve Mike’la birlikte Jack ve Brad’in arasına girdi. “Tamam beyler,” dedi polis. “Talimat aldım, Bayan Sheridan’ın kapısının önünde itiş kakış yok. Sakin bir şekilde konuşmak istiyorsanız, koridordan aşağı doğru yürüyün.”

Ah, bu ne iyi bir öneri böyle, diye düşündü Mike. Koridordan aşağı doğru giderlerse konuşmazlardı. Mike dikkatle Jack’in birkaç adım arkasından gitti. “Derin bir nefes al,” dedi yavaşça. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Jack Mike’a dik dik bakarak, “Emin misin?” dedi.

Mike, “Geri çekil,” derken elinden geldiğince otoriter bir tavır takındı.

Tam o sırada Brie’nin odasından bir hemşire çıktı ve Brad, Jack’in müdahalesine fırsat vermeden, “Hanımefendi, ben Bayan Sheridan’ın eski kocasıyım, ismim Brad. Ben de bir polis memuruyum,” diyerek rozetini gösterdi. “Şu an mesaide değilim, lütfen sorar mısınız beni görmek ister mi? Lütfen?”

Hemşire bir U dönüşü yaptı ve odaya geri girdi.

Brad çenesini uzatıp gözleriyle Mike’ı işaret ederek, “Onun burada ne işi var?” diye sordu.

Ah, işte şimdi hata yaptı, diye düşündü Mike, Brad kafayı mı yemişti? Kendisini Jack’in ellerinden kurtaran kişiye mi kafa tutuyordu? Yumruklarını sıkmaya başladığını

hissetti. Sabık koca odada başka bir adam niye var diye bilmek istiyordu, öyle mi? Hem karısını başka bir kadın için terk ediyordu, hem de başka hiç kimse onun bıraktığı yerden devam etmeyecekti, öyle mi? Mike soğuk bir ifadeyle gülümsedi. Cesarete bak, keşke bıraksaydım da Jack bunu bir güzel pataklasaydı, diye düşünüyordu.

Jack araya girerek, “O da bir polis,” diye kısmen gerçek olan durumu belirtti. “Gelip bize yardımcı olmasını rica ettim.”

“Artık gidebilir,” dedi Brad. “Onun yardımına ihtiyacımız yok.”

Bu son damlaydı, Mike Brad’e doğru bir adım attı, ancak güçlü bir el onu arızalı omzundan tutarak durdurdu. Aklını başına getiren bu hareketti. Brie’yi bu konulara seyirci yapmayacaktı, ama bir gün başka bir yerde, mesela otoparkta falan karşılaşılırsa, ne olacağı hakkında bir söz veremezdi. Şimdi Jack gibi o da Brad’i parçalamak istiyordu.

Hemşire odadan çıktı ve Brad’e dönerek, “Doktorun işi bitince siz içeri girebilirsiniz,” dedi

Brad içgüdüsel olarak artık etrafındakilere üstünlük taslamaması gerektiğini hissetmişti Ancak diğer erkeklerle göz göze gelmekten de kaçınmadı. Jack Brad’e dönerek, “Sana bir soru sormak istiyorum,” dedi. Üniformalı tarafından dışarı atılmamak için sesini kontrol altında tutmaya gayret ediyordu. “Olayın olduğu gece sen görevde miydin?”

“Hayır.”

Jack dişlerini sıktı. “O zaman başka bir kadın için kardeşimi terk etmeseydin, o gece evinde olacaktın. Bel-

ki de eve gelmesini bekliyor olacaktın. Ve belki de onun çılgınlıklarını duyacaktın. Herhalde iyi geçmişimiz var derken kastettiğin bu olsa gerek.”

“Hey,” diye başladı Brad, belli ki bu konuda tartışmak istiyordu. Ama Jack ona arkasını döndü ve koridordan aşağı doğru yürümeye başladı. Tam o sırada odanın kapısı açılarak doktor dışarıya çıktı, elindeki grafiklere bakarak üç erkeğin yanından geçti. Brad çenesini yukarıya kaldırarak kısaca onlara baktı ve doğru Brie’nin odasına girdi.

Mike derin bir nefes aldı. “Az kalsın bu iş çirkinleşecekti,” dedi.

Sonra Brie’nin odasının kapısının yanındaki iskemleye doğru giderek oturdu. Jack ise kıpır kıpır etrafta dolaşıyordu. Kapıdan uzaklaşarak koridorda aşağı doğru yürümeye başladı.

Mike ise dirseklerini dizlerine dayayarak sakalını kaşıdı. Bu esnada polisin yanında durduğunu fark etti.

“İş kötüye gidiyordu,” dedi polis memuru koridorda birkaç adım uzakta çenesi kasılmış, ellerini iki yanında yumruk yapmış olan Jack’i göstererek.

Mike başını çevirerek önce genç memura baktı. Sonra en sevgili dostu Jack’e döndü, adamcağız çaresizlikten acı çekiyordu. “Kimse sevdiği kadının başına böyle bir şey gelmesine hazırlıklı olamaz,” dedi yavaşça. “Hiç kimse.”

Brie o gün akşamüstü hastaneden taburcu oldu ve babasının evine gitti. Sam ve Jack onu arabalarına almışlardı, Mike ise kendi arabasını kullanarak endişeyle peşlerinden gidiyordu. Mesleği sırasında çok tecavüz olayı ile karşılaşmamıştı, ama tabii konuya da tamamen yabancı

değildi. Bu derece sabırlı ve sakin bir kadına rastlamamıştı. Hep beraber Sam'in evine vardıkları zaman Brie dosdoğru genç kızlığında kendisine ait olan odaya gitti. Jack'i yanına çağırarak odadaki aynayı örtmesini istedi.

Brie o gece yemeğini de tepsi içinde odasında yedi. Kız kardeşleri teker teker uğruyor ama yanında uzun süre kalmıyorlardı. Sheridan'lar 5 kardeştiler, Brie dışında hepsi evliydi. Kız kardeşlerin iki tanesi Jack'ten daha büyüktüler, bir tanesi birkaç yaş daha küçüktü ve sonra sıradaki Brie idi. Tekne kazıntısı olarak tabir edilebilecek kardeş, Jack'ten tam 11 yaş küçüktü.

Kendisinden yaşça büyük üç kız kardeşi toplam sekiz torun, Jack ile Mel ise tek erkek torun olan David'i aileye katmışlardı. Yani ailecek toplandıkları zaman, kolayca başa çıkılamayacak kadar gürültülü ve kahkaha dolu bir kalabalık oluşuyordu. Mike daha önceki ziyaretlerinde bunu kendi gözleriyle görmüştü. Valenzuela evinde adet böyleydi. Ancak şimdi durum farklıydı. Ev şimdi sessizdi, neredeyse bir anıtmezaraya dönüşmüştü.

Mike, Sam, Jack ve Mel ile birlikte sakin bir yemek yediler.

Sofra toplandıktan sonra, "Sen de artık Los Angeles a doğru yola çıkarsın," dedi Jack

Mike, "Her neyse," diye omuzlarını silkti. "Bir gelişme var mı diye görmek için bir iki gün daha kalabilirim."

Jack, "Sana engel olmak istemem," dedi ve verandaya çıktı, Mike da onu takip etti. "Bir gelişme olursa sana haber veririm."

Bu sırada Sam elinde bir tepsi içinde üç bardakla dışarıya, yanlarına geldi. Amber rengi sıvıyla dolu bardakları veran-

dadaki masanın üstüne yerleştirdi. Hiç konuşmadan üç adam bardaklarını alarak sessizlik içinde içkilerini yudumlamaya başladılar. Sacramento vadisinde bunaltıcı bir Haziran havası vardı, rutubetli ve oldukça basıktı. Birkaç dakika sonra Sam kalktı ve iyi geceler diledi. Ondan sonra Jack içkisini bitirdi ve içeri girdi. Birer birer evin içindeki ışıklar sönmeye başladı, Mike için sadece mutfak ışığını açık bırakmışlardı. Çok yorgun olsa da Mike'ın canı hemen yatıp uyumak istemiyordu. Bir bardak daha içki içti, tekrar verandaya çıktı ve masanın üzerindeki mumu yaktı.

Kendi kendine, bütün aile şokta, diye düşündü. Sessizce dolaşüyor ve içten içe Brie'nin yok olan masumiyeti için yas tutuyorlardı. Bu çatının altındaki herkes müthiş acı çekiyordu; Brie'nin izlerini taşıdığı, ona vurulan her darbenin etkisini onlar da içlerinde hissediyorlardı.

“Artık gitsen iyi olur.”

Başını kaldırınca veranda kapısında duran Brie'yi gördü, hastaneden eve gelirken üzerinde olan kıyafetleri değiştirmemişti. Oturduğu yerden kalkarak, “Brie,” dedi.

“Dedektiflerle birkaç kez konuştum. Tecavüzcü Jerome Powell'ı New Mexico'ya kadar takip etmişler, sonra izini kaybetmişler.” Gayet ciddi bir tavırla devam etti: “Tercrübelerime göre, yüzde doksan beş ihtimalle kaçmıştır, başka eyalete gitmiştir. Ben de derhal avukat tutmaya ve grup terapiye katılmaya karar verdim... Bir süre daha işe gitmeyeceğim. Jack ve Mel hafta sonuna kadar burada kalmak için ısrar ediyorlar ama sen artık gitmelisin. Aileni ziyaret etmelisin.”

“Gelip burada benimle biraz oturmak ister misin?” diye sordu Mike.

Brie başını iki yana salladı. “Her gün savcılıkla irtibatta olacağım, bakalım yeni bir bilgi ulaşacak mı diye. Ve tabii ki burada kalacağım. Polis merkezinden destek almam gerekirse çok vicdan azabı çeken eski kocam var. Ve çok yardımcı oluyor.” Derin bir nefes aldı. “Sana veda etmek ve yardımların için teşekkür etmek isterim.”

Mike kollarını açarak ona doğru yürüdü ve “Brie,” dedi.

Brie önce onun bir elini tuttu, ama sonra gözlerindeki bakış Mike’ı olduğu yerde durdurdu. Brie başını sağa sola sallayarak elini kaldırdı. “Anlamalısın,” diyerek kendisine yaklaşmaması gerektiği konusunda Mike’ı uyardı.

“Anlıyorum, tabii ki,” dedi Mike.

Brie, “Arabayı dikkatli kullan,” diyerek evin içinde gözden kayboldu.

İki

Bir hafta sonra Mel ve Jack Virgin River'a dönerek normal hayatlarını yaşamaya başlamışlardı. Mel her gün bebeğini kucağına alarak kliniğe gidiyordu. Acil bir iş çıkarsa bara gidip bebeği Jack'e, Jack yoksa Page veya Preacher'a ya da Mike'a teslim edebiliyordu, hepsi seve seve onunla ilgileniyorlardı. David çoğunlukla yarım saat kadar sakin kalıyordu, Bu nedenle Mel hasta ziyaretine giderken, bebek aç veya altını doldurmuş değilse yaylı koltuğuna oturarak onu da yanına almayı tercih ediyordu. David hâlâ, biri sabah diğeri de öğleden sonra olmak üzere günde iki kez uzun uzun uyuyordu.

Mel Sacramento'dan döneli iki haftadan daha az olmuştu ki, Virgin River'lı bir genç kız muayenehaneye gelerek onunla görüşmek istediğini söyledi. Carra Jean Winslow on beş yaşındaydı ve Mel onu daha önce hiç görmemişti. Aslında Virgin River'da yaşamaya ve çalışmaya başlayalı bir yılı aşkın bir zaman olmuştu, ama genç kızın anne ve babasını da tanımıyordu. Mel kızın yaşını ve kaygılı halini fark edince, şikâyetini sormadan önce onu doğruca muayene odasına götürmüştü. On beş yaşında bir kız öksürüp

tıksırmıyorsa veya anne babası olmadan ebe hemşireyle görüşmeye gelmişse, nedeni oldukça aşikâr olmalıydı.

Sessizce ayaklarına bakarak, “Duyduğuma göre cinsel ilişkide bulunduysanız hamile kalmayı önleyici bir hap varmış,” dedi.

“Ertesi Gün Hapı’nı soruyor olmalısın. Ancak bu hap ilişkiden kısa süre sonra alınırsa işe yarar.”

“İki gece önceydi,” dedi Carra zayıf bir sesle.

“Bu oldukça yakın bir zaman,” diye cevap verdi Mel ve gülümseyerek kızı rahatlatmak istedi. “Peki bir sorun oldu mu? Ağrı? Kanama? Herhangi bir şey?”

“Kanama. Biraz kanama oldu.”

“İlk kez miydi?” diye nazik bir tebessümle sordu Mel. Genç kız başını evet anlamında salladı. “Peki daha önce hiç iç muayene oldun mu?”

Kız başını hayır anlamında sallayarak tekrar ayaklarına bakmaya başladı.

“Seni muayene ederek her şeyin iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Korkma tahmin ettiğin kadar kötü bir şey değil,” diyerek nazikçe koluna dokundu Mel. “Kanamaya ne kadardı?”

“Fazla değil, birazdı... Gittikçe iyileşiyor...”

“Orası nasıl, acı var mı?”

Carra omuzlarını silkti. “Hâlâ biraz acıyor, ama çok değil,” diye cevap verdi.

“Bu iyi, anladığıma göre ertesi gün hapıyla ilgilendiğine göre prezervatif kullanmadınız.”

“Hayır,” diye cevap verdi Carra.

“Tamam, bunu halledebiliriz. Soyunmanı ve üzerine bu gömleği giymeni rica edebilir miyim?”

“Annem dahil... Kimse bilmiyor burada olduğumu.”

“Zıyanı yok, Carra. Bu seninle benim aramda. Ben de sadece senin sağlığını ilgilendiriyorum. Tamam mı?”

Carra, “Tamam,” diye cevap verdi.

“Birkaç dakika sonra geri geleceğim. Üzerindeki her şeyi çıkar, sadece gömlek kalsın.”

Zavallı şey diye düşündü Mel. Planlamadan, emin olmadan paldır küldür başlarına bu tip işler açan genç kızlar için çok dertleniyordu. Bu da neredeyse tüm genç kızlar için geçerliydi. En azından bu kız kendisi buraya gelmişti, başka bir felakete engel olunacaktı.

Carra’nın soyunup hazırlanması için ona bayağı bir süre tanıdı, ama zaman uzadıkça kızın heyecanı artacağı için bu süreyi çok da uzatmamaya itina gösterdi. Sonra muayene odasına girdi.

“İlk önce tansiyonunu ölçelim ve kalbini dinleyelim,” diye kısaca söze başladı.

“Ücreti kendim ödemek zorundayım,” dedi Carra. “Ailemin bu konudan haberdar olmasını istemiyorum.”

Mel, “Carra, mahremiyet burada çok önemlidir. Bana güvenebilirsin,” diye cevap verdi. “Her şey yoluna girecek.” Tansiyon aletini bileğine yerleştirirken kızın üst kolundaki morluklar dikkatini çekti. “Buralarda çürükler var,” dedi.

“Önemli değil. Voleybol oynarken oldu. Bazen oyun sertleşebiliyor.”

Mel, “Birisi seni kolundan yakalamış gibi görünüyor,” diye fikrini söyledi.

Kız omuzlarını silkti. “Böyle şeyler oluyor.”

Mel tansiyonu ölçtü, değerler normaldi. Carra’nın

kalbini dinledi. Gözlerine baktı, gözbebeklerini kontrol etti. Kalbinin heyecanla atmasının dışında her şey iyi görünüyordu. Sonra ona önce spekulumu göstererek nasıl kullanılacağını izah etti ve pelvis muayenesi için dikkatle gerekli pozisyona yerleştirdi. “Yavaşça ayaklarını buraya yerleştir, benim için biraz aşağı doğru kay. Tamam böyle iyi. Gevşemeye çalış, dizlerini ayır tatlım. Teşekkür ederim. Zor olmayacak merak etme, birkaç derin nefes al ve kendini rahat bırak.”

Carra, “Tamam,” dedi ve sessizce ağlamaya başladı.

“Şimdi ağlamak yok,” dedi Mel şefkatle. “Her şey yoluna girecek, çünkü hemen beni görmeye geldin.” Kızın dizlerini nazikçe birbirinden ayırdı ve donup kaldı. Dudaklar morarmış ve şişmişti. Kasıklarının iç kısmında morluklar vardı ve bunlar çarpıcı bir şekilde kızın kolunda daha evvel fark ettiği parmak izini andıran morluklara benziyordu. Kahretsin... Mel iskemlesinden kalktı ve örtünün üzerinden dosdoğru Carra’nın yüzüne bakarak. “Carra, çok zedelenmiş olduğunu görebiliyorum. Yara, bere ve şişlikler, ayrıca biraz da yırtık var. Muayeneye devam etmek istiyorum, daha yakından bakmalıyım, her şey iyi mi diye görmeliyim. Ama ancak sen de müsaade edersen. Anlaştık mı?”

Kız gözlerini iyice yumdu ama başı ile onayladı.

“Mümkün olduğu kadar dikkatli olacağım,” dedi Mel. Eldivenlerini taktı ve spekulumu elinden bıraktı. “Sadece vajina ve yumurtalıklarını muayene edeceğim Carra, spekulumu kullanmayacağım çünkü yaraların var. Benim için derin bir nefes almanı istiyorum, sonra yavaşça nefesini bırakacaksın. Hepsi bu kadar. Sadece birkaç dakika

sürecek, sakın kendini sıkma. Kaslarının gevşek kalması lazım Carra. İşte böyle, gayet iyi, Söylesene canın acıyor mu?”

“Fazla değil,” diye cevap verdi kız.

Niye böyle işler peş peşe geliyor, diye düşündü Mel. Hâlâ Brie olayını atlatamamıştı! Carra’nın vajinasının duvarları yırtılmış ve paralanmıştı, açık yara idi. Kızlık zarı parçalanarak açılmış ve küçücük şeritlere dönüşmüştü. Muayene faslını çabucak bitirdi, elinin altında hazırda bir tecavüz çantası yoktu ama DNA teşhisi için muhtemelen çok geç olduğunu düşünse de steril bir pamuk çubukla vajinadan numune aldı.

“Tamam Carra, sana yardım edeyim artık oturabilirsin,” diyerek eldivenlerini çıkardı ve ona doğrulması için yardım etti. Carra bacaklarını masadan aşağı sallandırdı. “Sana yapılanlardan dolayı endişe duydum Carra. Oldukça zarar görmüşsün. Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?”

O ise başını iki yana sallayarak gözyaşlarına boğuldu. Carra uzun yüzlü, şekilsiz gür kaşları ve sivilceli bir suratı olan basit bir kızdı. Ve şimdi pişmanlık, korku ve endişe dolu bir kötü bir duruma bulaşmıştı.

“Aramızda kalacak,” dedi Mel yumuşak bir sesle. “Sadece yara bere değil Carra, vajinan parçalanmış. Hasar çok ciddi değil, yaralar iyileşecektir, ama gördüklerimden anladığım kadarıyla-”

“Ben sebep oldum. Benim kabahatimdi.”

“Böyle bir şey asla bir kadının kabahati olamaz,” derken karşısındaki sadece genç bir kız olsa bile bilhassa kadın sözcüğünü kullanmıştı. “Bana ne olduğunu anlat, gerisini çözeriz.”

“Ama bana o hapı yine de vereceksiniz, değil mi?” diye çaresiz bir halde sordu Carra.

“Tabii ki. Senin hamile kalmana göz yumamayız, ya da hastalanmana.”

Kız derin bir nefes aldı, ancak bu gözyaşlarının daha çok akmasına sebep oldu. ‘Fikrimi değiştirdiğimde artık çok geçti, hepsi bu. Yani kendi kabahatim.’

Mel onun dizine dokunarak, “En baştan başla,” dedi. “Sakin ve yavaşça anlat.”

Carra, “Yapamam,” diye cevap verdi.

“Tabii ki yapabilirsin, ben sadece dinleyeceğim.”

“Biz bu işi yapmaya karar verdik. O da çok heyecanlandı... sonrasında ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Ama bir kere başlamıştık ve o duramadı işte...”

“Durabilirdi,” dedi Mel. “Ellerinin sebep olduğu morlukları gördüm, seni zorla yere yatırmış, bacaklarını ayırmış. İzleri görebiliyorum, izin ver sana yardım edeyim.”

“Ben de istemiştim ama.”

“Biliyorum Carra, Ama sonra vazgeçtin ve ona durmasını söyledin, doğru mu?”

O ise başını iki yana sallayarak, “Hayır, ben de istedim,” diyordu.

“Eğer hayır dediysen sana yapılan kesin bir tecavüzdür Carra. Buna *sevgili tecavüzü* denir.”

Carra yalvarırcasına öne doğru eğildi. “Ama onunla birçok şey yaptım, bir sürü şey. Ve isteyerek yaptım.”

“Daha önce hiç cinsel ilişkiye girdin mi?”

Carra başını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Son dakikaya kadar hayır deme hakkın vardır Carra, kanun

böyle belirtiyor. Ve daha önceden birlikte ne yaptığınız da önemli değil. Söylesene, bunu yapan sevgilin miydi? Yoksa kısa bir süre önce tanıştığın yeni biri mi?”

“Uzun zamandır okuldan tanıyorum ama birkaç hafta önce sevgili olduk.”

Ama bu kadar kısa sürede ne kadar çok şey yapmış olabilirler, diye kendi kendine düşündü Mel. “Carra, erkek arkadaşın çok çabuk davranmış. Bu konuda iyice düşünmeni istiyorum. Sana birkaç hafta müsaade. Bu çocuk bunu zaten kafasına koymuş. Kaç yaşında?”

“Hayır,” dedi Carra başını iki yana sallayarak. “Hayır, Artık size başka bir şey anlatmayacağım. Onun başını belaya sokmak istemiyorum. Onun kabahati değildi. Hata benim ve o da pişman.”

“Tamam dinle, sinirlenmeni istemiyorum. Fikrini değiştirir ve bu konuyu konuşmak istersen beni ara. Ya da beni görmeye gel. Ne zaman olursa, benim için fark etmez. Bundan sonrası için seni güvenilir bir doğum kontrol-”

Carra, “Hayır, bir daha bunu yapmayacağım,” diyerek bir çizgi halini alana kadar dudaklarını sıktı; gözyaşları da yanaklarını ıslatıyordu.

Anlaşılan kız gerçekten tecavüze uğramış, sevgilisi falan da yok, diye düşündü Mel. “Carra, bu çocukla veya adamla görüşmeye devam edeceksen, bu iş tekrarlanacak.”

Carra kendinden emin, “Bir daha asla olmayacak,” diye tekrarladı. “Acil haplardan istiyorum, hepsi bu kadar.”

“Şimdilik tamam o zaman,” dedi Mel. “Bir veya iki hafta sonra tekrar gel, sana cinsel yolla bulaşan hastalık testi yaparak, iyileşmeni takip edeceğiz. Bugün bir netice al-

mak için çok erken. Bu çok önemli. Söylediğimi yapacak mısın?”

Sonunda kız söylenenleri kabul etti, ama doğum kontrol hapı kullanmayı reddetti ve ciddi bir sesle Mel’e sordu: “Borcum ne kadar?”

“Unut gitsin, Carra. Bu bizden olsun. Bana ihtiyacın olursa ara, ne zaman istersen, cidden söylüyorum, gündüz veya gece ne zaman olursa. Bu ofisin telefon numarasını ve özel numaramı buraya yazıyorum, anlaştık mı?”

“Teşekkürler,” dedi Carra uysalca.

Bütün bu olanlardan sonra Mel’in kalbini en çok parçalayan şey hastasının oradan bisiklete binerek ayrılmasıydı. Kızcağız daha araba kullanacak yaşta bile değildi. Pedalları ayakta durarak sürüyor, alt tarafı hassas olduğu için seleye oturamıyordu.

Mike Valenzuela Brie’yi aradı. Kendini tutamamıştı. Sesini en son duyduğundan beri iki hafta geçmişti. Jack onun sağlığı hakkındaki olumlu haberleri bildiriyor, gelişmeleri anlatıyordu ama Mike’ın daha fazlasına ihtiyacı vardı. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“İnişli çıkışlı, oldukça huzursuz ve gerginim,” diye cevap verdi Brie. “Ama düşünürsen, daha üzerinden çok zaman geçmedi ki.”

“Bedensel olarak?” diye ısrar etti Mike.

“Eh. Sanırım en kötüsü geçti. Çürükler solmaya başladı. Ama kırık birkaç kaburganın iyileşmesi ne kadar uzun sürüyormuş, inanamazsın.”

“Jack’in söylediğine göre savcılık ofisinden iznini uzatmalarını istemişsin,” dedi Mike .

Brie, “Neden olduğunu da söyledi mi sana?” diye sordu.

“Hayır. Sen de anlatmak zorunda değilsin. Kendini boşuna huzursuz etme.”

“Fark etmez,” dedi soğuk bir sesle, “çünkü bu hald-eyken çalışmıyorum; tecavüzle suçladığım bir zanlının kaçması.” Acı acı güldü. “Hem de *benim* üzerimden!”

“Ah Brie,” dedi Mike anlayışlı bir sesle. “Tanrım, o kadar üzgünüm ki.”

“Elime bir fırsat geçse, onu bir bulurlarsa, gömeceğim onu. Müebbede mahkûm ettireceğim. Tanrının huzurunda yemin ediyorum.”

Mike derin bir nefes aldı. “Hayatımda tanıdığım en cesur kadınlardan birisin. Seninle gurur duyuyorum. Benim yapabileceğim herhangi bir şey varsa...”

“Aramana memnun oldum,” dedi Brie daha yumuşak bir tavırla. “Aile dışındaki insanlar pek de cesur davranmıyorlar... ne duyacaklarından çekiniyorlar gibi geliyor bana. Jack beni aradığını biliyor mu?”

Jack’in haberinin olması çok sürmeyecektir, diye düşündü Mike. Aradığında telefonu Sam açmış, kimini aradığını sormuştu. “Jack’in kardeşi olduğun için aradım ki seni, sen benim de dostumsun ve nasıl olduğunu bilmek istedim. Jack’in buna ne diyeceği doğrusu umurumda değil, sadece sen önemlisin.”

“Benim için mesele yok. Onun koruyucu tabiatı genelde beni eğlendiriyor ya da bazen huzursuz ediyor. Ama şu aralar mesele yok,” dedi. “Onun bu halleri bir nevi kalkanım varmış gibi hissettiriyor bana.”

Mike, “Benim kardeşim olsan ben de seni korumak, hi-

maye etmek isterim, ama arayıp konuşmak dışında yapabildiğim pek bir şey yok. Bir suç işlendiği zaman yakın çevredeki herkes benzer hisleri paylaşıyor Brie. Hepimizin kendimize göre farklı tepkileri oluyor; kurbandan, onun ailesine ve dostlarına kadar. Hepsi iyileşme sürecinin bir parçası olsa gerek. Başıma gelenlerden sonra kendi ailem ve dostlarımı da benzer bir süreçten geçerken izlemiştim. Buraya gelmemin sebeplerinden biri de buydu: Durum gittikçe bunaltıcı olmaya başlamıştı. Kendilerini daha iyi hissetmek için benim bir an evvel iyileşmemi bekliyorlardı.”

Brie, “Arada unutuyorum bunu,” diye cevap verdi. “İşte insan böyle durumlarda sadece kendini düşünüyor. Doğru ya, sen de bir suç mağdurusun.”

“Şu sıralar kendini düşünmen gerekiyor zaten. Kendini korumalı, kendine odaklanmalısın.”

“Sen de böyle mi yapmıştın kendin için?” diye sordu Brie.

Mike, “Ah,” diye gülerek cevap verdi. “Keşke benim günlerimi nasıl geçirdiğimi görebilseydin. Sabahları yataktan kalkarken sürünmek zorunda kalıyordum, müthiş ağrılarım oluyordu. Ağrı kesicilere yükleniyor, omzuma ve kasıklarına buz kompresi yapıyor, Mel’in benim için hazırladığı proteinli içecekleri kafama dikeyor, ondan sonra da yarım kiloluk ağırlıklarla günlük idmanlarıma başlıyordum. Fevkalade hafıftı, aslında neredeyse hiçbir ağırlık yok gibiydi. Ve inan, zorlanmaktan ağlayacak gibi oluyordum. Ardından hemen uzanmam gerekiyordu. Kendi kendime oturabilmek için iki ay beklemek zorunda kaldım; Mel her gün omzuma fizik tedavi uyguluyordu,

ama o da ancak öğleden sonra mümkün oluyordu, ilk biramı içip ağırlarımı biraz olsun bertaraf edince hazır oluyordum. Sen onun ufak tefek olduğuna bakma, zedelenmiş kaslarımı itip çekerek öyle bir zorluyordu ki beni, sonunda bebek gibi yalvarmaya başlıyordum. Bütün derdim bir an evvel fiziksel gücüme kavuşmaktı.”

Brie, “Keşke benim sorunum da sadece bedensel olsa,” dedi sessizce.

Mike, “Geceleri kâbuslar da görüyordum,” diye devam etti yavaşça, neredeyse tereddüt ederek. “Merak ediyorum, acaba neden artık hiç kâbus görmüyorum.” İçinden, ‘Sen daha farkında değilsin ama aslında sonunda asıl sorunun bedensel olacak,’ demek geçti. Az da olsa tecavüz ve saldırı mağdurlarının başından neler geçtiği hakkında fikri vardı. Brie’nin tekrar sağlıklı bir cinsel ilişkiye girmesi için uzun zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Daha sonradan Jack’in, Brie’yi araması konusuna değinmemesi Mike’ı çok şaşırtmıştı. Bunun bir tek anlamı vardı. Demek ki ne Sam, ne de Brie Jack’e onun telefon ettiğinden bahsetmişlerdi. Mike buna anlam veremiyordu. İlk önce kendisi bu konuya değinmeyi düşündü. Jack’e endişelerinden bahsedebilir, şu sıralar müşterek konularından dolayı ona destek olmak için aradığını söyleyebilirdi. Ama sonunda, hiçbir şey söylememeye karar verdi. Brie hakkındaki hisleriyle ilgili Jack üzerinden üçlü bir ilişkiye girerek izin almak tuhafına gitti, Brie’ye karşı olan hislerinde hiçbir değişiklik olmamıştı, tek fark şimdi ikisinin de sakat olmasıydı.

Temmuz ortasında hava sıcak ve nemliydi, Mike artık Brie’yi birkaç günde bir aramaya başlamıştı ve Jack’ten

hâlâ bu konuda hiçbir ses çıkmamıştı. Bu yüzden Mike'ta, sanki Brie'nin de bu telefonları bekliyor olduğu hissi doğmuştu. Nadiren geçen olaydan ve iyileşme sürecinden bahsediyorlar, genelde havadan sudan konuşuyorlardı. Mike balık tutmaktan, Brie ise okuduklarından veya TV'de seyrettiklerinden, havadan, Sam ve kız kardeşlerinden, yeğenlerinden, Ricky'nin -Jack'le Preacher'ın çırağı olan ve barda onlara yardım eden genç- yazışmak için kullandığı yeni güvenlik modeli yazılımdan bahsediyorlardı.

Brie Mike'a yeni fobilerini anlatıyordu; karanlık, halka açık yerler, geceleri daha önce hiç fark etmemiş olduğu sesler gibi. Evini satılığa çıkarmıştı, artık orada yaşamaya niyeti yoktu. Zaman içinde tekrar yalnız yaşayabilecek kadar güçlü olacağını ümit ediyordu, ama orada, olayın yaşandığı evde değil.

“Arada bir de olsa dışarıya çıkıyor musun?” diye sordu Mike.

“Tedavi ve terapi grupları dışında arada sırada babamla dükkâna gidiyorum. Canım aslında pek evden çıkmak istemiyor. Bu konuda yakında değişiklik yapmam gerekiyor ama sadece kendimi emniyette hissetmek istiyorum. Bu zaten yeterince zor bir hedef.”

Her ne kadar korkularından söz etse de, Mike Brie'nin sesinde gittikçe artan gücü hissedebiliyordu; sıkça gülüyor ve sesinin tonu onun içini rahatlatıyordu. Arada ona takılıyor, şaka yapıyordu, hatta bir seferinde telefonda nasıl ilerlettiğini ispat etmek için ona gitar çalmıştı.

Jack ise nedense hâlâ çok sessizdi. Mike bu konuda onunla yüzleşmeye karar verdi ve kendisini nasıl hissettiğini sordu. “Onu geri istiyorum dostum,” dedi Jack

üzgün bir şekilde. “Brie benim için öyle bir yaşam gücüydü ki.”

Mike Jack’i kolundan yakaladı. “Eskisi gibi olacak. Sana söz veriyorum iyileşecek.”

“Umarım haklısındır.”

“Ben haklıyım,” dedi Mike. “Yarın herhangi bir şey için bana ihtiyacın olur mu? Niyetim sahile inmek, etrafa bir bakınacağım.”

“Yok, sen keyfine bak,” dedi Jack.

Sacramento’ya gideceği zaman Jack’e haber vermek normalde Mike’ın aklından bile geçmezdi. Ama şimdi şartlar farklıydı ve kendisi salak değildi. Jack nedenini bilmek isteyecekti. Mike yine de bir şey söylemedi, hatta niyetini belli etmemek için günübirliğine gezintiye çıkacakmış gibi davrandı. Jack sabah erkenden barın arka tarafında ağaç kütüklerini baltayla kesmeye başlamadan önce kalktı -bu Jack’in yaz kış yaptığı, ateş yakmak gerekmesi bırakmadığı bir ritüeldi. Mike hemen güney istikametinde yola çıktı, şafaktan önce Ukiah bölgesinden geçerek saat onda şehre varmıştı.

Kapının zilini çaldıktan sonra gözetleme deliğinin önünden geçen gölgeyi fark etti. Sonra kilit ve arkasından kapı açıldı. “Mike?” dedi Sam. “Geleceğini bilmiyorduk.”

“Haber vermeden gelmeye karar verdim efendim,” dedi. “Düşündüm ki...”

O sırada ortaya çıkan Brie babasının arkasında durarak aynı şaşkınlıkla, “Mike?” dedi.

Mike gülümseyerek, “İyi görünüyorsun,” dedi. Rahatlamıştı. “Harika, harika görünüyorsun. Haber vermeden

geleyim dedim, çünkü düşündüm ki doğruca buraya gelsem belki seni biraz evden çıkarabilirim. Eğer haber verseydim, milyonlarca mazeret üretirdin.”

Brie bir adım geriledi. “Bilmem ki...”

“Folsom’a gitmeye ne dersin?” diye devam etti Mike. “Dağların keyfini çıkarırız, dükkânları gezeriz, bir şeyler atıştırırız, canımız isterse belki de bir iki bağa uğrarız. Birkaç saatliğine temiz hava alıp insan içine çıkmaya bir alıştırmaya yapmış oluruz. Eninde sonunda dünyayla yüzleşmen gerek.”

“Bu kadar erken olmasa...”

“Erken demenin sebebi henüz çıkmamış olmandan kaynaklanıyor. Endişe etme, her şey yolunda gidecek, Brie.”

“Evet, ama-”

“Brie,” dedi Sam. ‘Bu fırsattan istifade et. Mike tecrübeli bir gözlemci ve yılların birikimine sahip bir polis memuru. Daha emin ellerde olamazsın.’

Mike Sam’e başıyla saygılı bir selam vererek, “Teşekkür ederim efendim. Siz de isterseniz bize katılabilirsiniz,” dedi.

Sam güldü. “Hayır, sağ olun, ben almayayım. Ama bu iyi bir fikir Brie,” diyerek kızının ellerini avuçlarının içine alarak sanki ısıtmak ister gibi ovaladı. “En azından bir saat olsun çık, istersen iki de olur. Mike senin için nerelerden gelmiş...”

Dosdoğru Mike’ın gözlerinin içine bakarak biraz ters bir şekilde, “Jack’e buraya geldiğinden söz etmedin, değil mi?” dedi. Aslında bu bir soru değildi.

“Tabii ki hayır. Beni aksine ikna etmeye çalışacaktı. Seni

cebren evden çıkaracak birine ihtiyacın olsa, bunu kendisi yapardı, ben de bu riski alamazdım,” diye sırtıttı Mike.

Brie önce biraz tereddüt eder gibi olduysa da, sonunda, “Ben gidip üstümü değiştireyim o zaman,” dedi.

“Yoo, gerek yok, bence böyle iyisin. Folsom’da üzerindeki şorttan daha şık bir giysiye gerek yok. Hadi çıkalım, kendini rahatsız ettiğin anda eve döneriz.”

“Baba ne dersin?”

“İyi bir fikir bu Brie. Biraz dışarı çık. Yemek yersin, bir bardak şarap içersin, döndüğünde ben burada seni bekliyor olacağım.”

Mike onu arabaya bindirdi ve motoru çalıştırdı. Brie tahmin ettiği gibi sessizdi, bu da beklenen bir durumdu. “Kendini başlangıçta biraz gergin hissedebilirsin, ama sanırım sonra rahatlayacaksın,” dedi. Arabadaki sessizlik bir süre daha devam etti. “Travma sonrası, durumumuzu benimser, sessizleşir ve hislerimiz konusunda iyice içimize kapanırız.” Hâlâ ses yoktu. Brie dosdoğru ileri bakıyordu, gergindi, bir eliyle emniyet kemerini, diğeriyle ise koruma amacıyla karın bölgesini tutuyordu.

Sierra Dağları’nın eteklerine yaklaşırken, “Ben sekiz kardeşin dördüncüsüydüm ve benden büyük üç ağabeyim vardı,” diye anlatmaya başladı Mike. “Yuvaya başladığım zaman üç kız kardeşim daha olmuştu, anlayacağın annem çok meşgul bir kadındı. Bizim evimizde örf ve adetler önem taşırdı; babam hepimizi beslemek konusunda zorlanırdı, ama bir yandan da bu kadar oğlu varken kendini dünyayı fethetmiş gibi güçlü hissedirdi. Ona kalsa eminim daha çok erkek evlat bile isterdi. Ama ev her zaman çok gürültülü ve hareketliydi. İlk kez okula başladığım

zaman İngilizcem çok iyi değildi; evde ve bizim mahallede sadece İspanyolca ve kötü bir İngilizce konuşulurdu. Şimdi babamın durumu başarılı sayılsa da o zamanlar fakir sınıfına girerdik.” Kısaca Brie’ye doğru baktı. “Okulun ilk haftasında benden daha büyük çocuklardan dayak yedim. Yüzüm ve başka yerlerim yara bere doluydu ama kims-eye ne olduğunu söylemedim.” Yola yoğunlaştı. “Erkek kardeşlerim beni gerçeği söylemezsem daha çok dayak yiyeceğim konusunda uyarsalar da birkaç ay boyunca ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.”

Brie başını çevirerek ona doğru baktı. Göz göze geldiler. “Sonradan, tacize uğramış çocuklarla olan çalışmalarım-dan öğrendiğime göre bu durum yadırganmamalıymış. Ben de suskun oldum. Ayrıca bir husus daha var, o da tekrar konuşmaya başlamadan evvel yönünü tayin etmek istemen de doğal hakkın.”

“Ne seni tekrar konuşmaya teşvik etti?” diye sordu Brie.

Mike kıkırdadı. “Doğru hatırladığımdan emin değilim, ancak annem beni mutfak masasında karşısına oturtturarak, ‘Miguel, başına gelenler hakkında konuşmamız lazım. Yoksa öğrenene kadar seni okula yollamayacağım,’ veya buna benzer bir şey söyledi. Her ne kadar tekrar öbür çocuklardan dayak yiyeceğimden korksam da, okula bir daha gidememek, beni korkak biri olarak görmeleri daha utanç vericiydi. Anlayacağın o zamanlar bile kafasız maço herifin tekiymişim,” dedi gülerek.

“Peki annen yetkilileri durumdan haberdar etti mi?” diye sordu Brie.

Mike tekrar gülerek, “Hayır,” dedi. “Ağabeylerime anlattı, dedi ki: ‘Bu çocuk eve bir tek yarayla dahi gelirse, sizi önce ben döveceğim sonra da babanıza dövdüreceğim.’ ”

“Ah, bu oldukça korkutucu,” dedi Brie.

Mike, “Eski usul adetler,” diye gülümsedi. “Merak etme Brie. Yediğim sopadan çok daha fazla gözümüz korkutulurdu. Dayak kısmını hatırlamıyorum bile. Babam bizi sıraya dizer, kemeriyle kırbaçlardı, ama hiçbirimizin bir yerine bir şey olmazdı. Annemin kullandığı alet ise tahta kaşıktı. Ama sizin bildiğiniz süslü modern Amerikan kaşıklarından değil, kendi kolu boyunda kocaman bir kaşıktı. Aman Tanrım, kemerin tokası açıldığında, ya da tahta kaşık raftan alındığında hepimiz deli gibi kaçmaya başlardık. Bir sonraki Valenzuela jenerasyonu bu çocuk yetiştirme adetini uygulamıyor. Bu arada bilmelisin ki, bu terbiye usulü Meksika kökenli değildi, o kuşağın müşterek adeti idi. Çocukları cezalandırmak için dövme kanuna aykırı değildi.”

Brie bir süre sessiz kaldı, sonra, “Sen de Latin asıllı bir kadınla mı evlendin?” diye sordu.

Mike dikkatle onun yüzüne baktı. “Evet,” dedi. “Hem de iki kez. Meksikalı melezlerdi.”

“Bu kültüre meyillisin. Hem de çok güçlü bir şekilde.”

“Ailemin geleneklerinden hoşnut olduğumu söyleyebilirim ama bunların benim evliliklerimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Latin olmayan birçok sevgilim oldu. Evliliklerimin kısa süreli gençlik hataları olduğunu düşünüyorum.”

“Nasıl oldu?”

“Anlatayım. İlk seferinde çok gençtim, o da öyle. Deniz kuvvetlerinde görevliydim, o ise babamın yanında çalışıyordu, ben de ona mektup yazardım. İzin için eve geldiğimde evlendik, görevim bittiği zaman döndüğümde

ise onun başka bir genç erkeğe ilgi duyduğunu gördüm. Çok öfkelenebilirdim, ama gerçek şu ki –bende ona pek sadık kalmamıştım. Yirmi bir yaşına geldiğimde evlenmiş ve boşanmıştım bile. Annem için tamamen bir utanç ve silesi idim.”

“Peki ikinci karın?”

“Hemen birkaç sene sonra, Los Angeles Polis Teşkilatı’nın bir çalışanı ile evlendim,” diye kıkırdayarak devam etti Mike. “Geleneksel adet: polisler ve memurlar. Bu seferki sadece altı ay sürdü. Annem artık benden ümidini tamamen kesmişti.”

“Anlaşılan sen de tüm geleneklere pek özen göstermemişsin...”

“Aileme ait en çok neyi özlüyorum biliyor musun? Annemin yemeklerini, babamın becerilerini ve ustalığını. Annem ve babam yemeklerin çoğunu kocaman ailemiz için verandada hazırlarlardı: ızgara ve ocak üzerinde yavaş yavaş kaynayan kocaman tencereler içinde eski aile tariflerine uygun pişirilen yemekler, muz kabuklarına sarılı kırmızı biberli kıymalı yemek, börek ve fasulye. Annemin yaptığı salsa sosu ve soğanlı baharatlı meze eminim seni kendinden geçirirdi, o kadar lezzetliydi ki. Zeytini dilimleyerek hazırladığı bir balık yemeği vardı ki tadı muhteşemdi. Domates içinde hazırladığı karidesler, avokado ve Tapatio şahane olurdu.”

“Tapatio da ne?”

“Acı sos. Hem de çok, çok acı bir sostur. Babamın elinden de her şey gelirdi, bazen eve bir oda ilave eder, avluya bir çardak yerleştirir, beton döker, bahçeyi duvarla çevirir, evdeki kabloları yeniler, yeni bir garaj ilave ederdi. Em-

inim ki bunların hiçbirisi için inşaat izni almamıştır, hat-
ta izin için müracaat etmeme akıllığını da göstermiştir.
Ve bunların peyzaj düzenlemesi mükemmel olurdu. Asıl
mesleği buydu, çevre düzenlemesi. Bu işe çitleri düzel-
terek ve çimleri biçerek başlamış, daha sonra bu işe kendi
kurduğu küçük şirketi ile devam etti. Şimdi artık birçok
kurumsal müşterisi olan oldukça iyi ölçekte bir şirkete
dönüştü. Milyonlarca akrabası ve oğlu var, bu nedenle
hiç işçi sıkıntısı da çekmiyor. Babam bir göçmenmiş, ama
vatandaşlık değiştirmek zorunda kalmamış. Annem ise
birinci göbek bir Amerikan vatandaşı olarak Los Angeles'ta
doğmuş. Onunla evlenmek babama da vatandaşlık hakkı
kazandırmış. Ama ilginçtir ki ailede aslında eski gelenek ve
adetlere bağlı kalan kişi annemdi. Babam hemen kendini
bir Amerikalı olarak vasıflandırarak, fakir ve aç Meksikalı
küçük bir erkek çocuğun çabucak zengin olmak hayalini
gerçekleştirmek istemiş. Ve başarmış ta, ama bunun için
çok çalışmış.” Bu arada Folsom’a varmışlardı, Mike ara-
bayı park ederek indi ve diğer tarafa dolaşarak Brie'nin
oturduğu taraftaki kapıyı açtı.

“Şimdi sen nasıl büyüdüğünü anlat bana,” dedi.

“Benim hikâyem seninki kadar ilginç değil,” diye ce-
vapladı Brie.

Mike, “Buna bırak da ben karar vereyim,” diyerek
Brie'nin koluna girdi ve onu caddenin karşı tarafındaki
hediyelik eşya dükkânına götürdü.

Onu mağazalar, galeriler, antikacılar ve pastaneler ar-
asında dolaştırırken Brie de kendisine bebek muamelesi
yapan üç tane kendinden çok büyük kız kardeş ve altı yaşı-
na kadar onun üstüne titreyen, daha sonraki yıllarda da eve

her geldiğinde kardeşine aynı ilgiyi gösteren Jack arasında nasıl büyüdüğünü anlattı. Onların evlerindeki hayat da çok farklı değildi, ancak annesi yemeği açık havada pişirmiyor ve dev boyutlarda kapacak kullanmıyordu. Babası ise rakamlar ve yatırım konusunda bir sihirbazdı, inşaat veya peyzajla hiç işi olmamıştı.

Bunlar dışında çocuklukları benzer geçmişti -patırtı, gürültü ve kahkaha dolu- sadakat ve kardeşler arası şiddetli kavgalar içeren kocaman aileler. “Kızlar aralarında hayvan gibi didişirlerdi,” dedi. “Ama asla benimle kavga etmediler. Ben bebek muamelesi görürdüm. Ve ailem Jack’i kızlardan birine el kaldırırsa onu öldüreceklerine dair tehdit ederdi. Onlar da ağabeyimin çaresizliğini bilerek onu kızdırmak için yapmadıklarını bırakmazlardı.”

“Bir yerde o zamanlara ait çekilmiş bir video falan var mı?” diye gülerek sordu Mike.

“Olsa bile Jack bulup şimdiye kadar imha etmiştir. Ona karşı hep çok kötü davranmışlardı. Jack’in şimdi onları sevmesine hayret ediyorum. Tabii zaman zaman kendine göre küçük intikamlar almıştı. Sürekli olarak onları kandıracak hileler düzenlerdi ama doğruya doğru, asla fiziki gücünü onlara karşı kullanmamıştır. Bu konuda epeyce zorlanmıştır, itiraf etmeliyim. Deniz Kuvvetleri’ne girdikten sonra evine dönene kadar herhalde onların ölmesini istemiştir.”

Mike köşedeki bir barın önünden geçerken durdu ve saatine baktı. “Eminim acıkmaya başlamışsındır,” dedi.

“Aşağıda Meksika yemekleri yapan bir yer var,” diye cevap verdi Brie.

“Ah, beni doyuracak bir Meksika lokantası dünyanın

hiçbir yerinde yoktur. Ben annemin oğluyum. Bir hamburger yemeye ne dersin?”

Brie gülerek, “Tamam,” dedi. “Bu iş tahmin ettiğimden daha kolay oldu.”

“Yavaşça, adım adım ilerliyoruz ve sohbet ederek senin dikkatini de dağıtmış olduk,” diye yanıt verdi Mike.

Brie bara girerken, “Çok profesyonelce bir yaklaşım,” dedi. “Ben de sen iyi vakit geçiriyorsun zannediyordum.”

Mike onun söylediklerine güldü sonra, “Tabii benim baştan aşağı sıkıcı olduğumu söyleyebilirsin,” dedi. “Elbette iyi vakit geçiriyorum. Ama burada benim bir görevim var: seni evden çıkarmak. Bu görevi yerine getirirken keyif de alıyorsam ne mutlu bana.”

İçeriye girdiklerinde onu doğruca köşedeki bir masaya yöneltti ve kendini savunmasız hissetmemesi için bütün restoranı rahatça izleyebileceği istikamette oturttu, sonra bir bira ya da bir bardak şarap sipariş etmesini önerdi. Barda sadece birkaç kişi vardı, bu nedenle Brie oturduğu yerden içerde yemek yiyen herkesi rahatça görebiliyordu. Daha sonra hamburgerlerini sipariş ederek gençlik yıllarına ait sohbet etmeye devam ettiler. Aldıkları notlar, flörtleri, başlarına gelen belalardan bahsettiler. Bu konularda birbirlerine zıt düşmüşlerdi; Brie çok parlak bir öğrenciydi, çok nazik birkaç gençle flört etmişti, başına hiç bela açılmamıştı. Mike ise yirmi yaşına gelene kadar bir türlü kimseye bağlanamamış, isteyen herkesle flört etmiş, defalarca başını belaya sokmuştu, hatta onu birkaç kez geceleri eve getirip anne babasını uyandırarak onlara teslim eden polisle bile. Hamburgerlerini yarılادıkları sırada içerde bir huzursuzluk olduğunu hissettiler. Bir adam garsona, “Bu kabul edilemez!” diye bağıırıyordu.

Brie'nin gözleri yuvalarından fırlamıştı, Mike omzunun üzerinden geriye baktı. Salonun karşı tarafındaki köşede orta yaşlı iki çift oturuyorlardı. Erkeklerden bir tanesi öfkeli görünüyordu, diğeri ise onu sakinleştirmeye çalışıyordu, bir elini onun omzuna koymuş ve yavaşça ona hitaben bir şeyler söylüyordu. Kadınların ikisi de sinmiş, utanmış ve endişeliydi. Garson eğilerek öfkeli olan adama doğru bir şeyler söyledi ve anında adam tepki gösterdi. Bira bardağını kaldırarak bara doğru fırlattı. Bardak parçalandı, bira etrafa saçıldı ve cam parçaları uçtu. Bar daha kalabalık olsaydı durum tehlikeli olabilirdi. "Yeterince iyi değil!" diye bağırdı.

Brie nefesini tutmuş ve gerilmiş bir haldeydi, gözlerinden korku okunuyordu. Mike onu izliyor ve arada başını omzundan geri çevirerek arka tarafa, sonra tekrar Brie'ye bakıyordu, yüzünde panik ifadesi oluşmaya başlamıştı.

O sırada dükkânın sahibi veya yöneticisi olan biri koşarak içeriye girdi ve dosdoğru o masaya yönelerek yavaş bir sesle önce garsonla, sonra şikâyetçi olan müşteriyle konuşmaya başladı. Öfkeli müşteri ne olduğu anlaşılmayan sözlerle cevap verdi. Masadaki diğer adam açıkça arkadaşını sakinleştirmeye çalışıyordu, ancak adam aniden ayağa fırlayıp kendisiyle konuşan yöneticiyi itip kakmaya başlayınca, o da mecburen birkaç adım geri attı.

Mike, Brie'nin korku dolu yüzüne bakarak, bir bu eksikti, diye düşündü. Kadının insanlar arasına ilk karıştığı sırada böyle korkunç bir durum olmuştu. Elini onun elinin üzerine koyarak, "Buradan kıpırdama ve derin derin nefes al," dedi, ayağa kalktı ve kararlı bir şekilde karşı masaya doğru yürüdü. Bu esnada mutfak çalışanları topl-

anmış, açılıp kapanan mutfak kapısındaki pencerelerinden olanları izliyorlardı.

Mike doğruca garson ile yöneticinin arasına girerek saldırganın karşına dikildi, bu öfkeli adamdan daha uzun boylu, daha genç ve dinç olduğu için Tanrıya şükreliyordu. Dosdoğru yöneticinin gözlerinin içine bakarak sakın bir şekilde, “Lütfen polis çağırın,” dedi.

“Teşekkür ederiz beyefendi, ama durumu biz kontrol edebiliriz.”

“O zaman telefonunuzu kullanmama müsaade ederseniz polisi ben arayacağım.”

Öfkeli müşteri Mike’ı yolundan iteleyerek dışarı çıkmak istedi. “Ben bu pislik yerden çıkıp gidiyorum,” dedi.

Mike sakın bir şekilde doğrularak adamın itip kakmasını engellemek için bileğini tuttu, çıkış yolunu kapatarak diğer elinin avuç içini ona doğru çevirdi ve otoriter bir sesle, “Lütfen yerinize oturun beyefendi,” dedi. “Sanırım yemek ve içkilerinizin parasını ödemediniz.” Sadece birkaç santim daha uzun ve biraz daha genç olmasına rağmen, suratındaki ifade fevkalade kararlı olduğunu gösteriyordu. Adam yerine oturdu. Mike tekrar yöneticiye dönerek, “Polisi çağırın lütfen,” dedi.

Adamın arkadaşı kendi para çantasını açmıştı. “Tamam, ben ödeyeyim ve...”

Mike, “Özür dilerim beyefendi ama öfkeli arkadaşınız polise hesap verecek. Cam eşyaları fırlatmak, idarecilere saldırmak kanunlara aykırıdır,” dedikten sonra omzundan geri dönerek yöneticiye baktı ve başıyla tasdik etti.

Patron, “Polisi çağırın,” diye garsona talimat verince, o da koşarak söyleneni yapmaya gitti.

Yirmi dakika sonra polis gelerek hâlâ tükürükler saçarak beğenmediği yemeği şikâyet eden öfkeli müşteriyi götürdü. Daha sonra anlaşılan, müşterinin yemek hakkındaki memnuniyetsizliği üzerine garson yemeği değiştirmeyi veya hesapta indirim yapmayı önermişti, ama adam karısının ve diğer çiftin itirazlarına rağmen dördüne de aynı ayrıcalığın uygulanmasını istemişti. İlave olarak oldukça sarhoş ve idare edilemez halde olduğu tespit edilmişti. Kelepçe takmak gerekmemiştir, ama yine de polis bu misafirlerin şehirden çıkmalarına refakat edilmesi gerektiğine kanaat getirmişti ve neticede herkes sakinleşmişti. Küçük bar tekrar huzurlu atmosferine geri dönmüştü.

Patron Mike'a bir bira ve Brie'ye de yemeğine eşlik etmesi için bir bardak şarap getirerek gülümsedi ve "Müessesemizin ikramı," dedi.

"Çok teşekkür ederiz," dedi Mike. Sonra Brie'ye dönerek yumuşak bir şekilde elini onun elinin üzerine koydu. "Bu olanlar için çok üzgünüm Brie. Umarım keyfin kaçmamıştır."

Brie'nin gözleri parlıyordu. Gülümseyerek, "Zor bir ilk deneyim yaşadım diyelim," dedi.

"Bu palyaço kılıklı herif sarhoş olup olay çıkarmak için seçe seçe bugünü seçmiş-"

Brie gülerek cevap verdi. "Tanrım, bir an için isterik korkular içimi kapladı ama sonra her şey kendiliğinden bitti. Polis geldi ve onları dışarı çıkardı, olay da kapandı, ayrıca..." Bardağını kaldırdı. "Bedava içki kazandık."

İsterik sözünü duyunca endişelenen Mike kaşlarını çatmıştı. "Bedava içkileri, vereceğim bahşişle telafi ederiz," dedi. "Umarım bu olay seni çok sarsmamıştır."

Brie, “Hayır,” diyerek tekrar gülümsedi. “Aklıma geldi, ben de bazı korkutucu insanlarla karşılaşmıştım, ama bunların yüzde doksan dokuzu atıp tutan palavracılardır. Tehditler savurur, bir sürü gürültü çıkarıp gösteriş yaparlar, sonra polis gelince ağlamaya başlarlar.” Masanın üzerinden ona doğru eğilerek neredeyse fısıltı halinde, “Haftalardır kendi kendime aklıma takılan bir olayı tekrarlayıp duruyorum,” dedi. “On sene kadar önce bir mahkeme görevlisi bir sanık tarafından saldırıya uğramıştı, neyse ki yaraları ciddi değildi. Olaya takılı kalmadım, ama şimdi bunu hatırladım. Benim başıma gelenler çok olağan değildi. Bugün burada olanlar ise çok daha sıradan.”

“Anladığım kadarıyla yüzdelerle çok ilgileniyorsun,” dedi.

“Yüzde doksan üç nokta beş oranında ilgileniyorum,” diye gülümseyerek cevap verdi Brie.

Her hafta saat ayarı gibi Ricky’den Jack’e bir mektup geliyordu. Bu çocuk okuldan mezun olup hemen akabinde deniz kuvvetlerine katılana kadar geçen birkaç harika sene içinde Jack’in gölgesi gibi yanından hiç ayrılmamıştı. Zarfın üstünde hep Jack’in adı olur, ancak mektup ‘Sevgili Jack, Preach, Mike ve herkese,’ diye başlardı. Jack için haftanın en güzel yanı bu gün olurdu.

Jack Virgin River’a ilk geldiği zaman, kulübesini boyutları ve konumu nedeniyle satın almıştı, şehrin tam göbeğindeydi.

Odaları büyüktü. Birisinde uyuyor, diğerinde ise çalışıyordu, bir süre sonra yatağının yerini değiştiriyordu. Barın inşaatına başlamıştı, ama sadece altı yüz kişinin

yaşadığı bu yerde iş yapıp yapmayacağını kestiremiyordu. Yukarıya bir oda, ve mutfağın arkasına da bir daire eklemişti ve Mel hayatına girene kadar burada yaşamıştı.

Ricky ise bu sokağın aşağısında yaşayan sokulgan, çilli ve kocaman bir gülümsemesi olan, sevimli bir köpek yavrusunu andıran bir çocuktur. Jack onun büyükannesi ile yalnız yaşadığını öğrenince kendisini onun ağabeyi ya da babası yerine koyarak hamisi olmuştu. Birkaç seneyi bu çocukla birlikte geçirme şansı olmuş ve onun büyüyerek güçlü, namuslu, düzgün ve cesur genç bir erkeğe dönüşmesini gözlemişti. Jack ona balık tutmayı, tüfek kullanmayı ve avcılığı öğretmişti. Beraberce hem çok keyifli zamanlar geçirmişler, hem de üzüntülü anlar paylaşmışlardı. Rick'in on sekiz yaşına girer girmez deniz kuvvetlerine katılmak üzere oradan ayrılması Jack için hem gurur vesilesi, hem de üzüntü kaynağı olmuştu. Göğsünün bir kısmı onun müfrezeye katılmasından dolayı gururla kabarıyordu, diğer bir kısmı ise endişe içindeydi, çünkü kimse bu işin ne kadar zor ve tehlikeli olabileceğini Jack'ten daha iyi bilemezdi.

Mektuplar gelmeye başlayınca, onları Preacher ve Mike'la paylaşır, sonra doğruca Rick'in büyükannesi Lydie'nin evine giderdi. Haberleri değiş tokuş ederlerdi. Çünkü Rick temel eğitim aldığı süre içinde haftada iki mektup yazıyordu, biri on dört yaşından itibaren çalışmış olduğu bardaki dostlarına, diğeri de büyükannesine. Lydie'ye verilen haberler her zaman sansüre uğramış olurdu, yaşadıklarının daha zor ve katı geçen kısımlarını ondan saklardı. Oysa Jack kendisine yazılan mektupları da ona okurdu, Lydie de güler ve iç geçirir, hatta bazen tüyleri

ürperirdi, ama haberlerin kesintisiz şeklini dinlemekten çok hoşlanırdı.

Mektup geldiğini haber alanlar bara gelmeye başlardı. Ricky'nin kız arkadaşının teyzesi ve eniştesi olan Connie ve Ron, her zaman merakla bu haberleri beklerler ve koşa koşa dinlemeye gelirlerdi. Doc Mullins da herkes kadar merak ederdi, tıpkı Mel ve Paige gibi. Carpenter'lar, Bristol'lar, Hope McCrea... Herkes Ricky'yi özlüyordu.

'Yağmur çamur demeden bizi sırtımızda on beşer kiloluk çantalarla kilometrelerce koşturuyorlar, vatan borcumuzu nasıl ödeyeceğimiz ve nasıl güçlü olacağımız hakkında bağırıp çağıyorlar ve bu söylenenler beni güldürüyor,' diye yazıyordu Rick. 'Düşünüyorum da, "Kardeşim bu bir şey değil, ben bütün borçlarımı Virgin River'da ödedim," demek geçiyor aklımdan...'

Ricky ve genç sevgilisi Liz'in altı ay önce bir bebekleri olmuştu. Maalesef bu bebek yaşamamıştı. Aslına bakılırsa onlar da zaten anne baba olmak için çok genç ve tecrübesizdiler, aynı zamanda bu trajediyle başa çıkamayacak kadar toy ve kırılgandılar. Kendisi de baba olduğu için Jack, müfrezedeki talimlerin bunlarla karşılaştırıldığında neden Ricky'ye çocuk oynucağı gibi görüldüğünü anlamakta zorluk çekmiyordu.

Jack onu gerçekten özlüyordu. Bir babanın oğlunu özlediği gibi özlüyordu.

Mike Brie'ye her gün telefon etmeye devam ediyordu ve bu gençken ona âşık olduğu zamanları hatırlamasına neden oluyordu. Telefonda geçen onca boş zaman. o gün olanlar, aileler ve yapılan işler hakkındaki saatler süren boş

konuşmalar. Nadiren din veya politika gibi daha hassas konulara değiniyorlardı. Bir keresinde Mike ona tekrar araba kullanıp kullanmadığını sormuş, o da ‘bazen’ diye cevaplamıştı. Kız kardeşlerinin evlerine, ya da arada bir markete kadar çabucak gidip geliyordu. “Arabadayken kendini nasıl hissediyorsun?”

“Araba kullanırken bir sorun yaşamıyorum Gideceğim yere vardığım zaman kendimi korumasız hissediyorum. Güvende değilmişim gibi oluyor. Yeni bir silahım var,” diye haber verdi Brie. “Kaybettiğimin yerine aldım.”

Mike bir süre sustu. Sonra, “Dinle, Brie.” dedi. “Arabadayken güven duygunun yerine gelmesi için, lastiğin patlaması durumunda arabasını yanına çekerek yardıma gelecek ilk merhametli kişiyi vurmaya kalkışmanı istemem.”

“Tam olarak kastettiğim bu değildi. Ancak.”

“Neyse bırakalım bu konuyu. Daha fazlasını bilmek istemiyorum.”

Brie kahkaha attı. Mike bu kahkahaların son zamanlarda, en azından kendisiyle konuşurken, daha rahat çıktığını fark ediyordu. “Daha önce işime yaramadıysa da, silah bana kendimi daha emniyette hissettiriyor.”

“Bir şey soracaktım, tekrar yemeğe çıkmak ister misin? Bu sefer gideceğimiz yerde buluşalım mı? Uzak bir mesafe olmaması ve silahını yanına almaman şartı ile.”

“Nerede ?” diye sordu Brie.

Mike, “Mesela Santa Rosa olabilir,” diye önerdi. “Ben memnuniyetle Sacramento’ya gelirim, ancak senin köşeyi döner dönmez ulaşacağın bir yer olmaması sanki daha iyi gibi.”

“Öğle yemeği için oldukça uzak bir mesafe,” diye cevap verdi Brie.

Mike, “Pratik yapmış olursun,” dedi. “Sınırlarını genişlet, Hadi kalk gel oraya.”

Brie alçak sesle, “Senin bu işten çıkarın ne?” diye sordu.

Mike, “Bu konuda gayet açık olduğumu sanıyorum,” dedi. “Sana iyileşme sürecinde yardımcı olmak için yüzlerce nedenim var, bunların hiçbirisi aslında senden hoşlanıyor olmam değil. Ve hatırlatırım, ben de senin yaşadıklarını yaşadım.”

İşe yaradı. Santa Rosa’da küçük bir İtalyan lokantasında öğle yemeği için buluşarak makarna yiyip buzlu çay içerek sohbet ettiler ve bu sefer diğer müşteriler de olay çıkarmadılar. Mike masanın üzerinden uzanarak kısaca onun elini tuttu.

Mike’a garip gelen, daha önceleri onun enerjik, güçlü karakterine ilgi duyarken şimdi karşısındaki çoğunlukla yumuşak şekilde konuşan ve kendisi ile göz göze gelmekten çekinen kadına karşı olan hislerinde pek bir değişiklik olmamasıydı. Eğer tamamen düzelebilecekse memnuniyetle eski Brie’nin geri gelmesini isterdi ama böyle kırılan halindeyken bile ona karşı güçlü duygular besliyordu. Kolayca vazgeçemeyeceği bir duyguydu bu.

“Babana çıkarken nereye gidiyorum dedin?” diye sordu.

“Seninle yemek yemeye,” dedi Brie omuzlarını silkerek. “Hangi restoran olduğunu ve ne zaman eve döneceğimi de iyice belirttim. Çok memnun oldu. Haliyle o da benim tekrar sosyalleşmemi istiyor. Ama hâlâ bunun ne kadar uzak bir ihtimal olduğunun farkında değil. Bu da bir şey. Dünyaya geri dönüş olmasa da, öğle yemeğimi bir arkadaşım ile yiyorum. Ve kendimi iyi hissediyorum.”

İki hafta sonra tekrar Santa Rosa'da buluştular, bu defa bir bağ içinde bulunan bir Fransız lokantasını seçtiler. Burası da ufak bir yerdirdi ve Brie bütün müşterileri görebiliyordu. Ve iki hafta sonra yine Santa Rosa'daydılar. Mike Brie'yi her gördüğünde koşarak ona sıkıca sarılmak, kollarının arasında bir süre tutmak arzusu duyuyordu, ama bunu önlemek için ellerini cebinde tutuyor ve tebessüm ederek, "Merhaba," diyordu. Altıncı hafta ve dördüncü öğle yemeği sonrasında ayrılırken Brie ona sarılarak veda etti. "Teşekkür ederim," dedi. "Galiba işe yarıyor."

Yemek buluşmaları dışında aradaki telefon konuşmaları da vardı. Mike Brie'nin sesini duyduğunda sürekli aklına, âşık olduğu o atak, burnu havada kadın geliyordu. Oysa karşısında oturan kadın kuşkular içindeydi, özgüveni paramparça ve yerlerdeydi. Ama yine de dürüst, şakacı ve cesur bir kişiliği vardı.

Mike ilk defa kendini bir ikilem içinde buluyordu. Ona karşı nazik ve kibar davranıyordu, bu onun için zor değildi çünkü o zaten bir beyefendiydi. İşin zor olan tarafı onun için endişelendiğini ve ona karşı acıma duygusu beslediğini belli etmemekti. Bu kadar hayranlık duyduğu ve derinden bağlı olduğu kadının vahşi bir saldırıya uğramış olduğunu bilmek kadar ona zor gelen bir şey olamazdı. Kendi dertlerini de anlatarak onu daha fazla üzemezdi, zaten bu iyileşme süreci onun için oldukça zor geçiyordu. Endişesinin bakışından, tebessümünden belli olmasına bile engel olmak kolay değildi. Şimdi onun güçlü olmaya ihtiyacı vardı acizliğe değil. Mike onun hayatındaki zayıf halka olmayacaktı.

İkisi de sohbetlerinde Jack'ten hiç bahsetmiyordu, Sa-

dece Brie ailesi hakkında konuşurken, beraber büyümelerini ve onun deniz kuvvetlerine katıldığı zaman kendisini nasıl özlediğinden bahsederken adı geçiyordu. Jack de şimdiye kadar telefon konuşmaları ve müşterek öğle yemeklerine değinmemişti.

Yaz artık sona eriyordu. Mel ve Jack Haziranda Sacramento'dan ayrılmışlardı. Mel için yaz sıkıntı dolu ve gergin geçmişti. On beş yaşındaki hastası sürekli aklına takılıyordu, kliniğe gelerek cinsel hastalıklar testlerini yaptırmamıştı Gözetiminde olan iki hamile kadın vardı, ayrıca tabii Dr. Mullin'in küçük kliniğindeki diğer hastalarla da ilgileniyordu.

Ve kocası haftalardır ona elini sürmemişti.

Jack her sabah erkenden işe başlardı; odunları keser, günün programını gözden geçirir, Preacher'la barda yapılması gereken işler hakkında görüşürdü. Envanter çıkarmak, erzak durumu, yemek zamanlarında servise yardım etmek bu işlerden bazılarıydı. Sonra kaçabilirse, yeni evlerinin inşaatına giderek orada çalışırdı.

En çok vaktini alan şey inşaat işiydi çünkü orada yalnız başına oluyordu. Ve Jack kardeşine yapılan saldırıdan beri yalnız olmaya daha çok ihtiyaç duyuyordu. Brie'nin tecavüz olayını konuşmuyor, konu açılırsa taş kesiliyordu.

Bazen doktorun kliniğinde iş yoksa, Mel de bebeği alarak inşaat alanına gider ve Jack'in odunlara çivi çakışını, onları yerleştirmesi ve düzeltmesini, kocaman tahta levhaları geniş omuzlarına yüklemesini seyrederdi. Jack normal olarak onu görür görmez işi bırakır, onlarla birlikte biraz vakit geçirirdi ama bu günlerde derin bir sessizliğin içine gömülmüş gibiydi.

Brie neredeyse her gün onu telefonla arıyordu. Çünkü biliyordu ki o aramazsa Jack mutlaka arayacaktı. Hem bedensel olarak, hem de ruhen kendini gittikçe daha iyi hissediyordu, oysa Jack öyle değildi. Mel bu durumun uzun zamandır kocasının kendisi ile sevişmesine de engel olduğunun farkındaydı, belki de onlar için bundan sonrası hep böyle olacaktı. Daha önceleri sıklıkla sevişirlerdi ve bu tatmin edici bir süreç olurdu, birbirlerine uygun bir çifttiler. Evliliklerinin en önemli güç kaynaklarından biri buydu. Jack istekli ve güçlü dürtüleri olan bir erkekti ve Mel de onun sağladığı bu şaşırtıcı doyuma bağlı olmaya alışmıştı. Jack'in elleri bedeninde gezinirken kendini dünyanın en tapılası kadını gibi hissedirdi. O da bu aşka karşılık, elinde olan her imkânı kullanarak sevgisinin derinliğini ona hissettirirdi.

Brie'nin uğradığı saldırının Jack'i tedirgin ettiğini ve kendisine karşı hissettiği arzuyu engellediğini hissettiği için anlayış ve sabır gösteriyordu. Ama her gece onun yanında yatarken, alışkın olduğu şekilde onun kendisine yaklaşmasını hissetmemek oldukça zor oluyordu. Acısını ve öfkesini anlıyordu ama gene de kocasının sonsuza kadar bu karamsar düşüncelerin arasında boğulmasına müsaade edemezdi.

Onu geri kazanmak zorundaydı.

Günlük yaşantılarındaki alışkanlıklardan biri de çalışma gününün sonunda akşam yemeği için eve gitmeden önce barda buluşarak bir şeyler atıştırmak, ya da diğer müşterilerle birlikte bir kahve veya bira içerek birkaç saat geçirmek olurdu. O gün Mel doğruca eve gitti. Bara uğrayarak veda bile etmemişti. Bebeği doyurarak uykuya yatırdı, ar-

kasından duş alarak Jack'in gömleklerinden birini üstüne geçirdi, sonra da kanepeye oturdu. Akşamın tatlı serinliği sürgülü kapıdan içeri doğru sızıyordu. Giydiği gömlekten onun kokusunu alabiliyordu: ahşap, rüzgâr ve nehir kokusu ile karışık o özel kokuyu...

Jack telefon ederek neden bara gelmediğini sordu. "Bu akşam dosdoğru eve gelmeye karar verdim," dedi.

"Neden?"

"Çünkü barda konuşacak kimse yok."

"Ama ben buradayım."

Mel, "Söylemek istediğim de bu," dedikten sonra telefonu kapadı.

Jack'in Preacher'a bahaneler üreterek oradan ayrılıp eve gitmesi yirmi dakika kadar sürdü. Mel farkındaydı ki onu hazırlıksız yakalayarak yüzleşmek, mazeretler üretmek için gerekli zamanı olmasına engel olacaktı. Yine de çok mu erken davrandığı konusunda endişeleri vardı, ama denemeye değerdi. Uzun bir zaman geçmişti. Fazla uzun. Evliliklerinin sağlıklı yürümesi çok önemliydi onun için.

Jack, "Problem ne?" diyerek kapıdan içeriye girdi.

Mel, "Yalnızım," dedi.

Kanepede karısının yanına oturdu ve başı öne sarktı. Jack'in bu mahcup duruşu Mel'i için için kemiriyordu. "Üzgünüm Mel," dedi. "Şimdiye kadar bu durumdan kendimi sıyırmalıyım, biliyorum. Kendim de bu kadar süreceğini sanmıyordum. Ben korkak biri değilim, ama konu Brie..."

"Jack, Brie'nin sana ihtiyacı var, biliyorum ve ben de senin onun yanında olmanı isterim. Kocamın farklı bir insan olmasını kabul edemezdim. Ama bana da biraz vakit

ayırmanı istiyorum, hepsi bu. Çünkü seni çok seviyorum ve unutma ki sana ihtiyacım var.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım farkındayım, gayret edeceğim...”

Mel kalktı ve kanepede kocasının yanına yaklaşarak onunla yüz yüze gelecek şekilde oturdu. “Öp beni,” dedi. Uzanarak dudaklarını ona doğru uzattı ve ağzını Jack’in ağzına dayadı. Ağzını onunkinin üzerinde hareket ettirmeye başladı ve kocasının dudaklarını aralayarak dilini içeri soktu. Ama hâlâ hiç ihtiras ve arzu belirtisi yoktu. Jack elleriyle ona sarılmıyor ve kendine doğru çekmiyordu, duymaya alıştığı şekilde istek içinde inlemiyordu.

Mel bir an onu kaybedeceği endişesine kapıldı.

“Benimle gel,” diyerek elinden tuttu ve onu yatak odalarına doğru götürdü. “Otur,” dedi.

Önüne diz çöktü ve çizmelerini çıkartmaya başladı. Sonra dizlerinin üstünde doğrularak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

“Bu iş tahmin ettiğin gibi sonuçlanmayabilir,” dedi Jack.

Mel, “Şşşt,” dedi. “Göreceğiz.” Sonra Jack’in gömleğini açtı ve omuzlarından aşağı indirdikten sonra ellerini göğsünün üstündeki yumuşak tüy örtüsü üzerinde dolaştırmaya başladı. Göğsünü öptü, memelerinin ucuna dili ile dokundu. Onu yatağa doğru sırtüstü iterek önce yavaşça kemerini, sonra kot pantolonunun fermuarını açtı. Onu belinden öptü. Narin elleriyle pantolonu çekiştirerek kalçasına kadar aşağı indirdi. Sonra da uzun bacaklarından aşağı doğru kaydırды. Hâlâ bir canlanma olmamıştı ve bu Jack açısından şaşırtıcı bir durumdu. Oysa herhangi bir

cinsel temas ihtimalinde bile derhal istekli olurdu. Ama vazgeçmedi. Kocasının çamaşırını da aşağı indirdi ve elleriyle okşayarak onu uyarmaya çalıştı, sonra onun en hoşuna giden şekilde ağzına aldı.

Ve sonunda uzun zamandır duymak için beklediği o inlemeyi duydu. Derin bir inilti. Artık Jack'in pasif kalamayacağını biliyordu, bu en hoşuna giden pozisyonlardan biriydi. İşte olmuştu sonunda, hem de isteksizliğine rağmen, tabii bu karısının umurunda değildi. Bu iyi bir başlangıçtı.

Jack'in hayatında cinsel ilişkiyi istememek gibi bir sorunu olmamıştı. Aslında hayatının en stresli dönemlerinde bile, seksi harika bir kaçış noktası olarak görmüştü. Ama bu sefer öyle değildi; donup kalmıştı. Kendisine neler olduğunun farkında bile değildi, ta ki karısı peşine düşerek onu olanlarla yüzleştirene ve bir cevap isteyene kadar. Şimdi aniden sadece kendini mahrum ederek bir nevi yas içine gömmediğini anlamıştı. Mel'in küçük ağzının onun erkekliğini içine alması ile vücudu aklından koparak zevk almaya başlamıştı. Keyif içinde gözlerini yumdu. Şimdi sıcak ve tatlı bedeni ile onun üstüne tırmanmaya başlamıştı, Ellerini onun kalçalarına dolayıp gömleğinin içine sokarak dolgun göğüslerini okşadığı zaman onun zevk dolu mırıldanmalarını duydu. "Ah Jack... ellerini bedenimde hissetmeye o kadar ihtiyacım vardı ki," deyince birbirlerine ne kadar gereksinme duyduklarını anladı. Zor zamanlarda birbirlerine destek olmalı, sırt çevirmemeliydiler.

Gömleği karısının üzerinden çıkardı ve göğüslerini ağzına alarak onların tatlılığını hissetti. Sonra beraber yuvarlanarak onu altına aldı ve içine girdiğinde onun mutlu iç çekme ve mırıldamalarını dinlemeye başladı. "Bebeğim,

çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Seni ihmal etmek aklımdan bile geçmiyordu.” Mel dizlerini bükerek kalçalarını kaldırdı ve onun iyice içine derinlere girmesini sağladı, elleri ve kolları ile kocasının omuzlarını tutarken ağzı hâlâ onunkine yapıştı.

Bu kadının sevdiği tarafı buydu işte, karısı da cinsel açıdan en az kendisi kadar istekliydi. Bu konuda uygun bir şekilde eşleşmişlerdi ve Mel’in cesareti onu hayata döndürmüştü. Daha önce hayatında hiç bu kadar kurak bir dönem geçirmemişti ve karısının böyle devam etmesine imkân vermemesi, ona ihtiyaç duyması ve evlilik ilişkilerine seks unsurunu geri kazandırmaya kararlı olması onun için dünyalara bedeldi. Tanrı onu kutsasın, diye düşündü. Başka biri olsa surat asar, kızar, alınır, hatta belki de bu soğukluğa aldırmazdı. Ama Mel değil, o hayatını Jack’e adamıştı. Müşterek ihtiraslarına teslim olmuştu. Kolay kolay vazgeçmeyecekti.

Küçük bedenini kendine sıkıca yaklaştırarak onu en memnun edici pozisyonda içine girdi, hazdan inlemesini ve ismini haykırmasını sağladı. Gülmeye başladı, derin ve içten gelen bir kahkahaydı bu. İşte karısının bu tarafına bayılıyordu, zevk aldığı şeyleri yaparken sessiz kalamıyordu. Çaresiz bir halde kendinden geçiyordu.

Mel bu şehvet dolu, içten kahkahayı duyunca kocasının dizginleri ele aldığını, sadece onu tatmin etmek için konsantre olduğunu ve bedenini tatmin edeceğini anladı. Bacaklarını onun bedenine sıkıca dolayarak o kadar güçlü ve derin bir orgazm oldu ki, onun bedeninin de bu etkid-en sarsıldığını hissetti. Sonra onun altında hezeyanı artık zayıflayarak azalırken onun kendini tuttuğunu hissetti. Demek Mel’in bir kez daha boşalmasını sağlayacaktı.

Mel kocasının heykeli andıran güzel başına elleri ile dokunurken, dudaklarındaki gülümsemeyi ve gözlerinde için için yanan ateşi fark etti. “Yuvana hoş geldin sevgilim, hoş geldin,” dedi.

Brie kanepeden kalkmak için kendini zorladı. Olaydan beri babasının evinden nadiren dışarı çıkıyordu. Evden çıktığı zamanlarda çoğunlukla bunun nedeni avukatı veya destek grubu ile buluşmak oluyordu, arada bir de Mike ile öğle yemeği için buluşuyorlardı. Bu yemek randevuları onun için heyecan ve sevinç vesilesi oluyordu. Sam, işlerin daha kötüye gitmesinden endişe ediyor ve kızının zaten sallantıda olan moralinin daha çok bozulmasına sebep olmamak için sesini çıkarmıyordu. Ama nereye gittiğini biliyordu, aslında o da babasının bildiğini anlıyordu.

Brad her gün arıyordu, aslında Brie onunla konuşmaya çok hevesli olmasa da, araştırmanın gidişatıyla ilgili bilgiyi en kolay ondan öğrenebileceğini biliyordu. Baştan beri en büyük ortak noktaları buydu: bir dava üzerinde çalışmak. Brad şu anda Powell’ın tutuklandığına dair bir haber uçursa, Brie’nin hayatında büyük değişiklikler olacaktı. Ama maalesef bu arzusu henüz gerçekleşmemiştir.

Sürekli arayan bir diğer kişi de Christine’di, eski can dostu ve Brad’in şimdiki karısı. Brie bu telefonlara cevap vermeyi reddediyordu, ama Sam’in ricasına rağmen Christine aramaktan vazgeçmiyordu. Sam Brie’yi, “Endinde sonunda onunla nasılsa konuşacağınızı söylüyor, senin için ne kadar endişelendiğini ve seni çok sevdiğini iletmemi istedi,” diye bilgilendirdi.

Brie burnundan soluyarak bir kahkaha attı ve “Bu kadın da ne çok kişiyi birden çok seviyor, öyle değil mi?” dedi.

Her telefonda aklında yaşanan dram canlanıyordu, düşündükçe hâlâ neler olduğuna hayret ediyordu. Brie ve Brad evlenmeden önce bile bu iki çift arkadaşlık ediyordı. Christine'in kocası Glenn de Brad gibi Sacramento Polis Teşkilatı'nda görevliydi. Glenn ve Christine onların düğününe gelmişler, onlarla dans etmişlerdi. Christine özel muayenehanesi olan bir cerrahın ameliyathane hemşireliğini yapıyordu; o ve Brie birbirleriyle çok yakınlaşmışlardı. Hatta kız kardeşlerinden sonra hayatındaki en yakın dostu Christine olmuştu. Neredeyse her gün konuşurlar, yanlarında kocaları olsun ya da olmasın, haftada birkaç kez de buluşurlardı.

Brie, Christine ve Glenn'in evliliklerinde sorun yaşadıklarından haberdardı. Olağan konularda tartışıyorlardı, seks, para ve ebeveynlik sorunları gibi... İkisinin de çok zorlu meslekleri ve iki çocukları vardı, kocaman bir evde yaşıyorlardı. Brie hep onların çocuklar büyüyene kadar atışmaya devam edeceklerini, sonra olgunlaşarak fatura ödeme sorunlarını aşacaklarını düşünürdü. Ama Brie yanılmıştı. Kendisi Brad ile evlendikten birkaç sene sonra, Christine ve Glenn ayrılıp boşandılar. Neredeyse evli oldukları zamandan daha dostane bir ilişkileri vardı. Bu nedenle taraf tutmak zorunda kalmadılar. Brad, Glenn'le işte beraber oluyor ve ara sıra bir bira içmek için onun evine de uğruyordu. Brie ve Christine de arkadaşlıklarını devam ettiriyorlardı. Glenn'in evi terk etmesi ile yaşadıkları şoku atlattıktan sonra, Brie en iyi arkadaşının yalnız başına daha sakin ve daha mutlu olduğunu görebiliyordu. Parasını istediği gibi harcıyor, Glenn çocukları haftada birkaç gün alınca nefes alacak zamanı kalıyordu.

Bazı işaretleri Brie o zaman fark edememişti. Mesela Christine başka hiçbir erkekle görüşmüyor ve kimseden bahsetmiyordu. Boşanmanın üstünden bir sene kadar geçtikten sonra ikisinin arasındaki telefon konuşmaları da azalmıştı ama Christine çok meşguldü. Tek başına yaşayan bekâr ve çalışan bir anne olmak kolay olmasa gerekti. Brie'nin işi de çetindi, çalışma saatleri uzundu, bu nedenle aslında kız arkadaşlarıyla çene çalmaya pek vakti olmuyordu. Doğruyu söylemek gerekirse telefonla arayarak dostluğu ilerleten taraf çoğunlukla Christine olmuştu. Ancak Brie'nin anlam veremediği husus ise Brad'in davranışında hiçbir değişiklik fark etmemiş olmasıydı. Günde birkaç kez telefonda konuşuyor, Brad'in görevde olmadığı her geceyi birlikte geçiriyor ve eskisi kadar sıklıkla sevişiyorlardı. Onun artık biraz mesafe koymak istediğini söyleyerek kendisini terk ettiği güne kadar bir şeylerin yanlış gittiğini hiç anlamamıştı.

Brie onların arasındaki ilişkinin nasıl başladığını da bilmiyordu. Ama Brad bir seneden beri sürdüğünü itiraf etmişti. "Ne desem bilmiyorum," demişti umursamaz bir ifadeyle. "Kendini yalnız hisseden iki insan denebilir sanırım. Glenn gitmişti, sen sürekli çalışıyordun ve Christine'le ben böyle bir ilişkiye başlamak için birbirimize çok yakındık."

"Of, saçma sapan konuşma!" diye kızarak söylenmişti. "Bana hiç birlikte daha fazla vakit geçirelim falan demedin! Anlaşılan uzun çalışma saatlerim arkamdan iş çevirmek için sana çok uygun gelmiş!"

"Eğer böyle düşünmek istiyorsan, öyle olsun Brie," demişti kocası.

Bu sözler üzerine Brie'nin nefesi kesilmişti. Acıdan daha kötü olan şey şok ve şüpheydi. Boşanmadan altı ay kadar geçtikten sonra ancak bu sorunla başa çıkabilme yöntemleri geliştirmeye başladığını sanıyordu ki bu tecavüz olayı ile birlikte her şey geri gelmişti; boşanmayla ilgili depresyonu canlanmıştı. Her seferinde aldatılıyorum, diye düşünmeye başlamıştı.

Çoğunlukla vaktini televizyon seyrederek geçiriyordu. Bir şeyler atıştırıyor, kestiriyor ve evi toparlıyordu. Bir roman okuyabilecek kadar konsantre olamıyordu; oysa okumak, işi çok yoğunken yapmaya can attığı bir şeydi. Bulmaca çözmesi söz konusu bile değildi, odaklanamıyordu. Önceleri pazar sabahları Brad daha yataktan çıkmadan gazetedeki çapraz bulmacaları bitirmiş olurdu. Alışveriş merkezlerine de gidemiyordu. Ama Mike'la olan öğle yemeği randevularını kaçırmıyordu. İçinden bunlara *gizli buluşmalar* diye bir isim koymuştu, başına gelenleri unutturan ve geçen senede yaşananları hatırlatmayan tek şey bu buluşmalardı. Babasının bu konudaki ketumluğu da onu cesaretlendiriyordu; kız kardeşlerine bile bu buluşmaların lafını etmemişti. Sanki söylese büyü bozulacak gibi geliyordu.

Dönüştüğü kadını tanıyamıyordu. Eskiden çok güçlü bir kadındı. Hatta bazıları -özellikle erkekler- onu çok sert buluyorlardı. Şimdi ise ürkek ve çekingendi. Paranoyalarla yaşıyordu ve bunun asla geçmeyeceğinden endişe ediyordu. Senelerce çeşitli suç kurbanları ile uğraşmıştı ve bunların bir kısmı da tecavüz vakalarıydı. Onların duydukları utancı, felç olmuş gibi kendi kendilerine hareket etme yeteneklerini kaybetmelerini izlemişti. Onları ifade vermeye

ikna etmek için uğraşırken, utanarak ezilip büzülmelerini izlemek onu üzer ve öfkeliendirirdi. Çaresizlikleri... Gücsüzlükleri. Oysa şimdi kendisi de onlardan biriydi.

Pes etmeyeceğim, diye kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. Yine de haftalar, aylar geçmişti. Mike'la buluşukları bir yemekte ona, "Benim biraz spor yapmam gerekiyor," demişti. "Önemli bir randevum veya seninle öğle yemeği planım yoksa, bir türlü yataktan ya da kaneleden kalkamıyorum."

"Kimseye anti-depresanlar hakkında danıştın mı?" diye sormuştu Mike. "Böyle bir olaydan sonra bu oldukça alışılmış bir uygulama olsa gerek."

"Elimde olursa bu yolu seçmek istemiyorum. Şimdiye kadar hep o kadar enerjiktim ki."

Mike, "Ben de o yollardan geçtim," diye itiraf etti. "Gerek olmadığını zannediyordum, ancak depresif olduğum kesinleşince -malum hem büyük bir ameliyat hem de şiddet suçu kurbanı olarak- gerçekten işe yaradı."

"Ben pek inanmıyorum."

"O zaman farklı bir plan geliştirmen lazım, ya da bu depresif durum seni tamamen içine çeker," dedi. "Brie, mücadele etmek zorundasın. Mücadele et!"

"Ediyorum zaten," diye zayıf bir sesle cevap verdi Brie. "Öyle gibi görünmüyorsa da inan mücadele ediyorum."

Mike onun eline yavaşça dokunarak, yumuşak ama ciddi bir tavırla, "Daha güçlü savaşmalısın!" dedi. "Seni kaybetmeyi göze alamam!"

Gündüz saatlerinde bile açık alanlarda yalnız başına olmaktan hâlâ korktuğu için dışarıda koşmak artık onun yapabileceği bir spor değildi. Bir spor salonuna veya

sağlık kulübüne gitmek de bir seçenek olamazdı, çünkü erkeklerin kendisine bakmasına tahammül edemiyordu. Eskiden kendine hayranlık duyulmasının onu ne kadar mutlu ettiğini düşündü üzüntüyle. Ufak tefek, derli toplu ve diri bir vücudu vardı, ipeksi uzun saçlarını mahkemede duruşmaya gittiği zamanlar örür, diğer zamanlarda ise sırtından aşağı sallandırırđı. Cazip erkeklerin bakışları gururunu okşardı. Şimdilerde ise bir erkek ona baktığı zaman panik oluyordu.

Ama mücadele etmeden havlu atmayacaktı. Sadece kadınların gittiği bir spor salonuna üye oldu. Koşu bandında ve ağırlık kaldırarak çalışmaya başladı. Dolu dolu bir hayat yaşayamayacaksa da yaşıyormuş gibi yapacaktı.

İşin ilginç yanı, birkaç haftalık yoğun spor sonrası uykuları ve yemek yeme alışkanlığı düzene girmeye başlamıştı. Bu sistemin onu, iyileşme sürecinin ikinci etabına geçirdiğini hissediyordu, her günü bir öncekinden daha kolay geçiyordu.

Bazen Mike'ın gösterdiği özel ilgi olmasa kaybolup giderdim, diye düşünüyordu. Evet, ailesi de harikaydı, onu desteklemek için güçlü bir tutum sergiliyorlar ve eğer konuşmak isterse her zaman dinlemeye hazır oluyorlardı. Ama Mike, daha geçen baharda flört etmek niyetinde olduğunu hissettirince, kendisine asla yaklaştırmayacağına dair yemin ettiği erkek, şimdi dünyada kendisini bir kadın gibi hissetmesini sağlayan tek kişiydi. Bu nedenle ona son- suza kadar minnettar kalacaktı.

Tommy Booth şehre yeni gelmiş ve lisenin son senesi için Valley Lisesi'ne kaydını yaptırmıştı. Babası Walt Booth

ise ordudan yeni emekli olmuş ve Tommy'den askeri okul ile sivil bir yüksek okul, ya da Valley Lisesi arasında bir seçim yapmasını istemişti. Tommy'nin babası ile birlikte yaşamayı seçmesinin nedenleri vardı; birkaç sene önce annesini bir araba kazasında kaybetmişti ve o zamandan beri baba oğul iki bekâr erkek olarak birbirleriyle oldukça iyi geçiniyorlardı. Ablası ise evli ve hamileydi, kocası Deniz Kuvvetleri'nde görevli olduğu için yalnızdı ve Virgin River'a gelerek kocası Matt Orta Doğu'dan dönene kadar onlarla yaşamayı planlıyordu. Doğumu orada, onların yanında yapacaktı ve bu konu Tom'u içten içe heyecanlandırıyordu. Ayrıca bakması gereken atları vardı ve onları özel okula yanında götüremezdi.

Tom'un babası üç yıldızlı, emekli bir generaldi, birkaç sene önce bu araziyi bulmuş ve oraya yerleşmeye karar vermişti. Generalin kendisinden küçük bir kız kardeşi, kızıyla birlikte güney istikametinde birkaç saatlik mesafede olan Bodega Bay'de yaşıyorlardı. Uygun bir yer bulmak için bütün California'da, onlardan çok uzak olmayan bir yer olması şartıyla, araştırma yapmışlardı. Midge Teyze hastaydı; senelerdir süregelen bir hastalığı vardı ve son üç senedir elden ayaktan kesilmişti. Hastalık artık son safhalarındaydı. Lou Gehrig hastalığında kızı Shelby onun daimi bakıcısı olmuştu. Walt Booth, Bodega Bay'e yerleşerek onlara yakın olmak istiyordu. Aslında kendisi ormanlık ve dağlık yerleri deniz kenarında yaşamaya tercih ederdi. Ama Midge onu kendisi orada yaşıyor diye illa Bodega Bay'e yerleşmesi gerekmediği konusunda ikna etmişti. Nasılsa birkaç senelik ömrü kalmıştı. Walt ordudan ayrılıp emekli olana kadar kendisi ölmüş olabilirdi, hâlâ

hayatta ise gelip ziyaret edebilirdi. Virgin River Midge ve Shelby'yi istediği sıklıkta ziyaret etmek için yeterince yakındı, aynı zamanda da burası Walt'ın bundan sonraki hayatı içinde kök salmaya uygun bir yerdi. Midge Teyze haklı olsa gerekti, fazla yaşayacağa benzemiyordu. Walt ve Tommy Virgin River'a yerleştiklerinde, artık Midge Teyze 24 saat bakıma muhtaç durumdaydı ve muhtemelen yakında bir bakımevine yerleştirilmesi gerekecekti.

Walt Pentagon'daki son görevini tamamlarken, uzak mesafeden de olsa evi elden geçirtmiş, ek olarak araziye yeni bir ahır ve ağıl inşa ettirmişti. Tommy ise oraya taşınmadan önce bölgeyi sadece bir kez görmüş olmasına rağmen çok sevmişti; devasa ağaçları, dereleri, deniz kıyısını, dağ eteklerini ve at koşturabileceği vadileri, hepsini sevmişti.

Dersler Ağustosta başlayacaktı. Tommy buradaki lise konusunda çok hevesli değildi doğrusu, öğrenciler Washington'dakiler gibi akıllı gençler olmasa gerek, diye düşünüyordu. Ayrıca Tom da yeni birine alışana kadar oldukça çekingen davranırdı. Burası küçük bir kasaba okulu olduğuna göre, seneler içinde insanlar kendi arkadaş gruplarını çoktan oluşmuştur, diye düşünüyordu. Bunlardan birine uyum sağlamak vakit alacaktı herhalde. İriyarı bir çocuktı, atletikti ancak futbola başlamak için biraz geç kalmıştı.

Birinci dönemde hemen bir çocukla arkadaş oldu. Jordan Whitley, komik biriydi. Oldukça sıska ve hareketli, ama aynı zamanda gerçekten arkadaş canlısıydı. Birkaç kez okul çıkışında onunla takılmıştı. Jordan okula oldukça yakın bir yerde oturuyordu, oysa Tom her gün kırmızı kamyonuna

binerek ta Virgin River'a gidip gelmek zorundaydı. Ayrıca arkadaşının annesi ve babası boşanmışlardı, Jordan ailenin tek çocuğu idi ve annesi çalışıyordu, bu nedenle evi saat altıya kadar müsait oluyordu. Akşam yemeği saatinden önce evine dönerek atların bakımını yapması şartı ile Tom'un okuldan sonra arkadaşına giderek orada biraz takılması sorun teşkil etmiyordu.

Tom ayrıca Virgin River'ın terk edilmiş bir bölgesinde sıklıkla bira partileri yapıldığını keşfetmişti. Jordan onun bu hafta sonu partilerine mutlaka katılmasını istiyordu, ancak Tom her zaman bir mazeret buluyordu. Orada Jordan'dan başka tanıdığı kimse yoktu. İki haftada bir hafta sonları Walt'ın Bodega Bay'e ziyarete gitmesiyle aslında evin tamamen kendisine kaldığından onlara bahsetmemişti. Jordan ve tayfasının işgaline uğramaktan çekiniyordu, çünkü eğer Walt bunu öğrenirse başına geleceklerden korkuyordu.

Jordan kendi evinde gizlice bira bulundurmanın bir yolunu bulmuştu. Buna okul sonrası birası diyorlardı. Tom bira içerken çok dikkatli davranıyordu, eğer General bu kokuyu alırsa onu yakardı. Jordan'ın merak sardığı diğer bir konuda ise kız meselesi idi. Sürekli farklı kız arkadaşları oluyordu ama Tom şimdiye kadar bunlardan hiçbirini beğenmemişti; Jordan güzel kızların ilgisini çekmiyordu anlaşılan. Ama onun evine gidip kızların ciltlerine maruz kalmak da fena sayılmazdı, ne de olsa mahallenin yakışıklı sayılacak yeni delikanlısıydı.

"Hadi kalk gel, cuma gecesi arkadaşım Brendan'lara gidiceğiz," diye onu davet etti Jordan. "Şansım bu sefer yaver gidecek."

“Öyle mi?” diye sırıttı Tommy. “Kim senin şansını açacak olan kız bakalım?”

“Kızın biri var, fena halde bana tutkun, kendine hâkim olamıyor. Ayrıca hamile kalmamak için hap da kullanıyor.”

“Yani oraya gelip senin şansın açılınca ne yaptığını seyretmemi mi istiyorsun? Almayayım ben!” diye gülerек cevap verdi.

“Yanında bir kız arkadaşını getirecek,” dedi Jordan.

“Belki bir bira için uğrarım,” dedi Tommy. “Bir düşüneyim. Bu Brendan denen çocuğu da tanımıyorum.”

“İyi biridir,” dedi Jordan. “Okulu bitireli birkaç sene oluyor ve ne zaman annesi şehir dışına çıksa -ki annesi bunu sıklıkla yapıyor- ev ona kalıyor. Eğer şansımız varsa bütün gece istediğimizi yaparız, ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde.”

“Ah, evet anlıyorum,” dedi Tom. Aslında, *salak herifler, korunma hâpı kullanıyoruz diyen mahalledeki kızları becermek hiç akıl kârı değil*, diye düşünüyordu. Kendisi aptal değildi; başına iş açmak böyle olur işte, diye düşündü, hem de ne bela. Babasına onlara uyduğunu söylerse başına gelecekleri düşününce sırtından aşağı soğuk terler akmaya başladı.

Ama yine de gitti. İki tane bira kutusu açtı, ikisini de sonuna kadar içemedi. Böyle yerlerde fıçıdan veya bardaktan bir şey içmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Etrafta esrarlı sigara içenler vardı, ama herkes değil. Tommy bu boktan şeyin yanına bile yaklaşmadı. West Point Askeri Okulu’na gitmeyi planlayan biri için alınacak bir risk değildi bu; Walt gibi bir babası olan birinin bu riski alması zaten söz konusu olamazdı. Önce onu evlatlıktan reddeder sonra da gebertirdi.

Tom için ayarlanan kız aşırı girişken ve her şeye hazırды, ancak o bunu mümkün olarak görmüyordu. Ayrıca Jordan ve Brendan herkese bulaşarak kendilerini komik duruma düşürüyorlardı ama sıkıcı oldukları kaçınılmaz gerçektir. Sonunda saat dokuz gibi kimseye çaktırmadan oradan ayrıldı.

Ertesi pazartesi sabahı okulda Jordan heyecanla, “Ner-eye gittin be adamım?” diye sordu.

Şaşırdı. “Eve gitmem gerekti, babam oldukça sıkıdır.”

“Anladık ama bira ve kızlar varken!”

“Birkaç bira içtim,” dedi. “Kızlara gelince... Doğrusu hoşuma giden yoktu aralarında.”

Bu söz üzerine Jordan neredeyse histerik bir kahkaha atarak. “Eee beğenmezsen ne olur? Yoksa sen... Hâlâ bakir değilsin, öyle değil mi adamım?”

Aslında öyleydi. “Tabii ki değilim,” dedi, böyle bir soruya ne cevap verilebilirdi ki? Tom henüz bir kızla ilişkiye girmemişti, istemediği için değil. Çok dikkatli davranıyordu ve buraya taşınmadan önce Washington’daki son sevgilisi ile ancak biraz okşama aşamasına terfi edebilmişlerdi. Acilen harika bir kız arkadaş bulmak konusunda çok istekliydi, ama kız gerçekten mükemmel olmalıydı, sıradan biriyle idare etmek istemiyordu. Bu tip kızlar onun canını sıkıyordu. Eğer istediği gibi birisini bulursa, kendisi de ona karşı mükemmel bir erkek olacaktı, öylesine karşısına çıkılacak herhangi biri olmamalıydı.

“Okuldan sonra bize gel,” dedi Jordan. “Belki sana birini yaparız.”

“Dinle Jordan, biliyorum iyi bir arkadaş olarak bana görevlerini yerine getirmek ve benim biriyle yatmamı

ayarlamak istiyorsun, ama sen kendi işine bak, bırak ben de kendi işimi kendim halledeyim. Tamam mı?”

“Aman sende be adamım, neler kaçırdığını bilmiyorsun!”

Ama Tom biliyordu; kızları, birayı, esrarlı sigarayı, hepsini görmüştü.

Ve aslında neyi istemediğini iyi biliyordu. Şimdiye kadar Jordan vasıtasıyla tanıştığı hiç kimse onun ilgisini çekmemişti. “Sen kendi işine bak, ben kendi işimi hallederim,” dedi.

Yine de Jordan şimdiye arkadaş olabildiği birkaç kişiden biriydi. Ayrıca arada bir çiftliğe gelerek atlarla da ilgileniyordu. General ondan hoşlanmıyordu, ama bunun için bir sebep ileri süremiyordu. Tom kendini biraz arada kalmış hissediyordu; bir arkadaş bulduğu için memnundu ama ümidi yakın bir tarihte karşısına daha çok anlaşıacağı kafa dengi birinin çıkmasıydı.

Genç bir adam bara geldi ve Jack’in tam önüne bir tabure çekti. Otuz yaşın altında olduğu belli oluyordu. Jack onun polo gömleğine, haki pantolonuna ve makosenlerine göz attı. Buralarda görmeye alışık olduğumuz dağ kıyafetlerine pek benzemiyor, diye aklından geçirdi. Bu adam besbelli avcı, balıkçı, veya oduncu değildi. Tezgâha doğru bir işaret çakarak, “Ne içmek istersiniz?” diye sordu.

“Bira var mı?”

“Bu tam da bizim spesiyalitemiz,” diye cevap verdi Jack ve ona soğuk fiçı birasından servis etti. “Yolunuz mu buradan geçiyordu?”

“Aslında hayır, daha doğrusu öyle olmadığını ümit

ediyorum. Valley Lisesi'nde ders vermeye başladım. Buralılarla tanışmak ve biraz yakınlaşmayı umuyordum,” dedi ve birasından bir yudum alarak, “sizin lise öğrencisi çocuğunuz var mı?” diye sordu.

Jack kahve fincanını kaldırarak, “Sıkı dur, benim bir bebeğim var. O lise öğrencisi olduğu zaman ben de herhalde yürüteç kullanacak halde olacağım,” deyince genç adam gülerek elini uzattı ve kendini tanıttı: “Zach Hadley.”

“Jack Sheridan. Kasabaya hoş geldiniz. Nasıl, sevdiniz mi buraları?”

“Doğruyu söylemek gerekirse burası bana biraz farklı geldi... Daha büyük okullara, şehir çocuklarına alışkınım. Ama kırsal topluma da bir şans vermek istedim,” dedi Zach gülerek. “Çocuklar beni bayağı ilginç buluyorlar, hatta kılık kıyafetimle alay ediyorlar,” diye devam etti

Jack gülümseyerek, “Buralarda daha çok çiftçi, rençper ya da şarapçılık yapanlar yaşar. Bir de ava ve balık tutmaya meraklı olanlar var ...” Genç adamı başı ile işaret ederek, “Pek golf meraklısı yoktur,” diye devam etti.

“Ben böyle bir intiba mı veriyorum, golfçuya mı benziyorum?” diye kendi kendine güldü Zach. “Şimdi mesele anlaşılıyor.”

O sırada Mel kucığında bebeği ile bara girdi ve onu dosdoğru tezgâhın üzerinden Jack'e uzattı. Jack bebeği kaldırarak, “Bay Hadley,” dedi. “Lütfen David'le tanışın, müstakbel öğrenciniz.” David gülerek parmağını ağzına soktu ve yellenince Jack kahkahalar attı. “Evet, daha ancak ısınıyor. Görüyorum ki büyüyünce şakacı biri olacak.” Sonra tezgâhın altına uzanarak sırt çantasını çıkardı Ustaca

David'i onun içine, askıları da kendi omuzlarına yerleştirdi. David'i rahat ettirmeye uğraşırken, "Mel," diye seslendi. "Seni Zach Hadley ile tanıştırayım, şehrimizin yeni lise öğretmeni."

Tokalaştılar sonra Zach onlara Clear River bölgesine yakın bir yer kiraladığını, komşular ve öğrencilerinin velileri ile tanışmaya başlamak istediğini anlattı. "O halde doğru yerdesiniz," dedi Mel. "Buranın yerlileri bir bira veya kahve için mutlaka akşamları uğrarlar."

Zach, "Harika," dedi. "Burayı kocanızla birlikte mi işletiyorsunuz?"

"Hayır, ben bir ebe ve pratisyen hemşireyim. Cad-denin karşısındaki klinikte Doktor Mullins ile birlikte çalışıyorum."

"Gerçekten mi?" diye ilgiyle sordu Zach.

Karısına bir bira verirken, "Gerçek olan buralarda kimsenin gündüz vakti doğum yapmadığıdır," dedi Jack.

"Benim çok becerikli yardımcım," dedi Mel. "Klinikte bir doğum ile uğraşıyorsam, Jack bütün gece oturup, olur da bana yardım etmesi gerekirse diye bekler."

Mike o sırada bara girdi ve doğru Mel'in yanına oturdu. Jack arkadaşını kendisi ile birlikte Deniz Kuvvetleri komutanlığında görev yapmış olan eski Los Angeles Polis Teşkilatı mensubu olarak tanıştırdı.

Sonra sıra doktora geldi...

"Anladığım kadarıyla bu barda birçok ilginç tecrübeler yaşamış kişiler var. Gençlerin meslek seçerken bu tecrübelerden faydalanmalarının çok olumlu olacağını düşünüyorum. Ne dersiniz?"

Mike, "Aslında ben daha önce böyle bir şey yaptım."

“Gerçekten mi, nasıl oldu?” diye sordu Zach.

“Hmm,” dedi başını sallayarak. “Bilmek istedikleri iki konu vardı: ‘Sen kimseye ateş ettin mi ve sana kimse ateş etti mi?’ İlk soruya cevabım evet ve ikinciye ise henüz değil olacaktı ki hemen akabinde bana da birileri ateş etti. Bu cevapların bana daha fazla meslektaş kazandıracağını sanmam.”

“Ben çocuklarla memnuniyetle doğum kontrolü, seks yoluyla bulaşan hastalıklar ve tecavüz hakkında konuşabilirim,” dedi Mel. “Zaten bu konularla ilgili eğitim vermek istiyordum, burası oldukça tutucu bir toplum.”

Tam Jack, “Mel, Zach sadece buraya yeni geldiğini ve geçici olmamayı ümit ettiğini söylüyordu,” derken Preacher bir tepsi dolusu temiz bardakla içeriye girdi. “Preacher, gel Zach’le tanış, kendisi şehre yeni gelen lise öğretmeni. Okuldaki öğrencilerine meslek seçimlerinde yol gösterecek gönüllüler arıyor.”

“Selam dostum,” dedi Preacher, barın altına koyduğu bardak tepsisini yerleştirerek kalın parmaklı ellerinden birini önlüğüne sildi ve uzattı. “Memnun oldum.”

“Sen de şeflik mesleğinden söz edebilirsin,” dedi Jack.

Preacher Zach’e doğru baktı, gülümsedi. “Asla olmaz. Ben kendi karımla bile zor konuşuyorum. Şehrimize hoş geldin,” dedi ve dosdoğru geriye mutfağa doğru yöneldi.

Zach barın tezgâhının üzerinden eğilerek Mike ve Mel’in üzerinden doktora doğru baktı. “Doktor Mullins?” diye ümit içinde seslendi.

Doktor her gün tek kadeh içtiği viski bardağını ve fırçayı andıran beyaz gür kaşlarını aynı anda kaldırarak içkisinden bir yudum aldı ve “Rüyada görürsün genç adam,” dedi.

Zach birasını aldı ve nazik bir şekilde, “Bu çok iyi gitti,” dedi.

“Buradan ne elde edeceğini anlamışsındır, genç dostum,” dedi Jack. “Bira içmek için harika bir ortam.”

“Ya sen Jack? Sen yardımcı olursun, değil mi?”

“Tabii ki Zach. Mel’in gençlere cinsel mesuliyet hakkında anlatacaklarından hemen sonra konuya girip hepsine insanın kendisine ait bir barı olmasının ne kadar yararlı olduğunu anlatırım. Bir nevi aile işletmesi de denebilir.”

“Anlaşıldı,” dedi Zach. “Burası sadece bira için mükemmel bir yer.”

Üç

Birbirleriyle çok yakın arkadaş olan Sue ve Doug Carpenter ile Carrie ve Fish Bristol çiftleri haftada birkaç kez iş sonrası bira içmek için Jack'in barına uğrarlardı. Mel de onları buradan tanıyordu. Sue 16 yaşındaki kızı için bir randevu almak üzere Mel'i aramış ve telefonda, "Bizim kız hamile, bu konuda bir şeyler yapmamız lazım," demişti. Evet, Mel'in de işi buydu zaten, medeni durumları ve yaşları ne olursa olsun hamile kadınlara tıbbi destek vermekle görevliydi. Ancak Sue, Mel'in ısrarla hastası ile ilk randevusunda yalnız görüşmeyi şart koşmasına biraz bozulmuştu

Mel, "Evet Brenda, söyle bakalım mesele nedir," diyerek önündeki çizelgelere bakmaya başladı.

"Galiba ben hamileyim," dedi Brenda. "Anlaşıyor herhalde."

Mel elindeki çizelgeye bakmaktan vazgeçerek başını kaldırdı. Brenda lise öğrencisiydi. Bristol ve Carpenter ailelerinin bara geldikleri zaman aralarındaki sohbetlere kulak misafiri olan Mel, bu kızın iftihar listesinde bir öğrenci, okulun amigo kızlar başkanı ve öğrenci danış-

ma komisyonu üyesi olduğunu duymuştu. O bir liderdi, üniversiteye giriş için burslu okumaya adaydı. Mel, ama tabiat tabii ayırım yapmıyor anlaşılan, diye düşündü. “Kaç regl dönemi geçtiğini saydın mı?”

“Üç. Bundan kurtulmamı sağlayabilir misiniz?”

Mel kızın bu soruyu sorarken takındığı sert tavır nedeniyle şaşkınlık duyarak başını eğdi. Brenda her zaman tatlı dilli, yumuşak başlı bir kızdı. Trajik olan bu tip kızların parlak istikballerini göz ardı ederek hayatlarını genç bir erkekle yaşadıkları olgunlaşmamış romantik bir ilişki uğruna fırlatıp atmaya hazır olmalarıydı. Brenda ise böyle bir sendroma kapılmış gibi görünmüyordu. “Birçok seçeneğin var tabii, ama önce işimizi yapalım, gel ne olup bittiğini anlamak için önce seni bir muayene edeyim.”

“Olur,” dedi Brenda kısaca, “her neyse.”

“Tamam, sana bu gömleği giydirelim. Önce üzerindeki her şeyi çıkarmalısın. Sonra ben geleceğim. Ne dersin?”

Cevap vermek yerine Brenda gömleği onun elinden kaparak, Mel’in odadan çıkmasını beklemeden soyunmaya başladı.

Mel mutfağa giderek, diyet kolasından bir yudum aldı ve olanları aklından geçirmeye başladı. Belki de Brenda annesine bu işi ortaya çıkarmasından dolayı kızgındı. Veya oğlan çekip gitmişti. Yahut hiç aklıma gelmeyen bambaşka bir sebep olabilir, diye düşündü. Kendini şimdilik bildikleri ile yetinmesi konusunda ikna etti.

Brenda’ya birkaç dakika müsaade etti, ama onun sakin olmaya değil, anlaşılan bir an evvel bu işi halledip kurtulmaya ihtiyacı vardı.

“Daha önce pelvik muayene oldun mu?” diye sordu Mel.

“Hayır,” dedi kısaca. “Yapın şunu da bitsin.”

“Anlaşıldı,” dedi Mel. “Ama önce tansiyonunu ölçmek ve kalbini dinlemek isterim, tabii sakıncası yoksa.”

“Ne isterseniz onu yapın.”

“Brenda, özür dilerim ama bana kızgın mısınız?”

“Genel olarak öfkeliyim,” diye cevap verdi.

Mel taburenin üstünde doğrularak ona doğru baktı.

“Neden?”

“Çünkü bu olanlardan nefret ediyorum.”

“Evet, insanlar hata yapabilirler, ne de olsa insanız.”

“Öyle mi? Hata yaptığım kanaatinde olsam bu laf beni teselli edebilirdi!”

“Tamam, şimdi biraz duralım. Bana olanları anlatmak ister misin?”

“Ne gerek var ki? Siz işinizi yapın, tamam mı? Sadece benim aptal olduğumu farz edin, ben de zaten böyle düşünüyorum.”

“Anlatmayı bir dene bakalım,” dedi Mel ve bacak bacak üstüne atarak, kollarını dizlerine dayadı.

“Bir bira partisine gittim. Orada sarhoş oldum. Ayıldığımda kendimi berbat hissediyordum, içimden kusmak geliyordu. Beraber olduğum çocuk kendisinin de içip sızdığını ancak aramızda bir şey geçmediğini söyledi. Ama demek yalan söylen biri var ki netice olarak hamileyim.”

Mel kendini tutamadı, ağzı açık kalmıştı. “Brenda, annene bu olanları anlattın mı?”

“İki regl dönemi geçirene kadar hayır, nereden bilebilirdim ki? Evde yapılan testleri denedim, pozitif çıkacağı hiç aklıma gelmemişti...”

“Canın acıyor muydu, vajinanın iç tarafı demek istiyorum?”

“Her tarafım acıyordu! Merdivenlerden aşağı yuvarlanmış gibi olmuştum! Ve kendimi berbat hissediyordum, ölecek gibiydim. Vajinam bunların arasında dert ettiğim son şeydi!”

“Kendine geldiğinde, elbiselerin üzerinde miydi? Bir tecavüz vakası olduğunun işareti var mıydı?”

“Tamamen giyiniktim. Gömleğimin üzerindeki kumuğa kadar. Hatta saçım da bile vardı,” diye omuzlarını silkerek ekledi Brenda.

“Yanında arkadaşlarının da olduğunu söylüyorsun. Kimse bir şey görmemiş mi?”

“Birkaç kız arkadaş ve işe yaramaz bir herifle birlikteydim. Hepsi en az benim kadar sarhoştular. Daha önce hiç başıma gelmemişti. Sanki ilk kez oluyor gibiydi. Bir ya da en fazla iki bira içmişimdir ama daha önce hiç fiçı partisine gitmemiştim. Pek içki kaldıramıyorum anlaşılan.”

“Fazla içki içtiğini hatırlıyor musun?” diye sordu Mel.

“Hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Birkaç çocuk tamamen rezil olduğumu söylediler. O kadar sarhoşmuşum ki aklım başımdan gitmiş. Ve yanımdaki kızlardan birinin söylediğine göre benim yanımdaki çocuk hakikaten bütün gece sızmış. .”

“Hiç aklına bu işe bir hapın sebep olduğu geldi mi? Birana karıştırılmış olabilir.”

Brenda, “Nasıl bir hap?” diye sordu.

“Sen başına gelenin aslında ne olduğunun farkında mısın?” dedi Mel.

“Herhalde kafayı bulup herifin biri ile oldum. Belli ki doğru karar verecek durumda değilmişim. Ayrıca, bunlar benim arkadaşlarım. Yani aslında beraber gittiğimiz kızlar

arkadaşlarım bana yalan söylemezler. Orada olan diğerleri ile beraber asla takılmam.”

“Ama hepsi senin arkadaşın mıydı?”

“Birisi değilmiş. Orada olanları hatırlamayan birisi daha varsa bunu yapan odur.”

Mel öne doğru eğildi. Aklına Brenda’ya *viski organı* terimini daha önce duyup duymadığını sormak geliyordu.

“İçki içen birçok erkek bilir ki fazla alkol ereksiyon veya erken boşalma sorunu yaratabilir. Bu nedenle bunu yapan her kimse mutlaka hatırlıyordur.”

“Ve yalan mı söylüyor?”

“Evet, yalan söyleyen biri var. Hamileysen ve nasıl hamile kaldığını hatırlamıyorsan, sebebi sen olamazsın. Brenda, tecavüze uğramış olabilirsin.”

“Veya o kadar sarhoştum ki ne yaptığımı hatırlamıyorum.”

“Bana göre ikisi de aynı şey,” dedi Mel omzunu silkerek. “Polisle konuştun mu?”

“Ya,” diye acı acı güldü Brenda. “Elbette.”

Mel elini uzatarak onun dizine dokunmak istedi ama Brenda ürktü. Mel’in aklında aniden bir şimşek çaktı ve Carra’yı hatırlayarak için için sevindi. “İçinde DNA’sı var Brenda. Bu işten sorumlu olan kişiyi tespit edebiliriz.”

“Yok ya, bak bu çok ilginç olur.” Brenda tekrar güldü ve “Gerçekten ilginç,” dedi.

“Dinle beni, Brenda.”

“Bilmek istemiyorum. Kim olursa olsun benim de bunu istediğimi söyleyecektir. Neden demesin ki? Ben de aksini söyleyemeyeceğim, çünkü kendim de doğrusunu bilmiyorum. Bu arada bütün okul değil, bütün şehir bun-

dan haberdar olacak. Brenda bir fahişe. Brenda'yı becermişler, Brenda herkesi hapla kandırıldığına inandırmaya çalışıyor." Mel'e doğru güldü. "Kimi kandırıyoruz biz? Ha, kimi?"

"Böyle mi olur sanıyorsun? Dur sana bir şey söyleyeyim: Cinsel açıdan aktif olmayan kızlar genelde sarhoş olup sabah kendi istekleriyle hamile kalmış olamazlar." Brenda bakışlarını kaçırdı. "Daha önce cinsel anlamda faal miydin? Bu durumda bunun da bir önemi yok aslında."

Brenda'nın gözleri tekrar ona yöneldi, kızgın hali geçmişti. "Geçen sene bir erkek arkadaşım vardı. Ondan gerçekten çok hoşlanıyordum. Ama tam anlamıyla ilişkiye girmedik." Bakışlarını aşağıya indirdi. "Kolayca teslim olamazdım, emin olmam lazımdı, özel olmasını isterdim. Anlatabiliyor muyum?" şimdi gözlerine yaşlar dolmuştu ama yaşlar geldikleri gibi çabucak yok oldular.

Mel onun eline dokundu. "Özel olacak canım," dedi sonra ayağa kalkarak. "Sen hazır olduğun zaman, özel olacak merak etme. Hadi şimdi muayeneni yapalım, cinsel yolla bulaşan hastalık testi yapmamız gerekiyor, bir de kan alarak HIV tetkikleri yapılmalı."

"H-I- Vee mi?" diye irkilerek sordu Brenda. "Ah Tanrım!"

"Her şey sırayla olacak Brenda. Hepatit B ile ilgili aşılardan okulda yapıldı mı?"

"Hepatit B mi?" diye sordu. "Bunun ne ilgisi var ki şimdi?"

"O da cinsel yolla bulaşabilen bir hastalıktır," dedi Mel.

"Tanrım," dedi Brenda zayıf bir sesle.

"Kendini topla canım. Hadi ayaklar şuraya konacak, be-

nim için biraz aşağı doğru kay canım, tamam böyle işte.” Eldivenlerini taktı. “Derin bir nefes al, sonra yavaşça bırak ve kaslarını mümkün olduğu kadar gevşek bırak. Tamam.” Mel muayene esnasında içerde biraz iltihaplanma ve hassasiyet olduğunu gördü, sıvılardan test için örnek aldı, sonra elindeki pamuk çubuğu içeri doğru sokarak klamidya enfeksiyonu ve belsoğukluğu için numune aldı. “Pamuğun iyice emmesi için biraz bekleteceğim. Dinle, partiye gelenleri hatırlıyor musun? Bir de partinin nerde olduğunu?”

Brenda elinin tersini alnına dayarken çenesi titriyordu. “Bütün istediğim bundan kurtulmak ve hayatıma devam etmek. Okul başladı bile ve her şey...”

“Bunu anladım zaten ama endişeleniyorum. Görmezden gelebileceğimiz bir durum değil bu. Ya başka bir genç kadının başına da aynı şey gelirse, seks yapmaya niyetli olmasa da saldırıya uğrarsa ve hamile kalırsa?”

“Ya da rıza gösterdiğini hatırlarsa?”

“Herhangi bir çürüme izi hatırlıyor musun? Kollarında, kasıklarında, kaba etinde veya kalçanda?”

“Göğsüm bayağı acıyordu, bir de boğazım ağrıyordu. Kusmaktan dolayı diye düşünmüştüm.”

“Tam neresi ?” diye sordu Mel. Brenda avucunun içi ile göğüs kafesinde tam göğüslerinin üst tarafını tuttu. “Dış kısmında mı? Göğsüne bir basket topu ya da herhangi bir cisimle vurulmuş gibi mi?”

“Evet,” dedi, anlaşılan benzetmenin ne kadar doğru yapıldığına şaşırmıştı.

Mel muayenesini bitirdi ve Brenda'ya oturması için yardım etti.

“Bu konuda birisiyle konuşmaya razı olur musun? Mesela aile planlanması kliniğindeki bir hemşireyle? Hatırlayabildiğin bütün detayları anlatabilirsin.”

“Niçin?”

“Bu tip partilerde nasıl tehlikeler olduğundan habersiz bazı kızları koruyabilmek için,” dedi Mel.

Brenda üzgün bir şekilde başını öne eğdi. “Bilmiyorum.”

“Kimse seni afişe etmeyecek. Kimse kimseyi resmi bir suçlama olmadan itham edemez. Ama şu an, başına gelenlerin nasıl olduğunu hiç bilmemekten daha iyisini hakke diyorsun.”

“Bilmiyorum. Belki. Bu konuyu düşünmem gerekiyor.”

“Tamam. Hadi giyin. Ama önce bana bir şeyi söylemeni istiyorum. Söz konusu parti burada mıydı? Virgin River’da mı?”

Brenda, “Evet,” dedi. “Burada oldu.”

Mel Eureka Kliniğindeki Aile Planlaması bölümünde görevli hemşireyle uzun bir görüşme yaptı. O da bu hasta ile görüşmenin çok önemli olduğu hususunda kendisi ile hemfikir di. Ama bunlar daha gerçekleşmeden Brenda çocuğunu düşürdü. Bir haftadan daha az sürede gelen test sonuçlarında klamidya hastalığı pozitif çıktı.

Mel derhal Carra Winslow ile irtibata geçti. Ailesinden birinin telefona cevap vermesi ihtimaline karşı biraz tedirgindi, ama şansına telefonu Carra’nın kendisi açtı. Mel dosdoğru konuya girdi. Ona civarda cinsel yolla bulaşan bir hastalık tespit edildiğini ve bu nedenle Carra’nın en

kısa zamanda kliniğe gelerek testlerini yaptırması gerektiğini söyledi.

Ona yapılan testlerde de klamidya bulgusu pozitif çıktı. Mel hemen gerekli antibiyotikleri temin etti ve birkaç ay sonra gidişatı kontrol edebilmek için kliniğe geri gelmesi konusunda söz aldı. Carra hâlâ doğum kontrol hapı kullanmayı reddediyordu; artık iki haftalık sevgilisi ile görüşmediğini iddia ediyordu. Bu enfeksiyon ondan geçmiş olsa da, hâlâ onu suçlamıyor ve ismini vermiyordu.

Ama bu konu Mel'in aklını sürekli kurcalıyordu. Bu küçük şehirde ciddi bir sorunla karşılaşabileceklerini düşünüyordu.

Eylül ve Ekim Mel'in hiç sevmediği aylardı, ama barın işlerine çok yarıyordu. Bira ve geyik avlanma sezonu idi. Virgin River'da şehir sınırları dahilinde avlanmak yasak olduğu için, bara uğrayanlar Shasta ve Trinity Alpleri bölgesindeki avlanma kamplarına giden veya dönen avcılar oluyordu. Burası en iyi avlanma bölgelerinden biriydi. Genelde avcılar gayet düzgün adamlardı, aralarında az da olsa kadınlar da bulunurdu. Birçoğu daha evvelki yıllarda Jack'in barına uğramış, daha sonraki yıllarda da tekrar gelerek Preacher'ın lezzetli yemeklerini tatmak istemişlerdi. Para ve yüksek beklentilerle oraya geldikleri için Preacher da her zamankinden biraz daha fazla gayret gösteriyordu. Yiyecek ve içeceklerin fiyatlarını avcılar için değiştirmezler, her şey bu şehirdeki ucuz yeme içme fiyatlarına göre ayarlı kalırdı. Ama Jack, Johnnie Walker Blue gibi daha iyi kalite içkilerini çıkarırdı çünkü bunlar içki içmeyi seven, paralı müşterilerdi. Ve her zaman bahşiş olarak masalara ve bara hesabın çok üzerinde para bırakırlardı.

Şehirli bir kız olan Mel arazi araçlarının tepesine bağlanan, ya da bagajına sıkıştırılan güzelim av hayvanlarının görüntüsünden tiksiniyordu. Daha önceki yıl bir av sezonu yaşamıştı ve kocasının da avlanmayı seven biri olması sebebiyle bu konuda pek fikir yürütmemeyi öğrenmişti.

Jack ve Preacher her zaman avcılara ve balıkçılara yiyecek tedarik ederlerdi. Jack'in burayı inşa etmesinin sebeplerinden biri de buydu zaten. Bu sezon boyunca içerde hâlâ müşteri varsa bar her zamankinden daha uzun süre açık kalıyordu, ama mutlaka sabahın köründe tekrar açılmış oluyordu. Jack genelde yardım etmek için saat dokuzu kadar orada kalıyor, ama Mel'i, David'i uykuya yatırması için daha erken eve gönderiyordu.

Mel'in oradan ayrılarak akşam yemeği için eve gitmiş olduğu bir saatte, doktor ile beraber bir viziteye gitmesi gerekince David'i buraya getirerek Jack'e teslim etmişti. Artık 5 ayı geçmiş güçlü kuvvetli bir çocuk olan David, genellikle Jack'in sırtındaki sırt çantasının içinde neşeyle zıplardı, oysa daha küçükken yeri babasının önünde asılı olan torbanın içiydi. Mel çantanın askılarını Jack'in omzuna geçirirken, "Yemeğini yedi, altı değişti ve ben de çok geç kalmam herhalde," dedi.

Mike barda yemek yerken içeri altı avcı girdi. Jack onlara selam vermeyince, Mike muhtemelen onların buraya ilk gelişleri olduğunu ve Jack'in onları tanımadığını düşündü, Bunlar genç insanlardı, yirmili yaşlardaydılar ve belli ki keyifleri yerindeydi. Altısı birden bara yaklaştılar, barmenin aynı zamanda 'yarı zamanlı' bebek bakıcısı olması ile ilgili şakalaştılar, Jack de bu iyi niyetli şakalara pek aldırmadı. Yemek yemeden içkilere göz atmaya başladılar.

Jack onlara istedikleri bira ve içkileri verince keyifle bir masaya geçtiler ve ava ait her türlü ayrıntı hakkında konuşmaya başladılar.

Mike, “Bu ekipte içki içmeden arabayı kullanacak olan hangisi sence?” diye Jack’e sordu.

Jack onları izliyordu ama bu soruyu cevaplamadı. Mike da Jack’i gözlüyordu, çünkü onun önsezilerine güvenirdi. Burada konuşmaların gürültülü ve kavgacı olması terbiye sınırlarını aşmadıkça sorun yaratmazdı. Bu çocuklar da orada takılıyorlardı. Ama bira ve içki siparişleri ardı ardına gelmeye başlamıştı, Bir sürahi ve şişeyi de masaya koydurttukten sonra her bardakta sesler daha yüksek çıkmaya başlamıştı.

Çok geçmeden Paige mutfaktan çıkarak, “Yemek siparişi aldın mı?” diye Jack’e sordu.

“Son önerdiğimde oralı olmamışlardı,” dedi Jack.

Paige, “Tamam, o zaman mutfağı kapatmadan tekrar bir sorayım,” diyerek masaya doğru yöneldi ve bir şeyler yemek isteyip istemediklerini sordu. “Kocam harika bir lazanya ve sarımsaklı ekmek hazırlamıştı, ama tercih ederseniz haşlanmış ve içi doldurulmuş mersin balığı da var, nehirden yeni çıkmış, tabii yanında buharda pişmiş sebze ile servis ediyoruz. İlgilenir misiniz?”

“Koca mı?” Aralarından biri gülmeye başladı. “Kahretsin, Nereye gidersem gideyim avlanma konusunda berbatım.”

Paige içgüdüsel olarak bir adım geri atsa da adam uzanarak onu elinden tuttu ve kendine çekti. “Kocanı başından atabilirsin, öyle değil mi şekerim?” Onun bu edepsiz tavırlarına arkadaşları gülmeye başladı ve Mike, eyvah, diye

düşündü, bu iş iyiye gitmiyor. Preacher'ın karısına kimse bulaşamazdı. Barın diğer tarafındaki Jack'in de gözlerinin kısılmaya başladığını görüyordu. Ah, Tanrım.

Paige elini çekerek, nazik bir şekilde gülümsedi ve onlarla yemek hakkında konuşmaya devam etmedi. Tam mutfağa geri gidiyordu ki Jack onu durdurdu ve David'i almasını istedi. Sırt çantasını omuzlarından aşağı kaydırarak ona teslim ederken avcılardan biri Jack'e doğru seslendi: "Senin karın mı bu ahbap?" Jack'in ağzı gülümser gibi şekillendi ve başını iki yana sallayarak, "Hayır, kocasıyla gerçekten tanışmak istemezsiniz," dedi.

Tabii bu salaklardan hiçbirisi Jack'in kötü bir yaz dönemi geçirdiğini bilmiyordu. Kız kardeşinin başına gelen felaket daha aklından tam çıkmamıştı ve keyfi hâlâ yerine gelmemişti. Jack'in bir yanı çok yumuşak ve cana yakın olsa da, diğer yanı ise karşısındakini öldürmek ister gibiydi. Şu aralar ona bulaşmak pek akıl kârı olmasa gerekti. Jack bebeği teslim ettikten sonra uzaklaşmalarını işaret edince, Mike bu işi engellemeye çalışmanın doğru olacağını düşündü. Tezgâhın ucunda yemek yediği yerden ayağa kalkarak adamların masasına doğru yürüdü. Yan masadan bir iskemleyi çevirerek arkasından tuttu ve "Ne haber çocuklar, av partisi iyi geçti mi?" diye sordu.

Şüpheli gözlerle onu süzüyorlardı. Aralarından bir tanesi, "Tek bir hayvan avlayabildik ahbap, anlayacağın pek böbürlenecek bir durum yok. Sen kimsin?"

"İsmim Mike. Nasılsınız? Dinleyin, sadece hatırlatmak isterim, fazla içmeyin, hele bu gece araba kullanacaksanız."

Kendi aralarındaki özel bir şakaya atıf yapar gibi göz göze bakarak hep birlikte gülmeye başladılar. "Gerçekten

mi?” diye sordu aralarından biri. “Peki seni kim görevlendirdi?”

“Görevli falan değilim,” dedi Mike. “Ama doğrusu kimsenin zarar görmesini istemem. Bu yollar...” diye devam etti başını sallayarak. “Aşağı inerken kavgaklar çok keşkin olabiliyor ve yollar da çok ama çok karanlıktır. Ne ışık vardır, ne de fosforlu şerit.”

Tam o sırada Mel bara girdi, ceketini kapının iç tarafındaki çiviye astı ve kocasının önündeki tabureye oturarak dirseklerini tezgâha dayadı ve bir öpücük almak için ona doğru uzandı.

Onu gören adamlardan biri, “Vay anasına şuna bak, işte bu dişi geyiği torbama koymak isterdim,” deyince Jack karısının dudaklarına öpücük kondurmadan ayağa kalktı. Yüzündeki ifade hiç de iyi değildi.

Mike rahatsızca gülerek, “Biliyor musunuz,” dedi, “buradaki kadınlara sarkıntılık etmeniz sizin için iyi olmaz, bu konuda sözüme güvenin. Bilmem anlatabildim mi?”

Bu cümle masadaki avcıların şamata yaparak kahkaha atmalarına yol açtı ve aralarından bir tanesi, aşırı yüksek bir sesle, “Belki de kız istiyordur. En azından kendisine soralım!” deyince Mike omzundan geri dönerek baktığı istikamette maalesef Jack’in bu söylenenleri duyduğunu anladı ve muhtemelen Mel de duymuştu. Bu yazın başında onların başına gelenlerden sonra bu tip laflar kolay kolay hafife alınamazdı.

O zaman Mike bu adamların Virgin River’a gelmeden önce de küfelik sarhoş olduklarını anladı. Hiç mantıklı davranmıyorlardı. Avlanmak ve beraberinde içmek hiç hoşlanmadığı bir şeydi. Gerek Meksikalı kardeşleri,

gerekse Deniz Kuvvetleri'nde beraber olduğu büyükleri ona bunu öğretmişlerdi. Avlanmak işi bitince kafa çekmek başka bir şeydi. Hele ateş etmek kısmı bittiyse, silahlar boşaltılıp kapatıldıysa ve kalan sadece oradan ayrılıp kamp yerine geri dönmekse artık mesele yoktu.

Tekrar omzundan geriye doğru bakınca Jack'in, Mel'in kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Mel sıçrayarak taburesinden aşağı indi ve arka tarafta kayboldu. Mike, yandık, diye düşündü, ayağa kalktı ve "Tamam çocuklar," dedi. "Hâlâ önünüzü görebilirken içkilerinizi bitirip yola çıkma vakti geldi, tamam mı?"

"Rahat ol *evlat*. Daha burada işimiz bitmedi."

Evlata mı? İnsanların bu kelimeyi kullanması onu deli ederdi. Meksikalı bir adama *evlat* diye hitap edemezdin.

O sırada Mike gözünün kenarıyla onu gördü. Bunu göreceğini biliyordu. Preacher mutfaktan çıkmış ve barın arkasında Jack'in yanında duruyordu, kollarını o kocaman göğsü üzerinde kavuşturmuş, ancak Preacher'ın yapabileceği şekilde kalın kara kaşlarını tehditkâr bir şekilde çatmış onlara bakıyordu. Kulağındaki pırlanta küpe titriyor gibi görünüyordu. Jack Mel'i göndererek onu çağırtmıştı. Bu heriflerle dövüşerek mekânlarını koruyacaklardı.

Mike gevşetebilmek için dalgın bir halde omzunu biraz oynattı, Buralarda hiç bar kavgası olduğunu duymamıştı. Hele Preacher tam zamanlı olarak burada çalışmaya başladığından beri hiç olmamıştı. Ona bulaşmak için iyice sarhoş ve aptal olmak lazımdı.

Bu herifler oldukça zinde ve sağlıklı görünüyorlardı. Jack, Preacher ve Mike'ın yaş ortalamasına göre çok daha gençtiler. Ama onlar çok içkiliydi, oysa ev sahibi takım bu

akşam kapanışta içkileri kafaya dikecekken şimdilik sadece kahve içmişlerdi.

Mike'ın da bildiği üzere Jack barda olay çıkmasından ve ortalığın darmadağın olmasından nefret ederdi. Eğer tehdit edilirse bundan fedakârlık edebilirdi ama çok mutsuz olurdu. Tezgâhın arkasında durarak onların gitmesini bekleyebilirdi veya belki de geçirdiği bu yazın bedeli olarak biraz dövüşmek ona keyif verebilirdi.

"Hadi, çocuklar, artık gitme vakti, burayı dağıtmak istemiyorsunuz herhalde," dedi Mike

Avcılar birbirlerine bakarak yavaşça ayağa kalktılar. Masadan uzaklaşırken içkilerinin parasını ödemiş olmaları, belanın yaklaştığının bir göstergesi olmalıydı. Grup içinde Mike'a en yakın olan aniden dönerek tam suratının ortasına bir yumruk patlattı. Eliyle dudağını tutarak sendeley-en Mike geriye doğru düşerken bar tezgâhının kenarına çarptı. "Ah, buna pişman olacaksınız," dedi

Ayağa kalktı ve sol elini kullanarak attığı yumruk ile kendisine vurana, arkadaşlarının arasına uçarak geri gönderdi. Onun düşerken çarptığı diğer iki arkadaşı da dengelelerini kaybederek yere düştüler.

Dövüş başlamıştı. Preacher ve Jack barın etrafından dolanarak Mike daha ilk yumruğunu atmadan yetişmişlerdi. Preacher iki tanesinin kafasını birbirine tokuşturdu, Jack ise başka bir tanesinin çenesine bir yumruk yapıştırdı. Mike ise kendisine saldıranı yakaladı ve onu yere serdikten sonra başka birine doğru fırlatarak ikisinin birden yere düşmesine sebep oldu. Jack ise yumruğunu sıkışmış olarak kendisine doğru gelen birinin elini yakalayıp, kolunu arkasına çevirdi ve kendi arkadaşlarına doğru fir-

lattı. İki dakikadan daha kısa bir sürede altı tane kısmen sarhoş genç avcı iki masa arasında, kırık bardaklar ve iskemlelerin üstünde yerlere serilmişlerdi. Hepsi inliyordu. Mike'ın suratına yediği ilk yumruk dışında, hiçbirine dokunamamışlardı bile.

Tam aralarında en güçlü kuvvetli gözüken ayağa kalkmıştı ki Preacher onu ceketinin yakasına yapışarak havaya kaldırdı. “Bu kadar salak olmayı göze alıyor musun?” diye sordu. Çocuk hemen ellerini indirince Preacher da onu bıraktı.

“Tamam, tamam, hadi gidiyoruz buradan,” dedi.

“Bunun için geç kaldınız çocuklar,” dedi Mike. Ve seslendi: “Paige!” Paige başını bardan içeri doğru uzatınca, “İp getir!” dedi.

“Yapma adamım,” diye seslendi aralarından biri.

“Hemen buradan defolup gidin,” dedi Jack iğrenen bir ifade ile.

“Olmaz,” diye döndü Mike, sonra avcılara yöneldi. “Sizi uyarmadığımı kimse söyleyemez. Kadınlara bulaşmayacaksınız. Dövüşmek yok, en azından burada değil,” dedi nefret dolu bir sesle. “Beyniniz çamur dolu olsa gerek.”

Mike Jack'e bu çocukların hem dağdan aşağı arabayla inemeyecek kadar sarhoş olduklarını, hem de olur da varabilirlerse onları bizim aşağı attığımızı söyleyerek şikâyetçi olabileceklerini söyledi. Her tarafları yara bere içindeydi, oysa kendilerinin, yani ev sahibi takımın, sadece yumruklarında eziklikler görülüyordu. Böyle bir ihtimali göze almak akılcı olmazdı. Doğru olan olayı polise bildirerek onların konuyu halletmesini istemek olmalıydı. On beş dakika sonra hepsini teker teker verandadaki parmaklıklara

bağlamışlardı ve yarım saat sonra üç tane şerif yardımcısı barın önüne gelmişler, hasar tespiti yapıyorlardı.

“Tanrım acı bana,” dedi şerif yardımcısı Henry Depardeau. “Ne zaman arkamı dönsem burada ya biri dayak yiyor, ya da vuruluyor!”

“Haklısın Henry, biz de çok üzgünüz,” dedi Jack. “Aslında burada hiçbir zaman sorun yaşanmaz.”

“Peki bu seferki ne o zaman?” diye sabırsız bir şekilde sordu şerif yardımcısı.

“Şuradaki var ya,” diye gösterdi Jack. “İşte ilk yumruğu o attı. O kadar kaba bir hareketti ki. Doğru değil mi, yakışsız bir durum, haksız mıyım?”

“Vaktimi çok fazla işgal ediyorsun!”

“Sana önümüzdeki günlerde bir yemek ısmarlayayım, ne dersin? Siz de çocuklar, ne zaman isterseniz atlayıp gelin.”

“Tamam tamam, anladık. Hadi bunları alıp merkeze götürelim. Umarım ki avlanma lisanslarınız ve geyik avlama izniniz vardır.” Avcıların başlarını öne eğmelerinden anlaşıldığına göre daha kesilecek çok ceza vardı. Bu durum Jack’i güldürdü. “Hadi yahu,” dedi Henry. “Yasak bölgelere girenler genelde kibar ve sessizdirler, bu nedenle fark edilmeden buralara girip çıkabilirler. Sizi bir grup sersem olarak kayda alacağım.”

Hope McCrea enerjik, yaşlı bir duldu, neredeyse her gün Jack’in barına uğradı. Günün sonunda bir Jack Daniel’s ve bir sigara içmekten zevk alırdı. Genelde barın tezgâhında doktorun yanında oturur, bazen de Mike’la biraz çene çalarlardı.

Bir gece Hope, "Biliyor musun, Mel'i buraya ilk getiren benim," dedi Mike'a.

O da, "Evet, bunu duymuştum," diye cevapladı.

"Bir konu hakkında seninle konuşmak istiyorum, bizim eve gel. Bir teklif de diyebilirsin."

"Ooo, Hope," diye sıırttı Mike. "Bu ilginç bir teklife benziyor."

Hope, "Bir iş teklifi, seni aptal genç adam," derken kocaman gözlüklerini burnunun üstüne yerleştiriyordu. Ama gene de ona bir gülücük göndermişti.

"İş falan istemiyorum ben Hope," dedi Mike.

"Göreceğiz bakalım. Jack sana evin yolunu gösterecektir. Yarın saat dörtte bekliyorum," dedikten sonra sigarasını söndürerek gitti.

Mike ertesi günü Hope'u ziyarete gitti, Jack en azından ne teklif edeceğini dinlemesinde fayda olacağını söylemişti. Hope yetmiş yedi yaşındaydı ve yirmi seneyi aşkındır duldu. Mel ile bir senelik bir kontrat yapmış, ücretini kendi cebinden ödemiş, ayrıca şimdi kocası ve çocuğu ile hâlâ içinde yaşadığı küçük evin kirasını da karşılamıştı. Bir yıllık ilk kontrat süresi sona erince doktor, Mel'e kendi muayenehanesinde görev vermiş ve mütevazı bir maaş karşılığında Hope'tan destek almadan hayatlarını idame ettirmişlerdi. Bu da işte Hope'un ümit ettiği sonuçtu. Mike bu bilgileri Jack'ten duymuştu.

Jack'e göre şimdi onun aklında olan mahalleye bir polis bulmaktı ve beklentisi hadiselerin aynı şekilde gelişmesiydi. Kendi hesabından bir senelik ücreti ödeyecek ve şehir mensupları da bu görevin gerçekten kendileri için önemli olduğunu anlayarak onu bordroya almak için bütçe ayıracaklardı.

Hope şehirden takriben beş kilometre uzakta, elli sene önce kocası ile birlikte aldıkları Viktorya tarzı eski bir evde yaşıyordu. Hiç çocukları olmamıştı, bu nedenle evi hep ıvrır zıvırla doldurmuşlardı. “Ben hiç içeri girmedim,” demişti Jack Mike’a, “ama söylenenlere göre son yetmiş senede Hope hiçbir şeyi atmamış.” Kocası öldükten sonra Hope etraftaki araziyi komşulara satmıştı, onlar da bu alanı tarım ve hayvan otlatmak için kullanıyorlardı.

Mike arabasını bu görkemli evin önüne çektiği zaman, onu verandada elinde bir dosya dolusu kâğıtla, kahve ve sigara içerek otururken buldu. Verandaya çıkınca Hope onu muzaffer bir eda ile selamladı ve gülümseyerek, “Eninde sonunda seni elde edeceğimi biliyordum,” dedi.

“Neyi elde edeceğinden çok emin değilim Hope. Küçük bir şehirde polis memuru olmak pek anladığım bir iş değil.”

“Kim anlar ki? Senin ciddi bir kanun adamı olma tecrüben var ve açıkçası bu bizim de işimize yarayacaktır. Son zamanlarda bazı sorunlarla karşılaşıyoruz.”

“Ümit ederim ki sorun yaratanlar Virgin River halkı değildir.”

“Ne fark eder ki, rahatsızlık Virgin River’da yaşanıyor-sa, bizim sorunumuz demektir.”

Mike, “Elinde tuttuğun kâğıtlar nedir?” diye dosyayı işaret ederek sordu.

“Sadece evrak. İlçe savcılarından birinden kanunlar konusunda yardım aldım. Şimdi sana ne yapabileceğimi anlatayım: Seni mahalli güvenlik görevlisi olarak işe alabilirim, polis görevi yapacaksın. Ülkenin en önemli polis akademilerinden birinden mezun olmuş olsan da, devlet

tarafından resmi kanun adamı olarak tanımlanamıyorsun, ama bu önemli değil. Kanunsuzlarla karşılaştığın zaman onları tutuklayarak şerife teslim edebiliyorsun, tıpkı daha önce yapmış olduğun gibi. Soruşturma yapmana hiçbir engel yok. Benim özel dedektifim de aynı işi yapabiliyor. Şerifin ofisine, Fish and Game'e , California Ormanlık Dairesi ve Otoyol Devriyesi Merkezlerine, ayrıca civardaki kasabaların kendi yerel polis merkezlerine uğrayarak kendini tanıtmam lazım. İnan bana, bu kırsal alanlardakilerin hepsi vereceğin destekten memnun olacaklardır."

"Peki yapmamı istediğin tam olarak nedir?" diye sordu.

"Trafik cezası keseceğim diye korkma," diyerek güldü Hope. "Neye ihtiyaç duyulacağını göreceksin. Şehrin gereksinmelerini tespit et. Burası kanunlara saygılı bir yerdir. Fazla stres olmasa gerek. Çok eskiden olmamakla birlikte geçmiş zamanlarda olduğu gibi arada bir ciddi sorunlar çıkabiliyor. Ben de etrafta tecrübeli bir polisin ulaşılabilir olmasını istiyorum doğrusu." Bir sigara daha yaktı. "Cezaevinden sorumlu olmayacaksın, fenerlerle ve kurşun geçirmez yeleklerle de işin olmayacak."

Mike, "Hangi saatlerde görev başında olmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bana göre etrafta isen iş başındasın demektir. Benim anladığım herkesin özel bir zamana ihtiyacı oluyor, bazen de Virgin River'dan uzaklaşması gerekebiliyor. Hafta beş ya da altı gün buralarda isen, yeterli olacaktır. Ümit edelim ki suç olayları senin çalışma günlerine denk düşsün."

Aklına ilk gelen birkaç haftada bir gittiği Santa Rosa'daki öğle yemeği buluşmaları idi. Mike bunların arasının daha sıklaşacağını ümit ediyordu. "Paralı izin gibi desene," dedi.

Hope, “Eğer şansın varsa,” dedikten sonra dosyayı açarak içinden acınacak bir maaş içeren bir yıllık sözleşmeyi çıkardı.

Mike, “Paralı izin değilmiş anlaşılan,” dedi. Ama düşünce, geçinmek için iş bulmak zorunda olmasa da Mike da aslında bir şeyler yapmak istiyordu.

Hem emeklilikten hem de özürlü olduğu için geliri vardı, artı bir miktar da birikmiş parası. “Siz neden bu işlerle uğraşıyorsunuz?” diye sordu. “Önce Mel için şimdi de ben?”

“Kahretsin, birisinin bu şehirdeki ihtiyaçlardan haberdar olması lazım. Şehirde düzen eksik. Ben de ne yapabilirim diye düşünmek zorundayım. Biz de yaşılanıyoruz,” dedi Hope. “Sonsuza kadar yaşayacak değilim, ama bazen de korkuyorum ya yaşarsam diye.”

Masanın üstünden ona doğru bir rozet uzattı. Üzerinde *Virgin River Polis Memuru* yazıyordu. “Bunu 5 sene önce yaptırmıştım, güzel değil mi?”

“Bunu takmamı mı bekliyorsun?”

“Gerek duyana kadar cebinde saklayabilirsin, üniforma falan giymene gerek yok. Şehirde silah ya da tüfek taşıyan tek kişi sen olmayacaksın nasılsa. Ama tavsiyem bir takım formları önceden hazırlayarak, gerçekten kullanman gerektiğinde elinin altında hazır bulundurman. Kayıt tutman gerekecektir, sana evrak için bir dolap almamı ister misin?”

Mike gülümsedi. “Evet, bu çok iyi olur. Büyük olması gerekmez, bir de kartvizit bastırmak gerekecek. Beni aramak isteyen olursa telefon numaramı bilmesi gerekir.”

“Tamamdır.” Hope gülümsedi ve kalemi uzatarak,

“Şimdilik sadece etrafta dolaşman yeterli,” dedi. “Bardaki verandada otur ve insanlarla çene çal. Biraz balık tut ve işinin ne olacağı, nasıl yapılacağını düşün. Aslında sen bunu benden daha iyi biliyorsundur.”

İşe bak, diye düşündü Mike. Polis memuru olacağım ha... Kanuna tamamen uyan altı yüz vatandaş için. “Kendimi şovmen gibi hissediyorum.”

Hope, “Başlangıç için çok iyi bir seçim,” diyerek kalemi ona doğru uzattı.

Mike kalemi almadı. “Henüz değil,” dedi. “Önce biraz bakınayım, havayı koklayayım, sonra oturup sözleşme hakkında konuşuruz.”

Hope, “Benle pazarlık etmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu şüpheyle.

“Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Ama size ve bu şehre söz vermeden önce burada görevli polis arkadaşlarımla beni aralarına almak konusunda nasıl bir tutum içine gireceklerini bilmek isterim. Biraz etrafta dolaşayım. Kanun uygulayıcıları arasında farklı farklı tipler vardır Hope. Umarım beni benimserler, aksi takdirde bataklığa düşseler benim uzatacağım ipi tutmazlar, bunu sezersem paranı da vaktini de harcamak istemem.”

“Başka birinin senin gibi bir adam hakkında ne düşündüğü beni hiç ilgilendirmez.”

Mike ayağa kalktı. “Bence ilgilendirmeli. Biraz işe yarayabilirim, ama polisler yalnız başlarına çalışamazlar. Bu mahallede görevli bir polis olmayabilir, ama senin bu düşüncelerin mevcut emniyet çemberinin buradan uzak durmasına sebep olabilir. Her şey sırayla gelişmeli.”

★★★

Mike Preacher'ın bilgisayarını ödünç alarak kendisini tanıtmak için bir özgeçmiş ve resmi olmayan bir tanıtım yazısı hazırladı. Preacher'ın bilgisayarını çok kaliteli olmadığı için, bu yazıları bir diske kaydederek doğrudan Eureka'ya gidip oradaki yazıcıyı kullanmaya karar verdi. Sadece tecrübelerini içeren basit bir format seçmiş ve referans için danışılacak bir sürü isim ve telefon numarası belirtmişti.

Eğer Mike bir işe müracaat ediyor olsaydı, almış olduğu eğitim, ödüller ve atandığı özel görevler hakkında daha etraflı bilgi verirdi. Aslında Los Angeles Polis Merkezi'ndeki görevi süresince elde ettiği başarılar konusunda oldukça böbürlenebilirdi. Kanunların uygulanışı ve cezai yargılama konularındaki bilgisi hakkında tevazu göstermenin bir avantaj olduğunu düşünmüyordu, ama yerel polislerin arasına uyum sağlamak istiyorsa çokbilmiş bir tavır sergilememesi gerektiğinden emindi. Bu çok ince bir çizgiydi. Hedefi onlardan biri olmaktı ve kendisini aralarına alıp almayacaklarını merak ediyordu doğrusu. O bir şehir çocuğuydu, Meksikalıydı ve çok deneyimliydi. Birçok konuda tecrübesi olduğu söylenebilirdi. Yerel bölgelerdeki polislerin en hoşlanmadıkları şey, kendi bölgelerine yeni gelmiş, her şeyi bildiğini zanneden ukala tiplerdi. Los Angeles'ta ya da Eureka'da da olsa değişen bir şey yoktu. Eski polislerin çoğu burnu büyük, kendi yaşadıklarını böbürlenerek etrafa anlatmak isteyen adamlar olurdu. Ve aslında anlatılanların çoğu da palavraydı.

İlk durağı Fortuna Polis Merkezi oldu. Amir Chuck Andersen kocaman bir adamdı. Etli büyük elleri ve dazlak bir kafası vardı, ayrıca hiç gülümsemedi. Mike onun

orada oyalanıyor gibi gözükmek istemediği için ciddi bir tavır takındığı kanaatine vardı. Mike elini sıkarak kendini tanıttı. “Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim amirim,” dedi ve ona birkaç sayfa kâğıt uzattı. “Bana Virgin River’da aşağı yukarı kasaba polisi diye adlandırabileceğimiz bir görev teklif edildi.”

“Tabii,” dedi karşısındaki kocaman adam. Bir iskemleyi işaret etse de kendisi masanın arkasındaki yerine oturmadığı için Mike da ayakta durmayı tercih etti. Amir çarçabuk özgeçmişe göz atarak, “Ne kadar zamandır buradasınız?” diye sordu.

“Noel’den biraz önce geldim. En iyi dostlarımdan birkaçı Virgin River’da yaşıyor.”

“Neden buradaki merkezlerden birine müracaat etmediniz?”

“İş aramak niyetinde değildim,” diye cevap verdi Mike. “Bu bir sürpriz oldu. Tahmin ediyorum ki güvenlik görevlisi için sözleşme hazırlayan kadın uygun birini arıyordu. Ama ben Humboldt County bölgesine iş aramak için değil, balık tutmak için gelmiştim. Ya da avlanmak.”

“Otuz yedi yaşında olup bu görevi üstlenecek çok kişi olacağını sanmıyorum,” dedi amir kısaca özgeçmişe göz atarak.

Mike ofise göz gezdirdi. Aile resimleri vardı; güzel bir kadın, iki tane yakışıklı evlat ve bir köpek. Biraz imrenerek gülümsedi. “Benim bir ailem yok, Los Angeles Polis Departmanı’ndan malulen emekli oldum.”

Amirin gözleri Mike’ın yüzüne dikildi. “Bu nasıl oldu?”

“Silahlı saldırı,” dedi Mike. “Özgeçmişte belirtilen son görevim esnasında,” diye başı ile kâğıdı işaret ederek eklledi.

“Çetelerle Mücadele Birimi,” dedi Andersen. Artık sayfada yazılanları ezberlemiş olmalı ki başını yukarıya kaldırdı. “Silah, narkotik, çete, soygun, tekrar çetelerle mücadele.”

“Önce çeteler biriminde başladım, sonra sınavdan geçerek kendi ekibimle yeni göreve tayin edildim. Çeteler kısmını çok sevmiştim, narkotikten ise nefret ettim,” diye umursamazca ekledi Mike. “Devriye konusunda her zaman başarılıydım. Zabıta görevi yapmak bana uygun bir işti.”

Sonunda amir oturdu, Mike da yerini aldı. Bu hareket üzerine amir gözlerini yavaşça kaldırarak, biraz da şaşkın, “Deniz Kuvvetleri?” dedi.

“Evet, Efendim. Aktif olarak dört sene, yedek olarak ise on sene. Başımdan çok şey geçti, ama sonunda beni yolda bırakan on dört yaşında biri oldu.” Omuzlarını silkti ve “Şansın zamanı yoktur,” dedi. Özgeçmişinde de belirttiği gibi Deniz Kuvvetleri’nde ilk görevi bittiği sırada askeri kontenjandan suç hukuku üzerine yüksek öğrenime başlamış ve Los Angeles Polis Departmanı’nda görev yaparken diplomasını almıştı.

Amir bir süre daha okumaya devam etti. Sonra tekrar gözlerini kaldırdı ve “Buradaki görevin ne?” diye sordu.

“Burada derken sizin ofisinizde mi, yoksa Virgin River da işin ne diye mi soruyorsunuz?”

“Benim ofisimde.”

“Tanışmak istedim. Bütün merkezleri dolaşmaya çıktım. Eğer aldığım reaksiyon, ‘Burada sana ihtiyaç yok,’ anlamında olursa sözleşmeyi imzalamayacağım. Eğer bu bölgedeki polisler Virgin River’da benim gibi bir adamın görevli olmasından rahatsız olmayacaklarsa, o zaman gidip ne yapabileceğime bakacağım.”

“Senin gibi biri?”

“Eski polis,” dedi Mike. “Polisleri tanıdığım kadar eski polisleri de bilirim. Çoğumuz sırtımızda yük olan, geçmişteki bir sürü dertle geliriz, herkesin bir hikâyesi vardır. Çalıştığım zamanlar bu hikâyelerden çok sıkılırdım, dram dinlemekten bıkmıştım. Şimdi halime bakın, onlardan biri oldum. Dramatik geçmiş olan biri,” dedi ve omuzlarını silkti. “Bundan sonrasının nasıl olacağına bakıyorum. Size karşı adil olmak zorundayım arkadaşlar.”

“Bu departmanın Virgin River’la bir ilgisi yok.”

“Ama her zaman şu ihtimal var ki, Virgin River’daki olası bir sorun sizin merkeze yansiyacaktır; bu durumda da burada oturup konuşabileceğim birisinin olmasını isterim.”

Amir bir an düşünür gibi oldu. Neredeyse gülümseyerek, “Ya maluliyet?”

“Normal bir erkek olmaya neredeyse yüzde yüz yaklaştım. Sorun omzumdaydı,” dedi, omzunu biraz hareket ettirerek. “Artık tamamen iyi. Ateş ederken kolumu dümdüz tutabiliyorum, tam doğru açıyla. Sol kolumdaki sorun ise gittikçe iyileşiyor.”

“Ama maluliyet tazminatı alıyorsun, öyle değil mi?”

Mike başıyla onaylayarak, “Çok haklısınız,” dedi. “Bunun için on beş sene prim ödedim ve bu bana yönlendirilen ilk silah da değildi. Ben sadece çalışan bir adamdım. Ama biliyor musunuz, o kadar şanslıyım ki; kafam çalışıyor, beynim çalışıyor, bir arıza yok gibi. Bilmenizi istediğim bir husus var: Eğer bu silahlı çatışmadan sıyrılmak gibi bir imkânım olsaydı, inanın yapardım. Ama böyle bir seçeneğim olmadı.” Evrak yığınına işaret etti. “Rapor

burada mevcut, isterseniz bakın. Doğrusunu söylemek gerekirse... Bana pusu kurulmuştu. Bir çetenin tuzağına düştüm, komiser muavinine güvenmek de sonum oldu. İşte. Hepsi bu. Buraya gelip..."

"Böyle bir özgeçmişle iyi bir iş bulabilirdin. Bir sürü iş imkânı var: özel sektör, hapishaneler, küçük polis merkezleri."

"Evet, sağ olun," dedi Mike yutkunarak. "Çok iyi, ilginiz için teşekkür ederim. Görelim bakalım, referans olarak verdiğim birkaç kişiyi arayın. Bu özgeçmişte bir sürü isim ve referans var, ayrıca daha bir sürü de orada belirtilmemiş kişi var. Virgin River'a bir yararım dokunacaksa ne mutlu bana. Yok bir sorun yaratacaksa daha yakalayacağım çok balık var nehirde."

"Virgin River'da ne kadar işin olabilir ki?" diye sordu Andersen.

"Ümit ederim ki çok olmaz," diye cevap verdi Mike. Rafin üzerindeki resimleri işaret ederek, "Güzel bir aile," dedi. "köpek de çok güzel," diye ekledi.

Amir, "İstersen senin olabilir," dedi, sonra, "köpeği kastettim," diyerek gülümsedi.

Şimdi tebessüm sırası Mike'taydı. "Bu köpeği veremezsiniz," diye cevap verdi.

"Hayır ama onu bahçede açtığı çukurları dolduracak kadar toprakla takas edebilirim, inan bana."

Mike gülerek elini uzattı, Andersen de elini uzatarak onunla el sıkıştı.

"Teşekkürler Amirim, Sizi tanıdığıma memnun oldum," diye başı ile selam verdi, Andersen de başı ile selamı aldıktan sonra Mike oradan ayrıldı.

Şüphle ile karşılanmak ve isteksizlik beklediği şeylerdi, ama bu tecrübeye pek de mutluluk verici hale getirmiyorlardı. Mike iş aramak zorunda olmadığı için şükretti. Biraz hakaret içeren davranışlara cevap vermemek için kendini tutmuştu. Ne de olsa değil büyük, devasa bir polis merkezindeki başarılı çalışmalardan dolayı madalya almış bir polis memuruydu o. Ama kendine burasının kendi alanları olduğu gerçeği hatırlatılmıştı. Haliyle polisler onu, işlerine burnunu sokan biri olarak görecektlerdi.

Zor gelse ve rahatsız edici olsa da Eureka Polis Merkezi, Şerif Departmanı, Garberville Polisi, Grace Valley ve birkaç tane daha yerel polis teşkilatı olan küçük kasabaları ziyaret etti. Bazılarında sadece bir ya da iki polis vardı. İlk reaksiyonları hepsinin aynı idi. “Evet, anladık, sen önemli bir polissin de burada burnunu bizim işlerimize sokup ne arıyorsun? *Niye doğru dürüst bir iş peşinde değilsin?*”

Birkaç gün sonra Amir Chuck Andersen aradı. “Belki buraya gelip bizimle biraz vakit geçirmek istersin diye düşündüm” dedi. “Etrafa bir bakın, birkaç şeye göz at. Bak bakalım burada işler büyük şehirlere kıyasla farklı mı yürütülüyor. Belki bize kendi görüşünü yansıtırsın.”

“Bu çok iyi olur efendim. Memnuniyetle,” dedi Mike.

“Los Angeles Polis Merkezinde birkaç kişiyi aradım,” dedi Andersen. “Anlaşılan orada oldukça iyi bir şöhretin var.”

Orada fevkalade bir şöhreti olduğunu biliyordu. “Teşekkürler,” dedi. “Bazı konularda diğerlerine nazaran daha iyiydim, polis görevinde her şey yolunda gitti.”

“Anlaşıyor,” dedi Andersen. “Bize destek olacak olman iyi. Bizim çocuklardan biriyle bir dolaşmaya çık bakalım. Ha, Valenzuela? Yanında bir de yastık getir.”

Mike gülerek, “Teşekkürler efendim,” dedi.

Şerif telefon etti, arkasından Eureka bölgesi amiri, Grace Valley amiri Tom Toopeek de ilgi gösterdiler, ama ona hiç dönmeyen kasabalar da vardı. Netice olarak müşterek karar bir taşra polisi olarak kabul görüleceği anlamına geliyordu. Devlet kanunlarına göre resmi bir emniyet görevlisi değildi, daha çok yerel halkı ilgilendiren bir sorun olursa takımdan biri olarak sorumluluk alabilecekti. Zaten gelip kendisinden yardım isteyen herkese memnuniyetle destek veriyordu, ancak şimdi şehirde bir sorun olursa kendisi onlara gidebilecekti. Tekrar bir amaca hizmet edebileceği için mutluydu.

Kontratı imzaladı. Bu konuyu ilk paylaştığı kişi Brie oldu.

Tom Booth fizik sınıfında bir kızla tanışmıştı, tam aradığı nitelikleri taşıyan birisiydi. Brenda. Harikulate Brenda. Yumuşak, parlak, açık kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu; mavi gözleri, uğruna düşüp ölünecek kadar güzel bir vücudu, uzun bacakları vardı, gülümsemesi Tom’u kendinden geçiriyordu. Daha önce Washington’da gördüğü bütün kızlardan daha güzeldi. Bu da bir nevi mucizeydi, çünkü oradaki kızlar gerçekten harikaydılar. Şansına, o da erkeklere karşı, aynen kendisinin kızlara karşı olduğu gibi, oldukça utangaç davranıyordu, bu da Tom için bir avantajdı. Sınıfta onunla konuşma fırsatı yakaladı, öğrendiğine göre Brenda sondan bir evvelki sınıfta idi ve hızlandırılmış matematik ve fen dersleri alıyordu. Kendi kendine, sıkı bir kız, diye düşündü, Hem güzel, hem akıllı, hem de kibardı... Kısaca tam aradığı gibi biriydi.

Brenda'nın üniversite planları ve Tom'un atları konusunda sohbet ettiler.

Tom ona kendisiyle çıkıp çıkmayacağını sorunca, kız da, "Olabilir ancak hemen değil, kötü bir nezleden daha yeni iyileşiyorum. Tam okulun başladığı dönemde beni yatağa bağladı ve hâlâ ilaç alıyorum, bu nedenle annem biraz aşırı koruyucu davranıyor," yanıtını verdi.

"Tamam," dedi Tom. "Sen kendini daha iyi hissedince belki birlikte ödevlerimizi yapabiliriz." Sonra en cazip gülümsemesini takınarak devam etti: "Sakıncası yoksa, hiç hasta görünmediğini söylemek isterim."

"İnan bana artık kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"O zaman seni bir ara arayabilir miyim? Bunun için kendini yeterince iyi hissediyor musun?"

"Evet," dedi Brenda gülümseyerek. "Bu iyi olur."

"Ne yapmaktan hoşlanırsın? Yani kendini kötü hissetmediğin zaman?"

Brenda, "Bilmem," derken şaşırmişti. "Oyunlar, dans, sinema."

"Harika," dedi Tom. "Bütün bunlar kulağa çok hoş geliyor. Bu günlerde seni arayacağım." Belki de burası çok sıkıcı bir şehir değildir, diye düşündü.

Hemen o akşam Brenda'yı aradı. Niye vakit kaybedecekti ki?

Dört

Sonbahar havası zinde ve ferahlatıcıydı. Mel, bazı konularda hâlâ sıkkın olsa da, o gün akşamüstü David uyurken onu doktorun gözetimine bırakarak bara uğradı. Mike'ı kapının önündeki sundurmada ayaklarını kaldırıp parmaklıklara dayamış, Rio Conhco şapkasını güneşin gözüne girmesini engellemek için alnına indirmiş, güzel sonbahar havasını içine sindirmek için otururken buldu. Kendisi de geçip hemen onun yanındaki iskemlenin ucuna ilişti.

“Kocanı mı arıyorsun?” diye sordu Mike.

Mel, “Aslında seni arıyordum” diye cevap verdi. “Orada ne olup bitiyor?” diye sorarken başı ile içeriği işaret ediyordu.

“Preacher ve Paige yemeği hazırlıyorlar.”

“Burada yalnız mıyız?”

“Evet.” Şapkasını geriye doğru itti, ayaklarını parmaklıklardan aşağı indirip sundurmanın tahta zeminine koyduktan sonra ona doğru döndü. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. “Ne oluyor? Canın sıkkın gibi görünüyor.”

“Sana bir şey sormak istiyorum. Senin buradaki polislik görevin neleri kapsıyor? Mesela ben bir suç işleneceğinden şüpheleniyorsam bu konuyla ilgilenip araştırma yapabilir misin?”

“Aslında dedektiflik tecrübem var, ama arkamda beni destekleyen bir suç araştırma laboratuvarı ile çalışmaya alışkınım.” Mike sırtıttı. “Unutma, ben Los Angeles’ın en büyük çetesine mensuptum.”

“Çete mi?”

“Lost Angeles Polis Departmanı’nı kastediyorum. Arkamda çok destek vardı orada. Benim halletmemi istediğin bir iş mi var?”

Mel derin bir nefes aldı. “Ne demek istediğini anlıyorum, ben sana isim ve delil sunamam, sadece güçlü içgüdüsel sezgilerim var. Ve bu bir süredir devam ediyor.”

“Anlat bakalım.”

Mil Mike’ın kömür karası gözlerine baktı. “Endişem şu ki burada kızlara ilk randevularında tecavüz eden biri var. Sanırım o da genç biri. Gözetimimden geçen iki kızda tecavüz tanısı koydum. İkisi de itiraf etmeyi hem kabul etmiyor, hem de çekiniyorlar. Senaryolar farklı ancak insanı şüphelendirecek, önemli benzerlikler var.”

Mike, “Devam et,” diyerek onu konuşmaya cesaretlendirdi.

“İlk kız bana acil hamilelik önlemi için geldi. Anlattığına göre o ve iki haftalık sevgilisi ansızın cinsel ilişkiye girmeye karar vermişler, ancak son dakikada kız korkup vazgeçmek istese de oğlan kendini tutamamış. Kızın her yanı çürük içindeydi. Yere yatırılmış. Vajinası paralanmış ve gözle görülür şekilde korkmuştu. Yine de kesinlikle zor kullanarak yapılmadığı konusunda ısrar ediyordu.”

“İkinci kız ise buralara yakın bir partiye gidiyor. Daha önceleri bir iki bira içmiş olduğunu itiraf etse de, bu gittiği ilk içkili partiymiş. Orada bayılarak kendinden geçiyor ve cinsel ilişkiye girdiğine dair hiçbir şey hatırlamıyor. Ama iki aybaşı dönemi atlatınca evde bir hamilelik testi yapıyor ve neticede başına geleni annesine anlatıyor. Söylediğine göre partideki çocukların hepsi sarhoşmuş ve kimse bir şey hatırlamıyormuş.”

“E, öyle diyecek tabii,” diye cevapladı Mike.

“Ben de ona izah ettim. Başarılı bir cinsel ilişki olabilmesi için, taraflardan birinin çok içkili olmaması gerekir.”

“Öyle mi? İçkili olursa cinsel ilişkinin olamaması durumunun tabiatın bir kaidesi olduğunu sanıyordum,” dedi Mike.

“Ben de öyle,” dedi Mel. “Ama herhangi bir yara bere tespiti için maalesef çok geçti. Anlattıklarından bedeninin çok tahriş olduğunu ve acı verdiğini, özellikle göğsünün de uzun süre ağrıdığını anladım.”

Elini kendi göğsünün üstüne koyarak, “Sanki göğsüne bir basket topu isabet etmiş gibi olmuş.”

“Muhtemelen kurtulmak için debelenirken yerde kalması için elle baskı uygulanmıştır,” dedi. “Peki kasıkların iç tarafındaki çürümelerle ilgili ne biliyorsun?”

“Orasını o da hiç bilmiyor, olaydan sonra tek hatırladığı kendini akşamdan kalma gibi ve çok hasta hissettiği. İlk vakada ise kasıkların içinde belirgin baş parmak ve diğer parmakların izi vardı. İkisine de yapılan testler sonucu klamidya pozitif çıktı. Hamile olan çocuğunu düşürdü ve hak vermek lazım ki bütün olanları unutarak hayatına devam etmek istiyor. Mümkün olursa tabii. Hiçbiri çocuğun veya çocukların ismini veya yaşını söylemediler.”

Mike gözle görülür şekilde ürkmüştü. Derin bir nefes aldı ve gözlerini göğe doğru çevirdikten sonra, "Aman Tanrım," demekle yetindi.

"Bu bilgilerle gidebileceğim hiçbir merci yok. Üstelik olayı ihbar etmek için birinci vakada kızın ifadesi olmadan tecavüze uğradığını ispat edecek yeterli delilim de yok. İkincisinde ise kız içkiden dolayı olanları hatırlamıyor, bu da aklıma içkisine hap atılmış olabileceği ihtimalini getiriyor."

"Tecavüz hapi mı?" diye sordu "GHB gibi bir antidepresan mı acaba? Bu onu gerçekten çok fena yapmış olabilir."

"Ayıldığında her tarafı kusmuk içersindeymiş."

"Ayıldığına şükretsin. GHB'nin yan etkilerinden biri de sürekli öğürmek refleksidir. Kusmuğunu yutarak boğulabilirdi," dedi Mike.

"Bu iş beni için için kemiriyor Mike, elimden hiçbir şey gelmiyor. Ama aslında yaptığım bir şey var. Vajina sıvısından örnek almıştım, ancak ilişki olalı birkaç gün geçmişti, bu yüzden neticeden çok emin değilim, bana gelmeden evvel birkaç kere yıkandığından da eminim. DNA bulgusuna rastlansa da tam bilgiye ulaşamayabiliriz."

"Ama yine de iyi düşünmüşsün. Çürüklerin resmini çekmek aklına geldi mi?"

"Hayır. Elimde hiçbir şey yok. Kız neredeyse sinirden kendini kaybetmişti ve ısrarla bunun bir tecavüz olmadığını söylüyordu. Birazcık yumuşayıp tek bir kere bile zorla yere yatırılıp mecbur edildiğini itiraf etse, mutlaka ihbar ederdim. Görülen o ki etrafta kontrol dışı hareket eden bir genç dolaşıyor ve bu beni çok tedirgin ediyor."

“Anlaşılan şu ki, benim artık Virgin River’daki gençleri yakından tanımam gerekiyor.”

“Ah, bu işi sana yükleyebileceğimi biliyordum. Şimdi-
en kendimi hafiflemiş hissediyorum.”

“Başka kimseye bu konudan bahsettin mi?”

“Evet, bahsettim. Grace Valley’deki hemşire June Hudson ile görüştüm. O ve partneri John Stone da kendi hastalarında benzer belirtiler olup olmadığına bakacaklar Ve Eureka’daki aile planlama kliniği de endişelerimden haberdar. Ama Mike, benim asıl derdim ikinci kız bu olayın Virgin River’da gerçekleştiğini söyledi.”

“Ya testosteron hormonları tavana vurmuş bir delikanlı, ya da şehre yeni gelmiş birisi olabilir. Araştırmaya değer.”

“Teşekkür ederim.”

“Herhalde benzer şeyler yaşayan bir kız daha kliniğe gelirse-”

“Sana mutlaka haber vereceğim.”

“Hadi hemen etrafa bakınmaya başlayayım, insanlarla konuşayım.”

Mel, “Teşekkürler,” dedi ve rahatlamış bir şekilde iskemlesinde geriye doğru yaslandı.

“Benim seninle konuşmak istediğim başka bir konu var Mel. Bana iyileşme sürecimde verdiğin reçeteli antidepresanı kullanmayı artık bırakmak istiyorum.”

Mel gülümsedi. “İyileşiyorsun demek?”

“Güç kuvvet açısından evet. O zamanlar bunu kullanmanın doğru bir karar olduğunu biliyorum, ama-”

Mel, “Tamam, tamam. Birkaç ay demiştik, doğru mu? Zamanı geldi demek,” dedi. “Yavaş yavaş azaltalım o zaman. Senin için yeni bir dozaj listesi hazırlayayım. Birkaç hafta içinde tamamen bırakmış olursun. Ne dersin?”

“Fevkalade.”

John -arkadaşlarının verdiği isimle Preacher (vaiz)- otuz üç yaşındaydı ve savaş, yemek pişirmek, avcılık ve balık tutma konularında çok deneyimliydi. Deniz Kuvvetleri’nde on iki sene görev yapmış ve Jack’in peşinden Virgin River’a gelmişti. Burada, az tanınıyor olsa da, bölgenin en iyi aşçılarından biri olarak yetişmişti. Ama kadınlarla ilgili tecrübeleri yeniydi.

Karısıyla tanışıp evlendiği zaman bu eğitim yeni başlıyordu. Daha önceleri kadınlar hakkında az da olsa bilgisi olmuştu, ancak kendisini hiçbir zaman mükemmel bir sevgili olarak tanımlamamıştı. Aslında, Paige’den ödü patlıyordu. Karısı o kadar ufak tefek ve dişiydi ki... Oysa kendisi 1.95 boyundan, kaslı, kocaman güçlü elleri olan, hatta omuzlarının genişliği yüzünden bazı kapılardan yan dönerek geçmek zorunda kalan bir adamdı. Onun canı acır, bir yeri incinir veya morarırsa diye ödü patlıyordu.

Ama karısının onu, kendisinin şimdiye kadar tanıdığı en müşfik erkek olduğuna ikna etmesiyle, yavaş yavaş bu endişeden kurtulmuştu. Onun kollarının arasında başka birine dönüşmüştü. Şimdi sadece kadın bedenini iyi tanımakla yetinmiyor, ona tapıyordu. Daha önce varlığını bilmediği tatlar artık onun için alışkanlık olmuştu ve karısı onun hazinesiydi, ona sunulabilecek en müthiş hediye-ydi. Onu uyarmak, kendisini harika hissettirmek en büyük tutkularından biri olmuştu. Bedeninde cinsel istek uyandırabilecek her noktaya dokunup öperdi ve ona kendisini ne kadar iyi hissettirebilirse, kendi yaşadıklarından da o kadar çok zevk alırdı.

Gündüzleri barda yemek ve idari konularda karısı ile

ortaklaşa çalışıyorlardı, geceleri ise o kollarının arasındaki melekti. Preacher karısının şimdi dört yaşında olan oğlu Christopher'ı evlat edinmiş ve sadece başka erkeklere mahsus olduğunu zannettiği mutluluğa kavuşmuştu. Bir tek küçük sorun vardı, Paige ve kendisi bir de müşterek çocuk istiyorlardı, Birkaç ay önce evlenmiş olmalarına rağmen, Paige doğum kontrol hapını bırakalı altı ay olmuştu ve henüz bir gelişme yoktu.

Preacher biraz hayal kırıklığına uğramıştı oysa karısının hissettiği, hayal kırıklığından da ileri bir histi. Bir sene evvel tesadüfen bu bardan içeriye girdiğinde hamileydi, o zamanlar kocası olan adamdan yediği feci bir dayak neticesinde o çocuğu düşürmüştü.

Paige'in endişesi bu nedenle üremeyi sağlayan organlarının hasar görmüş olabileceği idi, belki de John'la bir çocukları olamayacaktı, bu his onu zaman zaman derin bir üzüntüye boğuyordu.

Her günün sonunda Preacher mutfakını temizler, kapıdaki AÇIK işaretinin ışığını kapatır, kapıyı kilitler, sonra Christopher banyosunu yapınca ona kitap okur ve günün sonunda karısı ile paylaştıkları küçük dairelerine çekilip sevişirlerdi. Her gece onun kollarında yeniden doğuyordu.

Paige'i banyoda bulduğunda karısının üzerinde kendisine ait kocaman bir tişört vardı ve sessizce ağlıyordu. Onu gözyaşları içinde görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu Preacher'ı çılgına çevirdi. Buna dayanamıyordu. "Buraya gel," diyerek ona güçlü kolları ile sıkı sıkı sarıldı ve "ağlıyorsun," dedi.

Paige yanaklarından akan gözyaşlarını silerken gözler-

ini kaldırarak kocasına baktı. “Önemli bir şey değil,” dedi. “Yine aybaşı olmuşum. İstemiyordum, ben gebe olmak istiyordum.”

“Gecikmemiştin ki.” Preacher ona ve bedenine ait her şeyi biliyordu. Vücudu bir saat gibi tıkr tıkr işlerdi.

“Evet bir saat bile gecikmedim,” derken büyük bir gözyaşı damlası Paige’in yanağından aşağı doğru süzülüyordu.

“Zorlu mu geçiyor?” diye müşfik bir ifadeyle sordu.

“Hayır, ilgisi yok. Sadece umuyordum ki sonunda...”

Preacher, “Tamam, zaman doldu,” diyerek karısının gözyaşını sildi. “Gidip Mel’le, belki de hatta John Stone ile bu konuyu konuşmalısın. Bakalım yaptırmamız gereken bir şeyler var mı?”

“Bana bu işler pahalıya mal olur gibi geliyor.”

“Sen endişelenme bu konuda,” dedi. “Para konusunu dert etme. Konu bizim mutluluğumuz, biz bebek istiyoruz. Bunun için yapılması gereken ne varsa yapacağız. Tamam mı?”

“John, üzgünüm-”

“Neden üzgünsün? Bu işte yalnız değilsin ki. Her şey ikimizle ilgili, tamam mı?”

“Her ay...”

“Şimdi gerçekten yüzleşeceğiz ve akıl danışacağız, gerekirse yardım da alacağız. Artık ağlamak yok.”

Ama Paige gene de başını onun göğsüne dayayarak ağlamaya devam etti ve bu manzara Preacher’ın yüreğini parçaladı. Ne olursa olsun Paige’in acı çekmesine dayanamıyordu. Onu mutlu etmek için yaşıyordu; dünyası onun etrafında dönüyordu.

“Aybaşı duygusallığından dolayı mı ağlıyorsun?” diye sordu.

“Hayır, zannetmiyorum.”

“Kramp mı giriyor? Sırtını ovمامı ister misin?”

“Yok,” diye cevap verdi. “İyiim ben. Gerçekten.”

Preacher karısının çenesini kaldırarak onu uzun uzun öptü. Sevgi dolu ve şehvetliydi. “Sana kendini biraz daha iyi hissettirmemi ister misin? Ne yapacağımı biliyorum.”

“İyiim ben John. Gerek yok.”

“Bana karşı utangaç davranmanı istemiyorum. Senin hayatınla, ya da bedeninle ilgili hiçbir şey benim keyfimi, kaçıramaz. Sana ait her zerreyi seviyorum ben.”

Paige derin derin iç çekti. “Bir duş alıp yatağa girmek istiyorum. Dertleniyorum işte.”

Preacher onun arkasından uzanarak suyu açtı. Sonra üzerindeki kocaman tişörtün içine elini sokarak bacaklarının arasından kalçasına doğru yukarıya doğru kaydırды, sırtını okşadı ve kendisine doğru çekerek öpmeye devam etti. Dudaklarını bıraktığı zaman, yavaşça tişörtü başından yukarıya doğru çekti. Önünde diri vücudu ile böyle çınlıplak dururkenki rahatlığı onu çok mutlu ediyordu, bu görüntüyü zihnine iyice kazıyarak onu izledi. Dudaklarını onun çıplak göğüslerine doğru indirerek göğüslerinden birinin ucunu emmeye başlayınca, Paige başını geriye doğru atarak derin derin iç geçirmeye başlamıştı. Paylaştıkları hayatın en mükemmel hissi buydu: Preacher onun bedeniyle ne kadar kolay uyartılıyorsa, karısı da ona karşı aynı şekilde istekliydi. Sevişmek onu coşturuyordu. Kendisi de gözyaşlarına nasıl engel olacağını biliyordu.

Karısının içeriye rahat girmesi için duş perdesini

araladı, sonra hemen üstündekileri çıkararak kendisi de onun yanına girdi. Paige'i kollarının arasına aldı, dudakları dudaklarının üstündeydi, elleri ise bedenini sarıyordu.

Paige, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye dudaklarının arasından fısıldadı.

"Asla canımın istemediği bir şeyi yapmam," dedi. "Seni mutlu edecek bir şey söylemek istiyorum. Bebeğim, seni o kadar çok seviyorum ki."

Mel ve Jack barda yemeklerini tam bitirmişlerdi ki Paige masaya yaklaştı ve "Mel, bir dakika müsait misin, sana sormak istediğim bir şey var? Tıbbi bir konuda," dedi.

"Tabii," dedi Mel. "Bir taşla iki kuş vurabiliriz. Bu canavarı doyurmam lazım. Size gitsek olur mu?"

Jack bebeği karısına uzatarak, "Ben bara geçeyim," dedi.

Mel, Paige ve Preacher'ın barın arka tarafında yaşadıkları odaya epeydir gitmemişti, ama oraya girdiği zaman gözünde sıcak hatıralar canlanıyordu. Şehre ilk geldiği zamanlar Jack burada yaşıyordu; David'in tohumları kuşkusuz burada atılmıştı. O geceyi o kadar iyi hatırlıyordu ki; duygusal yıkım yaşadığı bir akşamdı, kaybettiği kocasının ölüm yıldönümüydü ve yağmur altında onu düşünerek ağlarken Jack yanına gelip ona sarılmıştı. Sonra onu kurulumuş, konyak ikram etmiş ardından yatağa yatırmıştı. Bir süre sonra, kendisi de ona katılmış ve daha önce var olduğunu tahayyül bile etmediği bir yaşam başlamıştı.

Odada şimdi Paige in etkisi vardı. Christopher'ın resimleri ve köşede bazı oyuncaklar, masanın üzerinde çiçekler... Paige onların hayatına gireli tam bir yıl oluyordu, şiddete maruz kaldığı eski kocasından kaçarken,

Preacher'ın verdiği güçlü destekle ondan boşanmış ve tacizci koca da hapsi boylamıştı.

Paige kanepeye otururken, Mel yüksek iskemleye geçerek David'i göğsüne yasladı. Bebek onun bedenine uyum sağlayarak rahatça kıvrıldı ve tombul elleriyle nazikçe annesinin memesini muncıklamaya başladı.

"John seninle konuşmamı istedi. Akşam akşam rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama birkaç gündür pek kliniğe uğramıyorsun."

"Sorun değil. Beni akşam akşam rahatsız etmiyorsun. Bu işi yapan buradaki," diyerek gülümsedi Mel. "Bu gece oldukça huysuz. Etrafta çok koşturmaktan olsa gerek, ya da fazla kurabiye yemekten olabilir. Söyle bakalım aklına takılan nedir?"

Paige, "Hamile kalamıyorum," dedi. "Hapı bırakalı altı ay kadar oldu, ama daha önceki yaşıntımda en küçük fırsatta hamile kalabilirdim. Sence ne yapmalıyım?"

"Bakalım, aybaşı dönemlerin muntazam mı?"

"Saat gibi."

"Tahminimce o zaman yumurtlama dönemlerin de düzenlidir. Bu durumda genel olarak hamile kalmakla ilgili bir sorun yaşıyorsanız, o zaman ilk önce babayı kontrol etmek gerekir; sperm sayısının yeterli olup olmadığına bakmak lazım. Çok basit ve ucuz bir testtir. Ayrıca bu araştırmalarda babayla ilgili bir sorun olup olmadığını tespit etmeden anne üzerinde daha fazla tetkik yapmaya gerek yok. Ne de olsa senin hamile kalabildiğinden eminiz."

"Evet, daha önceleri," dedi Paige.

"Yine de, düşürdüğün çocuk dışında organlarının zarar

gördüğüne dair bir bulgu yok,” dedi Mel, “kanama cer-
rahi müdahaleden sonra hemen durdu diye hatırlıyorum
ve o zamandan beri fark ettiğin bir gariplik olmasa gerek,
örneğin çok ağır ve kanamalı aybaşı dönemleri geçirdin
mi?”

“Hayır, hiç olmadı.”

“Ve sürekli olarak ilişkide bulunuyor musunuz?”

Paige gözlerini devirerek, “Bilmen gerekir ki John seksi
yeni keşfetti,” dedi. Sonra mahcup bir şekilde gülümsedi.

“Ah,” dedi Mel, “bundan anlamam gereken...” Sonra
söylemekten vazgeçti.

Paige, “Bir türlü doymuyor,” dedi. “Ama aslına bakar-
san daha önce benim de hiç böyle sevgi dolu bir partnerim
olmamıştı, bu nedenle şikâyetim yok.”

“Sorun bu olabilir. Çok sık seks yapmak hamile kalmak
için doğru bir yol değildir. Sperm adedini tüketir. Çetre-
filli bir takım tetkikler yaptırmadan önce önerim Fortu-
na’ya giderek eczaneden ovülasyon testi alın. Preacher’a
spermelerini biriktirmesini söyle. En az kırk sekiz saat geç-
tikten sonra takviye yapılmalıdır. Bu süreyi beklemesini
sağlamalısın. Birkaç günde bir en doğrusudur ve sadece
bir kez; acele yok. Senin dikkatli olman gereken husus ise
bu işlemiden önceki birkaç gün süresince ilişkiye girmey-
eceksiniz.” Gülümsedi. “Sonra yumurtlama döneminde
tabii ki gecikme olacaktır. Hadi bakalım görelim sizi.”

Paige, “Vay canına,” derken biraz şaşırmış gözüküyor-
du.

“Bu çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğinize bağlı,”
dedi Mel. “İlk ay başarısız olabilirsiniz. Bu programı iki
ya da üç ay peş peşe uygulamanız gerekebilir. İkinizin de

doğurgan olması ilk denemede hamile kalacağını garanti etmez.”

Paige, “İnanamıyorum,” dedi. “Bunları duyunca John ne diyecektir, kim bilir. Sana danışmanın kendi fikri olduğunu hatırlatmam gerekebilir.”

“İstersen onu bütün bu sıkıntılara sokmadan önce basit bir sperm sayımı da yaptırabiliriz ama düşük çıkarsa, verilecek reçete ‘bekleyip görelim, belki düzelir’ demek olacaktır. Diğer taraftan bu kadar sekse rağmen sayı yüksek çıkarsa, tam gaz devam. Adamı mahrum etmenin gereği yok. Sen bahse girmeyi seven bir kadın mısın?”

“Bu işin nasıl neticeleneceğini tahmin edebiliyorum,” dedi Paige. “John gereken neyse onu yapmak isteyecektir, ama.”

Mel kendini gülmekten alıkoyamadı. “Tabii ya, adam daha ancak birkaç aydır bu kadar mutluyken. Korkarım eskiden olduğu gibi homurdanmaya, surat asmaya başlayacaktır. Benim tavsiyem üç ay bunu deneyin, sonra sperm saymakla başlayarak kısırlık tetkiklerine başlarsınız. Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sorarken bebeğini göğsünden alarak gaz çıkarması için omzuna yasladı.

Paige, “Ben bir bebek istiyorum, bu gerçek,” dedi. “Ama John benden çocuk istediğini söyleyen ilk erkek.”

“Gelecek seneye kadar bekleyebilirsin,” dedi Mel. “Bu seneyi bu işten bıkip bıkmayacağınıza bakarak geçirebilirsiniz.”

Paige, “Ben bu konuyu John’la konuşayım,” derken sesi kararsızdı.

Birkaç gün sonra Mel barda öğle yemeğini yerken Jack

tezgâhın arkasında duruyordu. Karısının bardağına su doldurduktan sonra, “Sana bir şey soracağım,” dedi. “Ancak bu soruya nasıl cevap vereceğin hakkında da hiçbir fikrim yok.”

“Beni korkutuyorsun,” dedikten sonra Mel, Preacher’ın hazırladığı enfes tavuk çorbasından ağzına bir kaşık aldı.

“Senin bakış açına bağlı; Ricky’nin Deniz Kuvvetleri Piyade Okulu mezuniyeti çok yakında ve ben mutlaka orada bulunmak istiyorum. Aslında, ikimizin beraber gitmesini de istiyorum.”

Mel şaşırmıştı, “Tabii Jack,” diye cevap verdi.

“Sadece ikimizin birlikte olmasını istiyorum,” diye devam etti Jack.

Mel yutkundu. “Yalnız mı?”

Jack başıyla onayladı. “Benim için bu çok önemli Mel. Kendimiz için biraz vakit ayırmalıyız, daha doğrusu sadece sen ve ben olarak ilişkimiz için.”

“Seni ihmal ettiğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır, ilgisi yok. Aslında iyice şımartıldığımı düşünüyorum. Ama gene de arada sırada ikimizin baş başa vakit geçirmesini bir alışkanlık haline getirmek isterdim... Şehirden, bebekten, bardan, hastalardan, her şeyden düzenli olarak arada uzaklaşarak...”

Mel ona doğru, baştan çıkarıcı, yarım bir gülümsemeyle tek kaşını yukarı kaldırarak çapkınca, “Neden, Jack,” dedi.

“Sırf bunun için değil,” dedi Jack. “Aslında neden olmasın,” diye sırtarak tezgâhın üzerinde uzanarak ellerini tuttu ve öne doğru eğildi. “Sen benim karımsın, sevgilim ve en iyi arkadaşımsın. Arada bir her şeyinle sadece benim olmanı istiyorum.”

“İyi ama David’i emzirmek konusunu ne yapacağım?”

“Bir çaresini bulursun. Zaten ekstra biberonlar için göğsünden süt pompalıyorsun, çocuk sadece memeden gelen sütle beslenmiyor ki artık; sürekli hazır, dolu biberonları var. Arada bir birkaç gece seve seve ona bakacak bir sürü yakınımız da var. Benim aklıma Brie’yi buraya çağırmak geldi. Hâlâ çalışmaya başlamadı ve buraya gelmeye can atıyor. Ayrıca, onu görmeyeli çok oldu, özledim, bakalım ne yapıyor... Bir görelim diyorum, ne dersin?” One doğru eğilerek karısını alnından öptü. “Hadi gel benimle Mel, Sadece birkaç gece.”

“Memnuniyetle, hemen bugün öğleden sonra Brie’yi ararım.”

Mel bebeğini uyutup doktorun yanında bıraktı ve arabasına binerek evlerinin inşaatına gitti. Hummer cipini park etti ve arabadan dışarı çıktı. Kaportaya dayanarak Jack’in evlerinin iskeletinin iç tarafına hazır beton bloklarını yerleştirmesini seyretmeye başladı. Jack onu fark edince işine ara vererek hemen yanına geldi ve kollarını açtı, o da hemen kocasına sarıldı. Tanrıya şükür, diye geçirdi içinden, kocam tekrar benim oldu. O sessiz ve uzak oldukları günler geride kalmış gibiydi.

“Ne yapıyorsun buralarda?” diye sordu Jack.

Mel, “Sana bir şey söyleyeceğim,” dedi. “Brie geliyor. Memnuniyetle gelip bebeğe bakabileceğini söyledi. En az bir hafta, hatta muhtemelen iki hafta bile kalabilirmiş.”

Başını kaldırıp kocasına bakınca onun gözlerine yansıyan mücadeleyi gördü. Brie’yi yanında istiyordu; eğer ona da iyi gelecekse, burada kendisine yakın olmasını ter-

cih ediyordu. Onun için her şeyi yapmaya hazırdı, ancak karısı ile özel bir hayatı olması şarttı. Bu özel hayatı kısa bir süre önce geri kazanmışlardı ve yaşadıkları kulübede çıkan her ses dışarıdan duyulduğu için hiç mahremiyet sağlayamıyorlardı.

“Gelmeyi kabul etmesi iyi oldu,” dedi Mel. “Anladığım kadarıyla o da bir süre Sacramento’dan uzaklaşmak istiyor. Bu ona da iyi gelecek. Bizim evimizin inşaatı bitince, şimdi yaşadığımız kulübeyi de Hope’tan satın almayı deneyelim. Çok kalabalıklaştığımız zaman ihtiyaç olabilir, ne de olsa senin kocaman bir ailen var.”

Jack gülümsedi. “Bayan Sheridan, anlaşılan bugünlerde etrafa para saçıyorsunuz, öyle mi?”

Mel omuzlarını silkti. “Bir sürü paramız var. Yardımcı bularak bu ev işini hızlandırmalıyız. Senin canın sıkıldıysa, sana inşaat yapacak başka bir yer de buluruz.”

“Bu evi senin için yapıyordum,” dedi Jack. “Sana; senin için neler yapabileceğimi, sınırlarımı ne kadar zorlayabileceğimi ve ne kadar çok çalışabileceğimi göstermek istedim.”

“Herhalde bunlardan zaten emin olduğumdan şüphe etmiyorsundur.”

“Ciddi olamazsın,” dedi Preacher Paige’e. “Bu doğru olamaz.”

“Mel in söylediği bu,” diye cevap verdi Paige.

John, “Vay be. Hamilelik için seks yapmamak gerektiği kimin aklına gelirdi,” dedi başını öne eğerek.

“John, karar senin. Bunu yapmaya mecbur değiliz. En azından şimdilik. Ben ısrar etmiyorum...”

“Hayır, bunu yapacağız. Bir bebek istiyoruz. Senin kadar ben de bir bebek istiyorum ve sen her aybaşı olduğunda ağlıyorsun. O zaman bu işi yapacağız.” Başını iki yana salladı. “Doğru zamanı nasıl anlayacağım?”

“Birkaç gün arayla... anlarsın. Ve sadece bir kez John, belirtilen günlerde. Yumurtlama günü hariç.” Sonra gülerek ilave etti. “Yumurtlama gününde serbestçe çıldırabilirsin.”

“Kahretsin, bu işi özleyeceğim,” dedi Preacher homurdanarak.

“John, Söylediklerimi destekleyecek bilgi ya da tecrübem yok, ancak sanırım zaten kimse bizim kadar sıklıkla sevişmiyordur.”

Preacher şaşkın bir ifadeyle karısına baktı. “Öyle mi, neden?” diye sordu.

Paige güldü. “Anla işte John.”

“Sen o bulundurmamız gereken küçük şeyi aldın mı, yumurtlama kitini?”

“Ben yarın Fortuna’ya giderek bar için gerekli malzemeleri alacağım, birkaç tane de bu kitten alırım, tam gereken neyse onu, çünkü Mel’in dediğine göre bu iş birkaç aydan daha fazla sürebilirmiş... sorun buysa.”

“Birkaç aydan daha mı uzun?” diye zayıf bir sesle sordu John.

Paige içinden, sakın gülme, sakın ha, diyordu. “İki ya da üç ay süreyle bunu deneyeceğiz,” dedi. “O zaman içinde bir netice alamazsak, sana tetkik yaptırırız ve başka bir çözüm bulunur.”

Preacher başını ellerinin arasına alarak, “Vay be,” dedikten sonra cesur bir eda ile, “tamamdır, bunu yapacağız,” dedi.

Paige elini kocasının omzuna koydu. “John, yumurtlama dönemim çok yakında, sadece birkaç hafta sabret. Bu da mükafatın olur.”

“Sana söz veriyorum Paige. Bu işin sonunda mükafat alan sen olacaksın.”

Ah, diye düşündü Paige, bu çok ilginç olacak.

“Bence yumurtlama gününde Christopher için bir bakıcı bularak barı tam gün kapalı tutalım,” dedi Preacher.

Mel ve Jack Ricky’nin mezuniyeti için yola çıkmadan önce Virgin River’da yeni biri ortaya çıktı. Barda öğlen saatlerinde yemek için gelenler artık ayrılmışlar ve Jack tezgâhın arkasına geçmişti ki içeri genç bir kadın girdi. Kızıla çalan sarı saçları ve çilli olduğunu belli eden altın rengi bir teni vardı. Dudakları şeftali pembesiydi ve o kadar hoş bir gülümsemesi vardı ki Jack başını yana doğru eğerek tebessümüne cevap verdi. İçinden, acaba kim bu, diye merak etti. Kadın bara doğru yürüdü ve eğilerek, “Jack Sheridan?” diye sordu.

“Evet, benim.”

Kadın elini uzattı. “Ben Vanessa Rutledge, Matt Rutledge’in karısıyım. Müşterek tanıdıklarımız olsa gerek.”

Jack kadının elini sıktı. “Eminim vardır, bir tanesi kocanız oluyor. Nasıl kendisi?”

“Orta Doğu’ya geri döndü maalesef. Gideli birkaç ay oldu. O oradayken ben de babamla kalıyorum, ama Matt bana hemen buraya gelmemi ve seni bularak ne zaman tekrar bir araya geleceğinizi öğrenmemi istedi. Çünkü Matt’in hem en iyi arkadaşı, hem de nikâh şahidimiz Paul Haggerty.”

“Doğru ya,” dedi Jack. “Sen söyleyince hatırladım, o zamanlar bu iki genç adam da benim bölüğümdeydi. Neredeyse çocuk sayılırlardı. Paul, Matt, Preacher, Mike Valenzuela. Daha sonra Paul ve diğerleri Irak’taki son görevimde benim müfrezeme katıldılar ve hâlâ birbirimize çok yakındık. Paul kısa bir süre önce buradaydı, geri geleceğini söylemişti. Avlanma mevsiminde her zaman bir araya gelmeye çalışırız, artık kimler gelebiliyorsa.”

“Paul ve Matt okula beraber gitmişler,” dedi Vanessa. “Askere beraber yazılmışlar, eğitimi beraber tamamladıktan sonra birkaç sefer de beraber görev almışlar. Aslında ben kocamla tanıştığım gece de beraberdiler.”

“Ah, Preacher ve Mike bu hikâyeye bayılacaklar,” dedi Jack. Sonra arkasını dönerek mutfakla barı ayıran duvara vurarak Preacher’ın görünmesini bekledi.

Vanessa, “Preacher hakkında da çok şey duydum,” diye devam etti. “Paul sizler ve bu küçük bar hakkında o kadar çok konuşurdu ki. Ne ilginç bir tesadüf ki babam da yerleşmek için burayı seçmiş.”

“Baban nerede?”

“Son görevindeyken birkaç sene önce şehrin ucunda bir yerde eski bir çiftlik almıştı. Emekliye ayrılmadan önce orada bir takım onarım işleri yapmak istedi. Sonra yaz boyunca erkek kardeşim ve atları Washington’dan buraya taşıdı.”

“Son görevi derken?”

“Ordudan emekliye ayrıldı. Tümgeneral Walter Booth.”

Jack’in yüzünde şaşkın bir memnuniyet ifadesi oluştu. “Anlı şanlı bir general kızını gönüllü bir askere mi vermiş?”

Vanessa mavimsi yeşil gözleri parıldatarak güzel kaşlarından birini kaldırıp, “Ben kimseden emir almam,” deyince ikisi birden gülmeye başladılar.

Preacher arka taraftan çıkageldiğinde, duvara vurularak çağırıldığından ötürü suratı asılmıştı. Ama barda duran güzel kırmızı saçlı kadının pırıl pırıl tebessümüyle karşılaşınca, merakından dolayı ifadesini biraz yumuşattı.

Vanessa ise bu kocaman adamın ne görüntüsünden ne de asık suratından ürkmüştü. “Demek Preacher sensin,” dedi ve elini uzattı. “Nerede olsan seni tanırdım, ama bana senin kocaman ve kel olduğun söylenmişti. Oysa sadece kocaman olduğun kısmı doğru. Ben Vanessa Rutledge, Matt Rutledge’nin karısıyım.”

“Olamaz!” diye bağırdı Preacher ve kadının uzattığı eli sıktı. “Evlendiğini duymuştum. Bu aralar ne yapıyor?”

Vanessa biraz irkildi ve yarım bir tebessümle, “Sanırım Bağdat’ta,” dedi. “En son oradan haber aldım.”

“Vah çocukcağıza,” dedi Preacher sempatik bir şekilde. “Peki sen niye buradasın?”

“Babam buraya yeni taşındı; şehrin öbür ucunda, kendisi ve atları için uygun bir yer almıştı. Ve tabii küçük kardeşim Tommy de var.”

“Aman Tanrım,” dedi Preacher. “Buna inanamıyorum, taa burada ha!”

“Dünya gittikçe küçülüyor,” derken tezgâhtan geri giderek ceketinin önünü açınca hamile karnı ortaya çıktı. “Jack’in karısını görmeye gidiyordum. Onun desteğine ihtiyacım olacak.”

“Vay,” dedi Jack. “Şu hale bak. İlk mi?”

“Evet, sadece birkaç ay kaldı.”

“Matt doğum için buraya dönecek mi?” diye sordu Jack.

“Hayır, ama zamanlama doğru olursa, bebek birkaç aylık olduğu zaman o da uzun süreli bir izin alabilecek.” Vanessa etrafa bakındı, duvarlarda asılı hayvan ödülleri ve koyu renk tahtalı duvarların kokusunu içine sindirdi. “Demek burası, ha? Bilseniz ne çok şey dinledim burası hakkında.”

“Çocukların hepsi severler burayı,” dedi Jack. “Matt ayrılıp dönünce, mutlaka diğerleriyle birlikte burada hep bir araya geliriz.”

“Ayrılmak mı? Hah! Bunun gerçekleşmesi mümkün mü? Matt’in mesleği Deniz Kuvvetleri’nde görevli olmak,” derken kocasıyla gurur duyduğunu belli edecek şekilde gülümsedi. Ayrıca bir generalin kızı olarak, askeri hayatın zorluklarının bilincinde olsa gerekti.

“Acelemiz yok,” dedi Jack. “Biz daha uzun zaman burada olacağız.”

Vanessa ile tanışması için Paige de bara çağrıldı. Aradan çok geçmeden Mike da görüldü ve Matt’in karısıyla tanışmış olmaktan çok mutlu oldu. Generale bara uğratarak bir içki ikramı kabul etmesi için davet yollandı ve Jack, Paul’un katılacağı, yakında gerçekleşecek Semper Fi (ABD Deniz Piyade Birlikleri Sadakat Toplantısı) öncesi Vanessa ve babasını haberdar edeceğine dair söz verdi.

“Ne yaparsan yap, Paul’a burada olduğumuzdan bahsetme,” dedi Vanessa. “Ona sürpriz yapmak istiyorum.”

Beş

Mike Valenzuela bu küçük şehrin yüzeysel mükemmel görüntüsünün altında bazıları öngörülebilir ve ufak, bazıları ise sinsice planlanmış suçların işlendiğinin farkına varmıştı. Komşu kasabaları ve yakındaki Virgin River'lı gençlerin de gittiği liseyi ziyaret ederek buralardaki insanların vakit geçirmek için neler yaptığını araştırırken, Mel'in bahsettiği olay ve iki hastasının başına gelenler sık sık aklına takılıyordu. Çoğunlukla tahmin ettiği cevapları alıyordu; ergenler kendi aralarında toplanıyorlar, parti, piknik, ve barbeküler düzenliyorlardı. Sahil kesiminde ve civarındaki kasabalarda yaşayanlar çocuklukla lokantalara, sergilere, şarap içmeye ve gece kulüplerine gidiyorlar, sahilden uzak olan bölgelerde yaşayanların neredeyse tümü ise avcılık ve balık tutma ile vakit geçiriyorlardı. Cemaatin çoğunluğunun sosyal hayatı okullar tarafından düzenlenen spor, müzik içerikli orkestra ve koro aktiviteleri içeren çeşitli organizasyonlardan oluşuyordu. Bunların sonrasında ise genelde ebeveynlerin katıldığı büyük eğlenceler düzenleniyordu.

Zach Hadley haftada bir ya da iki kez bira içmek için

Jack'in yerine uğruyordu, Mike da bu fırsatı değerlendirerek onu biraz daha yakından tanımaya çalıştı; onun lise öğrencileriyle olan bağlantısı Mike'ın bu gayretine değecekti. Hadley'in anlattığına göre gençler okul tarafından düzenlenen oyunlardan danslı toplantılara kadar çeşitli eğlencelere katılıyor, ama sıkça katıldıkları farklı uğrak yerleri de oluyordu. Evlerinde aileleri ile birlikte veya onlar yokken, ya da ormanlarda düzenlenen partiler vardı. Aralarındaki konuşmalardan duyduğuna göre 109 numaralı otoyoldan sapınca ulaşılan terk edilmiş eski bir dinlenme tesisinde bulunan birkaç barbekü alanı, tuvalet ve piknik masaları da bu amaçla kullanılıyordu. 109 numaralı otoyol yenisi inşa edilmeden evvel yoğun bir şekilde trafiğe açıkken, şimdilerde daha çok gündüzleri kullanılan tali bir yola dönmüştü, geceleri ise gençlerin kullanımına terk edilmişti. Hava müsait olduğu zamanlar onların fiçı ya da kutu biralarını getirerek vakit geçirmek için kullandıkları uygun bir mekândı, Mike'ın hatırladığı kadarıyla Los Angeles'ta büyürken oradaki gençlerin çöl ya da plajlarda benzer amaçla kullandıkları yerler vardı, buralarda ise uygun olan alan ormanlardı.

“Şehirden çok uzaklaşarak ormanın derinliklerine gir-medikleri sürece vahşi hayat ve marihuana yetiştirenlerin yarattıkları tehlikelere karşı emniyetler,” dedi Mike. Ama aklına takılan şeydu: Acaba birbirlerinden korunabiliyorlar mıydı?

“O zaman anlatılanlar doğru mu?” diye sordu Zach. “Kanun dışı olarak ot yetiştirilmesi?”

“Evet doğru,” diye teyit etti Mike. “Dinle, eğer bu konuda endişelerin olursa bana haber ver, mutlaka yardım-

cı olurum, ancak bu bilgiyi nerden edindiğimi sana söyleyemem.”

“Aslında,” diye sesini alçaltarak devam etti Zach, “tesadüfen şahit olduğum bir şey var -yarısı yazılı bir not-beni çok şaşırtmıştı. Dikkatimi çekti, ancak bunu kime söyleyeceğimi bilemedim.”

“İlk aklına gelen ben olmalıyım,” dedi Mike.

“Aslında sadece dedikodu, bilirsin işte. Bazen o yaştaki çocukların söyledikleri şeyler insanları şaşırtabiliyor—ve de tümüyle hayal ürünü olabiliyor. Ancak bu notta yazan bu partilerden uzak durulması gerektiği gibi bir şeydi. Söylenene göre bunlardan birinde kızın biri cinsel ilişkiye girdiğini hiç hatırlamadığı halde hamile kalmış.”

Mike kaşlarını kaldırarak. “Nereden duydun bunu?” diye sordu.

“Öğrencilerden biri sınıfta bir defter unutmuştu,” diye omuzlarını silkerek devam etti. “Ben de öylesine baktım.”

Mike gülümsedi. “Tarzını beğeniyorum. Meraklısın... Kimin defteriymiş bu?”

“Hiçbir fikrim yok. Bulduğum yere geri koydum ve yemekten geri geldiğimde ortadan kaybolmuştu. Bir daha da gözüme çarpmadı. Çocukları takip ettim, sınıfa girerlerken ne getirdiklerine baktım. Bu defterin bir kıza ait olduğunu düşünüyorum, bunu söyleyebilirim. Karalama defterleri hep kızlara ait oluyor.”

“Gözün üstlerinde olsun, tamam mı? Dinle beni,” dedi Mike “Bu çok önemli bir bilgi olabilir.”

“Çocukların bir miktar bira içmeleri normal,” dedi Zach. “Ama anladığım kadarıyla bu iş ciddi, bence işin içinde daha sert bir içki olmalı.”

“Evet,” dedi Mike. O da içilen içkinin bira olmadığından emindi. “Beni arada bilgilendir, kimseye konuştuklarımızı anlatmayacağım.”

Mike okulun civarında dolaşmaya başlamıştı. Kendisini tanıtıyor, çocuklarla yakınlık kurmaya gayret ediyor, olabildiğince sevecen ve sakın davranmaya çalışıyordu. Daha derin araştırdıkça aklına bu işin içinde esrar olabileceği ihtimali geliyordu. Bir söylentiye göre metamfetamin kullanımından da bahsediliyordu, ama hiç kimsenin ağzından tecavüz hapı olarak kullanılan ilacın lafı çıkmamıştı. Zach’i kendi tarafına almış olması çok büyük bir artıydı, ancak gençlerden biriyle yakınlaşarak gizli bir muhbir edinmek de istiyordu, isim verebilecek bir suç araştırma ortağına ihtiyacı vardı. Bölgenin polisi ve şerif merkezi zaten karşılaştıkları vakalarda yasal yaşın altında içki kullanımı ve yasal olmayan yollarla temin edilen uyuşturucu konularına eğiliyorlardı. Ama onun istediği Virgin River’da tecavüze uğrayan kızlar olup olmadığını öğrenmekti. Ve polise yazılı dilekçe ile şikâyetle bulunulmadığı sürece, bölgedeki kanun adamlarının olup bitenden haberleri bile olamazdı. Mike artık onları kendi kızları, şehri de kendi mahallesi olarak görüyordu.

109 numaralı yoldan saparak dinlenme tesislerine gidince, oradaki çöpte bazı boş bira şişeleri ve prezervatifler buldu. Buraya sık sık gelerek gözetim altında tutmaya karar verdi; kimlerin gelip gittiğini, ne olup bittiğini öğrenecekti. Hatta ormanlarda keşfe çıkmaya da niyetlenmişti. Ancak bu yıl kış dağlara erken gelmişti ve bu sezon için fırsat penceresinin kapandığını varsayıyordu.

Mike’ın tespit edebildiği, buralara yeni gelen bir tek

çocuk vardı; on yedi yaşındaki Tom Booth, Vanessa'nın küçük kardeşi ve generalin torunu. Tom buralara geleli çok olmamıştı, bu nedenle onun bu olaylara karışmış olması da mümkün değildi. Kendisine ön ismi olan Walt olarak hitap edilmesini isteyen Dede Booth dul bir adamdı, parlak ve cana yakın bir çocuk gibi gözüken torunu Tommy ile Mike'ı o tanıştırmıştı. Muhtemelen kızlar arasında çok popüler olacaktı, ama henüz çok arkadaş edinmemişti. Tom okulda bir çevre edinirse Mike için iyi bir kaynak olabilirdi, ama bu şimdilik mümkün görünmüyordu. Mel'in ikinci hastası bir parti sonrası hamile olarak ayıldığı zaman Tom hâlâ Washington'daydı.

Bir de on beş, on altı, on yedi yaşlarını yeni geçmiş ve muhtemelen hormon dengeleri yüzünden beyinleri farklı çalışan gençler vardı. Biraz testosteron ve kişisel değer ölçülerinin düşüklüğü bunları tetikleyen unsurlar olabilirdi.

Tabii aslında bu konularda rahatça konuşabileceği tek kişi Brie'ydi. Ama kanaatine göre o da bu konuları konuşmaya çok hazır değildi. Hâlâ kendi başına gelen tecavüz olayının etkisi altındaydı.

Mike şerif merkezine bu kadar çabuk geri döneceğini sanmıyordu, ama olanlar hakkında bilgi verme zorunluluğu hissetmişti. Henüz elinde belirlenmiş bir kurban ve şüpheli yokken, şerifin kendisine nazik bir şekilde teşekkür ederek, bu konudaki gelişmeler hakkında kendisini de bilgilendirmesini rica edeceğini zannetmişti. Şaşkın bakışları arasında şerif, ofisine Delaney isminde uyuşturucu ticareti konusundaki çok şirketli ilaç firmaları yetkilisi olarak işbirliği yaptıkları bir dedektifi çağırarak

tanıştırdı, onun kanun adamı olarak yerel ve bölgesel yetkili olarak bu konularda kendileri ile işbirliği yapacağını belirtti. “Tecavüz vakalarında da beraber çalıştığımız bir dedektif var, ama onu da devreye sokmak kendimizi aşmak olacaktır diye düşünüyorum. Yine de kendisine bir danışmak isterim, bakalım kulağına bu konularda bir şey çalınmış mı?”

Mike, “Teşekkür ederim efendim,” diye cevap verdikten sonra dedektif Delaney’e dönerek, “anladığım kadarıyla burası marihuananın bol bulunduğu bir bölge,” dedi.

“Evet, buralarda sıkça görülür. Ancak asıl büyüyen sorunumuz beyaz uyuşturucu madde kullanımı ve çalışmalarımızı bu konuda ilerletmek istiyoruz,” dedi. Beyaz uyuşturucu madde diye adlandırılanlar met, kokain ve eroin olmalıydı.

“Anladım,” dedi Mike. “Ecstasy, ya da tecavüz hapı olarak kullanılan antidepresan ilaçlar hakkında bir şey duyunuz mu?”

“Ecstasy’yi nadiren de olsa evet, tecavüz hapı - Tanrım hayır, ama izini bulursan...”

“Bizi gelişmeler hakkında bilgilendirir misin?” diye araya girdi şerif.

Mike, “Kesinlikle,” dedi. “Muhtemel kurbanların olası suçları ihbar etmeyeceklerini düşünerek, bunun uzun bir süreç olacağını söyleyebilirim,” diye devam etti.

“Bu da araştırmalarını daha ileri götürmeye istekli olman için iyi bir sebep olsa gerek,” dedi şerif. “Kurban ya da bir suçlama olmadan bir dedektife bu konuda araştırma yapması için müsaade veremem. Yardımların için teşekkür ederim,” diyerek elini uzattı ve “nehrin yukarısındaki şehir senin varlığına müteşekkir olmalı,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Mike. Söylemediği ise bu durumda motivasyonunun sadece kötü bir adamı bulmaktan daha fazla derinleştiği idi. Gittikçe ana meseleye yaklaşıyordu ve Brie de oradaydı.

Ertesi gün Eureka’ya giderek bir dizüstü bilgisayar ve yazıcı satın aldı. Artık araştırma için kendi bağlantılarını ve interneti kullanma vakti gelmişti.

Brie , Virgin River’a gelince Jack, Mel ve bebekleri ile birlikte birkaç gün geçirdi, sonra, üçüncü günün sabahında ağabeyi ve karısı San Diego’ya mezuniyet törenine gitmek üzere erkenden yola çıktılar. O da David’in yanındaki daha büyük yataklı odaya taşındı ve çarşafı değiştirerek, bu kulübede geçireceği huzur dolu günlerin hayalini kurmaya başladı. Yeğenini yıkayıp doyurduktan sonra, o sabah uykusundayken kitabını okuyor, sonra öğle saatlerinde birlikte şehre iniyorlardı.

David her yere götürülmeye alışkın bir bebektir. Annesi ve babası isteyken onu doktorun kliniğine ya da babasının barında kendisiyle ilgilenmeye hevesli yakınlarına bırakırlardı. Her şeye uyumlu bir çocuktur, ancak anne ve babasının yoğun programlarından dolayı, çarçabuk canı sıkılırdı. Evde oturmak ona hiç uymuyordu, bu nedenle Brie gezmelere başladı.

Paige’le biraz vakit geçirdi, onların bebek sahibi olma planlarını öğrenmiş oldu. Barda öğle yemeği yerken yanında bebek arabasında olan David’e kendi tepsisinden küçük lokmalar yedirdi. Doktorun kliniğinde biraz vakit geçirdiler, David öğleden sonra uykusundayken ikisi kâğıt oynadılar. Köşedeki dükkânda arkadaşı Connie’yi zi-

yaret etti, o ve Joy'la birlikte öğleden sonraları oynatılan bir diziyi hep beraber izlediler, yayında başroldeki artistin yeni bir ilişkiye girdiğini ve yaşlı hanımların bundan çok memnuniyet duyduğunu öğrenmiş oldu. Jack'in işyerine geri döndüklerinde neredeyse akşam olmuş ve insanlar yavaş yavaş bara akın etmeye başlamışlardı. Brie kendisine bir bira alırken Preacher da David için elle yiyebileceği sebzeler hazırlıyor ve ısıttığı yağsız sütü onun ucu emzikli özel bardağına koyuyordu. Bara her gelen ona nazıkçe selam verdikten sonra hemen David e yaklaşıyor, onu öpüp kokluyor, suratlarını komik şekillere sokarak onu eğlendirmeye çalışıyordu. David, Virgin River'ın en çok sevilen sakinlerinden biriydi, bunun sebebi de cana yakın ve yakışıklı olması değil, sadece Mel ve Jack'e ait olmasından kaynaklanıyordu.

Saat beşte Mike içeri girdi ve haliyle doğruca Brie'ye yöneldi. Brie kendi birasını içerken o da kendisine bir tane aldı ve sonra beraber yemek yediler. Mike biraz civardaki kasabalara yaptığı gezilerden bahsetti. İnsanları daha yakın tanımaya çalıştığını, boş vakitlerinde ne yaptıklarını ve kendisinin yardımcı olabileceği bir sorunları olup olmadığını öğrenmeye gayret ettiğini anlattı. Yavaş yavaş halkın toplum polisinden ne isteyebileceğini anlamaya başlamıştı ve bu talep, civardaki bölgelerde de büyük şehirlerde olduğundan farklı değildi. Yemekten sonra David sıkıntı emareleri göstermeye başlamıştı, bu da altının değişmesi gerektiği ve biberon zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Brie, "Artık gitmem lazım," dedi ve ayağa kalkarak bebeğin arabasının kulpunu tuttu.

Mike da ayağa kalktı. “Bu akşam için arkadaş ister miydin?” diye sordu.

“Teşekkür ederim, ama zannederim işime konsantre olmam gerekecek,” diye gülümsedi Brie. “Anneyle baba dönünce belki ikimiz beraber bir şeyler yaparız.”

“Eğlenceli bir şey yapalım,” dedi Mike gülümseyerek. “Balinaları izlemeye gitmek için çok erken olmasa gerek; yakında güneye doğru göç etmeye başlayacaklardır.”

Mike, “Bunu deneyebiliriz,” diye cevapladı.

Brie David’i eve getirdiğinde, ilk dikkatini çeken etrafın çok karanlık olmasıydı. Kulübede açık lamba bırakmamıştı, ama saat daha yedi olmasına rağmen, hava erkenden karmaya başlamıştı; gece oluyordu. Yüksek ağaçlar uzun gölgeler oluşturmuştu. Burası her zaman ona sükunet ve güven duygusu vermişti, böylesine bir tehlike hissi onu şaşırtmıştı. Hissettiği endişe duygusunu bertaraf etmeye çalışarak, sanki onun varlığı yalnızlığını giderecekmiş gibi bebekle konuşmaya başladı. “Gel bakalım buraya, hadi yerine yerleştirelim seni. Güzel bir gün geçirdin, öyle değil mi? Evet, öyle.”

Bir de kapının kilitlenmemiş olduğunu hatırladı, kalbinin hızla attığını hissetti. Ama yine de içeri girdi, bütün ışıkları açtı. Ön kapıyı kilitledi. Arka kapıya yöneldi ve onu da kilitledi. Burada geçirdiği ilk iki gece o kadar rahatlatıcı ve sakin geçmişti ki, bu gecenin bu kadar gergin olacağı aklına bile gelmemişti. Sonra David mutsuz bir şekilde yaygara koparsa da, onu yatağına koydu ve çantasından 9mm’lik tabancasını çıkardı. Silahı elinde tutarak kendini sakinleştirmeye çalıştı, bütün kulübeyi aradı, sırasıyla dolabının içine, yatakların altına, tavan arasına baktı.

Tanrıya şükür burasının hiçbir tehlike arz etmediğini anlaması kısa sürdü. Çünkü yeğeni sesini gittikçe yükseltiyor ve beşiğinde sabırsızlanıyordu. Silahı yatağının başındaki masanın üzerine bıraktı ve ihtiyaçlarını gidermek üzere ona doğru yönelerek altını değiştirdi ve Mel'in bırakmış olduğu anne sütünü ısıttı.

Pencerelerin üzerinde güneşlik ya da panjur olmaması onu rahatsız ediyordu. Ama Mel ve Jack burada ormanın ortasında neden endişe edebilirlerdi ki? Bir ayının dışındayken pencereye tırmanmaya kim cesaret edebilirdi? Dün ve ondan evvelki gece bu his onu rahatsız etmemişti. Ancak şimdi Brie'nin içi huzursuzdu ve etrafa ve perdesiz pencerelere bakınmaya devam ediyordu. Sonra hatırladı ki Hazirandan beri hiçbir geceyi yalnız geçirmemişti.

Kendi kendine yüksek sesle, "Artık bunu yapma vakti geldi, bu korkuyu aşmalısın," dedi.

David'in altını değiştirdi, karnını doyurdu ve beşiğine yatırdı. Bu küçük kulübenin oturma odasında otururken birisi içeriye baksa ne yapacağını bilemiyordu, Jack ve Mel'in de hiç merakları olmadığı için televizyon için bir anten de almamışlardı. Bu sebeple ışıkları kapattı ve yatağa girmek üzere soyundu. Hafif ama kapalı bir pijama giyerken özlemle eskiden neredeyse çıplak olarak korkmadan ve özgüvenli bir halde yatıp uyuduğu zamanları hatırladı. O gecedan beri bir daha çıplak yatmamıştı. Saat henüz sekiz bile olmamasına rağmen yatağa girdi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki korkudan kendi kendine konuşmaya başladı: Etrafta seni incitecek kimse yok. Ormanların içinde izole bir yerdesin, kimse senin burada olduğunu bile bilmiyor.

Brie sırt üstü yatıyordu, kollarını karnının üstünde ka-

vuşturmuştu, silahı yanındaki masanın üstündeydi. Gözlerini önce bir dakika, sonra iki ve yapabilirse daha uzun süreli kapalı tutacaktı. Nabzının yavaşlaması ve biraz rahatlaması ilelebet sürdü gibi geldi, rüzgârın çıkardığı her titreşim onu ürkütüyordu. Bu geceyi bir geçirebilirsem, bundan sonrasını da yapabilirim, diyordu kendi kendine. Yatağının yanındaki saate baktığında zamanı görüyordu: sekiz on beş, sekiz otuz, sekiz kırk beş...

Bir noktadan sonra sızmış, ama sonra birden korku içinde uyanmıştı. Derin bir nefes aldı, yatağın içinde dimdik oturdu, terlediğini, nefes almakta zorlandığını ve kalbinin çekiç gibi vurduğunu fark etti. Silahı kaptı ve önünde tuttu, yatak odası kapısını hedef alıyordu. Dikkatle kulak verdi. Rüzgârın çam ağaçlarının arasında eserken çıkardığı inleme ve ısıklık benzeri sesler duyuyordu. David'in odasından ise alçak bir ses geliyordu, yataktan kalktı, silah elinde, namlusu tavana yönelik olarak yavaşça onun odasına girdi. David yatağında uyurken çarşafı sarılarak kıvrılmış rüya görüyordu.

Tanrım, yaptığım işe bak, bebek yeğenimin etrafında elimde silahla dolaşıyorum, diye düşündü. Yaşlar gözüne batıyordu. Ne işe yaramaz bir insan oldum, diye kendi kendine düşündü.

Karanlık mutfığa girdi, telefonu aldı ve Mike'ı aradı. Cevap verince bir nefeste, "Üzgünüm ama korkuyorum." dedi

"Ne oluyor?" diye merakla sordu Mike.

"Hiçbir şey. Bildiğim bir şey yok. Kapılar kilitli, bütün evi aradım, baştan aşağı kontrol ettim, elimde dolu bir tabanca ile etrafta dolaşıyorum. Tamamen kafayı yemiş olmalıyım."

“Lütfen önce o tabancayı yerine koyar mısın,” dedi Mike sakın bir sesle. “On dakika sonra orada olacağım.”

Brie, “Tamam,” diye cevap verdi ürkekçe, çuvalladım diye düşünüyordu. Ağabeyini ve Mel’i, hatta kendisini bile yüzüstü bırakmıştı.

“Lütfen önce onu kenara koy, sonra ben geleceğim.”

“Tamam,” dedi tekrar. Ama kenara koymadı. Mutfakta yere çöktü, sırtını köşe dolaplara yasladı, buradan mutfakın tümünü görebiliyordu. Birisi ona doğru gelirse, ateş etmeye kararlıydı. Sonra, Tanrım iyi ki David henüz yürümüyor, diye düşündü. Şu anda hareket eden ne görse ateş edebilirdi. O kadar gergindi ki karşısında hiçbir şey olmasa bile tabancayı ateşleyebilir ve seken kurşun be-beğe isabet edip onu yaralayabilir, hatta öldürebilirdi! Parmagını namlunun üzerinde serbest bırakmaya ve tetikten uzak tutmaya gayret ediyordu, aklından geçen ise şuydu: Ateş etme, kesin emin olmadıkça sakın ateş etme.

Korku içinde olunca on dakika ebediyet gibi gelebilir. Bir nedeni olsa da olmasa da korkudan daha tehlikeli bir şey yoktur hayatta. Brie’nin ağzında adrenalinden kaynaklanan metalimsi bir tat oluşmuştu, kalbi ise tehlikeli bir şekilde hızlı çarpıyordu. Sonunda, neredeyse bir saat gibi gelen bir süreden sonra, parmakları silahı sıkı sıkı tutmaktan neredeyse bembeyaz kesilmiş bir haldeyken motor sesini duydu ve bir araba görüntüye girdi. Kim olduğunu belirtmek için kısaca korna çalmıştı.

Kendini ayağa kalkmak için zorladı, silahı mutfak tezgâhının üzerine koydu ve ön kapının kilidini açtı. Kapıyı açtığı zaman karşısında Mike’ı ağır süet ceketin içinde silahlanmış halde buldu. Nedense silah taşıyor ol-

ması Brie'yi bir şekilde rahatlatmıştı. Sanki kendisini ciddiye aldığıнын göstergesiydi bu. Hissettiği korkunun temeli olmasa da bir dayanağı olabileceğini düşünmüştü.

“Tanrım,” diye minnettar bir şekilde kendini onun üstüne doğru attı. “Hiçbir şeyden korkum yok!”

“Yavaş ol,” dedi Mike nazik bir şekilde ve sırtını okşadı. Bir müddet ona sarıldı, sıkıca olmamasına özen göstermişti ve “Bu gibi şeyler bazen vakit alıyor,” dedi.

“Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Hayır, yapma. Bu halin anlaşılır bir durum ve yaşadıklarının kaçınılmaz neticesi.” Brie'yi kendisinden uzaklaştırarak elleriyle onun kollarını tuttu ve “Bu senin yalnız başına geçirdiğin ilk gece miydi?” diye sordu.

Brie, “Evet,” dedi. “Doğrusu, başıma bunun geleceğini hiç anlayamadım. Buraya geldiğimden beri kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, inan daha rahat uyuduğumu hatırlamıyorum.”

“Senin yerine evi kontrol etmemi ister misin?”

“Bu işi kendim yapmış olsam da,” derken başıyla onayladı. “Hatta dışarısını da...”

“Memnuniyetle. Şimdi sen otur. Birkaç derin nefes al ve gevşemeye çalış.”

Tezgâhın üzerindeki silahı görmüştü, kabzasını tutunca hâlâ sıcak olduğunu fark etti. Demek Brie o kadar korkmuştu ki, elinden bırakamamıştı. Evin etrafını dolaştı, tavan arasına çıktı, bu esnada ışıkları kapatıp açıyordu. Arabasından bir el feneri alarak dışarıyı araştırmaya çıktı, her şey yerli yerindeydi; ne ayak izi, ne de ezilmiş çimen ya da çalı vardı. Eve geri girdiği zaman, arkasından kapıyı kilitledi, belindeki silahı ve kılıfını çıkararak tezgâhın üze-

rindeki tabancanın yanına koydu. Sonra ceketini çıkararak mutfak iskemlesinin üstüne katlayarak koydu. Daha sonra minicik oturma odasına geçerek soğuk şöminenin önüne çömeldi, çam kozalaklarının üzerine birkaç odun koyarak ateşi yaktı ve alevlerin yükselişini izledi. Ateşin önünde ellerini ovuşturdu, sonra kanepeye yönelerek onun yanına oturdu.

“Teşekkür ederim,” dedi Brie süklüm püklüm.

“Bir şey yok Brie. Kendini emniyette hissetmelisin ki David’e iyi bakabilesin. Önemli olan tek konu bu.”

“Ama seni gecenin bir yarısında aradım ve çağırdım, herhalde epey rahatsız olmuşsundur.”

Yakışıklı, bir gülümsemeyle ona baktı. “Brie. Saat daha on bile olmadı.”

“Aman Tanrım! Demek bir saat bile uyumamışım!”

Mike kıkırdayarak botlarını çıkarmak üzere eğildi ve “Şimdi güzel bir uykuya dalacaksın. Bu gece burada kalacağım.”

“Ah,” dedi Brie sinirli bir şekilde. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Rahatla canım. Hayatını toparlamak için neler geçirdiğini bilmediğimi mi zannediyorsun? Benim seni huzursuz edebilecek bir davranışta bulunabileceğimi düşünüyor olamazsın.”

“Ashında.”

“Bana hakaret etme,” dedi Mike. “Yaptığım affedilemeyecek bir sürü şey olabilir, bu doğru, ama hiçbir kadına asla nezaket dışı davranmadım. Ben bir beyefendiyim. Ve senin de uyumaya ihtiyacın var.”

Brie’nin cevabı bir saniyeden daha kısa sürede geldi.

“Eğer şimdi gidersen mahvolurum. Tanrı aşkına bu ne zaman sonra erecek?”

“Emin değilim, ama eninde sonunda bittiğini biliyorum, sorun sadece senin biraz daha vakte ihtiyacın olduğu gerçeği. Bunu kişiselleştirmene gerek yok. Bu konudan bahsetmeyeceğiz. Benim buraya gelip gittiğimi kimse bilmiyor. Bu kulübeyi gözetleyen ve dışarıdaki park edilmiş arabayı gören kimse de yok.”

Brie rahat bir nefes aldı ve kanepenin yastıklarına yaslandı. “Bu hale gelmiş olduğum için kendimden nefret ediyorum. Daha güçlü olduğumu sanıyordum.”

“Lütfen kendine eziyet etme,” dedi Mike. “Üst üste konunca başına gelenler yeterince kötü. Öyle kolayca atlatılabilecek bir şey değil, Brie.”

Brie ayaklarını uzattı ve parmaklarıyla şakaklarını ov-maya başladı.

“Başın mı ağrıyor?” diye sordu Mike.

“Biraz, gerginlikten olsa gerek, geçer,” dedi Brie gülerek. “Buraya gelirken biraz da eğleneceğimi zannetmiştim. Bu başıma gelmeden senin kalbini nasıl kırarım diye planlar yapıyordum.”

Mike başını kaldırarak gülümsedi. “Gerçekten mi? Kulağa ilginç geliyor. Şimdi dört gözle bekleyeceğim bir şeyler var demek.”

“Seni mahvedeceğimi sanıyordum, yerlere yapışacaktın,” dedi Brie.

“Aha. Biraz ayrıntı verebilir misin?”

“Hiç şansın yok.”

Mike, “Şimdiden korktum,” dedikten sonra kalktı ve mutfağa girdi, buzdolabının içine daldıktan sonra iki şişe

bira ile geri geldi. Kapaklarını açtı, birini ona uzattı, birini kendi aldı ve kanepedeki köşesine yerleşti. Ona belli etmeye çalışsa da, bu loş ateşin ışığında onun yüzüne bakmak bile bir ödül, büyük bir keyifti. Yatarken karmakarışık olmuş saçları, çıplak ayakları, heyecandan pembeleşmiş yanakları onun nefesini kesiyordu. Brie'nin erkeklerin yanında utangaç olduğunu biliyordu. O kadar ki karma bir spor salonuna bile gidemiyordu, bunca zamandır beraber olmalarına rağmen farklı bir kategoride olduğunu farz ederek kendini kandıramazdı. Ya da bir kanepede sadece aralarında az bir mesafe varken bile. Ama şimdi ona biraz daha fazla yaklaşırsa Brie çılgına dönebilir, kaçır, erir bitirdi.

“Bence artık işe geri dönmeyi düşünmeye başlamalısın,” dedi.

“Bu konuyu düşündüm bile, ancak artık azılı sanıkların peşine düşmekle uğraşmak istemiyorum. Hukuka olan ilgimi kaybetmedim, ancak hangi alanın bana uygun olacağını kestiremiyorum. Bütün tecrübem kriminal vakalarda, oysa bu alana geri dönmek istemediğime eminim.”

“Tecavüz kurbanları ile çalışmak hakkında ne düşünürsün?”

Brie derin derin iç çekti. “Kendimi de artık bir tecavüz kurbanı olarak görmek istemiyorum. Bunun izlerinin bir kısmından asla sıyrılamayacağımı bilsem bile, artık ilerlemek istiyorum.” Başını salladı ve devam etti: “Senelerdir tecavüz kurbanları ile ilgilenirken, şimdi kendim onlardan biri oldum. Bu çemberden çıkmak istiyorum. Tanrım, bu dönemi bir atlatabilsem!”

“Söylediklerin mantıklı. Belki de savcılıktaki, tecrübe-lerini savunma avukatlığı branşında kullanabilirsin.”

Brie'nin yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. "Asla bir kriminal suçluyu savcılık makamına karşı savunamam. Hele şimdi."

"İlgini çekecek bir alan olmalı," dedi Mike. "İnsan Hakları? Ayrımcılık? Eş Çalışma Şartları Komisyonu? Kadın Hakları? Amerikan Sivil Hakları Örgütü?"

Brie omuzlarını silkti.

"Sen bir misyon üstlenmeye alışkınsın, adaletsizlik karşısında seni bulacaktır. Her zaman çok çalıştın, şimdi bu süreyi sadece düşünerek geçirmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bacaklarını uzattı ve ayaklarını orta masasının üzerine koyarak ateşten ısınmalarını sağlarken, Mike da hiç onunkilere değdirmekten kendi ayaklarını aynı şekilde uzattı. Brie merak ediyordu, daha önce de bu konu aklına takılmıştı; acaba Mike'ın daha evvel beraber olduğu ve haklarında yanıldığını düşündüğü diğer kadınlarla ilişkileri de başlangıçta böyle dostane miydi? Onlarla sevişmeden, evlenmeden ve hatta boşanmadan önce de şimdi kendisi ile olduğu gibi onlara uzun saatler hatta aylar boyunca hassas davranmış, tehditkâr olmayan bir tutumda mı yaklaşmıştı acaba? Ne kadar uzun zaman gerekirdi kim bilir. Nasıl bir yatırım bu diye düşünmeye devam etti. Kendisi acaba bu şekilde kandırılabilir miydi? Birasından bir yudum aldı.

"Mel ve Jack dönünce Sacramento'ya dönmek için acelen yoksa, bir iki günlüğüne beraber sahile gitmek ister misin? Balinalara yetişir miyiz bilemiyorum, ama orada yapılacak bir sürü şey var. Sanat galerileri, şarap tatma odaları, sahilde ve iç kesimde yürüyüş yolları, güzel restoranlar. Günübirlik turist oluruz."

“Bunu bir randevu gibi mi planlıyorsun?”

Mike gülümsedi. “Öyle düşünmüştüm,” diye itiraf etti.

Onun dudaklarına da bir tebessüm yerleşti. “Bence de iyi olur,” dedi. “Evlendiğin eşlerinle evlilik öncesinde de iyi arkadaş mıydın?”

“Bu konuda başka soruya cevap vermek istemiyorum doğrusu. Onlar hakkında.”

Brie biraz daha doğruldu. “Neden?”

“Kalbimi kırma planında sana adil olmayan bir avantaj sağlayabilir. Oyun alanının adil olmasını tercih ederim.”

Bu söz onu güldürdü. Ya da içtiği biraydı gülmesini sağlayan. Ama bu tavır, ilişkilerinde onun üzerinde olumlu etki bırakan bir yaklaşımdı. Mike onu çok ciddiye almıyor gibi gözüküyor, oysa çok önemsiyordu. Ve ona itimat ediyordu, bu Brie’yi hem rahatlatıyor, hem de endişelendiriyordu. Ayaklarını geri çekti, altına aldı ve ona dönerek ısrarla sorusuna cevap istedi.

“Hayır, söylemiştim sana, ben avlanıyordum.”

“Bu hikâyenin daha anlaşılmamış yanları var,” dedi Brie.

Mike, “Anlatılmamış pek fazla bir şey yok,” dedi.

“İçinden çıkmaya çalıştığım bazı şeyler var,” dedi Brie. “Tecavüz; bu zor değil, İnanmak mümkün değil, ancak tamamıyla anlaşılabilir. Çünkü intikam için yapılmıştı.”

“Pusu kurulmuştu,” diye Mike tamamladı.

“Pusu,” diye o da düşünceli bir şekilde kelimeyi tekrarladı. “Evet, başıma gelen buydu,” diye ekledi, “insanın kendisini koruyamayacağı tek şey.”

“Tabii ya,” dedi Brie geriye doğru yaslanarak. “Evet, olay buydu.”

“Benim için denklemin anlaşılması en zor olan kısmı buydu, benim şahsen farklı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ya da daha akılcı. Sen de benzer düşüncelerle mücadele ettin mi?”

Brie bir süre düşünceye daldı, alt dudaklarını dişlerinin arasına almıştı. “Bunun her kısmı ile mücadele ettim,” dedi. “Ama benim içimi hâlâ en çok kemiren, Brad’le olan ilişkimin nasıl alt üst olduğu; nedense tecavüz olayından beri, boşanmanın acısı tazelenmiş gibi geliyor.”

“Neden hatanın sende olduğunu düşünüyorsun?”

“Bunu yapabilecek nitelikte bir adam olduğunu nasıl anlamadım? Başıma geleceği sezemedim. En başa geri dönerek düşünüyorum... ilk randevumuzdan başlayarak evlilikte geçirdiğimiz her günü. Belki işime çok vakit ayırmışımdır. Çalışma saatlerim çok uzundu. Daha dikkatli olmalıydım. Belki de işime olan bağlılığım Brad’e olandan daha güçlüydü, asla-”

Mike ayaklarını kaldırdı ve yere bastı. “Brie, belki de bu onun hatasıydı, senin değil. Seninle seneler önce ilk tanıştığım zaman, gözlerinde güven, bağlılık ve aşkı yansıtan pırıltılar vardı. Tanrım, o kadar âşıktın ki ona. Bütün bunlara ilave olarak çok başarılı, güçlü, kudretli ve cesaretli bir kadındın. Ve gözünü ondan ayıramıyordun, tüm ilgini ona yönlendirmiştin. Bütün bunlar Brad için yetersiz olmuşsa kusura bakma ama kendini suçlayamazsın.”

“Bana diğer kadınlardan bahset. Neden onlarla evlendin ve evliliklerin neden yürümedi?”

Mike dikkatli bir şekilde elini uzattı ve Brie’nin saçını okşadı. “Hayatım, inan çok ilginç değil. Senin Brad’i an-

lamana ışık tutmayacak. Brad'le benim müşterek olan tek noktamız ikimizin de salak olması.”

Brie yumuşak bir sesle ısrar etti. “Anlat bana.”

Mike derin bir nefes aldı. “Carmel babamın yanında muhasebeci ve sekreter olarak çalışmaya başladığı zaman on dokuz yaşındaydı. Ben izinli geldiğim zaman tanıştık. Birbirimize yazdık, yalnızlık içeren bu tatlı mektuplar zaman içinde gittikçe romantikleşti. Altı ay sonra tekrar izne çıktığımda seviştik ve bundan sonra da evlenmek farz oldu. Evet yaptığımız tam da buydu, evlendik ve ben Irak’a gittim. Eve döndüğüm zaman o taşınma hazırlıkları yapıyordu. Tabii kalbim kırıldı ama aynı zamanda hayatım da kurtuldu, çünkü ben onu asla terk etmeyecektim ve kötü bir koca olmaya devam edecektim. Her zaman anı yaşamışımdır, kolayca baştan çıkabiliyordum. Hep önce kendimi düşünürdüm.”

“Ya ondan sonraki?” diye sordu Brie.

Mike omuzlarını silkti. “Suçluluk duygusu altında evlendik. O başka bir erkekle birlikteyken görüşmeye başladık ve benimle olmak için ondan ayrıldı. Onun seçimiydi, benim böyle bir talebim olmamıştı. Ama aynen Carmel gibi bu durumdan sonra evlenmemiz gerekti. Belki her ikimiz de yaptıklarımızla başa çıkamadık; benim oldukça güçlü Katolik sorumluluk duygularım vardır. Ve nihayetinde evlendik. Sıradan bir cinsel çekiciliği gerçek sevgiye çevirmeye çalıştık, ancak olmadı. Altı ay içinde beni terk etmişti. Başından beri bir hata olduğunu biliyordum. Ama bu konularda dersimi yeterince almamıştım. Bir kadın sevecen ve sıcaksa, ben hâlâ orada anı yaşıyor

ve kendimi düşünüyordum. Her ikisine de yaptıklarımın savunması yok ama ikinci evliliğim de bittiği zaman sadece yirmi altı yaşındaydım ve hâlâ genç bir ahmaktım.”

“Diğer bir deyişle evliliği ciddiye almıyordum. Otomatik olarak bir eş bulacağımı zannediyordum. Hedef alıp, ateş açacak ve isabet ettirecektim... evlenip bir sürü çocuğum olacaktı.” Gene omuzlarını silktilti. “Erkek kardeşlerim böyle yaptılar. Hatta kız kardeşlerim de. Birisini bulup flört etmeye başladılar, sonra evlendiler, gerisi hikâye. Hepsi de mutlu. Bilinçli olarak yaptıklarını anlayamamışım.”

“Çocuk istiyor muydun?”

“Tabii. Neyse ki olmadı. Benim yanlış hesaplarımın içine çocuklarımın da karışmasını istemezdim. Bu silahlı yaralanma olayı öncesi hiç sabrı olmayan bir insandım, sadece belki biraz vicdanlı sayılabilirdim. Kocana ne kadar aşık olduğunu fark etmemiş olsam dört sene önce sana kesin asılırdım.”

“Bu yaralanma olayından sonra ne değişti?”

“Şaka yapıyorsun herhalde. Neredeyse ölmüştüm. Bu çöküş döneminde hayatımı nasıl kötü harcadığımı idrak edecek çok vaktim oldu. Hayal kırıklığına uğratmış olduğum onca insanı düşündüm, başta kendim olmak üzere... Ben Brad'den farklı değildim; o da her türlü riski göze alabilen bir adam, öyle riskler ki beyni olan hiç kimse cesaret edemez. Ve bedel olarak her şeyini kaybetti. Ben de her şeyimi kaybettim.” Birasından bir yudum aldı. “Benim eski karılarım fevkalade olmayabilirler, ama bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamam.”

“Gördün mü?” dedi Brie, şimdi daha dik oturuyordu. “Demek ki kalbinin kırılması gerekiyormuş!”

“Ya eminim, öyle olacak.”

“Ama aklımdan çıkaramadığım bir şey var,” dedi Brie. “Ya aynı şey başıma tekrar gelirse? Ya birine âşık olursam, onunla bir hayat kurmak istersem ve her şey yolunda gibi gözükürse. Harika, Mükemmel. Ve sonra?”

“Brie, hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur, bunu sen herkesten daha iyi biliyor olmalısın. Kendine biraz süre tanı, onun hakkında öğrenebileceğin her şeyi içine sindir, sonra verebileceğin en sağduyulu kararı ver, neticede kalbindeki duyguları yönlendirecek olan kişi yalnız sensin.” Mike’ın kara gözleri şöminenin ışığında parlıyordu. “Diyelim ki her şey hakkında sen haklı çıktın -hem kendi hislerin hem de onun hisleri açısından- ve bu ilişki sonsuza kadar sürecek, mükemmel olacaktı, ama hiç aklına bile getirmediğin bir şey başına gelebilir... o günün birinde bir dağın tepesinden, ya da bir tekneden aşağı düşebilir.” Brie’nin burnuna dokundu. “Söylemek istediğim, eğer seni cezp edecek, kusursuz görünen biriyle karşılaşırsan ve o kişiye şans verecek kadar güvenirsen, bu durumda bilmen gereken en önemli şey güvenmen gerekenin aslında kendi sezilerin olduğudur.”

Gece yarısına kadar konuştular, derken Brie esnemeye başladı. Esnedi de esnedi... Sonunda Mike, “Beni deli edeceksin,” dedi. “Yatağa gir hadi. Ben burada olacağım, kanepe- nin üstünde. Her sese kulak vereceğim, sen de rahatça uykuya dalabilir ve sorumluluğu bana bırakabilirsin.”

“Emin misin?”

“Evet eminim. Birincisi burası sağlam bir kulübe ve her tarafı sıkıca kapalı. İkincisi ise herhangi bir karışıklık ihtimalinde aynen böyle fırlarım,” diye parmaklarını şaklata-

rak gösterdi. “Bu zaten bir seçenek değil, yıllar boyu görev icabı gözetleme yaparken oturduğum yerde uyuklamaktan kalan bir alışkanlık. Bir de üstüne Irak’ta geçirdiğim sürede uykumun ne kadar hafiflediği gerçeğini eklersen.”

“Hmm, buna inanırım işte. Bunlar gerçek, değil mi?”

“Gerçek tabii, sana hiç yalan söylemedim, henüz!”

Brie onun kendisi hakkında anlattığı her şeyi aklından geçirdi; tamamen eleştirici bir üslup kullanmıştı, onun kendisine daha yakın olmasını neredeyse engelleyecek bir ifade ile anlatmıştı. Brie kararını verdi, Mike yalan söylemiyordu. “Tamam o zaman,” dedi, ayağa kalkarak. “Teşekkürler, gerçekten içten söylüyorum. Sağol, benim hâlâ hazır olmadığım ortada; yalnız kalmayı kastediyorum. Yastık veya herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Yok, ben rahatım.”

Brie doğruca yatağa gitti. Mike onun dişlerini fırçalamasını dinledi. Sonra etrafta biraz dolaştı ve yattı. Mike kanepenin üzerine uzanmıştı. Bacakları uzun gelmiş ve kaldırarak kenarlıkların üstüne dayamıştı. Ayakları nasıl uyuyacak belli değildi, ama sorun değildi. Brie’nin hatırı için buna katlanmalıydı.

Çok vakit geçmemişti ki gözlerini açınca Brie’nin tepesinde dikildiğini gördü. Gergin bir tavırla, “Şey,” dedi Brie. “Acaba? İsteğim biraz tuhaf olacak ama bilmelisin ki hâlâ bir erkeğin önünde yürüme bandına çıkmaktan bile utanıyorum, gene de rica etsem giyinik olarak yatağımı benimle paylaşır mısın, hiçbir şey yapmamak şartı ile? Yani uykunda bile demek istiyorum?”

“Ben burada iyiyim Brie. Beni merak etme.”

“Merak ettiğim falan yok. Sadece düşündüm ki kanepe

yeterince büyük değil. Ve tavan arasında da bir yatak var, ancak ben senin taa tepelerde olmanı istemiyorum. Ve ben... Lütfen yatakta yanımda yatar mısın, dokunmadan-”

“Sana bir Şey yapmaya teşebbüs etmeyeceğime emin olabilirsin Brie. Biliyorum, bunu kaldıramazsın.”

“Sen bana daha yakın olmadan uyuyamayacağımı hissediyorum,” dedi Brie yumuşakça.

“Ah, tatlım.”

Brie, “Hadi gel o zaman,” diyerek yatak odasına doğru yürüdü.

Mike bir süre kıpırdamadı, düşünüyordu. Uzun sürmedi. O da Brie’ye yakın olmak istiyordu, ama bu Şu anda Şart değildi. Fakat Brie ona ihtiyaç duyuyorsa orada olacaktı. Ayağa kalktı, büyük tokası nedeniyle kemerini çıkardı. Ama başka üstünde ne varsa kalmıştı. Doğruca yatak odasına gitti.

Brie örtülerin iine dolanmış yatıyordu, sırtını dönmüş, ona yatakta yer amıŐtı. Mike da örtünün üstüne olmak Şartıyla uzanırken, “Tamam mı?” diye sorarak ona emniyet telkin etmek istemişti.

“Tamam,” diye mırıldandı Brie. Büyük değil, standart çift kişilik bir yaktı, bu nedenle aralarında pek mesafe bırakmak mümkün değildi. Mike onun sırtında kıvrılarak neredeyse bir kaşık Şeklinde uzandı. Yüzü saçlarına, bileği ise kalçasına değiyordu.

“Tamam mı?” diye sordu.

Brie, “Tamam,” diye mırıldandı.

Mike iyice yerleşti, yanağı Brie’nin mis kokulu ipek-si saçlarına değiyordu. Aralarında bir sürü elbise katmanı ve örtü de olsa bedeni onunkine neredeyse sarılmış hal-

de uykuya dalması epey bir süre almıştı. Muntazam nefes alışından Mike onun rahat bir şekilde uyuduğunu anlamış ve bu his onu rahat ettirmişti.

Sabah uyandığı zaman onu uykusunda dönmüş ve kolunun içinde yatarken buldu, iyice sokulmuştu, dudakları hafifçe ayrılmış, sıcak ve yumuşak nefesi yanağına geliyordu. İçinden, kahretsin, dedi. Brie haklı, bu iş benim kalbimi fena halde paralayacak.

Jack ve Mel Eureka'ya varınca San Diego'ya ulaşmak için bağlantılı birkaç uçak değiştirdiler, neticede Rick'in mezu niyet töreninden önceki gece oraya varmışlardı. Böylece güzel bir otelde birlikte vakit geçirecek fırsatları olmuştu. Önce biraz yüzdüler, bu Virgin River'da hiç yapmadıkları bir şeydi. Sonra güzel bir yemek yediler. Karı koca olarak uzun ve güzel bir gece geçirdiler. Uzakta geçirdikleri bu ilk gecede sadece birbirleriyle ilgilenseler de, ertesi sabah Mel'in ilk işi Brie'yi arayarak bebeğin iyi olup olmadığını sormak oldu.

"Onu o kadar özledim ki," diye sızlandı Mel.

"Biliyorum," dedi Jack. "Ben de öyle. Benim hatırıma bunu yaptığın için teşekkür ederim," diyerek onu kollarının arasına aldı.

"Sadece senin için değil. Kendim için de yaptım bunu. Ama gene de onu çok özliyorum."

"Sadece iki gece sevgilim. Sonra eve döneceğiz. Ve uzun bir süre daha onu yalnız bırakmayacağız."

Rick'i esas duruşta Deniz Kuvvetleri'ne atanırken izlemek Jack'in göğsünü iftiharla kabartmıştı. Sınıfının birincisi olarak mezun olmuştu, genç bir lider ve aynı zaman-

da güçlü, kudretli ve akıllı genç bir adam haline gelmişti. Bölük komutanı olan subay tarafından serbest bırakılınca, genç denizciler birer adım geri atarak ters tarafa döndüler ve “Emret Komutanım!” diye bağırdılar. Mel Jack’in omzuna yaslandı ve gözyaşlarına boğuldu. Dışarıda ise el sıkışmalar, sarılmalar, genç erkeklerin eğitim çavuşlarına teşekkürleri, gülme ve kahkahalar gırla gidiyordu. Jack kolunu dolayarak karısını kendisine doğru çekti ve sıkı sıkı sarıldı. Sahanın dışında kenarda durarak Rick’in kendilerine katılmasını beklediler.

Geldiği zaman Jack Rick’in elini sıktı, sonra göğüslerini tokuşturdular. “Kutluyorum ve seninle gurur duyuyorum evlat,” dedi Jack.

Rick, “Teşekkür ederim,” diye cevapladı. Ancak Mel ona yaslanarak sarılınca, “Merhaba Mel,” dedi ve gülerek sırtını sıvazladı. “Yavaş ol, tamam mı?”

“Ah Ricky, ne kadar yakışıklı olmuşsun. Şu haline bak. Çok güzelsin.”

“İşte sana birkaç seçenek Rick; İstersen eşyalarını biz alalım,” dedi Jack, “Birkaç odamız var, baraka değil. Dışarıda güzel bir yemek yeriz ve sabah erkenden beraber uçakla geri döneriz. Ya da belki senin kendi arkadaşlarınla yaptığın bir plan vardır, bu durumda da biz gelip seni sabah alırız ve eve gideriz.”

“Bu çocuklardan bıktım zaten.”

“Bu gece için yapılan hazırlıklar vardır herhalde. Kutlamak için?”

“Doğru, eminim vardır. Ama ben bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyorum. Bu nedenle birinci önerini tercih ederim.”

Jack diğerk bazı genç denizcilerin de otel odaları tutacaklarını tahmin ediyordu, ama onların amacı içip kız peşinde koşmak olacaktı muhtemelen. Oysa geçen sene sevgilisiyle yaşadıklarından sonra, anlaşılan Rick benzer programlarla pek ilgilenmiyordu. Jack onu da aldı, beraberce otele gittiler, sonra da güzel bir et lokantasına giderek ona bu dönemde eğitim aldığı üste olan biten bütün hikâyeleri anlattırdılar. Yemekten sonra Jack Mel'i yatağı yatırdı ve altı kutuluk bira paketini kolunun altına alarak Rick'in odasına gitti. Kapıyı vurdu, yeni duş almış eşofman pantolonu ayağında, üstü çıplak delikanlı onu içeriye aldı. Rick, "Hey, en iyi arkadaşım sensin," diyerek biralara göz attı.

Jack delikanlının görünümünden bayağı etkilenmişti, vücudu eğitim süresince bayağı değişmişti. Başladığında da kuvvetli ve ince yapılıydı, oysa şimdi gelişmiş ve güçlü bir görünüme kavuşmuştu. Sakalı oldukça gürleşmiş, göğsündeki kıllar artmıştı. Jack gülerek onun elini sıktı ve başını salladı. "Kahretsin evlat. Artık on sekizinde gibi durmuyorsun," dedi.

"Ben de kendimi on sekiz gibi hissetmiyorum zaten, yüz on yaşında gibiyim." Rick bir şişe bira alarak Jack'in elindeki ile tokuşturdu. "Buralara geldiğin için çok teşekkür ederim Jack. Bu benim için çok değerli."

"Benim için daha da önemli," dedikten sonra Jack küçük bir masanın yanındaki iskemleye oturdu, Rick de yatağın kenarına ilişti. "Arkadaşların bazıları gelecek hafta gelerek geyik avı dönemine yetişmek istiyorlar. Sen de bize katılır mısın?"

"Bu harika bir fikir. Ama daha önce yapmam gereken işler var," dedi Rick. "Büyükanneyle biraz vakit geçirmel-

iyim. Ve Eureka'ya kadar gitmem gerekiyor." Bakışlarını aşağı çevirdi. "Liz'i görmek istiyorum."

"Ondan hiç haber aldın mı?" diye sordu Jack.

"Evet, ara sıra yazıyordu. Ama genelde yalnızca canı sıkırken. Anladığım kadarıyla her günü zor geçmiyor olsa gerek, aksi takdirde daha sık mektup alırdım. Connie bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Fazla bir havadis yok. Geçinip gittiğini söyledi. Aşağı yukarı hepsi bu. Sen nasılsın, bana onu söyle."

"Askere yazılmak benim için doğru bir karardı Jack. Beni biraz sorunlarımdan uzaklaştırdı. Çoğu zaman o kadar yorgun oluyordum ki olanları düşünmeye bile korkuyordum."

"Bu konuda şimdi nasıl hissediyorsun?"

Rick omzunu silkti. "Kendimle barışık olmaya alışmaya başladım. Ama Lizzie hâlâ çocuk sayılır. Ancak on altı oldu; gençliğine rağmen gittikçe yaşılanıyor. Başından geçenler onun yaşında bir genç kız için çok ağırdı."

Jack'in aklına aslında Rick'in kızıdan sadece iki yaş büyük olduğu gerçeği geldi, oysa tek suçlu kendisiymiş gibi bütün sorumluluğu yükleniyordu. Başından kim bilir daha neler geçecekti. "Sana tekrar söylüyorum evlat; bebegin yaşamaması senin kabahatin değildi."

"Hamile kalmasına sebep bendim," dedikten sonra birasından büyük bir yudum aldı.

"Biz erkeğiz, Rick. Salak herifleriz. Mel'e sor," dedi.

"Doğru," diye güldü Rick.

"Sen işlerini hallet, sonra bizle birlikte biraz avlanırsın. Muhtemelen arkadaşlardan istediğinden fazla tavsiye alacaktır. Artık seni kendilerinden biri olarak addediyorlar. Çekinmene gerek yok."

“Tamam, Sen de bizle avlanmaya gelecek misin?”

Jack biraz kabardı. “Tabii ki. Kraliçeme meydan okuyarak silahımı alıp ormanlara dalacağım. Ama birini vurursam kabahat senin ona göre.”

Altı

Mel, Jack ve Rick Virgin River'a vardıkları zaman neredeyse akşam yemeği saati olmuştu. Bu çocuk mahallenin en sevilen gençlerinden biriydi ve muhtemelen herkes heyecanla onun gelişini bekliyordu. Rick'in büyükannesinin evinin önünde kısaca durup hemen onu da alarak hep beraber bara gittiler. Lydie barın ender gelen müşterilerden biriydi, ama bugün özel bir durumdu.

Daha erken olmasına rağmen bir sürü insan gelmiş ve bir an evvel Rick'i görmek için sabırsızlanıyorlardı. Brie ve bebek günün çoğunu zaten şehirde geçirmişlerdi, David Mel'i görünce derhal alarına geçerek ellerini kollarını annesine doğru sallamaya ve heyecan içinde ciyaklamaya başladı. O da oğluna sarılmaya doyamıyor ve bir an evvel meme vermek istiyordu. Hemen Paige'in arkadaki oturma odasına geçerek oğluyla baş başa kalmak istedi.

Preacher kocaman bir pasta yapmış ve ortasına bir denizci madalyasını andıran, şekerden, güzel bir süs yerleştirmişti. Ayrıca atıştırmak için ortaya bir şeyler koymuş ve koca bir tencere dolusu barbekü, bir sepet ekmek, patates salatası ve kuru fasulye hazırlamıştı. Hepsi Rick'in

en sevdiği yemeklerdi. Çok geçmeden mekân eş dost ve komşularla dolmaya başladı. Mike, Rick ve Lydie'den birkaç dakika önce oraya vardı ve genç denizci içeri girer girmez herkes bir ağızdan bağırmaya başladı. Sarılma, sırt sıvazlama, arkaya şaplak gibi bir sürü sevinç gösterisi yapılıyordu.

Böyle zamanlarda Jack burayı açtığına hep şükrederdi; arkadaşlar ve komşular arasında olmak, duvarların mutlu seslerle çınlaması onu memnun ediyordu. Bu gecelerde yemeklerden para alınmaz, tezgâhın üstüne, gelenler içine ne kadar isterlerse koysunlar diye bir kavanoz yerleştirilirdi ama kimse kapıdan geri çevrilmezdi. Bol bol bedava bira ve soda ikram edilirdi, parayla satılan tek şey kokteyllerdi.

David annesiyle baş başa zaman geçirdikten sonra, bütün parti boyunca uslu davrandı. Kucaktan kucağa dolaşıp durdu. Sıra kendisine gelince Rick onun bu kadar kısa sürede ne kadar büyüdüğünü görerek şaşırdı.

Brie bir bar iskemlesinin üstüne tünemiş, Jack ise favori yeri olan tezgâhın arkasına geçmişti. “Nasıl geçti Brie?” diye sordu.

“David bir melek. Çok meşguldük, etrafta dolaşıp arkadaş ziyaretlerine gittik.”

“Peki sen, kendin iyi misin?”

“Tabii,” dedi Brie gülümseyerek. “Ben de iyi vakit geçirdim. Ne zaman bir yakına ihtiyacınız olursa, aramanız gereken kişi benim.”

Jack tezgâhın üzerinden eğilerek onun alnına bir öpücük kondurdu. “Teşekkürler.”

“Sizin seyahatiniz nasıl geçti?” diye fısıldadı Brie.

“Fevkalade. Karım bebeğini çok özledi, işin aslı ben de özledim.”

Büyük bir akşam yemeğinden ve bir sürü ziyaretçiden sonra sırasıyla çiftçiler, arazi sahipleri ve işverenler yavaş yavaş kaybolmaya başladılar; onlar için yatma vakti gelmişti. Canlı hayvanlarla çalışmak izin hakkı tanımıyordu; bu civarda yaşayan insanlar sabahları çok erken kalkarlardı. Rick bir bar taburesinin üstüne atlayarak gülümsedi. “Şahane geçti Jack,” dedi. “Buraya dönmek ne iyiymiş. Şimdi büyükannemi eve götüreceğim, sabahları oldukça erken kalkar. Sonra doğruca Eureka.”

“Bu gece mi?” diye şaşkınlıkla sordu Jack.

“Evet,” derken Rick’in yanakları kızarmıştı. Hafifçe omuzlarını silkti. “Gidip kızı görmem lazım. Anlıyorsun, değil mi?”

“Oraya vardığın zaman çok geç olacak,” dedi Jack.

Rick, “Eminim ki beni bekleyecektir,” dedi ve elini uzattı. “Her şey için teşekkürler.”

Jack, “Bir şey değil,” diye cevap verdi. Lütfen dikkatli ol, diye de eklemek istedi. Gözleriyle Rick’in Lydie ile birlikte bardan çıkışını izledi.

Mel yanında duruyordu, kucığındaki bebeği sol kalçasının üstüne yerleştirmiş, sağ koluyla da kavramıştı. “Rick bu gece Eureka’ya gitmek üzere yola çıktı,” dedi Jack.

Mel, “Merak etme Jack,” dedi.

Jack önce bir silkindi sonra Mel’e döndü. “Kahretsin, çarçabuk on yaş büyüseler kendimi ne kadar iyi hissedirdim.”

“Biliyorum. Öyle anaç bir tavuksun ki sen. Ama Rick’le yeni iki gün geçirdim ve onun için endişe etmiyorum. Dikkatli bir çocuk o. Ben de yola çıkayım artık, David’i

eve götürüp yatağına yatırmalıyım. Çok yorulduğum, o kadar uzun bir gündü ki. Sen istediğin kadar kalabilirsin.”

Jack eğilerek karısının alnına bir öpücük kondurdu. “Biraz sonra görüşürüz.”

Brie tabureden fırlayarak, “Ben seni götürürüm Mel,” dedi.

Ve o an Jack bir şeyin farkına vardı. Burada bir şeyler dönüyor olmalıydı. Mel David’le birlikte kapıdan çıkınca, Brie küçük bir dönüş yaparak o sırada Paige’le odanın karşı tarafında sohbet eden Mike’a yönelmişti. Onun elini tutarak bir şeyler söyledi. Söylediği her neyse onu gülümsetmişti. Mike eğilerek yanağından bir makas aldı, kolunun üstünü kısaca sıktı ve Brie kapıdan çıktı gitti.

Bu hayra alamet değil, diye düşündü Jack. Brie Mike’ı onun kadar iyi tanııyordu.

Şeref konuğu ayrıldıktan sonra bar boşalmıştı. Paige üst kata oğlunu yatırmaya çıkmış, üç erkeği barda baş başa bırakmıştı. Jack üç bardak aldı. Preacher’a en sevdiği marka viskiden bir bardak, kendisine ise sek malt Scotch seçmişti. “Mike?” diye sordu.

“Tabii,” dedi Mike.

Jack Mike’a, “Biz yokken burada işler nasıldı?” diye sordu içkisini doldururken.

Mike umursamaz bir şekilde, “Her şey yolunda görünüyordu,” diye cevapladı. “Preach, sence?”

“Doğru,” dedi koca adam. “Benim bildiğim kadarıyla da her şey yolunda. Çocuk iyi gözüküyor Jack. Askerde canını çıkarmamışlar anlaşılan.”

“Bence daha zamanı var,” diye cevapladı Jack.

“Şüphesiz,” dedi Preacher. İçkisini bir dikişte bitir-

di. “Arkadaşlar, siz çıkarken kapıları arkanızdan kapatırmısınız?”

“Tabii kapatırız,” diye cevap verdi Jack.

Preacher mutfaktan geçerek kendi bölümlerine doğru gitti ve Jack tekrar şişeye uzanarak kendisine ve Mike’a biraz daha içki ilave etti. “Bunu önceden planlamamıştım,” dedi, “ama mademki sen ve ben bir aradayız, Brie’yle aranızda ne var, anlat.”

“Neyi anlatayım Jack?”

“Giderken gözüme çarptı... Sanki bir şey varmış gibiydi.”

“Açık konuşsana.”

“Sen ve Brie?”

“Ne diyorsun?”

Jack derin bir nefes aldı, mutlu görünmüyordu. “Kız kardeşimle ilişkin mi var?”

Mike viskiyi bir dikişte bitirdi. “Yarın izin günüm, onu Pasifik sahiline gezmeye götüreceğim. Mendocino’da balinaları izleyeceğiz, galerileri gezip belki biraz yemek de yeriz.”

“Neden?”

“Söylediğine göre hazır buradayken görmek istiyormuş.”

“Anladım, ama benim ne kastettiğimi-”

“Bence açık konuş, yanlış anlama olmasın.”

“Kız kardeşime karşı niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Böyle bir soru sormaya hakkın olduğunu mu zannediyorsun? Bana hesap mı soruyorsun?” dedi Mike.

“Bana sadece ben burada değilken aranızda ne geçti onu anlat.”

“Jack, bence biraz gevşe. Brie yetişkin bir kadın. Benim durduğum yerden gözüken ikimizin iyi arkadaş olduğu. Onun ne düşündüğünü bilmek istiyorsan kendisine sor. Ancak tavsiye etmem, alınabilir. Her şeye rağmen kendisini bir yetişkin olarak görmek istiyor.”

“Sen de gayet iyi biliyorsun ki, kötü bir yıl geçirdi.”

“Bu bir sır değil,” diye Mike kabul etti.

“Sen işi zorlaştırıyorsun.”

“Hayır, bunu yapan sensin. Bu akşam biraz birlikte vakit geçirdiniz, sence yolunda gitmeyen bir şey var gibi mi görünüyordu? Gergin falan mı buldun onu? Çünkü bana göre her şey yolunda ve sen gereksiz yere endişe ediyorsun.”

“Doğru. Belki seninle beraberken rahat ediyor, bu dönemi atlatırken senden destek alıyor. Ama neticede senin bundan istifade edeceğinden endişe ediyorum.”

“Eeee?” dedi Mike çabucak, bardağını kaldırdı ama içmedi.

“Beraberken Latin sihrini ona da uygular ve sonra terk edip gidersin diye,” dedikten sonra Jack viskisini bitirdi. “Ona bunu yapmanı istemiyorum.”

Mike içindekini bitirmeden bardağını barın üzerine koydu. “Brie’yi asla incitmem. Ve kimin kız kardeşi olduğu da açıkçası umurumda değil. İyi geceler Jack,” diyerek bardan çıktı.

Mike hafızasını yokladı, kendi kız kardeşleri hakkındaki hassasiyetlerini hatırlayarak, Jack’in davranışlarının bir kısmının kontrol dışı olduğunu kabul etti. Eğer Jack kendi kız kardeşlerinden birine Mike’ın Brie’ye baktığı gözle baksaydı, muhtemelen o da ateş püskürürdü. Jack ve ben-

im gibi olan ağabeylerde sahiplenme içgüdüğü oluyor. Bu doğru bir şey olmasa da gerçektir.

Bu iş Mike'ın canını sıkıyordu. Daha önemlisi onu endişeye sevk etmişti. Brie'yle ilişki konusunda birçok nedenden dolayı pek şanslı olmadığını biliyordu, ama bu nedenlerden birinin en iyi arkadaşı olması canını sıkıyordu.

Keşke şu viskiyi bitirseydim, diye düşündü.

Bir kaç gece evvelden de uykusuz olmasına rağmen Mike'ın uykuya dalması epey vakit almıştı. Jack ve Mel keşke biraz daha fazla uzakta kalsaydılar, diye aklından geçti. İki harika gece boyunca onun yanında yatmıştı. Ona yanaşarak uyuyordu. Platonik ama yine de keyif vericiydi. Uykusunda iyice sokuluyor, kendisini kucaklamasına müsaade ediyordu. Ona güveniyordu. Kokusu hâlâ Mike'ın aklındaydı, öyle ki arada bir bu kokuyu gerçekmiş gibi içine çekerek onu yanında hissedebiliyor, isterse dokunabileceğini zannediyordu.

Ama bu gece yalnızdı. Ve sonunda daldığında, bu uyku huzursuz ve uzun zamandır olmadığı kadar garip rüyalarla sıkça bölündü. Kendi bedenlerini yüksekte görür gibiydi: onun soluk, fildişi renkli teninin kendi güneşten kararmış derisine değişimini, kocaman ellerinin onun mükemmel beyaz kalçalarına dokunuşunu ve ona sıkıca sarılışını hayal ediyordu. Yakınında hissediyordu. Yüksekte izliyor olmasına rağmen sanki onun tüm duygularını algılayabiliyordu; parmaklarının hafif dokunuşlarla kendi siyah saçları arasında dolaşması, ensesinde, göğsünde ve omuzlarında hissettiği dudaklarının teması. Teninin tadına varıyor, yüzüne değen, dağınık, avuç dolusu, yumuşak, bal rengi

saçlarını hissediyordu. İçine girdiği zaman dizlerini yükselterek pelvisini uygun şekilde kavislendirip onun iyice derine inmesini sağlıyor ve sonra birbirlerine yapışarak ağır ama yoğun birliktelikte hareket ediyorlardı. Brie'nin iç çekişleri odayı doldururken Mike onun kulağına aşk sözcükleri fısıldıyor, onu cesaretlendirerek kendisini ne kadar çok tatmin etmek istediğini anlatıyordu.

Onun küçük ellerini sırtında bir aşağı bir yukarı dolaşırken hissediyor, kendi omuzlarını ise tamamen iyileşmiş ve geniş olarak hayal ediyordu. Kulağına onu sevdiğini, taptığını, onun içinde olmayacağı bir hayatı tahayyül bile edemeyeceğini söylerken, o bu aşk sözcüklerine İspanyolca cevap veriyordu. *"Estas en mi corazón."* Sen benim kalbimsin. *"Te quiero."* Seni istiyorum. *"Te quiero mucho, Miguel."* Seni o kadar çok arzuluyorum ki Miguel... Mike.

Derken çığlıklarını duydu, Brie ona o kadar ateşli ve güçlü bir şekilde sarılmıştı ki bütün bedeni kasılarak ürperiyordu. Tekrar tekrar adını söyledikçe daha önce hayatında hiç hatırlamadığı kadar şiddetli, büyük ve şahane bir doyum ulaştı.

Aniden uyandı, nefes nefeseydi, kalbi gümbür gümbür çarpıyordu, terden o kadar sıırılsıklam olmuştu ki yatak çarşafı batmıştı. Ve yalnızdı. Ama yalnız değildi, o da bu gece fantezisinde Mike ile birlikte, aynı saadeti paylaşıyordu. Aklından, Tanrım! Demek ki ölmemişim, demek geçti.

Hemen sonra ilk düşüncesi iyi ki kulübede gerçekten onun yanında uyurken bu rüyayı görmemiş olmasıydı. Brie'nin mutlaka ödü patlardı.

Brie o sabah çok erken kalktı; üç kişi tek duşu paylaşmak zorunda kalınca haliyle sıra kapmak için yarışılıyordu. Kurulanmaya başladığında, Mel ve Jack yatak odalarından bebeğin cıvıldayarak çıkarttığı sesleri cevaplamak için aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Tavan arasına çıkıp giyinmeye başladığında, aşağıdan tekrar duşun sesini duydu: Mel ve Jack güne başlamaya hazırlanıyorlardı. David tekrar yatağına yerleşmiş kısa sabah uykusu için hazırlanıyordu ki kahve makinesinin önünde Jack'le karşılaştı. Brie eline dumanı tüten sıcak kahve fincanını almıştı bile.

Jack onu yukardan aşağıya doğru süzdü, üzerindeki etek, buluz ve ceket alışagelmış sayfiye kılığı değildi. Belli ki bugün biriyle çıkmak için süslenmişti. Bu da onun kanına dokunuyordu. Yavaşça bir fincan kahve aldı. "Mike beraber Mendocino'ya gideceğinizden bahsetti."

"Evet," diye cevapladı Brie. "Günübirlik turist olacağız."

"Dinle Brie, Mike hakkında bilmen gereken bir şey var. Daha önce iki kez evlendi."

"Biliyorum," dedi Brie.

Tam bu son konuşma esnasında Mel mutfaktan geçiyordu. Raftan bir fincan aldı, kahve demliğini kaldırdı ve kocasına bakarak derin bir iç çekti. Jack bunu tamamıyla duymazdan geldi.

"Nasıl söyleyeyim... O kadınlara meraklıdır. Söz konusu kadınlar olunca, gömlek gibi sık sık değiştirir."

"Bunu da biliyorum."

Jack fincanını yere koydu. "Dinle beni. Bu adamı uzun zamandır tanıyorum. Kadınlarla ilgili kötü bir şöhreti vardır diyorum sana."

“Ah,” diye güldü Brie. ‘Yoksa Virgin River’ın iyi kadınlarının peşinde koşup onların kalplerini mi kırıyordu?”

Jack kardeşine kaşlarını çatarak baktı. “İşe yaramaz adamın tekiydi, şimdi ancak toparlanıyor,” deyince Mel, “Jack, sen bu işe karışma,” diye onu uyardı.

Brie ağabeyine güldü. “Rahat ol Jack. Ben Mike’la iyiyim. Bana iyi bir arkadaş oldu. Hazirandan beri sık sık konuşuyoruz. Hatta birkaç kez öğlen yemeğine çıktık. Bu geçirdiğim berbat dönemde bana çok destek oldu.”

Jack’in suratındaki ifade tam bir şoktu ve sanki vücudundaki tüm hava kısa bir süre içinde boşaltılmıştı. “Ne?” diye sordu.

“İyi olup olmadığımı öğrenmek için aramıştı, konuştuk, tekrar konuştuk, sonra biraz daha konuştuk ve sonunda bir gün öğleden sonra şehre gelerek beni dışarı çıkardı ve inan bana bu çok şeyi değiştirdi. Müşterek sorunlarımız var, sen de biliyorsun. İkimiz de şiddet mağdurlarıyız.”

“Ve neden kimse bana bundan söz etmedi?” diye sordu. Belli ki incinmişti. İhanete uğramıştı.

“Mike’la paylaşabileceğim sıkıntılı bir dönemim bir yordum. Başka herkesin anlamakta zorluk çan delikten durumdu,” dedi Brie . uzaklaşarak

“Neden kimse bana bunlardan bahsetti O benim arkadaşım. Sen de benim kardeş bir saniye süren

Brie, omuzlarını silkti ve “Belki de kimsini döndü. Bifeveran etmene kulak vermek istememiştir,” kadar dayak

“Babam biliyor muydu?” diye şüpheli bir iktu. du Jack.

“Jack!” Mel tekrar onu uyardı. “Bu işe karışmanız bira-
“Tabii ki babam biliyordu,” dedi Brie. “Ona nerey

tiğim hakkında ayrıntılı bilgi vermeden evden çıkamazdım. Ve Tanrı biliyor ya, telefona bile cevap vermiyordum!”

“Brie, dinle beni, bu adama hayatımı emanet edebilirim, ama kız kardeşimi değil,” dedi Jack ısrarla ve çaresiz bir şekilde.

Brie, “Sen Papa’ya bile kız kardeşini emanet edemezsin,” dedi. “Ne yapayım istiyordun ki, ha? Mike olmasaydı ben hâlâ kanepede yatıp, televizyondaki dizileri seyrederek, günün ortasında bile evden dışarı adım atamaz durumda olacaktım!”

“Sana söylemiştim, bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun...”

Brie, “Evet, ağabeyimin koşarak Sacramento’ya gelip beni kurtaracağını mı söylüyorsun,” diye karşılık verdi. “Neye ihtiyacım olduğundan benim haberim var mıydı acaba? Neyse ki bir bilen çıktı, o da Mike’tı!”

Mel elindeki kahve fincanı ile verandaya doğru yürüdü, yerde geçen münakaşaya şahit olmaktan hiç mutlu değildi. Daha üçkika sonra bebek uyanmış olacaktı. Ve aşağı yukarı “Biliyika sonra Jack’i öldürecekti.

Tam bu vurlarda çok beceriklidir,” diyen Jack, tehditkâr yordu. Rafta vıram etti: “Bir kadının ne istediğini mutlaka kocasına bakı

duymazdan gel. Seni budala, benim hiçbir beklentim yok!

“Nasıl söyleye devam etmeye çalışıyorum!”

su kadınlar şu gerçekten harika. En azından bana danışar-

“Bunu ne olduğunu anlatsaydın-”

Jack fişer birkaç kez savaşa, sonrada beraber avlanma-zamanınızı biliyorum, ama Mike hakkında benim birkaç vardı özemediğim ne biliyor olabilirsin?” diye Brie biraz

yüksek bir tonda sordu. ‘Ve kadınlarla olan ilişkisinde senin yirmi sene boyunca yaptığından farklı olan ne olabilir?’

Mel kahvesinden bir yudum daha aldı ve çaresizce kendine bunun bir kardeş kavgası olduğunu hatırlattı. Kendisi ve kardeşi Joey arasında ilk kocası öldüğünden beri meydan kavgası olmamıştı, ama büyürlerken ve daha sonra erginliğe geçiş döneminde anlaşmazlıkları sona ermiş denemezdi.

“Ben daha önce evlenmemiştim,” diye patlattı Jack

“Herhalde senin bilgeliğinden dolayı olmasa gerek!” diye yüksek sesle sert bir cevap verdi Brie.

Mike’ın arabası gözükmünce Mel sevinçle ona doğru el salladı. Sonra içeri girdi.

“Brie, araba geldi,” derken sesi hissettiğinden daha sakin çıkıyordu.

Brie ağabeyine bir bakış fırlatarak masanın üstünden çantasını aldı.

Jack, “Yeni silahın çantanda mı?” diye alaycı bir ifade ile sordu.

“Hayır. Yukarıda bavulumda. Kolay ulaşabileceğim bir yerde olsaydı şu an senin aptal kafanda açtığım delikten kanlar akıyor olurdu.” Brie oradan süratle uzaklaşarak kapıdan dışarı çıktı.

Mel mutfakta yalnız başına kalan Jack’e bir saniye süren bir bakış fırlatınca Jack hemen ona arkasını döndü. Biraz evvel kız kardeşi tarafından posası çıkana kadar dayak yemişti, karısıyla da devam etmeye hiç niyeti yoktu.

Bebek yaygaraya başlamıştı.

“Aşağılık herif,” dedi Mel ve onu mutfakta yalnız bırakarak David’e bakmaya gitti.

Brie Mike'ın arabasına bindiğinde kızgınlığı belli oluyordu. "Ne oluyor," dedi Mike. "Konuşmak ister misin?"

Brie, "Hayır!" diye bağırdı. Sonra derin bir nefes aldı. "Aramızda, Jack'le benim aramda bir konuşma geçti. Yeni tabancam hakkında, yanımda değil bu nedenle rahat ol." Mike arabayı vitesle taktı ve ona gülümsedi. "Olurum, ama önce sen rahatla," dedi.

Brie, "Bana beş dakika kadar müsaade et," dedikten sonra birkaç derin nefes aldı. Sonra kafasına dank etti; mücadele etmişti! Artık zayıf ve zırlak değildi, hatta korkmuyordu, süklüm püklüm hali gitmişti. Ağabeyine geri saldırmıştı! Tabii karşısındaki sadece Jack'ti, canı ruhlu bir vahşi değil, ama yine de... Her zaman Jack'in onayını almak isterdi, ilk kez bu sefer ona karşı çıkmıştı, serseri herif. Yavaş bir tebessüm dudaklarına yayıldı. Belki de her şey yok olmamıştı. Belki de hayatını geri kazanabilecekti. Rahatça koltuğuna yaslandı. "Ah," dedi. "Bir güne ihtiyacım var, ondan uzak bir güne." Her şeye burnunu sokan ağabeyimden uzak bir güne, diye aklından geçiriyordu.

Mel Jack'e sakinleşmesi ve Brie'yle Mike'ın birlikte geçirecekleri günle ilgili kafasını toplaması için biraz süre tanımaya karar vermişti. Aslında bu süreye ihtiyacı olan kendisiydi. Kocasına çok kızmıştı. Burnundan soluyordu.

Mel sabah uykusu için David'i doktorun kliniğindeki beşiğine yatırdı, kendisine ait Hummer cipi orada bırakarak evin önünden doktorun eski kamyonetini aldı. Doktorun bir işi çıkarsa, Paige'i çağırarak bebeğe göz kulak olmasını isteyecekti. Evlerinin inşaatına vardığı zaman Jack evin içinde olduğu için önce onu göremedi, ama yaklaşırken içerden çalışan aletin sesi geliyordu. Doğruca evin

önüne yanaştı, kamyoneti park etti ve aşağı atladı. Sağlam bir tahtaya tutunarak içeri girdi ve kocasının tam arkasında yüzü ona dönük olarak durdu. O kendisine dönmeyince de kan beynine fırladı, geldiğini ve orada olduğunu anlamış olması gerekirdi. Her zaman onun varlığını hissedirdi. Testere sesi durunca bağırarak, “Sakin burada olduğumu anlamamış gibi yapma!” dedi.

Yavaşça döndü, yüzündeki o saygısız, çatık kaşlı ifade hâlâ duruyordu. Gözleri ise iyice kısılarak birer çizgi haline gelmişti.

“Jack Sheridan! Sana şunu kes diyorum!”

“O benim kız kardeşim. Başından pek çok şey geçti,” derken Jack’in sesi gittikçe çatallaşıyor ve sabırsız çıkıyordu.

“Bu doğru ama aynı zamanda hayatın tadını çıkarmaya, kendi seçimlerini yapmaya da hakkı var. Kendi istediklerini yapması çok önemli! Eğer canı Mike’la beraber olmak istiyorsa, senden müsaade alması gerekmiyor.”

Jack ona doğru yürüdü. “Sen anlamıyorsun ki. Ben onun kadınlarla birlikteyken ne halde olduğunu gördüm!”

“Eminim görmüşsündür! O da aynı zamanda seni başka kadınlarla görmüştür mutlaka!”

“O başka! Seni tanımadan önceydi!”

“Belki onun için de öyle olacaktır!”

“Hah! Anlamıyorsun, değil mi! Bu herif kadınlardan çabucak bıkar. Hiç arkasını dönüp bakmadı-”

“Bunun senden farkı neydi?”

“İki kere evlenip, ikisini de yürütemedi! Brie’nin başından zaten üzücü bir boşanma geçti, yaşadığı diğer felakete değinmeyeceğim bile! Onun incinmesini istemiyorum!”

“O zaman derhal aradan çekil, yoksa onu asıl inciten sen olacaksın!”

“Ben asla onu incitmem! Onun emniyette olmasını sağlamak istiyorum!”

Mel ellerini kalçasının üstüne koyarak güzelce şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırdı. “Aynen Preacher’ı Paige’den korumak istediğin gibi değil mi, neredeyse adamın hayatının en büyük saadetine engel olacaktın.”

“İtiraf ediyorum, o konuda yanılmışım.”

“Bu konuda da yanıyorsun! Sonucu ne olursa olsun, başkalarının seçtikleri ilişkiye müdahil olamazsın.” Kocasına yaklaştı. “Jack, kardeşin yalnız ve çok incinmiş durumda, bırak onu. Rahat bırak onu. Azıcık da olsa bir mutluluk ümidi yakalayacaksa, onun ateşini söndürmek sana düşmez.”

“Eğer kardeşimi incitirse ne yaparım bilemiyorum. Öldürürüm onu, evet yapacağım budur!”

“Bu durumda ona gitmesini söylemeliyiz. Onu tekrar kalbi kırık olarak görmektense, hemen buradan uzaklaştırmalıyız. Ona mutlu olması için fırsat vermeyi, ya da kendini iyileştirmesini izlemeyi falan bırak. Ona gerçeği söyleyelim çünkü sen onun tökezlenerek de olsa kendisi için neyin doğru olduğunu anlamaya çalışmasına dayanamayacaksın.” Sonra derin bir nefes aldı; Jack ise yere, ayaklarına bakıyordu. “Tıpkı benim yaptığım gibi,” dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. Kocası da kafasını yukarıya kaldırmıştı. “Tıpkı benim gibi dedim Jack. Buraya gelirken senin daha önce yüzlerce kadınla birlikte olup hiçbirine bağlanmamış olmana memnun olmam o kadar aptallıktı ki. Keşke benim ağabeyim de yakınlarda bir yerde olsaydı

da bugünkü saadetime mani olabilseydi.” Şimdi gözyaşları yanaklarından aşağı doğru akıyordu.

Jack, “Mel,” diyerek yaklaşıncı onu uzaklaştırarak başını salladı. “Düşün ki bana tecavüz de edilmemişti,” diye devam etti. “Ama duygusal açıdan canım çok acımişti.” Sesi şimdi bir fısıltıya dönüşmüştü ve üzgün bir halde başını sallıyordu. “İlişkiyi yürütmemiz de aslında mümkün olmamalıydı, hele senle! Herhalde en az Mike kadar kötü, hatta belki de daha beterdin! Senin kadınların vardı; işini halleder, çabuk ve kirli bir şekilde yoluna devam ederdin. Kimseye bir bağlılığın yoktu. Ve onlardan hiçbirini gerçekten sevmemiştin. Benimle de öyle olmalıydı. Birkaç ay sonra benden de sıkılacak, bir sonrakine geçecektin.”

Jack, “Mel,” derken artık kendini tutamadı. Uzandı, onu kollarının arasına aldı. “Tanrım, bebeğim, bu da nerden çıktı şimdi?”

“Ama ben hamile kaldım! Sen de beni bırakmadın, doğru mu?”

“Tanrı aşkına Mel.”

Mel başını kaldırarak onun yüzüne baktı. “Bu Mike’ın hikâyesi işte,” diye fısıldadı. “Bu yatağının kenarında on gün boyunca oturarak uyanmasını, dik durabilmesini ve konuşmasını beklediğin adam. Senin bölüğündeki adamları Felluce örgütünün teröristlerinden koruyan adam. Virgin River’a gelip yerleşmesinin sebebi iyileşme süresinde bize yakın olabilmek değil miydi? Gerçekten onun Brie’ye saygısızlık edebileceğini düşünüyor musun? Ona kötülük yapabileceğini? Anlasana, onu seni gerçek kardeşi gibi görüyor! Beynin yok mu?”

Jack ona sarılarak kendine iyice yaklaştırdı. “Şu an ne yaptığım hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok.” Onu al-

nından öptü. “Söylesene, senden sıkılmam mümkün mü? Çekip gitmem? Zannediyor musun ki biz sadece David’den dolayı birlikteyiz? Cevap ver bana.”

Mel başını kaldırıp kocasının yüzüne baktığında gözyaşları yanağını ıslatmıştı, başını salladı. “Hayır, ancak senin hakkında Mike’ın bildiklerini biliyor olsaydım canımı kurtarmak için kaçardım.”

“Ama ben sana her şeyi anlattım Mel. Hiç yalan söylemedim ki. Her şey seni gördüğüm an değişti. Bana inandığını söyle. Sana bu duygularımı belli ettiğimi söyle.”

Mel uzanarak kocasının yanağını okşadı. “Sana inanıyorum. Bundan şüphe etmemi gerektirecek hiçbir şey yapmadın.”

Jack rahatlayarak derin bir nefes aldı ona daha sıkı sarıldı. “Tanrım ne olur bunu yaşatma bana. Korkunç mazimle beni yüzleştirme, bunu kaldıramam ben.”

“Ancak hayatıma mal olsa da seni bu saplantıdan kurtaracağım. Kardeşine bunu yapamazsın. Bu onun kararı olmalı.”

“Anlıyorum. Zor olsa da ne demek istediğini anlıyorum.”

Mel kollarını kocasının beline doladı, başını onun göğsüne yasladı ve ağlamaya başladı. O da saçlarını okşayarak Mel’i alnından öptü. Birbirlerine sarılarak henüz bitmemiş inşaatın içinde ileri geri sallanıyorlardı. Bu arada da, “Tamam sevgilim sen benim her şeyimsin biliyorsun. Sen ve David...” diyordu. Aklına takılan, bu halinin aslında karısının tabiatına hiç uymamasıydı. Onun üstüne varmaya tereddüt etmez, fakat böylesine aklı başından gidecek kadar kendini kaybetmezdi. Zaman zaman ağladığı olmuştu, ama en güçlü kadını bile gözyaşlarına boğacak

sebepler vardı. Bir bebeği kaybetmek, ya da yakın birinin ölüm yıldönümü olduğu zaman gibi. Jack içinden, burada yolunda gitmeyen bir şey var, diye geçirdi.

Mel sonunda susmuştu. Kocasına baktı ve o da yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Üzgünüm,” dedi. “Beni o kadar kızdırdın ki neredeyse seni öldürecektim.”

Jack, “Tamam, Sen de takıma katıl. Brie de beni öldürmekle tehdit etti,” diyerek gülümsedi. “Öldürmediğın için sağol,” dedi. “Haklısın. Ona bulaşmaktan ve sorular sormaktan vazgeçmeliyim. O artık kocaman bir kadın. Üstelik benden daha akıllı. Daha fazla gayret edeceğim.”

“Gayret etmek değil,” diye cevap verdi Mel. “Bırak, karışma. Sana geldiğın zaman, ona da bu harika kollarını aç, ama kendi bildiğın şekilde hayatına devam etmek istediğın zaman da, bırak gitsin. Ona iyi şanslar dile ve yolla. Ve Tanrı aşkına, şunu unutma ki Mike’a güvenebilirsin.”

“Haklısın,” dedi Jack. “Dersimi aldım. Bundan sonra sözünü dinleyeceğim.”

“Evlilikte bilge taraf olmak kolay değilmiş.”

“Tahmin ediyorum, fena halde baskı altında olmalısın,” diye gülümseyerek cevapladı Jack.

Mel parmak uçlarıyla kocasının şakaklarını ovmaya başladı. “Biraz beyaz saç görüyorum. Fazla değil, ama az da olsa var. Herhalde bunlara ben sebep oldum.”

“Doğrudur. Ama ben çok güçlüyümdür, gene de kaldırabilirim.”

“Ah, Jack,” diyerek tekrar ona yaslandı. “Lütfen, bir daha asla seninle kavga etmek istemiyorum.”

Jack Mel’in çenesini parmağı ile kaldırdı. “Zaaf gösterme. İyi savaştın ve kazandın.”

“Ama kendimi çok fena hissediyorum. Brie’nin başına gelenlerden beri benden o kadar uzaklaşmıştın ki. Bu nedenle korkuyorum.”

“Asla korkmamalısın. Benim karım olduğun sürece benim görevim senin hiçbir şeyden korkmamayı sağlamak-
tır.”

“O zaman söyleyeyim, bütün isteğim senin kollarında ölmek. Sen yanımda olmadan bir tek gün bile yaşayamam. Bunu anlıyor musun?”

Jack başını salladı. “Ölmeye müsaade yok. Beraber yaşlanacağız ve çok kırışik olacağız. Bu konuda ısrarlıyım.”

Tommy hislerinin çok belirgin olduğunun farkındaydı, her gece Brenda’yı arıyordu. Fizik dersine girdiği zaman yüzündeki kocaman sırtımayı engelleyemiyor, bu hissi topuklarının ucuna kadar hissediyordu. Kızın Virgin River’daki evinde beraber ev ödevi yapmak için bir randevu kapınca, Ritz’de bir randevu almış kadar şişinmişti. Kamyonetten inmesine yardım ederken de birkaç kez elini tutmuştu.

Kız gerçekten yavaş hareket ediyordu, o da bundan hoşlanıyordu. Yakında bir gün onu kollarının arasına alacak ve öpecekti. Okuldaki en güzel kız o olsa gerekti. Hatta belki de dünyanın en güzel kıızıydı.

Onunla beraber derse girmekten çok hoşlanıyordu, ancak ikinci fizik dersinden sonra çıkışta kız arkadaşları onu sararak kaçırıp götürmüşlerdi. Bu nedenle ona da telefon konuşmaları ve okul sonrası ders çalışma seansları ile yetinmek kalıyordu. “Beraber bir yerlere gitsek,” dedi, “geçirdiğin grip tamamen bitmiş gibi.”

Brenda, “Birkaç hafta sonra bir danslı parti yapılacak,” diye cevap verdi.

“O zaman bu ilk randevumuz olacak,” dedi Tom. “Ama bu kadar beklemek istemiyorum. Belki de daha önce yapabileceğimiz bir şeyler vardır. Isınma randevusu gibi bir şey olabilir mi?”

Brenda güldü. “Çok komiksin. Bana bakmayı kes de önündeki fizik dersinle ilgilen,” dedi.

Brenda’nın annesi evde çalışırken hep çok yakında oluyordu, bu nedenle öpüşüp koklaşma şansları yoktu. Ama onun için bunun sakıncası yoktu, çünkü Brenda onu küçük kamyonetine binip giderken uğurlarken, ön verandada bir an yakınlaşmasına müsaade etmişti. O da kolunu onun beline dolamıştı. O da biraz yaslanınca, dudaklarını yumuşakça yanağına değdirmişti. “Bu hoş oldu,” demişti. “Biliyor musun saçın vanilya gibi kokuyor.”

“Tabii biliyorum,” demişti Brenda.

“Emin ol ki ev ödevi yapmayı eskiden olduğundan çok daha eğlenceli hale getiriyorsun.”

“Yardımcı olduğuma memnun oldum,” diye cevapladı.

“Hey, partiye gitmek ister misin?”

“Nerede?”

“Duyduğuma göre yakınlardaki yol civarındaki bir mekânda-”

Bunu duyan kız zıplayarak ondan öyle bir uzaklaştı ki, Tommy şaşırdı. Kızın yüzünü gerçek korku ifadesi kaplamıştı.

“Ne oluyor?” diye sordu.

“Ben bu tip partilere gitmem,” cevabını aldı.

“Tamam. Benim için fark etmez, sadece-”

“Sen bu tip partilere gidiyor musun?” diye kızgın bir

şekilde sordu Brenda. Tommy omuzlarını silktilti. “Henüz hiç gitmedim. Sadece duydum. Neden? Kötü mü oluyor?”

“Bir sürü bira. Çocukların çoğu sarhoş oluyor. Kusuyorlar, içiyorlar.”

Tommy suratını buruşturdu. “Desene, çok eğlenceliymiş. Pekâlâ, o zaman yarın Fortuna’da sinemaya gitmeye ne dersin?”

Brenda, “Belki,” diye cevap verdi.

“Hey, ne oluyor? Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Sadece... Bu yol kenarında yapılan partilerin oldukça kötü bir ünü var. Böyle anılmak istemem.”

Tommy gülümsedi. “Gördüğüm kadarıyla senin zaten kendine has bir ünün var. Ve bu da fevkalade olumlu. Eee...” dedi, omuzlarını silkerek. “Biz de bu partilere gitmeyiz olur biter.”

“Sen bira içer misin?” diye sordu Brenda.

“Evet, bira içtiğim söylenebilir,” diye cevap verdi Tom. “Ama fazla kaçırmam. Babamı tanıman gerek, Brenda.” Güldü. “O zaman anlarsın neden onu kızdırmaktan kaçındığımı.”

Brenda biraz sakinleşmiş görünüyordu. “Seninle sinemaya gidebilirim. Ancak yanımızda bir çift daha olmalı.”

“Mesela?”

“Belki de benim kız arkadaşlarımdan biri ve onun sevgilisi olabilir?”

“Seni ne mutlu edecekse kabulüm. Ama ben seninle bir yerlere çıkmak istiyorum çünkü bu dersleri çalıştıkça o kadar akıllanıyorum ki ben bile kendime dayanamıyorum.”

Brenda gülümsedi. “Tamam Tommy, beni ara.”

Yedi

Brie hayatı boyunca California'da yaşamış olup Mendocino sahilini şimdiye kadar görmemiş olduğuna inanamıyordu. Gördüğü manzaradan çok etkilenmişti. Nefes kesici manzara, Viktorya tarzı köyler, sanat, yemek... Cinayet Dosyası dizisinin çekildiği Cabot Cove'ü gördüler. Okyanus manzaralı harika, küçük bir lokantada öğle yemeği yediler, masalarının üstünde dürbünler vardı. Yemek bitmeden dürbünü paylaşarak balina sürülerinin güneye göç edişini izlediler. Bu memeli hayvanlar o kadar açıktaydılar ki, dürbün olmadan iyi görmeleri mümkün değildi.

"Baharda, yanlarında yavruları varken göç zamanı kıyıya daha çok yaklaşırlar. O zaman gene gelir seyrederiz," dedi Mike.

Buraya gelmelerinin sebebi aslında balinaları izlemektir, ama burada daha fazlası da vardı. Galerilere girdiler, şarap tattılar, okyanus kıyısında yürüdükten sonra, bisiklet yollarından geçerek gelgit havuzlarını ve özel plajları gezdiler. Botanik bahçelerini ziyaret ettiler, deniz fenerlerinin tepesine tırmandılar ve bir parkta ağaçların altına oturarak

patlamış mısır yediler. Güldüler, oynadılar, el ele tutuştular. Gün erkenden bitiverdi.

“Hiç değilse kalıp güneşin batışını izleseydik,” diye önerdi Mike. “Pasifikteki güneş batışı başka hiçbir yerde yoktur. İzlemek ister misin?”

“İsterdim. Acaba Jack’i arayıp haber versem mi?”

Mike omuzlarını silkti. “İkinizin nasıl anlaştığınızı bilmiyorum tabii, hava kararmadan evde olmazsan merak mı eder?”

Ağabeyinin sabahki hali gözünün önüne gelip, Mike hakkındaki uyarılarını hatırlayınca, Jack özellikle bu akşam merak edecektir dememek için Brie kendini zor tuttu. Onun yerine, “Nezaket icabı bir telefon ederim. Geri dönmeyi istemeyecek kadar iyi vakit geçiriyorum.”

Mike elinin tersiyle onun yanağına dokundu. “Gerçekten mi, Brie?” diye yavaşça sordu.

Brie gülümsedi. “Sormana bile gerek yok.”

Mike, “İşte şurada telefon var,” diyerek caddenin karşı tarafını işaret etti. “Bozuk paran var mı?”

“Bir sürü.”

“Ben de gidip bize birer içki alayım. Elimize alıp sahildeki kayaların üstüne çıkar ve oradan etrafı seyrederiz.”

Jack barda telefona cevap verince, Brie ona çok iyi vakit geçirdiklerini ve geri dönmenden önce okyanusun üzerinde güneşin batışını izlemek istediklerini söyledi. Sesini pasif değil de nötr tutmak istese de, olası bir münakaşaya hazır gibiydi. Ama ağabeyi, “Bu sabah için özür dilerim Brie. Haddimi aştım. Yaptığım yersizdi, iyi vakit geçirmeni ben de istiyorum, gerçekten,” dedi.

“Ah, Jack,” dedi Brie keyifli bir şekilde. “Amma çabuk kendine gelmişsin.”

“Biliyorum, Bu konuda bir dahiyim ben.”

“Mel’in mutlaka bu işte parmağı vardır.”

“Bu da benim zekâmı on katına çıkarıyor işte.”

“Seni seviyorum,” dedi Brie gülerek. “Akşam geç saate geliriz.” Mike’la tekrar buluşmak üzere caddenin karşı tarafına geçerken hâlâ kendi kendine kıkırdıyordu.

“Ne dedi?”

Brie tekrar gülmeye başladı. “İyi eğlenceler diledi.”

“Bunda komik olan ne var?”

“Aslında bu sabah evden çıkarken, beni senin kadınlarla olan sorumsuz ilişkilerin hakkında uyarmıştı. Şimdi ise kuzu gibi uysal, özür dileyerek, iyi vakit geçirmemi istedi.”

“Kadınlarla ilgili söyledikleri beni kızdırmaya başladı,” derken onu kolundan tutarak kayalıklar istikametine döndürmüştü. “Bütün bunları konuştuk. Artık bu konuyu kesse iyi olur. Mel’den evvel milyon kadın geçti hayatından.Ya da iki milyon.”

Brie ona döndü ve güldü. “Yazın birlikte ne kadar çok vakit geçirdiğimizden bahsetmemişsin anlaşılan,” dedi.

“Sana söylemiştim. Konunun senin Jack’in kardeşi olmanla ilgisi yok. Ben seninle Jack vasıtasıyla tanıştım. Sana olan ilgim doğrudan doğruya senin şahsınla ilgili.”

“Burada olmadıkları geceyi onun yatağında geçirdiğinden bahsettin mi?”

Mike güldü. “Söyleseydim bugün burada yürüyor olabilir miydin? Biliyorsun ki bu onu fena halde kızdırırdı.”

“İzah edebilirdin. Ben sana rica ettim, gel ve kal diye.”

“Konu Jack Sheridan’ın küçük kardeşi olunca benim balkonda oturup nöbet tutmamı isterdi.”

“Benim ne kadar korkmuş olduğumdan bahsetmedin mi ona?”

Mike kollarından bir tanesini gevşekçe ve dikkatli bir şekilde Brie'nin beline doladı. "Bilmesi gerekseydi sen ona söylerdin şimdiye kadar."

"Hangimizi koruyorsun kestiremedim," diye gülerek sordu Brie.

Mike Brie'nin bedenini geri çekmediğini fark ediyordu. "Sen ve ben, bu bizim özelimiz. Aramızda geçenler onu ilgilendirmez. Bilmen gerekiyorsa, evet sordu. Nasıl bu kokuyu aldı bilemiyorum, belli ki kimse ona bir şey sızdırmamış. Ben yeteneklerimi kaybediyorum galiba, çok belli ettim herhalde. Eskiden bu konularda daha dikkatli davranırdım. Ama ısrarla aramızda bir şey olup olmadığını sordu."

"Eee, sen ne cevap verdin?"

"Asla seni incitmeyeceğimi ve öğrenmek istediği bir şey varsa sana sorması gerektiğini söyledim. Bu konuda da çok dikkatli olmasını rica ettim, çünkü senin kendini bir yetişkin olarak varsaydığını hatırlattım."

Bu cümle Brie'yi kahkahalara boğmuştu. "Of, eminim buna iyice kızmıştır."

"Geçer merak etme. O da beni kızdırdı."

Engabeli burundaki yürüme yolu üzerinden kayalıklara doğru gittiler ve kendilerine otla kaplı bir tümseğin üzerinde oturacak bir yer buldular. Güneş artık batmaya başlamıştı, oysa Brie bunun çabuk olmamasını diliyordu. Orada pek de yalnız sayılmazlardı; bir sürü insan dolaşıyor, çocuklar koşuyorlar, sevgililerse arada durup sarılıyor, öpüşüyorlardı.

Mike bacaklarını öne doğru uzatarak oturdu; Brie ise bacaklarını altına aldı ve ona yakın olan koluna dayanarak

destek aldı. “Gel.” Mike nazikçe onu sırtını kendisine dayaması için kendine doğru çekti. “Rahat et.”

Mike’ın geniş göğsüne dayanmak Brie’yi rahatlatmıştı. Günün sonunda verdikleri bu mola da uzun zamandır olmadığı kadar huzur ve keyif vericiydi. Arkasında onun gücünü hissetmek, Brie’ye bir dayanağı olduğu hissini veriyordu. İki gece yan yana yatmışlar ve Mike hatasız davranmıştı. Hislerim konusunda yanılmışım, bazı durumlara duyarlıyım, diye aklından geçirdi Brie. Yakınlık, güven ve en önemlisi emniyet. Onunla birlikte olunca kendini emniyette hissediyordu, hem de sadece olası bir tehlikeye karşı değil. Her anlamda duyduğu bu hissin aptalca olabileceği gibi bir tereddüdü de yoktu.

Güneş yavaş yavaş batıyordu, izlemeye gelen insan sayısı da hava karardıkça azalıyordu, yakında neredeyse ikisi yalnız kalacaklardı. Uzun süre kayalıklara dayanarak sessizce kaldılar, artık iyice akşam olmuştu. Karanlık Brie’yi korkutmuyordu, çünkü yanında Mike vardı.

Sonunda yumuşak bir sesle, “Bizim aramızda bir şey var mı?” diye sordu.

“Ah, evet çok şey var,”

“Söylesene bana nedir?”

“Öncelikle belirtmeliyim ki ben senin için ne istersen yapmaya hazırım. Sen ise benim kalbimi kırmaya hazırsın. Bu kalp kırma işi çok ciddi bir mesele.”

Brie güldü. Mike’ın başını eğerek omzuna yaklaştırdığını ve burnunu saçlarına sürdüğünü hissetti. Brie’nin kolunu nazikçe sıktı. “Brie... *Tu creas un fuego en mi corazón,*” dedi. Brie, *kalbimde bir yangın yaratıyorsun.*

Brie oturduğu yerde biraz doğruldu, ancak kendini ta-

mamen geri çekmedi. “Ne dedin?” diye fısıldadı. Mike, “Çok güzelsin, kalbime işliyorsun,” diye cevap verdikten sonra onu tekrar kendine doğru çekti. Hafifçe bir kolunu beline doladı, nazik ve dikkatli bir şekilde kendine yaklaştıırken kendini sıkıştırılmış hissetmemesine özen gösteriyordu. “*Tu debes sentir estas manos amorosas así a ti.*” *Seven birinin ellerini bedeninde hissetmelisin.*

Brie’nin kalbi şimdi daha hızlı çarpıyordu ve biliyordu ki hissettiği korku değildi. Cevaben, “*Deja a que sean tus manos,*” *O eller senin olsa* demek istedi. Ama buna hazır değildi. Onun yerine, “Anadilin ne güzel,” demekle yetindi.

“*Te tengo en mis brazos,*” *Seni kollarıma alacağım,* diye devam etti Mike.

Brie, “Ne söylediğini anlat,” diye onu zorladı.

“Önemli bir şey değil. Sadece sevgi sözcükleri. Evet bu lisan çok romantiktir.”

Brie ona aslında bu lisanı çok iyi bildiğini ve verdiği cevabın yanlış olduğunu söyleyebilirdi. Ama anlamadığını zannederek yarattığı büyüyü bozmak istemedi. Arzularından haberdar olmadığını zannederek kalbini açıkça ortaya dökmüştü. “Bana bir şey söyle, kalbinden geçen herhangi bir şey,” dedi Brie başka tarafa bakarak.

Mike onun şakaklarına düşen saçlara dokunarak, parmaklarını içinde dolaştırdı. “*Te querido más te de lo tu hubieras,*” *Seni zannettiğinden daha uzun süredir arzuluyorum,* dedi.

Brie gözleri kapalı, “Ne dedin?” diye fısıldadı.

“Sen mutluluğu hak ediyorsun.” Yalan söylüyordu.

Brie’nin yüzünden küçük bir tebessüm geçti. Bu adama tutuluyordu.

“No te merezco.” Seni hak etmiyorum. “Te quiero en mi vida.” Ama senin hayatımda olmanı istiyorum.

“Sen bu lisanla her kadını baştan çıkarabilirsin.”

“Beraber olduğumuz zaman bilmen gereken şu ki seninle ilgili düşüncelerim kız kardeşlerimle ilgili olanlardan hiç farklı değil. Ya da annemle, ki o dünyanın kraliçesidir benim için.”

Brie ufak bir kahkaha attı. “Bunun bir iltifat olduğunu zannetmiyorum,” dedi.

“Bilmeni istiyorum ki, benimle birlikteyken tamamen emin ellerdesin. Sana söz veriyorum, benden korkman için hiçbir sebep olmayacak. Asla.”

“Bence sen beni kandırıyorsun.”

Mike, “Öyle mi efendim?” diye şakacı bir tavırla sordu.

“Yaniltıcı bir güven duygusu vererek beni baştan çıkarıyor, senin için planladığım yüz kere kalbini kırma planımı unutturmak için beni kandırıyorsun.”

Mike gülümserken, aynı zamanda da Brie’nin sırtından aşağı doğru inen uzun saçlarını okşuyordu. “Biliyorum, sen kesin hedefleri olan bir kadınsın ve kalbimi kırmaya karar verdiysen, bu iş bitene kadar rahat etmeyeceksin.”

“Seni kıyma şekline getireceğim,” diye cevap verdi Brie.

“Hiç şüphem yok.”

Brie yüzünü ona doğru çevirdi. Artık iyice karanlık olmuştu, bu nedenle gözlerindeki ışığı görmek de mümkün olmuyordu. Mike’a doğru eğildi ve dudaklarını yavaşça onunkilere değdirdi. Öpücük çok çekingendi. Kısaydı. Tedbirliydi. “Anlaşılan güvenini kazanmak için önce seni cezbetmeliyim.”

Mike, “İyi fikir,” derken kendi sesinin gittikçe çatallaş-

maya başladığını hissediyordu. “*Tienes labios que gritan besame.*” Dudakların öpülmek için çığlık atıyorlar, dedikten sonra yavaşça ve dikkatle ona doğru yanaştı. Brie’nin dudaklarını ağzına değdirdi, alt dudağını yavaşça ve istekli bir şekilde kendi dudaklarının arasına almıştı. Elleriyle de ona sarılmak istiyordu, ancak Brie’nin buna tahammöl gösterip göstermeyeceğinden emin değildi. Kocaman ellerinden biri ile beline ihtiyatlı bir şekilde dokunurken onu sıkıyor ve kendine doğru çekmiyordu. “Galiba bundan hoşlandım. Senin güvenini kazanmaktan bahsediyorum. Bu kalp kırma meselesi anlaşılan iyi bir şey olacak.”

“Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyordum,” dedi Brie nefes nefese.

Mike, “Biliyordum,” dedi. “Sana söylemiştim. Sadece biraz zaman alacaktı.”

“Başımızı belaya sokacaksın.”

“Hayır Brie. Bela falan yok bunda, problem de yok. Her şey yoluna girecek.”

“Kendine fazla güveniyor gibisin.”

“Hiçbir şey için dertlenmiyorum,” dedi. “Sana bir şey olmasına müsaade etmeyeceğim.”

“Keyfimi kaçırmak istemiyorsun değil mi? Ben senin kalbini kırmadan önce sen benimkini kırma sakın?”

“*Estas en mi corazón.*” Sen benim kalbimsin. “Hodri meydan. Elinden geleni ardına koyma. Ben kuvvetliyim. Acıyı severim.”

“p beni,” dedi Brie. “Kırılgan değilmişim gibi p beni.”

Mike, “Ah,” diye kıkırdadı sonra boğuk bir sesle, “Bunu istediğine emin misin?” diye sordu.

“Sadece bir kez,” derken Brie’nin sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Mike kollarıyla Brie’nin belini sararak onu öne doğru çekti, kucığına aldı ve göğsüne yakın oturttu. O ise ellerini omzuna dayamış bekliyordu. Bir dakikalığına dudakları onunkilerin üzerinden uçup geçti. Dudacağının etli kısmını onunkine dokundurdu. Yavaşça hareket ediyor, fikrinden caymak isterse ona fırsat veriyordu. Dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Brie’nin elleri yavaşça yukarıya doğru kaymış ve ensesini okşamaya başlamıştı, diğeri ise başının arka kısmında dolanıyordu. Ani bir arzu seli ile inleyince dudaklarını onunkinden ayırmadan, şehvetle onun dudaklarını araladı ve ağzını ağzının içine aldı . Şimdi onun dudakları da aralanmış ve dilini ağzına almıştı. Mike o an ölmek istiyordu, o kadar tatlı bir lezzeti vardı ki, nefisti. Onu sertçe kendine daha yaklaştırdı, dik göğüslerinin battığını hissediyordu.

Ve olan oldu. Tahrik olmuştu. Uzun zamandır ilk defa bu kadar çabuk uyarılmıştı, bir an onu kendine çekerek yere yatırmak ve üstüne çıkmak istedi. Ama işin kötü yanı bunu yapamazdı. Mike hâlâ nabız yokluyordu ve Brie o kadar ürkek ve kırılgan haldeydi ki... Bu öpücük, bu derin, ıslak ve harika öpücük onun için büyük bir adımdı. Kucığında iken muhtemelen altında onun tahrik oluşunu hissetmişti. Mike onun bundan korkmasını istemiyordu.

İç çekişini duydu, nefesi hoş bir şekilde yüzüne değişiyordu ve dudaklarından ayrıldı. “Brie, üzgünüm, yapamayacağım,” diye fısıldadı.

“Neden?”

“Seninle bu şekilde öpüşemem. Beni heyecan-

landırıyorsun ve tahrik olmuş bir adamla birlikte olmaya henüz hazır değilsin. Seni eve götürmem lazım.”

Brie geriye çekildi, biraz şaşırarak Mike’ın kucagından aşağı doğru kaydı, eteğini silkelerken, “Vay canına,” dedi.

Mike bir eli ile Brie’nin kolunu okşayarak, “İyi misin?” diye sordu.

“Hı-hı, İyiyim,” diye cevapladı Brie.

“Gitmemiz lazım. Artık hava karardı. Ve dolu dolu bir gün geçirdik.”

Jack sabah erken saatte odunları keserken, Mike karavanından çıkarak geldi. Elleri cebinde bir kahve için bara doğru yürüyordu. Geçerken, “Günaydın,” dedi.

Jack, “Mike,” diye arkasından seslendi. Mike ona dönünce Jack elindeki baltayı yere bıraktı ve “Geçen gece için bir şeyler söylemem lazım galiba,” dedi. “Ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.”

Mike gülümseyerek. “Vah vah, söyleyecek ne bulduğunu merak ediyorum.”

“Şöyle desem: Senin işlerinden uzak duracağım.”

“İnanmıyorum... Ama bunu duymak hoşuma gitti.”

“Senin de kız kardeşlerin var, ne demek istediğimi anlarsın.”

Mike, “Evet,” dedikten sonra ona doğru bir adım yaklaştı ve “Anlıyorum,” dedi.

“Ona değer veriyorum, onun için endişeleniyorum.”

Mike bir adım daha yaklaştı. Tokalaşmak için elini uzattı. Jack de onun elini sıktı. “Seninle bir daha onun hakkın-da konuşmayacağım. Asla,” dedi Mike.

“Birkaç güne kadar arkadaşlar buraya avlanmaya gelece-

kler,” dedi Jack. “Eureka’ya gidip biraz malzeme almam gerekiyor.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Yok. Senin oradan istediğin bir şey var mı?”

“Yok, sağol,” dedi Mike.

Jack selamlayarak, “Teşekkürler,” dedi.

“Ne için?”

“Onun hakkında konuşmayı reddettiğin için. Bu kişiliğini gösteriyor.” Bir elini Mike’in omzuna koyarak doğruca barın yolunu gösterdi. “Hadi gidip bir kahve içelim.”

Bir saat sonra Jack Eureka’ya gitmişti ve Mel’in Hummer arabası ise doktorun kliniğinin önünde park edilmiş duruyordu. Mike arabasına binerek şehir dışına çıktı. Brie’nin klinikte Mel’le birlikte olabileceğini düşünüyor-
du. Ama durup bakmadı, bu işe bulaşmak istemiyordu. Kulübenin önündeki alana geldi ve arabasının kornasını üç kere kısaca çaldı. Sonra arabadan çıktı ve şoför kapısına dayanarak durdu. Birkaç dakika sonra Brie kapıda görünmüştü. Islak saçlarını omzuna doğru sarkıtmış, havlu ile kuruluyordu. Dar bir kot ve düz pabuçlar giymişti. O kadar genç, o kadar savunmasız duruyordu ki. Brie onu görünce gülümsedi. “Ne yapıyorsun burada?”

Mike, Rio Concho Meksika modeli şapkasını tekrar kafasına geçirdi. “Kontrol ediyorum, bu sabah nasılsın diye?”

Brie elindeki havluyu sallanan iskemlenin üstüne attı ve verandanın merdivenlerinden aşağı inerek ona yaklaştı. “İyiyim, çok iyiyim,” dedi.

Mike, “On beş yaşında gibi duruyorsun,” derken kendi otuz yedi yaşının ağırlığını hissediyordu. Brie bir adım

daha yaklaşınca elini onun beline koydu, o da elleriyle Mike'ın kollarını tutarak başını kaldırdı ve ona baktı. Mike onun belindeki ellerini bükerek onu biraz daha kendine yaklaştırdı. Sonra kollarını beline dolayarak onu yukarı kaldırdı, şimdi yüz yüzeydiler. Brie'nin elleri ise hafifçe Mike'ın omuzlarının üstünde duruyordu. "Seni özledim," dedi. "Hep seni düşünüyordum."

"Gerçekten mi? Yoksa bana asılıyor musun?"

"Brie, sana altı aydır asılıyorum. Sence nasılım?" dedi.

"Oldukça belirgin."

"Elimde değil. Gizleyemiyorum."

Brie gülerek onun başındaki şapkayı çıkardı, arkasına götürerek sakladı. "Hak ettiğinden fazlasını alıyorsun, tehlikeli olmaktan vazgeç."

"Seninleyken çok masumum." Hafifçe dudaklarını Brie'nin dudaklarına değdirdi. Dikkatliydi. "Benim tehlikeli kadınlarla olan ilişkilerim bitti."

"Gerçekten mi? Ne zaman oldu bu?"

Mike omuzlarını silkti. "Birkaç ay önce diğer kadınlara olan ilgimi kaybettim. Ondan birkaç ay önce de tamamen bitmişti. Sadece bir tek kişi var."

"Bana kur mu yapıyorsun?"

"Evet, gayret ediyorum."

"Niyetin ciddi anlaşılan, bu durumda beni öpmelisin," dedi Brie.

"Ah, bunu söylemeni ümit ediyordum," diyerek ağzını tutkulu bir öpücükle kapatırken, onu da kendine doğru çekmişti. Onun dudaklarının baskısı altında hemen ağzını açınca, Mike dilini içeri soktu. Brie dili almakla yetinmeyip memnuniyetle karşıladı, onun ağzının üstünde ateşli ve

sabırsız dudaklarıyla dolaşarak, ona sıkıca sarıldı. Mike'ın aldığı tattan anladığı, Brie'nin de bu öpüşmeden çok zevk aldığıydı; yavaşça inliyor ve nefesi kesiliyordu. Brie'den önce en son ne zaman bir kadını öptüğünü hatırlamıyordu. En az bin yıl geçmiş olmalıydı. Onun tadı bala benziyordu, o kadar tatlı ve saftı.

Brie bitmesini hiç istemiyordu ama bitince fısıldayarak, "İçeri gelmek ister misin?" dedi.

"Hayır," diye cevapladı Mike gülümseyerek. "Beni içeriye almaya hazır değilsin henüz."

"Neye hazır olup neye olmadığım konusunda beni şaşırtıyorsun," diyerek onu tekrar öptü. Derin ve tutkulu bir öpüştü bu.

Mike, "Şaşıрман bitince bu konuyu oturup konuşuruz," diye onun dudaklarının arasına fısıldadı.

"Benim zayıflığımdan istifade edebilirsin," dedi.

Mike onu tekrar kendi ayaklarının üstüne indirdi ve alnına hafif bir öpücük kondurdu. "Almak yok, sevgilim. *Sadece vermek var.*"

"Aman Tanrım. Kadınlar neden seninle kolayca evleniyorlardı şimdi anlıyorum."

Mike onun burnuna dokundu. "Brie, hiç böyle olmamıştı," dedi.

"Sana inanmıyorum."

"Ben de olsam kendime inanmazdım, ama gerçek bu."

Mike onu kendisine doğru çekince Brie de kendisini bırakarak başını onun göğsüne dayadı, kollarını da beline doladı. Bu şekilde bir süre durdular, ikisi de uzun bir süre sessiz kaldılar, sadece birbirlerinin yakınlığının tadını çıkarıyorlardı. Mike başını geriye doğru iterek nemli

saçlarına öpücükler konduruyor, kendini çok uzun zamandır olmadığı kadar canlı hissediyordu. Bu kucaklaşmalar sırasında Brie'nin gergin olmaması, ya da titrememesi içini gururla dolduruyordu. Yavaş yavaş dokunuşlarına, okşamalarına alışıyor ve kolları arasında iken güvende ve emin ellerde olduğunu biliyordu. Başka bir gelişme olmasa dahi, ödülü kazananın kendisi olduğunu biliyordu.

“Arkadaşlar yakında avlanmaya geliyorlar, biliyorsun değil mi?” diye sordu Mike.

“Evet. Jack onlar için hazırlık yapıyor. Sen de onlarla ava çıkacak mısın?”

“Tabii. Bu da demek oluyor ki gün boyunca pek şehirde olamayacağım. Herhangi bir nedenle bana ihtiyaç duyar-san önceden haber vermen lazım.”

“Mel’e önemli bir projesinde yardım ediyorum. Buradaki kadınlar için bedava mamografi çekme planları üzerinde çalışıyor.”

“O zaman sonra görüşürüz?”

“Oldu, görüşürüz.”

Mike onun dudaklarına bir öpücük kondurdu ve yavaşça iterek elindeki şapkasını geri aldı, sonra arabasına binerek oradan ayrıldı. Dikiz aynasından bakınca, Brie'nin o gözden kaybolana dek evin önünde beklediğini gördü.

Mel kahvaltı sonrası arabasında mutluluk içinde oturan David’le birlikte sabah kahvesi için bara girdiğinde, Paige’i masalardan birinde, önünde açılmış bir gazete ile otururken buldu. David’in arabasını onun masasının yanına park ederek, bir fincan daha kahve almak üzere bara doğru yönelirken, “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi,” dedi Paige, sonra bebeğe, “Merhaba seni kurabiye,” diyerek onu gülümsetti. Otomatik bir davranışla kendi tabağından bir parça tost alarak kemirmesi için uzattı. David buna çok memnun olmuştu.

Mel kahvesini alarak Paige’in masasına doğru geldi ve yanına oturdu. David’in tostı kemirişini fark ederek gülümsedi. “Ne güzel, değil mi?” dedi bebeğe. Sonra Paige’e dönerek, “Herkes nerede?” diye sordu.

“Hımm, zannedersem Jack malzeme almak için Eureka’ya gitti. Bu işi ben yapayım dedim, arkadaşları yakında buraya gelecekler ya... Ama bana kendisinin halledeceğini söyledi, sonra bir baktım ki gitmiş bile. John ise arkada yemek hazırlıyor ve tabii her zamanki gibi Christopher da yanında ayak altında dolaşıyor.”

“Mike’tan ne haber?” diye sordu Mel.

Paige omuzlarını silkti.

Preacher elinde bir tepsi bardakla mutfaktan çıktı. Kabaça onları tezgâhın altına koydu. “Hey, Preach,” diye seslendi. “Jack nerde?”

“Eureka’da.”

“Peki ya Mike?”

Sert bir sesle, “Bugün onu gözetleme görevim yok,” dedikten sonra mutfığa geri döndü.

“Cızz,” dedi Mel. Paige’e bakınca onun göz kırptığını gördü. “Komik bir şey mi var?”

“John biraz gergin. Bu kadar yıl boyunca seks yapmadan nasıl yaşamış anlamak mümkün değil.”

“Her gün müydü?” diye sordu Mel.

“Doğrusu evet, bu sayım hiç bitmeyecek gibi!”

Onun omzundan ileri bakarak yalnız olduklarına emin olunca, “Bu kurak devreyi nasıl idare ediyor?” diye sordu.

Paige, “Biraz asabi,” dedi neşeyle. “Sürekli olarak ona seçimin kendisine ait olduğunu söylüyorum. Fazla geliyorsa birkaç adaptasyon yapabiliriz diyorum. Ama ısrarla en doğru şekilde uygulamaktan yana.”

“Umarım infilak etmez,” dedi Mel dalgın bir şekilde.

“Bana yumurtlama günümde barı tamamen kapatıp kapatamayacağımızı sordu.”

Mel’in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ikisi birden kahkahalara boğuldular.

Jack Rick’i birkaç gündür görmemişti. Eureka’dan yeni dönmüştü ki Rick gözüktü. Birkaç avcı oturmuş geç bir kahvaltı yapıyorlardı, Rick bir bar taburesine atlayınca Jack de ona bir kahve hazırladı ve “Hoş geldin,” dedi.

“Parti harikaydı Jack. Her şey için tekrar çok teşekkür ederim.”

“Ben bir şey yapmadım ki. Bu şehirde adettir, önemli kişiler gelince insanlar ortaya çıkarlar.”

“Ben de Liz’e baktım,” dedi. “Gayet iyi durumda. Ne kadar iyi gözüküğünü anlatamam. Aslında güzel kelimesini kullanmalıydım.” Güldü. “Daha da güzelleşeceğini tahmin edemezdim,” diye devam etti.

Jack, “Bu kontrol bahanesi bayağı işine yaramış anlaşılan,” dedikten sonra fincanını kaldırarak “Cildindeki pürüzler de azalmış,” dedi.

Rick güldü ve başını eğdi. “Durum şöyle, Jack. Ben ve Liz, oldubitti vaziyetinde değiliz. Ben kendimi bağlanmış olarak addedeceğim. Birbirimize ya da başkasına bir söz vermeyeceğiz, ta ki vakti gelene kadar.” Omuzlarını silkti. “Liz’in biraz büyümesini bekleyeceğiz, okulunu bitirecek,

o zaman durum nedir bakacağız. Ona bir şans vermek istiyorum, anlıyor musun? Bu neticede onun istemediği bir ilişki olursa -bana bağlanmaktan bahsediyorum- o zaman hayata devam etmek için gerekli mesafe ve zamanı olsun istiyorum. Bu esnada, şu anki durumu söylüyorum, birbirimize iyice kenetlenmiş vaziyetteyiz. Beni anlayabiliyorsun, öyle değil mi? Bütün yaşadıklarımızdan sonra. Ne diyeyim,” derken fincanını kaldırarak bir yudum aldı, “oldukça güçlü bir bağ oluştu aramızda. Beni istediği sürece onun yanında olacağım, en azından bunu yapacağım. Ona bu acıyı atlatması için daha çok gayret sarfetmesi gerektiğini söyleyeceğim.”

“Ya sen?”

“Oh-ho,” diye güldü. “Oldukça iyiyim. Bu kız bana çok iyi geliyor. Her zaman öyleydi. Şimdi gereken bu işin gelip geçici mi, yoksa daimi mi olduğunu anlamak için biraz zaman gerekiyor.”

“Kendini riske atmıyorsun, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Gerçekten söylüyorum, kesinlikle değil. Senin endişelenmeni istemiyorum. Benim hiçbir nasihatini dinlemeyen bir salak olduğumu düşünmeni istemem.”

Jack elini Rick’in koluna koyarak, “Böyle düşünmüyorum,” dedi.

“Teşekkürler.” Rick bir süre sessiz kaldı. “Her şey yolunda, Jack. Acı olmayınca, gözyaşları dökülmeyince her şey iyi oluyor,” dedi.

“Doğru,” diye cevap verdi Jack. “Bizimle ava geliyor musun? Yoksa bütün iznini cildini tedavi etmekle mi geçireceksin?”

Rick sırtarak, “Ava geliyorum,” dedi. Biraz daha kahve içti. “Pek sık ava gitmiyoruz, öyle değil mi?”

Virgin River'ın tüm ahalisi denizci kardeşlerinin ziyaretini dört gözle beklerlerdi. Onlar gelince etrafta dostluk ve kutlama havası oluşurdu. İlk ulaşan, Fresno'dan kamyonetin üstündeki devasa bagajıyla yola çıkmış olan Zeke'ydi. Öğleden sonra erken saatlerde kasabaya varmıştı. Birkaç saat kadar sonra Joe Benson ve Paul Haggerty birlikte geldiler, onların kamyonetlerinin arkasına da beşinci lastikleri monte edilmişti. İkisi zaman zaman birlikte de çalışan iyi dostlardı. Paul fırsat buldukça Joe'nun evlerinin inşaatını yapıyordu. Daha sonra gelen Corny oldu, Washington eyaletinden geliyordu, oysa aslen Nebraska'lıydı. Bir sonrakiler Phillips ve Stephens -Josh ve Tom- iki takımda Nevada'dan, yani Sierra dağlarının tam karşı tarafından geliyorlardı. Akşamüstü saat altı civarında herkes, hatta Rick bile oraya varmıştı ve bardaki şamata tavana vurmuştu.

Doktor Mullins kalabalık grubun ortasıındaydı ve günlük tek bardak viski hakkını arkadaşlarıyla keyfini çıkararak içiyordu. David denizcilerin arasında kucaktan kucağa dolaştırılırken sıkıştırılıyor, Rick bol bol bedava nasihat alırken Mel, Brie ve Paige'in bunca sarılma ve kucaklaşma sonrası kemikleri neredeyse kırılır hale gelmişti. Haliyle şehrin diğer sakinleri ara ara kısaca iştirak etmişler, kims-eye engel olmadan bu buluşmanın kısa süreyle de olsa bir parçası olmak istemişlerdi. Connie ve Ron, onların diğer dostları Joy ve Bruce şöyle bir uğrayıp gittiler. Harv işten sonra bir bira için uğradı, Doug Carpenter ve Fish Bristol da öyle.

Paul bir kolunu Mel'in omzuna doladı. "Neden suratın asık? Eğlenmiyor musun?"

“Avdan nefret ediyorum. Ördek avı ile başa çıkabilirim, ama geyik olunca dayanamıyorum. Demek istiyorum ki, aslında karışmak istemesem de, keşke kocam geyikleri vurmasaydı diye düşünüyorum.”

“Ah, Mel, merak etme. Ben senelerdir senin kocanla ava çıkıyorum. Emin ol geyikler tamamen emniyette.”

“Melinda, kış boyu av eti yiyeceğiz, hiç merak etme. Çok seveceksin,” dedi Jack.

“Merak etme Mel,” diye fısıldadı Paul. “O hiçbir şey vuramaz zaten. Onun gelişinin kokusunu alıyorlar herhalde.”

Bu sırada yeni birileri bara geldi ve Mel hemen onların arasında yeni hastası olan Vanessa’yı tanıdı. Yanındaki daha yaşlı olan bey babası olsa gerekti. Paul’un yanından ayrılarak ona doğru yöneldi ve sarılarak hoş geldin dedi ve bu vesileyle babası Walt ile tanışmış oldu.

Paul ise gözleri cam gibi olmuş, dudaklarında ise buruk bir tebessümle donakalmıştı. *Vanessa!* En iyi arkadaşının karısı. Derken Vanessa onu fark etti ve kollarını açarak koştu geldi. Paul sarıldı ve onu kollarında yavaşça ileri geri sallandırmaya başladı. Sonra uzaklaştırarak onaylar bir ifade ile güzelce büyüyen ve yuvarlaklaşan göbeğine doğru baktı. “Burada olduğundan haberim yoktu,” derken kollarını bırakmıyordu.

“Sana sürpriz yapmak istedim. Babamın emeklilik hayatını geçirdiği çiftliği tam yolun aşağısında, ben de Matt Irak’ta olduğu için burada babamla kalıyorum. Bebeğin doğumunu burada Mel yaptıracak.”

“Ne zaman?”

“Bir kaç ay kaldı. Ah, seni görmek ne güzel. En son ne zaman görüşmüştük?”

“Düğünde,” diye cevapladı Paul. “Vanni, harika gözüküyorsun,” diyerek Vanessa’nın karnına dokundu. “Şu işe bak, bana tekme attı.”

“Cinsiyetini henüz bilmiyoruz.”

“Erkek olsa gerek,” dedi Paul.

Sonra onlara babası da katıldı, ve elini uzatarak Paul’u selamladı. Paul, “General, Sizi gördüğüme çok sevindim efendim,” dedi. “Sizi arkadaşlarla tanıştırayım,” diye devam etti.

Oradakilerden bir kısmı Matt’i tanıyorlardı, ama aralarında Walt, yani General Booth’la daha önce tanışmış olan bir kişi vardı, o da Mike’tı. Gençlerle ilgili yaptığı araştırmalarla ilgili olarak Booth’ların evini ziyaret etmiş ve bu vesile ile tanışmışlardı. Ve general herkese kendisine ön ismiyle hitap etmesini rica etse de, sadece kadınlar buna uymuştu. Bu denizciler için, rütbenin imtiyazları vardı. General Booth av partisine iştirak etme teklifini reddederken, belki bir sonraki seferde onlarla gelebileceğini söyledi. Takriben yirmi dakika süren bir tanıştırma ve sohbet sonrası Paul Vanessa’nın elini tutarak oturup olan biteni konuşmak üzere onu şömineye en yakın masaya sürükleyerek götürdü ve oturttu. Ondan Matt, küçük kardeşi Tommy, buradaki yaşantısı hakkında etraflıca havadis almak istiyordu.

Vanessa da onun hayatında olup biteni öğrenmek istiyordu. Paul, Matt’le aynı yaşıydı, otuz beş yaşındaydılar. O Deniz Kuvvetleri’nden dört sene önce ayrılarak yedek kuvvete geçmiş, oysa Matt aktif göreve devam etmişti. Paul ise görevini tamamladıktan sonra Grants Pass, Oregon’da ailesinin inşaat şirketine katılmıştı. Kaliforniya sınırına yakın bir yerdi.

Vanessa, “Peki hayatında kimse var mı?” diye sorarken masanın üzerinden uzanarak ellerini tutmuştu.

“Yok, pek sayılmaz. Senin kadar güzel biri karşıma çıkana kadar aramaya devam edeceğim.”

“Konu kendin olunca her zaman o kadar çekingendin ki. Çoktan evlenip çoluk çocuğa karışmış olman lazımdı. Harika bir baba olurdun.”

“Evet, haklısın,” diye onayladı Paul.

“Özledim seni Paul,” dedi. “Bundan sonra seni daha sık görebilir miyim artık? Ben buradayken?”

“Tabii,” dedi. “Evet, ben arada bir buralara geliyorum.”

Saat sekiz olduğunda kalabalık artık azalmıştı. Mel ve Brie bebeği alıp eve gittiler, Jack’e de bu gece arkadaşlarıyla çok içerse karavanda sabahlayacağını söylediler. Paige Christopher’ı yıkayıp yatırmak üzere yukarıya çıkmış, general de kızını alıp eve giderken, ertesi gece bir bira için tekrar geleceğini ve av hakkındaki havadisleri dinleyeceğini söylemişti. Rick de ayrılıp büyükannesine giderken saat sabah dörtte Trinity istikametine ava çıkmak üzere geri geleceğine söz vermişti.

Söz konusu denizciler olunca, oyun kâğıtları, para ve purolar ortaya çıkardı. Poker başlamıştı. Saat on civarı Paige dumanların arasından yüzüp geçerek Preacher’ın omzuna dokundu. O da elini kapatarak masanın üstüne koydu, ki zaten elinde mühim bir şeyi de yoktu, arkadaşlarına, “Hemen döneceğim,” dedi.

“Tanrım, Preacher’ı kılıbık koca olarak görmek çok tuhaf,” dedi Stephens .

“Kılıbık koca mı?”

“Ne demek istediğimi anlıyorsun. Paige parmağını kaldırırsa dizlerinin üstüne çökecek.”

“Gözlerin ne durumda acaba arkadaş? O parmağını kaldırırsa ben de dizlerimin üstüne çökerim,” dedi Joe.

“O kılıbık dediğin koca seni kum torbası yapabilir,” dedi Jack.

“Yani, evli olmasaydı demek istedim. Sizi namussuzlar, yakında kırbaçlanırsınız da siz.”

“Bundan memnunuz da ondan,” dedi Jack. “Ve iyi, bu çok, çok iyi bir şey.”

Preacher geri gelmişti, purosunu aldı ve bir nefes çekti. “Yarın ava gelmiyorum,” dedi. “Burada kalmak zorundayım.”

“Neden?”

“Yumurtlama günü,” derken ciddi bir ifade takınmıştı.

“Ne günü dedin?” diye üç adam birden aynı anda sordular.

“Kahrolası yumurtlama günü, salak herifler. Bebek yapmaya çalışıyoruz ve eğer yumurtlama gününü kaçırırsam kim bilir daha ne kadar bekleyeceğim. Beklemek istemiyorum, epeydir bekliyordum.”

Herkes bu izahatı dinlerken apışıp kalmış, ortalığı tam bir sessizlik kaplamıştı. Jack dahil masada oturan kimsenin bu tetkiklerden haberleri yoktu. Ve bir dakika süren buz gibi sessizlikten sonra bir kahkaha tufanı koptu, o kadar çılgın ve yüksek sesliydi ki, aralarından bazıları neredeyse iskemlelerinden aşağı düşüyorlardı.

Grup biraz azıtınca Preacher, “Yumurtlama günüyle ilgili komik olan nedir? Çünkü ben komik bulmuyorum,” dedi.

“Yok canım komik falan değil, Preach,” dedi Joe. “Aslında hoş bir şey, gerçek bu.”

Zeke ise, “Ama gerçekten Preach, sen ava git, ben de evde kalayım. Benim bebeğim kesin senin yapacağından çok daha güzel olacaktır,” dedi

“Salak herif, sen yeterince bebek yaptın,” dedi Preacher. “Karın seni buraya avlanman için yolladı ki kendisi de bir nefes alsın. Oyun sırası kimdeydi?”

Birkaç el daha dağıttıktan sonra, Jack Paul’un gülüşmelerine pek iştirak etmediğini fark etmişti, ama hepsinden daha çok içiyordu. Paul kâğıtlarını kapadı, oyunu bıraktı, tezgâhın üzerindeki içki şişesinden bardağına biraz daha içki boşalttı ve taburenin üstüne oturdu. Jack kâğıt dağıtma sırasını arkadaşlarına devrederek, tezgâhın arkasına geçti. Paul balığa dönmüş olan ıslak gözlerini ona çevirince, Jack dayanamadı. “Of be arkadaşım,” dedi. “Kendinden nefret edeceksin.”

“Bilmez miyim,” diye hafifçe dili dolaşarak cevap verse de, Paul içmeye devam etti.

“Derdini anlatmak ister misin bana?”

“Ne hakkında?”

“Anladığıma göre konu Vanessa ile ilgili,” dedi Jack.

“Matt benim en iyi arkadaşım. Bu yanlış olurdu.”

“Olan nedir?”

“Olup biten yok. En azından benim açımdan.” Boş bardağını tezgâhın üzerine koydu.

Jack, Paul’un zaten fazla kaçırdığının farkındaydı, ama gene de bardağını doldurdu ve “Tamam, şimdi içirerek senden faydalandığımı farz et,” dedi. “Çünkü ben meraklı bir adamım. Anlatırken tanıştığınız ilk gece Matt ve senin, ikinizin beraber olduğunu söylemişti.”

“Doğru, Onunla takılmaktan yıllar önce vazgeçmeliydim. Onu ilk gören bendim.”

Jack kaşlarını biraz kaldırarak. “O zaman neden kızı tavlayan o oldu?”

Paul tekrar içkisini dikerek. “Zannedersem it oğlu it ona el koydu.” Dedikten sonra başını barın tezgâhına dayadı ve sızdı.

Demek olan buydu. Aslında ona ilk yaklaşan, onunla konuşan ve bu yaklaşımdan etkilenererek onunla ilk çıkan Matt olsaydı, bir denizci asla kardeşinin kadınına yan gözle bakmazdı. Valenzuela bile bunu yapmazdı. Bu öyle bir çizgiydi ki, o bile bunu aşmamıştı; ne Meksikalı kardeşleriyle ne de denizci biraderleriyle. Çünkü yaşamayı seviyordu.

Kahretsin, diye içinden geçirdi Jack. Ve şimdi onlar evli, kadın hamile ve Paul hâlâ gözlerini ondan alamıyor. Bu insanın canını acıtır.

Çocuklara, “Ben eve gidiyorum” dedi. “Sabah dörtte burada olacağım. Aranızdan birisi Haggerty’yi yatırsın.” Ceketini sırtına geçirdi. “Haa bir de sakın burayı ateşe vermeyin, tamam mı?”

Sekiz

Mel, Brie'den, David doğduğundan beri üstünde çalıştığı proje için ona yardımcı olmasını rica etmişti. Brie konu ne olursa olsun seve seve Mel'e yardımcı olacaksa da, onun bu özel proje için ne kadar heyecanlandığını görünce biraz şaşıırıyordu.

Mel, bebek yeni doğduğunda evde yalnız başınayken dizüstü bilgisayarında internete bağlanıp gerekli aramaları yapmıştı. Bu civarda yaşayan kadınların çoğunun sağlık sigortası yoktu. İmkânlarına göre sağlık giderleri için ceplerinden harcama yapıyorlardı, bu giderler genellikle aldıkları ürünleri ve hizmeti içeriyordu. Çiftliklerde çalışanlar ve işçilerin felaket veya kaza durumlarında olası hasarı karşılayacak poliçe kapsamaları vardı, ama doktor ziyaretleri, pap testi ve mamografi için bakiye yetmiyordu. Mel önemli bulduğu bu pap testlerinin yaptırılması için, sadece laboratuvar ücretini talep ediyor ve bu şekilde biraz da olsa onları takibe alabiliyordu. Ama konu mamografi olunca, ki kendi tecrübesine göre kırk yaşını geçen her kadının senede bir kez yaptırması gerekiyordu, çoğunlukla bu kontrolün tercihen kendileri tarafından elle yapıldığını

fark etmişti. Civarda yaşayan on sekiz yaş üstü doksan iki kadından kırk sekiz tanesi kırk yaşını geçmişti. Bu kadınlardan en az kırk tanesi ise senelik mamografi yaptırmıyorlardı.

Bir vakıf tarafından yönetilen mobil bir tarama cihazına ulaşmış ve Grace Valley’de çalışan Doktor June Hudson’ın da desteğiyle, beraberce kendi bölgelerine bu aracı getirtme çabasına girmişlerdi. Bu mamografili tetkik olayının yapılacağı günü bir eğlenceye dönüştürerek, herkesin taranmasını planlıyorlardı. “Buraya ucuz şekilde ulaşmalarını sağlayabiliriz, ama gene de bir miktar para toplamamız gerekiyor; muhtemelen söz konusu meblağ benim hastalarımın imkanlarının üstünde olacaktır,” demişti Mel.

Mali destek sağlamak konusunda June’un fevkalade bir fikri vardı. Grace Valley’deki Sonbahar Festivali’nin tarihi yaklaşıyordu; Ekim ayının ikinci haftası idi. Orada bir stant kiralayarak evde yapılmış, küçük şehirlere özgü nakış işi, ya da unlu mamuller satmayı planlıyorlardı. Bu festival ve kermeslere büyük şehirlerden, kasabaların farklı mistik havasına ilgi duyan insanlar geliyordu. Mel’in görevi de Virgin River’da çiftliklerden tarlalara, mahalledeki komşulara kadar uzanan bir bölge içinde ev ev dolaşarak bu mamografi standında satılmasını isteyecekleri ürünleri toplamaktı.

Brie’yi devreye sokmak ve çalıştırmak Mel için hem destek hem de görünmesini meşgul edecek eğlenceli bir işti. Denizciler ava çıktıkları zaman, Mel ve Brie Virgin River’ın arka sokaklarında dolaşarak, Mel’in tanıdığı tüm kadınları ziyaret ettiler: Bu kişiler onun doğum önce-

si barda bebek için verdiği partiye katılanlar, ve geçen seneden beri hastası olanlardı. Brie bunların çoğuyla ilk kez tanışıyor ama onların misafirperver tavırlarından ve sanki yıllardır kendisini tanıyor gibi davranmalarından çok etkilenmişti. Her uğradıkları durakta mutlaka bir kahve beraberinde bisküvi ya da ince bir dilim kek ikram ediliyordu, öyle ki günün sonunda akşam yemeğini düşüncek halleri kalmamıştı. Ve tabii ki tüm bu süre boyunca David onlarla beraberdi, haliyle bütün mahalle gezisi boyunca bol bol sevilip okşandı; mıncıklanma ve şekere doydu. Taşralı kadınlar onun küçük tombul ellerine bir bisküvi vermeden rahat edemiyorlardı.

Virgin River'lı kadınlar harikaydı, bu bir sürpriz olmuştu. Tartlardan yatak örtülerine kadar çeşitli şeylerle katılmak için söz vermişlerdi. Ürünleri hazırlayacaklar ve bunlar festivalden bir gün evvel evlerinden teslim alınacak ya da kendileri Grace Valley'e getireceklerdi.

Mahalleye geri geldiklerinde avcılar da dönmüşlerdi ve Mel tabii arabaların tepelerinde ya da kamyonetlerin arkasında hiç öldürölmüş vahşi tabiat kanıtı görmemiş olmaktan çok mutluydu. Ancak sevinci kısa sürdü, çünkü bardan içeri girince öğrendiğine göre dörde dört ebadında iki torba dolusu et kesim için kasaba gönderilmişti bile. "Ah," diye duygusal bir şekilde fısıldadı. "Kim vurdu?"

Jack gözlerini indirmiş ayaklarına bakıyordu. Ama bir hamle yaptı. "Zannedersen Rick'ti," dedi.

Mel Rick'in gözlerine bakınca ocuk iki elini avuçları dışa dönük olarak ona doğru uzattı . O değildi. Mel kocasına yaslanarak inanılmaz bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Jack başını sallayarak bir kolunu ona doladı ve oradaki

topluluktan uzaklaştıracak mutfağa geri götürdü. O bunu yaparken, David de Mel'in kalçasının üstünde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, kollarını çılgınca sallayarak babasına doğru uzanıyordu. "Melinda," dedi Jack "Bizim avlanmaya çıktığımızı biliyordun. Geyiğe işkence falan yapmadık ki. Av eti yiyeceğiz."

"Bundan nefret ediyorum," diye burnunu çekti Mel.

"Nefret ettiğini biliyorum, ama bu zalimce bir şey değil ki. Muhtemelen sığırların kesilmesinden daha insani."

"Bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışma."

"Aman Tanrım, buna teşebbüs bile etmem," dedi kocası. "Neyin var senin?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Boyuna ağlamak geliyor içimden."

"Yok canım. Gel, onu bana ver. Çocuk çok korktu."

"Tatlım," dedi. "Gidip onu doyurayım."

"Yakında bisiklete binecek, sen hâlâ meme veriyorsun."

"Vazgeçmek istemiyor."

"Hak vermek lazım. Ama bu seni çok yoruyor. Belki de eve gidip biraz uyumalısın."

"O uyumadan ben uyumam. O da tuvalete çıkmadan uyuyamaz."

Jack, "Peki, tamam," diyerek oğlunu kucağına aldı. "Git ağla, yüzünü yıka ya da yat uyu, bir şey yap işte, ben de o sakinleşene kadar açıkta biraz dolaştıracam," diyerek karısını alnından öptü. "Bu sen değilsin. Konu geyik olsa bile."

"Bu arada, sen de leş gibi kokuyorsun," dedi Mel.

"Teşekkür ederim sevgilim. Sen ise gerçekten güzel kokuyorsun. Seni daha fazla kokutmadan üstümdekenden kurtulmak için yıkanacağım. Buna ne dersin?"

Mel oğlunu ona bırakarak, banyoya girerken, Jack de kucağında David'le toplantıya geri döndü.

“İyi mi?” diye sordu Brie.

“İyi olacak. Geyikleri çok sever de.”

“David'i kucağından alayım mı?”

“Yok, iyi burada. Akşamüstü yaptıklarınızı anlat. Dur tahmin edeyim. Virgin River'daki bütün çiftlik ve tarlalar da durdunuz ve o da elli tane kadar bisküvi yedi.”

“Elli tane yoktur.”

Jack oğlunun suratına baktı. Gözleri merakla açılmış, gülüşü parlak ve muzip, kolları kanat çırpır gibiydi. “Birisinin yeter demesi lazımdı,” dedi. “Bir bira içer misin, Brie. Aslında buna da muhtemelen bir bira vermek gerekiyor; elektriklenmiş gibi. Cızzz.”

Tam bu teklifi yaptığı sırada, Mike elinde bir bardak birayla Brie'ye doğru geldi ve o bardağı alınca kolunu aşına bir şekilde omuzlarına doladı. Mike'in onun hakkında benimle konuşmasına gerek yok, diye düşündü Jack. Verilen talimata uygun olarak onu memnun etmeye çalışıyordu. Ama Mike ve Brie'nin aralarında olup biten her ne ise, ikisinin de gözleri pırıl pırıldı. Jack bu konuda rahat olma-ya çalışacaktı.

“Söylesene, bugün o bebeği peydahlayacak mısınız?” diye birisi Preacher'a seslendi.

Preacher, “Galiba o işi hallettim bile,” diyerek göğsünü şişirdi.

Paige bara büyük bir tabak dolusu kanat getirirken, “John, sen sus bakalım,” dedi.

“Bence elimden geleni yaptım, ya sence?” diye sorunca Paige ona bir bakış fırlattı ve iğrenmiş bir ifade ile başını

sallayarak, “Gerçekten elinden geleni yaptın,” dedi ve dönerek mutfağa geri gitti.

Mike Brie’yi kenara çekerek, “Buralarda erkeğine kızgın olmayan tek kadın senmişsin gibi görünüyor. Benimle birlikte buradan kaçmak ister misin? Aptalca bir şey yapmama engel olmak için?”

Brie gülerek ona baktı. “Kendini benim erkeğim olarak görüyorsun demek, ha?” dedi.

“Ne diyeyim, aslında istediğim bu tabii.”

Toplam üç geyik avlanmıştı, ama ayı yoktu. Denizciler Virgin River’den ayrıldılar, Rick aktif görevine geri döndü ve ertesi hafta sonu Grace Valley Sonbahar Festivali başlıyordu. Barın kapısına ‘*Kapalıyız*’ yazan bir tabela asılmıştı. Altında da Grace Valley’e gitmek için talimatlar içeren bir harita vardı.

Kamyonlar, arabalar ve karavanlar mamografi standına konulacak mallarla doluydu. Mel, Brie ve Jack sabah erkenden bebekle birlikte çeşitli bağışlarla yüklü kamyonu binerek yola çıkmışlardı. Paige, Preacher ve Christopher ile buluşup oradaki düzenlemeyi birlikte yapacaklardı. Gün boyu, Virgin River’den gelen kadınlar ilave bir sürü daha eşya getirdiler ve sırayla herkes çalıştı. Satışa çıkarılan ürünler deli gibi gidiyordu. Mel’in orada bütün gün oturmasına da gerek kalmamıştı, ama o yine de gittikçe artan fonlardan gözünü ayırmak istemiyordu.

Stantları gün boyu ziyarete gelen eski dostlar ve yeni tanıştıkları ile doldu taşı.

Karanlık çöküp stantların çoğu kapandığında Mel o kadar yorulmuştu ki, vücudundaki her kemiğin ağrıdığını

hissediyordu. Pazar günü satmak için ellerinde hiçbir şey kalmamıştı. “Afişi ve bağış kutusunu yarın burada bulunduracağım,” dedi June. “Birkaç dolar daha kazanırsak, zannederim mamografi karavanını buraya getirtmek için gereken rakama yaklaşmış olacağız.”

“Senin için uygun olduğuna emin misin ?” diye sordu Mel. “Ben o kadar yorulduğum ki.”

“Ben zaten buraya gelmek mecburiyetindeyim, klinik çalışanlarını festival süresince burada görevlendirmiştim. Hiç sorun olmaz.”

Güneş battıktan sonra kafenin arkasına orkestra yerleşmiş, dans ve havai fişek gösterisi başlamıştı. Piyangolar çekildi, birisinin kiraladığı locada bölgenin yerel yetenekleri sırayla gösteri yaptılar, Grace Valley’deki herkese eğlence fırsatı çıkmıştı.

Mel kucağında David’le dans faslını seyrederken Jack yanlarına geldi. Kollarını ona dolayarak yolun üzerinde oldukça iyi bir dönüş yaptırdı, bebek de onlarla birlikte döndü. “Kim senin bir dansçı olduğunu bilebilirdi,” dedi Mel.

“Buna pek dans etmek denemez, ama sen halden anlıyorsun. Çok yorulmuşsun,” diye fısıldadı kocası. “Hazır olur olmaz eve gidiyoruz.”

“Uzun bir gündü. Brie’yi bulsak iyi olur.”

“Ben buldum bile onu,” dedi Jack. “Tam kutlamak üzereydim.”

Mel onun bakışlarını takip edince, Brie’nin sokağın karşı tarafında Mike’la dans ettiğini gördü. “Bu ne zaman geldi ki buraya?” diye kocasına sordu.

“Az önce. Mahallelinin büyük kısmı buradayken, o

etrafa göz kulak olmak için Virgin River’da kalmıştı. Anladığım kadarıyla, buraya gelmesi için tek bir sebep var.”

“Bu bizim işimize yarayabilir,” dedi Mel “Onu eve Mike getirebilir.”

“Birkaç dakika daha vakit verip sonra gidip soracağım,” dedi Jack.

Sokağın karşı tarafında, Mike yaptıkları folk dansı için Brie’yi gerektiğinden daha yakın tutuyor, ondan daha yetenekli olduğunu gösteren figürlerle döndürüyor, bu da Brie’yi çok eğlendiriyordu. Ve sonra şansına müziğin temposu yavaşladı, haliyle onlarınki de. Mike elinde olmadan yüzünü indirerek boynuna yaklaştırdı, saçlarından gelen baştan çıkarıcı parfümü teneffüs edebiliyordu. Bu pozisyondayken, “Ah, *mija*,” dedi. Yanaklarını, dudaklarını öptü. Brie de avuçlarıyla onun yanaklarını tutarak kendine yaklaştırdı, onunkine değen ağzını açarak onu arzudan iyice sersemletti.

“Mike,” dedi yavaşça. “Ben yarın eve dönüyorum.”

Mike donmuştu, geri çekildi. Ona bakarken gözlerinde milyonlarca soru vardı. “Veda etmek mi istiyordun?” diye sordu.

“Veda ediyorum,” diye cevap verdi. “Ailemle birlikte biraz vakit geçirmek istiyorum, Mel ve Jack’in de biraz kendi kendilerine olmaya ihtiyaçları var... ziyaretçi olmadan.”

“Geri dönecek misin?” diye sordu Mike.

“Ah, tabii, eninde sonunda geleceğim,” diyerek omuzlarını silkti. “Henüz nerde olmak istediğimden çok emin değilim. Ya da ne yapmak istediğimden.”

“Ben de kendimi burada olmak isteyeceğine andırmıştım,” dedi Mike. “Yaptığın, ya da söylediğin bir

şeyden dolayı değil sevgilim, benimki sadece çılgın bir ümitti. Sen oradayken aramamın mahsuru var mı? Arada bir ziyarete gelsem?”

“Aramazsan üzülürüm. Konuşmadığımız tek bir gün bile geçmedi.”

Mike onun saçlarına dokundu. “Burada olmak sana yaradı, güç kazandırdı. Kahkahaların daha içten ve daha canlı oldu. Yanakların renklendi ve sağlıklı gözüküyor-sun.”

“Buna sebep olan aslında çoğunlukla senin varlığın. Öpücüklerin. Şefkatin. Bunları özleyeceğim.”

“Biliyorsun, ne zaman istersen, ben buradayım. Umarım çok uzun sürmez. Bu arada benim gelmemi istersen, yapman gereken sadece söylemek.”

Jack, kollarında oğlu ile gelerek onların sözünü kesti. “Ben Mel’i alıp eve gidiyorum. Sen daha sonra gelmek ister miydin?” diye kardeşine sordu.

Brie, “Hayır,” diyerek Mike’ın kollarından sıyrıldı. “Sizinle dönerim. Hemen geliyorum.” Jack uzaklaşmaya başlayınca, eğilerek ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve Mike’ı yanağından öptü. Uzun bir süre kolları beline dolanmış olarak kaldı, gözleri kapalıydı. Sonra bu kucaklamadan sıyrılarak, “Seni özleyeceğim,” dedikten sonra dönerek ağabeyinin arkasından gitti.

Mike, “Benim seni özleyeceğim kadar olamaz,” diye onun arkasından fısıldadı.

Jack birkaç gün sonra sabah David’in gülücükleriyle uyandı ama her zamankinin aksine karısının onun sabah ihtiyaçlarını görürken çıkardığı mırıldanma ve tatlı sözleri

yerine kulağına bambaşka bir ses geliyordu. Gayet memnuniyetsiz bir sestti bu. Öğürtü gibi. Oturdu, külotunu yerde buldu ve hemen ayağına geçirdi. Doğruca oğlunun odasına giderek onu beşiğinden kaldırdı. Çocuğa, “Günaydın ortak,” dedikten sonra bezlenme masasına yatırarak bütün gece üstünde kalan şişli bezini çıkarmaya çalıştı. “Vay be,” dedi bu işlem esnasında. “Burada beş kilo kadar şiş olmalı. Bu senden nasıl çıkıyor anlayamıyorum.” David’in poposunu sildikten sonra yeni bezini bağlayarak oğlunu kucağına aldı ve banyonun kapısına doğru yöneldi.

Mel tuvaletin önünde diz çökmüş, bir eliyle saçlarını arkada toplayarak tutuyordu. Jack David’i kalçasının üzerine yerleştirerek boş eliyle bir havluyu ıslatıp sıktı. Sonra ona uzattı. “Buraya gel Melinda. Sonsuza kadar inkâr edemezsin. İkimiz de biliyoruz ki hamilesin.”

Mel, “Aah,” diyerek ıslak, serin havluyu aldı. Yüzünü, kaşlarını, boynunu sildi. Bir şey söyleyecek hali yoktu.

Ama Jack biliyordu. Gözyaşları, yorgunluk, bulantı. Mel ıslak gözlerini ona çevirmişti. Omuzlarını kaldırarak, “Süt vermen azaldı, yumurtaların olgunlaştı, ben de döleyiverdim.”

Mel bu duyduklarından memnun kalmadığını belirtecek şekilde gözlerini kıstı. O ise elini uzatarak ayağa kalmasına yardım etti ve “Artık David’i süten kesmen lazım,” dedi. “Bedenin iki çocuğu birden doyurmaya yetmez. Zayıf düşersin. Bak şimdiden bitapsın.”

“Şimdi hamile kalmak istemiyordum,” dedi. “Hamilelikten daha yeni kurtulmak üzereydim.”

“Anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun. Çünkü sen hiç hamile kalmadın.”

Şimdi ona gayet iyi anladığını, çünkü kendisinin de hamile biriyle birlikte yaşamış olduğunu ve bu dönemde onun her şikâyetini dikkatle dinlemiş olduğunu hatırlatmak için uygun bir zaman değildi. “Hemen gidip John’u görmeliyiz ki ne kadarlık hamile olduğunun tespitini yapsın.”

“Sence ne kadar zamandır hamileyim?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Birkaç hafta olabilir. Bu sefer biraz daha zor oldu galiba...”

“Ah, öyle mi?”

“Yani, galiba. Sana el sürdüğümünden beri regl olmadın. Tanrım, senin kadar güya kısır bir kadın için, gerçekten çok doğurganmışsın.” Sonra sırtıttı, bebek kucağında olmasa tokadı yiyeceğinden emindi.

Mel ondan hızla uzaklaşarak gidip yatağın üzerine oturdu. Yüzünü ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı. Tahmin ettiği tam da buydu. Son zamanlarda bu ağlama faslı çok artmıştı ve tahminine göre bundan hiç memnun kalmayacaktı. Jack yatağa onun yanına oturdu, kollarından biriyle karısına sarılarak kendine doğru çekti. David ise annesinin başını okşuyordu. “Her şey yoluna girecek,” dedi. “Ama bunu ben doğurtmayacağım. Baştan bunu kabullenmeni istiyorum.”

“Şirinlik yapmaya çalışma,” dedi Mel gözyaşları arasında. “Galiba sırtım şimdiden ağrımaya başladı.”

“Bir şey getirmemi ister misin? Soda? Kraker? Arsenik?”

“Çok komiksin.” Mel başını çevirerek ona baktı. “Kızgın mısın sen?”

Jack başını iki yana salladı. “Bu kadar çabuk olduğuna

üzgünüm. Senin adına. Bazen çok zorlandığını biliyorum ve arada nefes alacak bir süre geçsin isterdim.”

“Asla sana uyup seninle gelmemeliydim.”

“Yok ya. Bence zaten hamileydin o zaman. İddiaya var mısın?”

“Sen daha önce mi anladın?”

“Neden bu kadar duygusallaştığını merak ediyordum ve bu muhtemel sebeplerden biriydi. Senin korunma metotlarına zaten inanmıyordum, ama benim için sakıncası yoktu. Daha çok çocuk istiyorum. Üçümüzden daha kalabalık bir aile fikri hep aklımdaydı. Biliyorsun ben de büyük bir aileden geliyorum.”

“Beş tane olmayacak, bunu kesinlikle söyleyebilirim,” dedikten sonra bakışlarıyla neredeyse onda bir delik açarak konuşmaya devam etti. “Gül bakalım.”

“Bunun için beni mesul tutamazsın Mel. Ben sana doğum kontrolünü önerdim. Hem de birkaç kez. Sen de bana cevaben iki kere ‘Olamaz,’ demiştin hatırlarsan. Sonra oturup meme verirken yumurtlamanın gerçekleşemeyeceği hikâyesini uzun uzun anlatmıştın. Ne diyorsun bu anlattıklarına, ha söyle bakalım.”

“Seni mahvedeceğim,” derken Mel’in sesi çok da tatlı çıkmıyordu.

“Eee, besbelli.”

“Anlamamı istiyorum ki bu meme verme işine güveniyor değildim. Benim mesleğim ebelik, bu yanılmamak demek değil tabii. Gerçekten mümkün olamayacağını zann ediyordum... Kahretsın,” dedi. Derin derin içini çekti. “Ancak yeni yeni kotumun içine girmeye başlamıştım.”

“Evet, ah o kotlar. Kahretsın. Beni baştan çıkaran onlar işte. Kimseye sana yakıştığı kadar yakışamaz.”

“Şişman bir karın olmasından bıkmadın mı hala?”

“Sen şişman değilsin ki. Sen mükemmelsin. Vücuduna bayılıyorum, hamile veya değil. Beni ne demeye getirmeye çalıştığının farkındayım, ama oraya girmeyeceğim. Bütün gün benimle dalaşmak için sebep bulmaya çalışabilirsin, ama ben bu oyuna dahil olmayacağım. Adil bir mücadele olmaz. Bana saldırmak istiyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bu sabah için verilmiş bir randevun var mı?”

“Neden?”

“Çünkü ben Grace Valley’e gidip bir ultrason çektirmeni istiyorum. Malum evi ne zaman bitirmem gerektiğini öğrenmem lazım.”

Mel, Grace Valley’e giderken yol boyunca ona söylenmişti. Onu eğer bu konuda şişinir ve erkeklik taslarsa olacak dehşet verici neticeler hakkında tehdit etmişti. Bunu atlatmak Mel için kolay değildi tabii, kaç kişi dört kiloluk çocuğu bir avazda doğurabilirdi ki? Ve bir tek kere bile bu konuda şaka yapsa, bunu ona ödedecekti. Belki de hayatıyla...

Jack’in bazı önsezileri vardı. Birkaç ay boyunca sabrı iyice zorlanacak, fazla seks yapamayacaktı. Karısının Kadın Hastalıkları Uzmanı olan doktoru John Stone onun kafayı yediğini sanabilirdi. Jack, John’u öldürmek zorunda kalabilirdi.

“Eee, Melinda, seni küçük şeytan,” diye sıırıttı John.

John ve Jack ultrasonda gördükleri zar zor hareket edebilen kütleyi izleyerek küçücük kalp atışlarını dinlerken, o elinin arkası ile gözlerini kapatarak uzanmıştı. John daha sonra kol ve bacakları oluşturacak küçük noktaları işaret ediyordu.

“Son regl dönemin ne zamandı?” diye sordu John.

Ellerini gözlerinin üstünden kaldırarak kocasına baktı.

“Hımm, aslında hiç aybaşı görmedi,” dedi Jack.

“Ha?” dedi John.

Jack, “Bundan çok eminim,” dedi tereddütsüz bir şekilde.

Mel, “Bir buçuk sene evveldi, tamam mı?” dedi oldukça sert bir şekilde, “Takribi söylüyorum. Süt veriyordum ve hamile kaldım. Cehenneme düştüm ve kalan günlerimi acıyan meme uçları ve şişman bileklerle geçireceğim.”

“Bu doğru. Ruh halinde ani değişimler oluşmuş bile, doğru mu? Tamam, bana sekiz haftalık gibi geliyor. Bu bilgiler dahilinde bir tahmin yürütebilirim. Mayıs’ın ortasından sonuna kadar olan dönem içinde doğum olmalı. Bu tarih kulağınıza nasıl geliyor?”

“Ah, Tanrım,” diye cevap verdi Mel.

“Karımı hoş görmelisiniz,” dedi Jack. “Hâlâ hamile kalmayacağımı, kısır olduğunu zannediyordu. Bu şekilde artık bu kuruntudan vazgececektir sanırım.”

“Seni uyarmıştım, bir tek şaka daha yaparsan-”

“Melinda,” dedi Jack. Şimdi sesinin tonu ciddiydi. “Şaka yapmıyordum.”

“Hâlâ anlamadım bu nasıl mümkün oldu!” diye yüksek sesle bağırdı. “David mucize bir hamilelikti, ama daha onu koynuma bile alamadan içimde bir tane daha peydahlanmış.”

“Bu deyimi hiç duymadın mı; hamilelik kısırlığı tedavi eder,” diye sordu John.

“Evet!” dedi Mel bıkkın bir eda ile.

“Ne demek istediğimi biliyorsun, hatta muhtemelen

benden daha iyi biliyorsundur. Senin için geçerli olamayacağını sanıyordun. Doğru mu?”

Jack, “Ne diyorsunuz anlamadım.” Dedi John’a.

“Kısırlıktan meydana gelen birçok sorun hamilelikle tedavi olur; endometriyoz veya rahim kalınlaşması bunlardan biridir. Genellikle bu ilk mucizevi oluşumdan sonra gerisi kolay gelir. Ve partnerinizi değişince kimya da değişir. Bu tip şeyleri her zaman akılda tutmak gerekir,” dedi. Sonra tebessüm ederek Mel’e döndü. “Emzirmeye devam etmek istiyor musun?” diye sordu.

Mel gözlerinde yaşlarla, “Vazgeçmeye hazır değildim zaten,” dedi.

“Mel’in niyeti çocuk okula gidene kadar meme veremektir,” dedi Jack.

“Benim tek çocuğum olacağını sanıyordum ve o nedenle sütü kesmekte acele etmek istemedim,” derken gözyaşları dökülmeye başlamış, yüzünde hüznü bir ifade oluşmuştu.

Bunu fark edince Jack arkadan eğilerek ona sımsıkı sarıldı. Bunun ne zaman işe yarayıp ne zaman tokat yiyeceğine dair sezileri çok kuvvetliydi. Mel’in o anda ihtiyacı olan bir insan teması, kocasının desteği idi.

“O zaman vitamin ihtiyaçlarını programlayalım, biraz daha fazla takviye gerekecektir. Böylece günde birkaç kez David’e gerekli besinleri verebilirsin; hem seni hem de onu en rahat ettirecek şekilde. Rejimine bol miktarda su ilave etmelisin, cenin de bol su içinde gelişmelidir.” John elini sıkıca tuttu. “Rahat ol Mel. Sağlığın yerinde, doğum çok başarılı geçmişti ve bunun dualarının sayesinde olduğunu düşünmüştün. Şimdi Jack’e kendisini pislik gibi hissettirme.”

O gece kocasının kollarında yatarken, "Sana kendini pislik gibi mi hissettirdim ben?" diye sordu.

"Sadece birazcık. Seni kandırmış falan değilim. Hatırladığıma göre son derece istekli bir suç ortağıydın." İç çekti. "İnanılmazdı."

"Ben hâlâ şoktayım. Şaşkınım. Henüz hazır değilim."

"Biliyorum. Hamile olduğun zaman ne kadar hari-kulade olduğunun farkında mısın? Parıltılar saçıyorsun. Etrafında bir ışık halesiyle dolaşıyorsun. Gözlerin daha parlak, yanakların pembe, tebessümler saçıyor, devamlı göbeğine dokunuyorsun-"

"Asıl Sen gülümse ve göbeğime dokun."

"Bütün bunları hak ettiğimi zannetmiyorum," dedi düşünceli bir biçimde. "Hem sen, hem de birkaç çocuk. Birkaç sene önce sorsaydın hayatımın sonuna kadar yalnız kalacağımı zannediyordum."

"David kolejden mezun olduğu zaman kaç yaşına gelmiş olacağını biliyor musun?"

"Ne fark eder ki? Sam sana ihtiyarmış gibi mi geliyor? Bana böyle kalırım gibi geliyor."

"Kes, kes," dedi Mel.

Jack sırtüstü dönerek tavana bakmaya başladı. "Etrafımdaki herkes bir değişik havada," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, bir kere Preacher konusu var. Döllenme zamanı geldiğinde oldukça diken üstünde oluyor, keşke beni bu konuda uyarmış olsaydın."

"Bu da gizli bir konuydu."

"Evet, ama artık değil. Zannedersem Paige onun bütün arkadaşlara evde kalıp seks yapacağını söylemesinden rahatsız oldu."

“Öyle mi?” derken, kendini tutamayarak gülmeye başlamıştı.

“Ve Mike’a gelince o da kısmen karamsar. Zannedersen onun sebebi de kız kardeşimin burada olmaması ve inan ki bunu nasıl halledeceğimi bilemiyorum. Brie’nin mutlu olmasını istiyorum. Tabii Mike’ı da mutlu görmek isterim, ancak Brie’den kaynaklanan bir mutluluk değil. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum? Mel onu azarlamaya fırsat bulamadan, “Kutluyorum, kutluyorum...” dedi. “Ve bu küçük sürpriz de senin ruh halini epey değiştirdi, tabii bunu söylememin sakıncası yoksa.”

“Sakıncası var,” diye cevapladı Mel.

“Sadece her şeyin eskisi gibi normale dönmesini diliyorum.”

Mel de aklından, bizim için ne zaman her şey normal oldu ki, diye geçiriyordu.

Jack’in ev ile ilgili bütün hesaplarını tuttuğu defter oldukça yıpranmış, eğilip bükülmüştü. İnşaatta çalışırken onu ikiye katlayarak arka cebine koyuyordu, yazılı bazı rakamlar gittikçe solmuş ve neredeyse silinmişlerdi. Ama nedense ona bir bağlılığı vardı. Telefonda konuşurken cebinden kalemi ve hesap makinesi ile birlikte çıkardığı defter de buydu. Mutfak tezgâhından bir tabure çekerek oturmuş, kendisine hararetle tavsiye edilen ve yaptıkları işleri de bir şekilde bildiği, bütün müteahhitlerin yazılı olduğu listedeki isimleri tek tek arıyordu.

Anlaşılan hepsi oldukça meşguldü. Programları doluydu.

Grants Pass, Oregon’dan Paul Haggerty’yi aradı.

“Biliyorum, bu biraz ani oldu ama acaba bana yardımcı olmanın bir yolu var mı? Gerçek bir teslimat tarihi sorununu yaşıyorum ve inşaatçılara veya müteahhitlere ulaşamıyorum.”

“İnşaat ne durumda?”

“Anlatayım, binanın çerçevesi hazır, hazır beton yapıldı, su tesisatı döşendi, elektrik kablosu işi neredeyse bitti, çatı yerleştirildi... ve Melinda’nın da karnı burnunda.”

“Vay be! Ne diyorsun! Tebrikler arkadaşım!”

“Sağol dostum, ancak çok huysuz. Bir ev istiyor.”

“Anladım. Birkaç yere telefon edip ne yapabilirim diye bakacağım. Belki de havalar bozmadan bu işi bitiririz.”

“Fazla mesai öderim. Gerekirse ruhumu da satarım.”

Paul güldü. “Kendine gel. Ben senin ruhunu ne yapayım. Tahminime göre epey lekelidir. Ancak, fazla mesai bazı sıkışık durumlarda işe yarayabilir.”

“Çok memnun olurum. Senden haber bekliyor olacağım.”

Telefonu kapatınca Preacher çorbası için hazırladığı sebze doğrama işine ara vererek, “Ne oluyor?” diye sordu.

“Şu evi acilen bitirmem lazım.”

“Mel sabırsızlanıyor mu?”

“Hayır. Mel fırına bir tane daha sürmüş.”

“Ah?”

“Gene hamile, Preach.”

“Ah! Vay be, bu harika dostum!” diyerek elini uzattı Preacher.

“Sağol. Ancak haberin olsun, kendisi henüz o kadar sevinçli değil bu habere. Ayağını denk al.”

“Öyle mi? Neden?”

“David hâlâ çok küçük ve o hamilelikten ancak kurtuldum diye seviniyordu. Artı biraz kaprisli, yorgun, kusuyor ve bütün bunlara benim sebep olduğumu düşünüyor.”

“Ah,” dedi Preacher. “Anladım. Peki ya sen? Sen iyi misin?”

“Hey,” dedi Jack gülerek. “Ben harikayım. Beş tane daha isteyebilirim. Ama bunu söyleyecek kadar bile hayatla kalamam.”

“Bu seni nasıl söylesem şey hissettiriyor mu, bilirsin. İhtiyar?”

“Ah, hayır, asla. Ne zaman onu hamile bıraksam, kendimi on yaş daha gençleşmiş hissediyorum. Ve eğer bu söylediğimi ona nakledersen, ikimizi de öldürür, bunu bilesin.”

“Tamam o zaman, Mel’in üstüne varmayız. Ama dur. Aferin sana dostum.”

Polis memurları yeni bir bölgeye atandıkları zaman ilk yaptıkları işlerden biri o bölgeyi yakından tanımaktır. Bütün yolları, evleri, araçları ve orada yaşayan insanları tanımak gerekir. Şehirde nüfusun yoğun olduğu kısımlarda bu iş biraz zaman alır, ama zaman içinde her bahçe, her alan, her bina, her işyeri, her şüpheli kişi bu tanıdık görüntünün bir parçası olur.

Oysa taşrada, dağlarda, araştırılacak alanlar çok daha büyük ölçeklidir. Bir sürü ara sokak ve gizli kalmış yürüyüş yolu vardır; insanlar, binalar, arabalarsa daha seyrek. Mike her gün birkaç saatini Virgin River civarındaki diğer kasabaların etrafındaki kırsal alanları araba kullanarak, ya da yürüyerek geziyordu. Eski otobüs duraklarına sıklıkla uğruyordu, ama burada fazla değişen bir şey fark etmemiş-

ti. Buralarda yakın tarihte partiler düzenlenmiş olsaydı, çöp yığınlarının mutlaka daha yoğun olması gerekirdi.

Yine böyle bir gün arazide ve Clear River çevresindeki dağlarda aylak aylak gezerken, dikkatini çeken iki adet yapı fark etti, onlara fazla yaklaşmamaya çalıştı. Bunlardan bir tanesi gayet küçük prefabrik bir ev, diğeri ise bir depolama sundurmasına benziyordu. İkisinin önünde de taze araba lastiği izleri vardı. Bu izler arazi arabalarına ait olmalıydı... Cip ya da dört tekerli arazi arabası. Arabalardan hiçbiri görünürde değildi ama ağaçların ya da çalılarının altına saklanmış olabilme ihtimali vardı; sahipleri göze görünmek istemiyor olabilirlerdi. Bunların kanun dışı bir faaliyetle ilgili olmalı ihtimalini göz önüne alarak, fazla yaklaşmadı. Bazen benzer durumlar insan tuzağı olabiliyorlardı. Orada ne olup bittiğini anlamak isteğinin dışında, bu onun görev kapsamına girmiyordu. Arazinin özelliklerini bilmek için yaptığı, tek kişilik bir işti bu.

Yol üzerinde bir sürü ilginç işaret levhası gördü. *Geçilmez ve Burada Avlanmak Yasaktır* oldukça sık görülenlerdi. Ama arada sırada *Buradan Geçerseniz Ateş Edilecektir*, ya da *Bekçi Köpeği Saldırabilir ve Avcılar Avlanır* gibi yazılara da rast geliyordu. Bunlar nalburlarda satılan hazır levhalar değildi, elle yazılır ya da sprey boya kullanılırdı. İşaretlerden bir tanesindeki *Ateşli Silah Kullanımı Yasaktır* yazısının üzerinde kurşun delikleri vardı.

Sıkça dönüp dolaşıp *Fısıldayan Kaya* diye adlandırdığı bölgeye geliyordu, burası geçen ilkbaharda Brie ile paylaştığı yerd. Küçük arazi arabasını yokuş yukarı park eder ve nehir kenarında yürürdü. Burada su çok sığ da olsa zaman zaman birkaç balıkçıya rastladığı olmuştı. Bir ker-

esinde yere serdikleri battaniyenin üzerinde beraberce ev ödevlerini yapan genç bir çifte rast gelmişti. Ortaya çıkınca ikisi de şaşkınlıkla ona bakmış, bu beklemedikleri kişinin görünmesinden biraz huzursuz olduklarını sezince onlara tebessüm etmiş, el sallayarak tekrar nehirden yukarı doğru yürüyerek onları baş başa bırakmıştı.

Mike öğleden sonraları geç saatlerde, güneş hâlâ parlarken oraya gitmekten zevk alıyordu. Gözünün önüne Brie'nin büyük kaya parçasına yaslanarak gözleri kapalı, yüzünde gizli tebessümüyle duruşu geliyordu. Bir gün güneşin erken batmasından dolayı orada her zaman kaldığı süreden biraz daha fazla vakit geçirmişti. Bir araba motorunun sesini duyunca elinde fener olmamasının ne kadar aptalca olduğunu düşündü. Genç sevgililerin geldiğini zannetti, ne de olsa burası karanlıkta başkalarının gelmek isteyebileceği bir yer değildi. Hiç ışık yoktu ve ana yola çok uzaktı. Onlar kendisini görmeden nehirden yukarıya arabasına doğru yürümeye başladı. Bir dürtü ile durdu; araba görüntüye girmişti, ışıkları açıktı, ancak arabanın kapısının sesini duymamıştı. Durdu ve bir süre kulak verdi. Genç sevgililer olsa ışıkları kapatırlardı. Akşam karanlıkta bu ıssız nehir yatağında insanın başka ne işi olabilirdi ki?

Beklemeye başladı; Motor çalışmaya devam ediyor, ışıklar açık tutuluyordu. Mike oraya olan kısa mesafeye doğru yürümeye başladı, ağaçların arasından bakınca kamyonetin içinde tek başına olan birini fark etti. Bekliyordu. Şimdi merakı iyi artmıştı ve izlemeye devam etti.

Yaklaşık on dakika kadar sonra ikinci bir araba geldi ve görüntüye girdi, bu da bir kamyonetti. İki arabanın da motorları çalışır durumdaydı, farları boşluğu aydınlatıyordu,

ancak ikinci araba da gelip durunca her arabadan dışarı birer kişi çıktı.

Sonra işler iyice ilginç olmaya başladı. Birinci arabadan inen kişi dedektif Delaney, ikincisinden inen ise Mike'ın gayet iyi tanıdığı kanunsuz bir ot yetiştiricisiydi. İriyarı bir adamdı, boyu 1.80'in üstünde gibi duruyordu ve Shady Brady marka şapkası başındaydı. Geçen sene boyunca Mike, Jack ve Preacher'ın beklenmedik bir şekilde onunla yolları kesişmişti. İlk seferi Mike Virgin River'a yerleşmeden önce olmuştu; adam Mel'i civarda kanunsuz ot yetiştirilen bahçelerden birine götürerek bir doğumda ebelik yapmasını istemişti. En son rastlantı ise, eski tacizci kocası Paige'i kaçırdığı zaman olmuş, aynı kişi onu nerede bulacaklarını göstermişti. Muhtemelen bu adam sayesinde Paige'in hayatı kurtulmuştu. Gizemli biriydi. Suçlu olduğu belliydi, ama insancıl bir tarafı da vardı.

Adamların yüzleri şimdi birbirlerine dönüktü. Delaney kendi arabasının kaportasının üstüne doğru eğilmiş, diğeri ise elleri cebinde bekliyordu. Ne el sıkışmışlar, ne de arkadaşça selamlaşmışlardı. El değiştirilen para veya mal da yoktu; bu bir uyuşturucu alışverişi değildi. Beş dakikadan daha az bir süre sonra ikisi de kendi arabalarına atlamış ve oradan ayrılmışlardı.

Akla gelen bir sürü ihtimal vardı tabii, ama en mümkün gözüken olasılık, Delaney'in esrar ticaretinde bir muhbirinin olmasıydı.

Dokuz

Paul Haggerty Jack için elinden geleni yapardı, bunu söylemeye bile gerek yoktu. Bu işin kendi açısından kârlı bir girişim olması daha da hoşnut olmasına yol açıyordu. Ama enine boyuna düşününce, işin asıl onu cezbeden tarafının, Vanessa'nın şimdi Virgin River'da yaşıyor olmasıydı.

Derhal işe başlamaya hazır altı kişi buldu, önce hemen Jack için bir kontrat hazırlayarak bara faksladı. Sonra büyük bir mobil ev kiralayarak, seyyar bir tuvalet ve temel için gerekli ticari bir çöp konteyneri ile birlikte inşaat alanına gönderdi. Ekibi oraya gittikten sonra hafta içinde treylerde yatacaklar, isterlerse hafta sonları evlerine döneceklerdi. Şahsi küçük treylerini kendisi için özel kullanacaktı. İnşaatın ilerlemesine göre ekibe ilave adam alabilecek veya sayıyı azaltabilecekti. Paul sürekli Virgin River'da kalamayacağı için, gerektiği durumlarda ustabaşı görevini Jack üstlenecekti. İnşaat şirketlerinin işlerini babası ve iki kardeşine bırakıyor ve bu projeyi kendisi üstleniyordu, ancak arada sırada Grants Pass'te de boy göstererek ağırlığını koyması da gerekecekti.

İnşaat süresince Paul civarda boyacılar, halı döşeyiciler, kiremit ustaları, duvar kâğıtçıları ve dolap imalatçıları ile ilgili araştırma yapacaktı. Jack'in gerek ısıtık, tesisat, kanal ve montajlarıyla ilgili, gerekse alet edevat konularında Mel'e beğendirmek dışında bir sorun yaşamayacağını tahmin ediyordu. Evin inşaatına geçen baharda başlanmış ve ciddi bir ilerleme kaydedilmişti. Ama Jack yalnız devam etseydi, muhtemelen bu iş bir sene daha devam edecekti. Beraber, ekiple birlikte, birkaç ay içinde işi bitirebilirlerdi. Hava şartları onları zorlamazsa ilkbaharda ev hazır olurdu.

Ve bu süre zarfında o da Vanessa'yı görecekti. Bu düşünce bile tüylerini ürpertmeye yetiyordu. Ona yakın olmaktan mutlu oluyor, neşeli ve canlı hali Paul'u neredeyse delirtiyordu. Asıl sorun, onun hamile halini, Matt'in ona asıldığını hissettiği ilk gece kadar çekici ve seksi buluyor olmasıydı. Bir yandan da onu düşünerek kendini uzun, sıkıntılı ve uykusuz geçecek gecelere mahkûm ederek kendine acıyacağını hissediyordu. Çünkü asla, ölüm pahasına bile olsa, arkadaşının kadınına elini süremezdi. Böyle düşündüğü için bile kendini suçlu hissediyordu.

Ama onu arzuladığı, hatta ona taptığı bir sır olarak kalmalıydı. Ve hele Matt savaştayken, Paul sadece onu ara sıra yoklayarak göz kulak olacaktı.

Paul ve Matt kardeş gibiydiler. Oregon'da aynı liseye gitmişler, sonra birkaç yıl aynı üniversiteye devam etmişler, sonunda birlikte deniz kuvvetlerine katılmışlardı. Ama Matt kızlar arasında özgüveni kuvvetli olandı. Oysa Paul her zaman çekingen, hatta biraz da utangaçtı. Onun için ilk hamleyi yapan olmak zordu; bir kadına yaklaşmadan önce enine boyuna düşünüp tartar, sonra harekete

geçerdi. Şimdi artık bu davranışların çoğu geride kalsa da, hâlâ yeterli değildi. Asla en iyi arkadaşının süratine, zarafetine ve özgüvenine sahip olamayacaktı.

Birkaç sene evvel olanları sanki dün geceymiş gibi hatırlıyordu. Matt izindeydi ve San Francisco'nun merkezinde buluşmuşlardı. Gece içmeye çıkmışlar ve gittikleri barda eğlenen bir hostes grubuna rastlamışlardı. Paul, "Aman Tanrım, bakar mısın? Şu kızı görüyor musun?" diye sormuştu.

Matt, "Hangisini?" diye sormuştu.

"Uzun bacaklı, kızıl saçlı ve altın tenli olana. Bayıldım ona."

"Gidip onu sana getireyim mi?"

"Yok! Lütfen sakın gitme. Ben hazır olana kadar bekle."

Matt gülmüştü. "Üç, iki, bir... hop, gittim."

Ama onu alıp geri gelmemişti. Onun yerine Paul'a el sallayarak yanlarına çağırılmış ve Vanessa'nın arkadaşlarından biri ile tanıştırmıştı. Paul de bu karara uymuştu çünkü yapacak başka ne kalmıştı ki? Eğer azıcık cesareti olsaydı, "Dur bakalım! Kızı ilk ben gördüm! O benim," demeliydi. Bugüne kadar hâlâ bu sözü söylemediğine pişmandı.

O hafta sonu bitmeden, Matt ve Vanessa birbirlerine âşık olmuşlardı. Vanessa'nın havayollarında uçuş avantajları vardı, Matt'in de devlet memuru statüsünde olduğu için indirimi vardı. Bir sene boyunca her hafta sonu gelerek onunla birlikte olmuştu. Aradan bir yıl daha geçince Paul'a onların düğünlerinde sağdıç olmak düşmüştü. Kendi kendine bir daha bir kadını çok beğenirse, o an harekete geçerek ayaklarını yerden keseceğine ve onu asla bırakmayacağına söz vermişti.

Hatırlayabildiği kadar böyle bir şey daha önce başına gelmemişti. Ve o zamandan beri de bir daha benzer bir duyguya kapılmadı.

Paul Virgin River'a varınca, doğru inşaat alanına gidip her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti. Karavan gelmiş, hazır vaziyette ekibi bekliyordu. En güvendiği gözetmen olan Manny büyük kamyonla gerekli malzemeleri taşıyacak ve sonra diğerleri onu takip edecekti. Beşinci tekerleği arabasının arkasından sökerek orada bıraktı ve Booth ailesinin evine doğru yoluna devam etti. Oraya vardığı zaman tereddüt etmeye başlamıştı. Önce telefon etmeliydim, diye düşündü. Ama telefon etmek Jack'in işi için buraya gelmesinde onun varlığının rol oynadığını belli etmek olmaz mıydı? Bu iyi olmazdı. Sadece kapıyı çaldı.

Kapıyı Walt açtı, gözlüklerini kaldırıp başına takmış, gazetesini elindeydi. "Paul! Evlat! Burada ne işin var?"

"Bir iş için buradayım efendim," dedi Paul gülerek. "Şimdilik biraz gizli tutuyoruz, daha kesinleşmedi."

Walt, "Öyle mi?" derken kapıyı iyice açmıştı. "İçeri gir, gel! Bize her şeyi anlatmalısın. Vanessa! Gözlerine inanamayacaksın!"

Paul evin holüne girdi ve hayranlıkla etrafı seyretmeye başladı. Dışarıdan bakınca ilginç bir şey yoktu, görünen ince uzun bir araziydi. Oysa içerisi geniş ve ferahtı. Kemerli tavanları ve evden atlarını izleyebilmeleri için haraya ve ağıllara açılan pencereleri vardı. Anlaşılan general görüntüyü çok beğenmemiş ve her yeri baştan sona yenilemişti. Hol, içinde etkileyici şömüne ve birçok deri mobilya bulunan kocaman bir salona açılıyordu. Paul bu odaya girince sağ tarafında yemek odasının bulunduğunu

fark etti ve biraz eğilip bakınca koskocaman modern bir mutfak gördü. Yatak odaları muhtemelen koridorun sonundaydı. Salonun pencerelerinden dışarı bakınca otlayan atları, yeni ağılı, dağları ve nehir manzarasını görebiliyordu. Generalin neden burasını seçtiğini anlamak zor değildi. O bir avcı, aynı zamanda balık tutmayı ve atları seven bir spor adamıydı.

Arka tarafta ağılı çevreleyen çite bir adım mesafede, atları seyreden genç bir adam duruyordu. Bu Tommy olmalıydı. Paul onu yakından görmek için sabırsızlanıyordu. Birkaç sene önce düğünde tanışmışlar ve Tommy'nin espri anlayışı Paul'un çok hoşuna gitmişti. Akıllı ve yakışıklı olan bu genç aynı zamanda matraktı, ancak davranışları aşırıya kaçmayan kibar biriydi. Belli ki ordunun bir generalinin otoriter eli tarafından yönetilen, disiplinli bir düzende büyütülmüştü.

Vanessa koridordan yürüyerek ona doğru geldi. Yüzü bu sürprizden memnun bir şekilde ışıldıyordu. "Ah, Tanrım!" derken, geniş bir tebessümle, "Buraya neden bu kadar çabuk geri geldin?" diye sordu.

"Sana bir dakika sonra anlatacağım. Ama önce anlat bakalım sen nasılsın? Harika görünüyorsun!"

"Bayağı şişman olmaya başladım," diye güldü Vanessa.

"Fevkalade gözükiyorsun. Bence her zamankinden daha güzelsin. Matt için bol bol resim çektiriyor musun?"

"Her hafta babama göbeğimin bir resmini çektiriyorum. Hızlandırılmış fotoğrafçılık."

"Bu çok iyi."

"Bir biraya ne dersin, Paul?" diye sordu Walt.

"Tabii, neden olmasın? Dışarıdaki Tommy mi?"

“Evet. Bugün biraz kafası bozuk. Dur sana biranı getireyim. Sen git otur.”

“Buraya gel,” dedi Vanessa ve elini tutarak onu büyük odaya doğru çekti. Ağillara bakan bir yerde, yastıkları fazlaca kabartılmış bir koltuğa oturttu. Vanessa’nın karşısında koltukta rahat bir pozisyona daha geçmeden, general elinde bir bardak soğuk birayla göründü. Kendisi için de bir tane almıştı. “Vanni, sana bir şey getirmediğim canım. Aklıma bile gelmedi doğrusu.”

“Sorun yok babacığım. Birazdan gidip kendime su alırım. Ama bu bira da oldukça iyi gözüküyor. İtiraf etmeliyim ki içeceğim günü dört gözle bekliyorum.”

General boyu 1.80’in üstünde, geniş omuzlu, kır saçlı, kare şekilli yüzünde siyah, kalın kaşları olan altmış yaşlarında bir adamdı; 35 yılı aşan olağanüstü bir askeri özgeçmişe sahipti. Birkaç yıl önce karısını kaybetmiş ve bunun üzerine o da emekliye ayrılmıştı. Yanında mükemmel eşi olmayınca -Paul onu hiç tanımamış, ama hakkında pek çok övgü duymuştu- yalnız olarak askeri zorluklarla mücadele etmek istememişti.

Paul birasından bir yudum alarak, “Tommy’den ne haber?” diye sordu.

“Gençlik işte,” diye cevapladı Walt. “Sürekli beraber takıldığı, hiç hoşuma gitmeyen bir arkadaşı var. Başını biraz belaya sokmuş, okuldan sonra ormanın içlerinde bir bira partisine gitmişler. Ders sonraları da arada bir buluşup bira içtiklerini öğrendim, birkaç derste de notları aşağı düşmeye başlamıştı zaten. Bence hepsi bu çocuktan kaynaklanıyor.”

“Dahası da var. Babam ayrıca onun suratını da beğenmiyor.”

“Nasıl yani?” diye sordu Paul.

General başını iki yana salladı. “Bu çocuğun, nasıl desem, hilekâr bir görüntüsü var, suratında karşısındakini kandıran pis bir tebessümle dolaşıyor. Hepimiz on yedi yaşında olduk, değil mi? Arada bira içip, arabamızı hızlı kullanarak kızları kandırmaya çalışmaz mıydık? Ama bu çocuk farklı. Bence pis herifin biri ve çocuğumun başına dert olmasını istemiyorum. Affedersin Vanni.”

Vanessa güldü. “Doğrusu ilk kez ağzından böyle kışkırtıcı sözler çıktığını duyuyorum.”

“Ne mal olduğunu anlıyorum da ondan,” dedi Walt.

Paul, haklı olsa gerek, diye düşündü. Generalin genç askerlerin yüzlerine bakarak geçirdiği uzun yıllar ve o kadar derin tecrübesi vardı ki ne olduklarını ilk bakışta anlardı. Onaylayarak başını salladı. “Peki netice? Cezalandırdınız mı onu?”

“Evet cezalı, daha iyi arkadaşlar edinmesini söyledim. Çünkü bir daha bana yalan söylerse, bitmiştir. Onu başka bir okula gönderirim, bu seferki de özel okul olacaktır. Burasının sakın bir yer olacağını zannetmiştim, çocukların da efendi olduklarını. Anlaşılan şehir çocuklarından daha azgınlar. En azından bizimkinin beraber takıldığı öyle. Bu çocuğun Tom üzerinde kötü bir etkisi var. Şimdi bizim aile sorunlarımıza boş ver; senin burada ne işin var?”

Paul Vanessa’ya baktı. “Babana da söylediğim gibi tamamı gerçekleşene kadar bu işi biraz saklı tutuyoruz ama buraya gelmemin asıl nedeni Jack’e evin inşaatını bitirmesinde yardımcı olmak. Bir ekip oluşturdum, inşaat alanına bir de karavan yerleştirdim ve evi inşaatını mümkün olan en kısa sürede bitirmeye çalışacağız. Çünkü sizin ebeniz hamile, daha fazla odaya ihtiyaçları var.”

“Gerçekten mi? Vay be!”

“Aldığım istihbarata göre Mel bu gelişmeden çok tedirgin olmuş, henüz ikinci bir bebek için hazır değilmiş. Anlayacağın, beyaz atlı prens Jack de yeni evin bir an evvel bitirilmesi için hepimize fazla mesai ödüyor.”

“Ah, bu gerçekten çok tatlı. Gizli olan kısım hamileliğin henüz açıklanmamış olması mı?”

“Emin değilim, ama bunu herkese duyuran kişinin de ben olmasını istemiyorum. Bu nedenle ricam konunun aramızda gizli kalması. Ayrıca Mel Jack’in ev konusunda ne yaptığını da bilmiyor olabilir.”

“Peki buradayken sen nerede kalıyorsun?” diye sordu Vanessa. “Seni burada görünce neden olduğunu sormayacak mı?”

“Ah, sanırım Jack kısa bir süre sonra ben ve ekibimden bahsedecektir, çünkü anladığım kadarıyla Mel sıklıkla inşaat alanına bakınmak için uğruyormuş. Oradaki insanları, karavanı görecektir, ayrıca ben de kendi karavan kamyonetimle geldim.”

“Hayır!” dedi Vanessa. “Sen burada kal, bizimle ol!”

General, “Kesinlikle,” diye teyit etti. “Bir sürü odamız var.”

“Bu mümkün değil,” diye itiraz etti Paul. “Benim geliş-gidiş saatlerim belli olmayacak, en uygunu Jack ve Preacher’la birlikte kasabada takılmam.”

“Kimin umurunda bu? İstedtiğin zaman gel, istediğin zaman da git! Sana vereceğimiz bir tek anahtar.” Vanessa güldü. “Buralarda kimsenin kapı kilitleme adeti olmasa bile,” dedi.

“Ayrıca geliş-gelişlerim de olacak; Grants Pass’teki şir-

keti ağabeyimin yönetimine bıraktım. Bu nedenle oraya sıkça gidip gelmeliyim. Açıkçası bu gerçekten-”

“Seni haftalarca karavanda yaşarken düşünmek bile istemiyorum. Ve çalışma saatlerin de umurumda değil açıkçası!” diye itiraz etti Vanessa.

“Paul, doğruyu söylemek gerekirse benim de desteğe ihtiyacım var,” dedi Walt. “Neredeyse her hafta birkaç günlüğüne Bodega Bay’e gitmem gerekiyor Ya da iki hafta da bir. Vanessa’nın kuzini Shelby’yi düğünden hatırlıyor musun?”

Paul, “Tabii,” derken oturduğu yerde dikleşmişti.

“Onun annesi, yani kardeşim. Engelli. Artık yatalak oldu.”

“Bunu duyduğuma çok üzıldüm efendim. Unutmuşum, ALS hastasıydı, doğru mu?”

“Evet doğru. Açıkçası hiçbirimiz bu kadar yaşayacağını tahmin etmiyorduk, ama hâlâ bizimle beraber. Tanıdığım en cesur insanlardan biridir. Ama Shelby’yi bir türlü annesini bir bakım evine yatırmaya razı edemediğim için, ben de elimden geldikçe sık sık yanlarında olmaya çalışıyorum. Hem yardımcı oluyor, hem de ziyaret ederek moral desteği vermiş oluyorum. Vanni de arada sırada bana eşlik ediyor Burada ben yokken etrafa göz kulak olabilecek birini arkamda bırakabilirsem, içim daha rahat edecektir.”

“Tom’a göz kulak olmaktan bahsediyor anlayacağın,” dedi Vanessa. Sonra gülümsedi. “Bana da annelik yapmanı isterdi herhalde.”

“Elimden ne gelirse yapmaya hazırım efendim,” dedi Paul. “Kardeşiniz için gerçekten çok üzıldüm.”

“Teşekkür ederim, bir ağrısı yok. Benim için işin zor

olan kısmı yeğenimin bu sorumluluğu üstlenmiş olması, oysa o genç bir kız.”

“Shelby kesinlikle kendi tercihini uyguluyor,” diye araya girdi Vanessa. “O çok inatçıdır. Söz konusu benim annem olsaydı, ben de aynen kuzinimin yaptığını yapardım.”

“Kendi programlarımızı zaman açısından birbirimize adapte edebileceğimizi zannediyorum General,” dedi Paul. “Ben Oregon’da değil de burada inşaatta çalışırken, siz de sahile ziyarete giderseniz, memnuniyetle burada kalır, kimsenin bir çılgınlık yapmasına fırsat vermem.” Gülümsüyordu ama içinden kalbinin gittikçe hızlı attığını da hissediyordu. Babası yokken Vanessa ile aynı çatının altında olmanın da uykusuna pek fayda edeceğini zannetmiyordu.

“Sen iyi bir adamsın Paul,” dedi Walt.

Paul da bu sözün üstüne içinden, eğer ben iyi bir adam olsaydım, bu düşünceler ve bu hisler aklımı meşgul ediyor olmazdı, diye geçirdi.

Jack sabah saat on bir civarı doktorun kliniğine vardığında, Mel’i bilgisayarın başında, David’i ise ona uzak olmayan bir yerdeki portatif parkının içinde buldu. “Selam,” diye seslendi. “Ne var, ne yok?”

“Fazla bir şey yok,” diye cevap verdi Mel. “Ben mamografi cihazının buraya gelmesiyle ilgili programlama üzerinde çalışıyorum. Senden ne haber?”

“Sana bir şey göstermek istiyorum, tabii bir ara verebilirsen.”

“Nedir?”

“Sana sürpriz yapamayacak mıyım?”

Mel, “Bu konuda çok kötüyümdür,” dedi.

“Evet, biliyorum. Ama biraz gayret etmelisin. Doktor nerde?”

“Buralarda bir yerde olmalı.”

“Neyse, onu bul ve biraz dışarı çıkacağımızı söyle. Ben David’i alıyorum. Bir gezintiye çıkalım. Sanırım bundan memnun kalacaksın.”

Mel, “Jack,” derken ayağa kalktı. “Bunu yapmak istemiyorum.”

“Şimdiye kadar sana hiç kötü bir sürpriz yapmadım,” dedikten sonra, oğlunu parkından çıkararak kucağına aldı. Mel’in kendisine kötü kötü baktığını görünce, “Hayır, yapmadım!” dedi. “Yaptığım bebekler muhteşem, ama zannederim böyle olmasının sebebi de aslında sensin!”

“Evet, hatamı yüzüme vurup durma.”

Hazırlanmak Mel’in sadece birkaç dakikasını almıştı. Doktoru bulmuş, müsaade istemiş, nereye giderse gitsin yanında taşıdığı ilaç çantasını kaparak paltosunu üstüne geçirmişti. Jack David’i araba koltuğuna yerleştirdince, sevimli bebek bir yere gidileceğini anlayarak çok keyiflenmişti. Nereye olursa olsun.

Ana yoldan çıkarak yeni evlerine giden yola sapınca Mel heyecanlanmıştı. Mutluluktan mıydı acaba? “Ne oluyor?” diye sordu.

“Biraz bekle, göreceksin. Bu işten çok memnun kalacak ve haliyle benden tekrar hoşlanacaksın.”

“Seni seviyorum. Sadece erkeklik gücünün üstünlüğü konusundaki iddiandan dolayı heyecanlı olmayabilirim.”

Jack ağaçların arasından geçerek tepenin üstüne vardığı zaman, o da sırtını dikleştirdi ve evin etrafında olup bit-

en hareketliliği gördü. Burası dört başı mamur bir inşaat alanına dönüşmüştü, motorlu araçlar, taşıtlar, taşınabilir tuvalet kabinleri ve çalışan işçiler vardı. En büyük motorlu aracın tam önünde, başında kask ile duran Paul'u tanıdı.

"Ne oluyor burada?" diye tekrar sordu.

"Evini yapıyoruz Melinda. Paul Oregon'dan bir ekip getirdi ve biz de inşaatı bitiriyoruz. Eureka'ya kadar giderek satın almamız gereken demirbaşlar var; boya malzemesi, halı, fayans gibi. Artık hızlanıyor gidişat."

Mel bir nefeste, "Jack," dedi ve ona doğru dönerek elinin kocasının elinin üstüne koydu.

"Doğum yapmadan önce seni evine yerleştireceğiz. Hayatının kolaylaşması için elimden ne gelirse yapacağım." Sonra gülererek omuzlarını kaldırdı. "Tabii eğer bebeği senin yerine benim taşımam mümkün olsaydı, onu da yapardım, Neyse ki mümkün değil," dedi. "Ama bu küçük doğduktan sonra çocuklarının tadını çıkarman için de ne gerekiyorsa yapacağım, bundan emin olabilirsiniz. Bir de gelecek defa seninki yerine benim doğum kontrol metodumu uygulayacağız. Senin keyifli halini, neşeni özlüyorum."

"İşte gülümsüyorum," diye itiraz etti Mel.

"Kabul et ki oldukça huysuzdun."

"Jack, üzgünüm sevgilim. Senden kaynaklanmıyor. Benim yüzümden. Aptal gibi hissediyorum kendimi. Bana beş aylık hamile olarak gelip de böyle olmasını istemedikleri için şaşkın halde olan genç kızlara benzedim. Oldukça utanç verici bir durum, hele mesleğim göz önüne alınırsa. Gerçekten, ama gerçekten David'in bir mucize olduğunu düşünmüştüm ve bunun sahip olabileceğim tek mucize olduğunu sanıyordum. Benim gibi insanlar

kendini inkâr etmemeli. Beni ele geçiren neydi de böyle davrandım bilemiyorum.”

“Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun Mel? Asla seni incitecek bir davranışta bulunamam, ya da rahatını bozmam.” Gülümsedi. “Ellerimi senden çekemiyorum,” dedi.

“Biliyorum Jack,” dedi Mel. “Ben de sana karşı koyamıyorum.”

“Neticede tek sorun senin zannettiğinden daha doğurgan olmanmış. Bu işimize yarayacaktır. Öp beni.”

Mel ona doğru eğilerek ensesinin etrafına kolunu doladı, kendine doğru çekerek dudaklarını şehvetli bir şekilde araladı ve onu iştahlı öpücüklerinden biriyle ödüllendirdi. Jack de kollarını dolayarak takdir eder bir şekilde inledi. Ne öpücüktü ama. “Söylemek istediğim bu işte. O kadar lezzetlisin ki. Hadi gel artık gidip bakalım Paul neler yapacakmış.”

Jack David’i bebek koltuğundan indirirken, Mel de arabadan çıktı. Paul onların kamyonetten indiğini fark edince yaklaştı, kollarını açarak Mel’i kucakladı. “Evet, söyle bakalım ne diyorsun. Kocan seni bugün mutlu etti mi?”

“İnanamıyorum, bu yaptığın harika bir şey!”

“Yok canım, harika olan ben değilim. Bu masrafı ödemek için anası ağlıyor. İnan güzel olacak Mel. Garanti ediyorum. Ama senin de yapman gereken işler var. Hemen alet/edevat ve aksesuar mağazasına giderek istediklerini seçmelisin. Çünkü bazı mamullerin sevk edilmesi bayağı vakit alabilir.”

“Hemen ilgileneceğim. Buradayken bizimle mi kalacaksın?”

“Herkes önerilerde bulunuyor, ayrıca kendi karavanım da var. İster inan ister inanma ama ondan çok memnunuz. Burada çocuklarla beraber çalışmadığım, ya da Grants Pass’ta olmam gerekmediği zamanlar, muhtemelen generalin evinde olacağım.”

“Bu fevkalade,” dedi Mel. “O zaman bu hafta bir akşam seni, Vanessa’yla ailesini ve tüm ekibini hep birlikte bizim barda akşam yemeğine davet ediyoruz. Tamam mı, Jack?”

“Tamamdır. Sen ne dersen o.”

Mel gülümsedi, “Böyle şeyler söylemesi çok hoşuma gidiyor. Sana havadisleri anlattı mı?”

“Ne havadisi?” diye anlamamış gibi sordu Paul.

Mel onun omzuna şakacı bir tavırda vurarak, “Hadi oradan,” dedi. “Haberinin olduğunu biliyorum. Buraya gelmenin asıl sebebi bu değil mi?”

Paul kollarını ona doladı. “Biliyorsam sebebi senin parıldamandır... Yeniden.”

Mel, “Bundan çok emin değilim,” dedi ve devam etti: “Sabah saat dokuza kadar limon yeşili oluyorum.”

“Ama hemen sonra tekrar parlamaya başlıyor,” dedi Jack.

“Hamile bir kadından daha güzel bir şey olamaz,” dedi Paul.

Mel, “Of abartmayın,” diye araya girdi.

Paul ise Jack’e, “İyi iş çıkarıyorsun,” dedi.

Jack, “Evet, bir de bu pabuçları ona kimin sattığını bulsam...” diye kahkahayı basınca, Mel öyle bir bakış fırlattı ki, iki erkek de çok eğlendiler.

Mamografi karavanı Virgin River’a bir pazartesi sabahı

vardı ve doktorun kliniğinin önünde durdu. Mel'in daha önce irtibata geçmiş olduğu bütün kadınlar erkenden kalabalık bir şekilde gelmişlerdi. Kimisi çocuklarını da oraya sürüklemiş, neredeyse hepsi yiyecek ve içecek de getirmişlerdi. Bekleme odasında toplandılar ve bekleyiş bütün gün sürecek bir partiye dönüştü. Teker teker sırası gelen içeri girip filmini çektiyordu. Mel için uzun ve yorucu ama aynı zamanda tatmin edici bir gün olmuştu. Doktor için de öyleydi; ona yeterince yaklaşıncı suratındaki ekşi ifadenin neredeyse bir tebessüme dönüştüğü görülüyordu.

Ertesi gün araba June Hudson'un Grace Valley'deki kliniğine doğru yola çıktı. Orada da kırk yaş üstü bütün kadınların ve kanser riski taşıyan daha genç olanların mamografileri çekilecekti.

Bir sonraki gün Mel'in üç tane hamile hastasıyla randevusu vardı. Üçüncü Vanessa Rutledge'di.

Mel ilk iki hastasının, onlar için hastane ve epidural seçenekleri geçerli olsa da, evde doğum yapmayı tercih etmelerine şaşırmamıştı. Bunlar taşralı aile mensuplarıydı ve nesiller boyunca evde doğum yapmışlardı. Ama onu asıl şaşırtan Vanessa'ydı, çünkü nereden bakarsan bak o tam bir şehirliydi. Bebeğini babasının evinde normal şekilde doğurmak istiyordu. "Sadece üç ayın kalmış," diye hatırlattı Mel. "Ayrıca sağlık durumun fevkalade. Hemen bir randevu alıp birlikte ultrason için Grace Valley'e gitmeye ne dersin? Şimdiden bir komplikasyon olup olmayacağına emin olmalıyız. Bebeğinin cinsiyetini öğrenmek ister misin?"

"Bu harika olur, hemen Matt'e haber verebilirim. Kendisini o kadar dışlanmış hissediyor ki."

“Gelecek hafta uyar mı?”

Vanessa, “Programımda zaten başka bir şey yok,” derken umursamaz bir şekilde omuzlarını silkiyordu.

“Sen hamileyken kocandan bu kadar uzak olmak herhalde çok zor oluyordur.”

“Evet gerçekten öyle, ama sanırım Booth ailesinin tarihçesinde hep böyle olmuş. Ne ben ne de kardeşim doğarken babam yakınlardaymış. Askerlik en güzel yapılmış planları bile bazen bozabiliyor.”

“Bu nasıl mümkün oluyor anlayamıyorum.”

“Jack de yirmi sene boyunca Deniz Kuvvetleri’nde görevli değil miydi ?” diye sordu Vanessa.

“Hatta yirmi yılı biraz da aşkın ama biz ancak yakın bir geçmişte bir araya geldik. Ben buraya Doktor Mullin’le çalışmak üzere Los Angeles’tan gelmiştim, Jack’le tanıştım ve evlendik. O sırada o zaten emekliye ayrılmıştı.”

“Hemen mi bebeğin oldu?”

“Evet, hem de çabucak,” dedi Mel. Halen düz olan karnına dokunarak, “Ve bil bakalım ne oldu?” dedi. “Gene yakalandım.” Başını iki yana salladı. “Onu şu dışarıdaki misafirhanede yatırmam lazım herhalde.”

Vanessa buna çok güldü. “Dinle, yarın gece için bizim evde oldukça özel bir olay hazırlanıyor. Senin, Jack’in, Preacher, Paige ve Mike’ın da mümkünse bize katılmanızı istiyoruz. Tabii Paul da burada olacak. Babam bizi (Yuvadan Sesler) isimli bir programa kaydettirmiş, Matt ile internetle bağlantı kuracağız. Bağdat’tan eşzamanlı video aracılığıyla görüşeceğiz. Bunu bir kutlamaya dönüştüreceğiz ve hepimiz teker teker konuştuktan sonra oturup güzel bir yemek yenecek. Gelir misiniz?”

Mel, “Vanessa,” diyerek onun eline dokundu. “Baş başa olmayı tercih etmez miydin?”

“İçimden bir ses öyle diyor, ama Matt’i düşünüyorum. O çok uzaklarda ve en sevdiği insanların bir kısmı burada hep bir arada olacak. Jack, Preacher ve Mike hakkında ne kadar çok konuştuğunu biliyor musun? Hele Paul ile konuşmak onu beni görmek kadar mutlu edecektir. Buradan çıkar çıkmaz doğru karşıya geçip çocuklara soracağım. Bana geleceğinizi söyle lütfen.”

“Buna kesinlikle emin misin canım? Çünkü eğer farklı tercih edersen anlayış-”

“Eminim! Sadece bu video konferansı öncesi bebeğin cinsiyetini bilseydim ne iyi olurdu diye düşünüyorum. Bu olayı taçlandıracaktı.”

Mel gülümsedi. “Mesajı anladım arkadaşım, sana bir randevu ayarlayabilirim. Bazı bağlantılarım var. Bugün ya da yarın oraya gidebilir misin?”

Vanessa’nın yüzü ışıldadı. “Evet gidebilirim! Hakikaten bunu gerçekleştirebilecek misin?”

“Söz veriyorum. Senin için en azından bunu yapmak isterim.”

Matt’le video konferansı yapılacak gün, Tommy arabasına binmek üzere okulun otoparkına doğru giderken Jordan koluna yapıştı. “Hey, Merhaba, nerelerdeydin?”

Tommy, “Buralardaydım,” diye cevap verirken hayatından pek de memnun değildi. Epeydir ondan uzak durmaya gayret ediyordu. Brenda’nın bu parti olayları hakkındaki düşüncelerini duyduktan sonra, bu konuyu merak eder olmuştu. Onun kız arkadaşlarıyla programı olduğu bir gece bu partilerden birine katılmış, söylediği

gibi oldukça kontrol dışı olaylara tanık olmuştu. Fazla katılımcı yoktu, hava da oldukça soğuktu, ama hoşuna gitmeyen şeylerin yapıldığına şahit olmuştu. Jordan ve en iyi arkadaşı olan çocuk, grupların içinden kısa süreli başka çocukları kenara çekiyorlardı. Tommy onların ne yaptıklarını göremiyordu, ancak esrarlı bir sigara içecek kadar uzun kalmıyorlar ve döndükleri zaman yüzlerinde aşırı memnun bir ifade oluyordu. Şüphelendiği orada Ecstasy veya benzeri, ya da metamfetamin gibi daha kuvvetli bir hap dağıtılıyor olmasıydı.

Tommy orada bir bira içmiş ve eve doğru yola çıkmıştı. Eve varınca babasını onu beklerken bulmuş, babası nefesini koklayınca başının belaya gireceğini anlamıştı.

“Seni epeydir görmemiştim. Eve gidelim mi? Biramız var, eğlenceli şeyler var.”

“Yok, canım böyle şeyler çekmiyor.”

“Ne zamandan beri?”

“Senin düzenlediğin partilerden birinden dönüşte babama yakayı ele verdiğimden beri. Gitmem gerekiyor. Yapmam gereken işler var.”

“Nedir kafanda olan? Hiçbir izahatta bulunmadan beni dışlıyor musun? Seni tanıştırmak istediğim bir kız vardı.”

“Benim bir kız arkadaşım var Jordan. Gitmem gerekiyor.”

“Bir dakika. Kim bu kız?”

“Görüştüğüm biri var. Bir alt sınıftan İsmi Brenda. Çıkıyoruz ve işte...”

“Brenda? Carpenter mı?” derken Jordan’ın gözleri parlamıştı. “Evet, Brenda’yı bilirim.” Elinin tersiyle yüzünü yelpazeleyerek, sanki çıkan ateşini düşürmek için serinlet-

meye çalışır gibi yaptı. “Brenda’yı çok iyi tanırım. Çok, çok iyi.”

Tommy’nin yüzü kararmıştı. “Hayır, bu doğru değil,” dedi

“Evet,” diyerek güldü Jordan. “Ah, evet. Çok ateşlidir. Gerçekten ateşli.”

Tom aniden kendini kaybetti. Beyni durmuştu. Kulaklarından ateş fışkırıyordu. Jordan’a doğru atladı ve yüzüne doğru haykırarak, “Ne demek istiyorsun sen?” dedi.

“Hiçbir şey yahu. Uzun zaman önceydi. Önemli bir şey de olmadı. Birlikte biraz eğlendik o kadar.”

Tommy şimdi onu gömleğinin önünden yakalamıştı. “Hayır. Yalan söylüyorsun.”

“Peki,” diyerek tekrar güldü Jordan. “Sen ne dersen öyle olsun.”

Tommy geriye doğru kaykıldı ve suratının ortasına bir yumruk patlatarak onu yere yıktı. Ama Jordan düştüğü yerden sıçrayarak ayağa kalktı ve bu sefer yumruğu atan o oldu. Sıska bir herif için oldukça güçlü bir vuruştur bu. Ve o andan itibaren maç başlamıştı. Birbirlerine vuruyorlar, birlikte yerde yuvarlanıyorlar, dövüşüyor ve küfrediyorlardı. Derken iki öğretmen yetişerek onları ayırdı.

Müdürün odasında Tommy hemen kendisini ateşleyen ne olduğunu itiraf etmiş ve Jordan da aynı hızla boşboğazlık yaptığını ve söylediklerinin gerçek olmadığını anlatmıştı. Durum taşrada, şehirlerde olduğundan farklı hallediliyordu, bu tip konularda yumruklaşmak doğaldı. Müdür, Jordan’a dönerek “Anlaşıldığına göre sen de kaşınmışsın evlat. Bu sözleri benim kızım için söylemiş olsaydın, başına çok daha kötü şeyler gelebilirdi. Şimdi, ikinizin

de birbirinizden uzak durmanızı istiyorum, çünkü bu bir daha tekrarlanırsa her ikinizi de okuldan uzaklaştırırım.”

Sonuçta bu işin tatlıya bağlanması uzun bir zaman almıştı ve Tommy de bir an evvel eve dönmek istiyordu. Matt’le konuşmak fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Booth malikânesinin sakinleri arasında o akşam internet bağlantısı vakti yaklaştıkça artan bir heyecan havası esiyordu. General bilgisayarını salona taşımış, monitörün üstüne de bir kamera monte ettirmişti. Bu gece için özel olarak daha büyük ve düz bir monitör satın almıştı, Matt’in yüzü de, onun karşısında olanların yüzleri de bu konferansta ekrana yansıyor ve videosu çekilecekti. Vanessa sinirli bir şekilde etrafta koşuşturuyordu. O saçının ve makyajının düzgün olup olmadığı konusunda endişelenirken, Jack ve Mike doğru mutfığa giderek generale ordövr ve içki servisi için yardıma koştular. Bu özel gün nedeniyle Jack’in barı kapatılmış ve Paige’le Mel bütün günü Vanessa’yı çok güzel olduğuna ikna etmekle geçirmişlerdi. Preacher Christopher’ı kucağına almış, bu kalabalıkta onu kontrol altında tutmaya gayret ediyor, David ise huzurlu bir şekilde koridorun ucundaki yatak odalarından birine kurulan portatif yatakta uyuyordu.

Bağlantı saati yaklaşmış General bilgisayarını açınca evdeki tansiyon on misline katlanmıştı. Video konferansı için tespit edilen saat yaklaştıkça uzun ve stresli dakikalar geldi ve geçti. Ve sonra birden odada bir ses çınladı. “Merhaba! Evde kimse yok mu?”

Vanessa öne doğru koştu. Dili tutulmuş, ekrandaki kocasının suratına bakıp duruyordu. İçgüdüsel olarak elini ona doğru uzattı.

“Merhaba!” dedi tekrar. “Vanni? Orada mısınız?”

“Matt,” derken Vanessa’nın sesi fazla cılız çıkmıştı. Sonra, kamerayı açarak kendini toparladı ve daha yüksek bir tonda, “Matt! Sevgilim!” diye tekrarladı.

“Ah, Vanni, şu haline bak! Dur sana iyice bir bakayım... ve karnına.”

Vanessa küçük kameranın önünde yan döndü.

“Vay be Vanni! Gittikçe büyüyorsun! Benim için kocaman bir bebek mi hazırlıyorsun!”

“Matt, sana bazı sürprizlerim var. Daha bu sabah öğrendim, erkek. Oğlumuz olacak, Matt!”

Etrafı müthiş bir sessizlik kaplamıştı. Derken, “Ah, Vanni!” diye duygusal bir nefes çıktı. “Seni seviyorum bebeğim. Seni o kadar çok seviyorum ki.”

“Ben de seni seviyorum Matt! İyi misin? Her şey yolunda mı?”

“İyiym Vanni, her şey yolunda. Çok çalışıyoruz ama buraya gelmemizin sebebi de buydu. Artık çoğu gitti azı kaldı. Çok güzel görünüyorsun bebeğim.”

Vanessa, “Sen biraz zayıfladın mı?” diye sordu kocasına.

Matt güldü. “Bebeğim, burada herkes kilo kaybediyor. Kaybettiklerimi yerine koymanın zor olmayacağını zannediyorum. Sadece bir an evvel seni kollarıma almak için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de Matt. Sen eve geldiğin zaman, ikimizi birden kucaklayacaksın. Şimdiden bir isim düşünmeye başlamalısın, tamam mı?”

“Tamam. Sizler orada nasılsınız? İyi misiniz?”

“Ben çok iyiym sevgilim. Ve sana başka sürprizlerim de var. Bil bakalım kimler burada. Jack, Preacher, Mike, buraya gelin!”

Geri kalanlar birer birer yaklaşarak suratlarını kamera hizasına getirdiler. Jack, "Oley," dedi gülerek. Sonra ona hemen diğer iki arkadaşı katıldı. Preacher kaşlarını çatarak ekranda göründü ve "Ne haber denizci?" dedi. Mike ise gülümseyerek, "Buraya gelince sana bir bira ısmarlayacağım dostum," dedi.

"Ah, şu işe bak!" Matt kahkahalar atıyor ve şaşkınlık içinde alnını tokatlıyordu. "Kahrolayım, hepiniz çok iyi görünüyorsunuz çocuklar! Herhalde para kazanmak için çalışmak zorunda değilsiniz, o kadar iyi görünüyorsunuz ki! Tanrım, iyi ki Vanni orada yanınızda; ona orada çok mutlu olacağını söylemiştim! General nasıl? Ona göz kulak oluyor musunuz?"

Walt kendine yer açarak görüntüye girdi ve "Benim bakıma ihtiyacım olduğunu kim söylemiş?" dedi.

"Hey, Selam! Nasılsınız efendim? Torununuza bakıyor musunuz?"

"Sen eve döndüğün zaman, sana hazır olda selam çakacak hale getirmiş olacağım!"

Matt güldü, belli ki bu küçük toplantıdan memnundu. "Tommy oralarda mı?" diye sordu Matt.

"Sanırım biraz gecikecek Matt. Sebebini bilmiyorum, oysa heyecanla bugünü bekliyordu. Bak burada başka birisi daha var," dedi Walt ve Paul'u da görüntüye soktu.

"Haggerty! Hangi cehennemdeydin sen? Ne işin var orada?" diye sordu Matt.

"Jack'in yeni evinin inşaatını tamamlıyorum. Bir çocuğu var, diğeri de yolda."

"Jack'in çocuğu mu var?"

"Evet, daha çılgın bir şey aklına gelir miydi? Biraz yardıma ihtiyacı vardı. Orada işler nasıl dostum?"

“Ah, feci. Bu sürpriz olmadı herhalde, ha?”

“Bir ilerleme kaydettiniz mi?”

“Yavaş ve sefil bir ilerleme. Sen bir süre daha orada olacak mısın?”

“Birkaç ay olabilir, gelip gideceğim. Ama asla çok uzakta olmam, bunu biliyorsun. Buraya döndüğün zaman, hemen gelip-”

“Hey, Paul. Arkadaşım. Bana bir şey olursa.”

“Saçmalama böyle şeyler konuşmayalım.”

“Paul, eğer bir şey ters giderse, Vanni sana emanet, tamam mı? Zaten en çok seni beğenirdi.” Sonra güldü. “Burada bazılarına sıkı bir ders vereceğiz, siz hiç merak etmeyin.”

“Ben merak etmiyorum. Hey, bu süreyi karından çalmak istemeyiz. Şimdi biz devreden çıkıp, siz ikinizi baş başa bırakacağız. Tamam mı?”

“Teşekkürler dostum, Paul? Arkadaşım benim? Hey seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi.”

“Evet dostum,” diye cevapladı Paul. “Hadi yolun açık olsun, dayan oğlum. Onlara günlerini göster! Vanni, hadi buraya gel,” dedi Paul.

Ve herkes kalan süreyi Matt ve Vanessa baş başa kullanabilsinler diye odadan çıkarak mutfağa geçti. Mutfaktayken arka plandan gelen sesleri duyabiliyorlardı. Walt sessizce içki dağıtıyor, onlar da fısıldayarak aralarında konuşuyorlardı. “İyi gözüküyor,” dedi Jack.

General, “Bir denizci için,” diye şakalaştı. “Tommy gelmiş olmalıydı. Yine gecikti.” Sonra Mel’e döndü. “Yaptığın mükemmel bir şeydi. Bu video konferansından evvel ultrasonu çekirtmiş olmanı kastediyorum.”

“Ben askerlik yaparken böyle bir imkân yoktu,” dedi Preacher. “Bu iyi bir şey, internette konferans yapmayı kastediyorum. Ne yazık ki her gün, ya da her hafta konuşamıyorlar.” Bir kolunu Paige’in boynuna dolayarak, onu kendine yaklaştırdı. Belli ki ondan uzak olmayı tahayyül dahi edemiyordu, Matt ve Vanessa gibi.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra yan odadan ses gelmez olmuştu. Paul tetikte bekliyor olsa gerekti ve köşeden başını uzatan ilk o oldu. Vanessa başını öne eğmiş, kollarını kavuşturmuş, kararmış ekranın önünde ağlıyordu.

Paul ona yaklaştı. “Vanni, yapma lütfen, Vanni,” dedikten sonra, dizlerinin üzerine çökerek ona sarıldı. O ise kollarının arasında iken dönerek başını omzuna yasladı ve hüngür hüngür ağladı. “Ah, tatlım, bu zor oldu, öyle değil mi? Ama olsun, onu görmüş oldun! O güçlü biri, Vanni. Her şey yoluna girecek. Zaman çabucak gelip geçecek ve Matt eve dönmüş olacak.”

Vanessa başını kaldırarak Paul ile göz göze geldi. “En azından o hattayken kendimi iyi tuttum,” dedi.

Paul, “Evet, çok iyiydin. Buraya gel,” diyerek onu ayağa kaldırdı. “Gidip yüzünü yıkayalım, bu kadar üzülmeni istemiyorum. İçindeki küçük varlığı da üzmüş olursun. Hadi gel,” diyerek, kolunu omuzlarına doladı ve onu bilgisayardan uzaklaştırarak koridordan banyoya doğru götürdü.

Mutfaktan çıkan ikinci kişi Walt idi. “Kendine gelmesi herhalde bir iki dakika sürecektir,” dedikten sonra, “Bu işin hem iyi hem de kötü yanları olduğunu biliyordum. Ama neticede hepiniz bir aradayken çabucak kendini to-

parlayacak, keyiflenecek; onu tekrar görmüş olmaktan ve iyi olduğunu bilmekten dolayı güzel hisler besleyecektir.”

Ön kapı itilerek açıldı ve Tommy aceleyle içeri daldı. “Yetiştim mi?” diye sordu etrafındakilere bakarak.

“Kaçırdın evlat. Nerede kaldın?”

“Ah Tanrım, çok üzgünüm baba. Vaktinde yetişmeye çalıştım...”

Walt kaşlarını çatarak oğluna doğru yaklaştı. Çocuk neredeyse babasının boyundaydı, ancak daha zayıftı. Dudağı patlamış ve üstü başı kirlenmişti. “Bu halin ne? Kavga mı ettin sen?”

“Aslında hayır,” dedi Tommy. “Belki biraz sayılabilir. Baba, görüşmeyi kaçırdığıma çok üzgünüm. Daha sonra izah ederim, ama söz veriyorum, bir daha asla seni mahcup etmeyeceğim.”

“Bana doğruyu söyle, bu işin Jordan Whitley ile bir ilgisi var mıydı?”

Tommy şimdi sırtıyordu. “Evet. Ve o benden daha beter durumda. Onunla işim bitmiştir babacığım. Ciddeden.”

“Ne diyeyim, en azından bu iyi bir haber.”

Walt video konferanstan sonra Bodega Bay’e gittiği için, Paul birkaç geceyi generalin evinde geçirdi ve bu fırsattan istifade ederek biraz ağabeylik taslamaya karar verdi. Tommy’yi ahırda gübre temizlerken buldu. “Selam dostum,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

“İyi. Senden ne haber?”

“Mutfaktan uzak durmaya çalışıyorum. Vanessa benim yemek konusunda ona yardım etmemi istemiyor. Ben de acaba...”

“Eee?”

“Senin işlerine burnumu sokmak istemiyorum, bu nedenle karışmamı istemiyorsan açıkça söyle. Okulda sorunların mı var?”

“Ne gibi?”

“Seni kavga etmeye mecbur edecek durumlar gibi?”

“Ah, şu meseleyi kastediyorsun. Babam bu konuda ne anlattı?”

Paul omuzlarını silkti. “Senin hoşlanmadığı bir çocukla takıldığını söyledi. Bütün bildiğim bu.”

“Onu gördüğü ilk saniye Jordan’dan nefret etmişti zaten. Bunu halen çözmüş değilim. Nasıl olur da insan birine bir bakışta onun pisliğin biri olduğu teşhisini koyar?”

“Aslında General yıllar boyunca o kadar çok genç insanın yüzüne bakmıştır ki. Söylediği doğru çıktı mı?”

“Evet,” dedi Tommy gülümseyerek, sonra acıyan yırtık dudağına dokundu. “Sakın ona bunu söylediğimden bahsetme. Zaten her şeyi bildiğini sanıyor.”

Paul da bu cevaba gülümsedi. “Sırrın emniyette dostum. Bu çocukla nasıl bir araya geldiniz?”

Tommy, “Yeni öğrenci sendromu,” derken küreğini ahırın duvarına dayadı. “Buraya geldiğimde futbola iştirak etmek için yazın sonu gelmişti ve dolayısıyla çok geçti, etrafta yapacak daha iyi bir şey yoktu. Onun biraz garip olduğunu sezmiştim, ama bilirsin işte... Her zaman birkaç birası ya da parti yapmaya müsait bir yeri vardı.” Umursamaz bir tavırla devam etti. “Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Paul, oysa onun lisedeki son senesi oldukça uslu geçmişti. “Peki neticede nasıl aşağılık bir herif olduğunu anladın mı?”

“Diğerleri gibi. Yalancı. İlişki kurduğu kızlar hakkında böbürlenmekten zevk alıyor.”

“Bu işlerin çoğu soyunma odalarında konuşulur.”

“Bana öğretilen şey, gerçek bir erkeğin asla bu konuda konuşmaması gerektiği. Ayrıca benim zaten böbürlenecek bir ilişkim yok.”

“Bunda utanacak bir şey yok ki, Tommy. Bu dikkatli olunması gereken bir zaman, ne demek istediğimi anlıyorsan.”

“Ne demek istediğini çok iyi anladım Paul,” derken daha dikkatli gülümsüyordu. “Merak etme. Babam benimle bu konuda belki de yüz kere konuşmuştur. Ama Jordan gerçekten kafamı kızdırdı; benim çıktığım bir kız hakkında konuşmaya başladı. Onunla sadece bir iki kere çıkmıştım, bu arada okulda görüşüyor ve birlikte onun evinde ödevlerimizi yapıyorduk ve gerçekten cici bir kız. Düzgün bir kız, anlıyor musun? Kendini çok ağırdan alıyor. Oysa bu aşağılık herif sanki onu becermiş gibi konuştu. Onun elini bile tutmuş olması mümkün değil. Ben de ona yumruk atmak zorunda kaldım. Anlıyor musun?”

“Vay be,” dedi Paul. “Artık onunla tamamen işin bitti mi yani?”

“Ah, evet. Ne zaman suratını görsem, dağıtmak istiyorum.”

“Kızla nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor. Bir görsen, öyle güzel ki. Ayrıca ne kadar akıllı olduğuna inanamazsın. Onun da benden hoşlandığını zannediyorum.”

“Kim senden hoşlanmaz ki?”

Tom, “Beni utandırıyorsun,” derken başını öbür tarafa çevirmişti.

Paul onun alçakgönüllülüğüne güldü. Boyu şimdiden 1.80'i geçmişti, sporcu kişiliğinden dolayı oluşan yapılı omuzları ve kolları vardı. Ayrıca her gün dört atın ve onların barındığı ahırın bakımını yapıyordu. Ağır saman balyalarını süpürmek ağırlıkla idman yapmaktan daha iyi olsa gerekti. "Hey, boş vaktin var mı? Biraz para kazanmak ister misin?"

"Her zaman biraz para kazanmak isterim."

"Doğru, güzel kızlarla çıkacaksan para gerekir," derken Paul yine gülüyordu. "İlgilenirsen bizim inşaat alanında işler var. Kirli ve zor işler, çalışma alanının temiz tutulması gerekiyor. Ama Jack fazla mesai de ödüyor. Okul sonrası veya hafta sonları için sana biraz para verebilirim."

"Tamam, kabul ediyorum," dedi Tommy gülümseyerek.

On

Brie'nin Sacramento'daki günlük hayatında onu meşgul ederek ilgisini çekecek bir hareketlilik yoktu, ama henüz savcılık görevine dönmeye de hazır değildi. Bütün hayatı sabahları egzersiz yapmak, babasının evini temizlemek ve ikisi için yemek pişirmekten ibaretti. Kendini rahat hissettiği ve odaklanabildiği zamanlar okuyordu. Kanunla ilgili makale ya da kurgu dışı yazılar değil, daha çok romantik, gerçeklerden uzak romanlar ilgisini çekiyordu. Ayrıca şehirde rahatça gidebildiği bir iki mekân vardı; tabii gündüz olması şartıyla. Markette, ya da kadınlar için olan spor salonunda kendini emniyette hissedebiliyordu, ancak kütüphane farklıydı; o sıkıştırılmış kitapların sırayla dizildiği dar koridorlar onda klostrofobi duygusu yaratıyordu. Bu nedenle okumak istediği kitapları internetten satın alıyor ve evine getirtiyordu. Hâlâ içindeki korku nedeniyle sabahları spor yapmaya gittiği saatlerin değişken olmasına dikkat ediyordu. Suç işlemeyi planlayanların önce kurbanlarının günlük alışkanlıklarını tespit ettiklerini ve bunu onlara karşı kullanabileceklerini iyi biliyordu.

Kız kardeşlerini evlerinde ziyaret ediyor, bazen de kı-

zlar Sam'in evine onu görmeye geliyorlardı. Sam'in evinde aile için düzenlenen pazar yemekleri aynen devam ediyordu. Herkesin fark ettiği şey, Brie'nin günlük hayatı fazla değişmiş olmasa da, ruh halinin oldukça düzelmiş olmasıydı. Hayatı daha hafife alabiliyor; daha sık gülümsüyor ve hatta kahkaha atabiliyordu.

En büyük ablası Donna dikkatle ona bakarak, "Sanırım Virgin River sana iyi geliyor," dedi. "Bu ilk defa bir kriz sonrası oraya gidip de, çok daha iyi bir durumda geri dönüşün değil."

"Orayla ilgisi yok," diye itiraf etti Brie. "Sebepe Jack de değil."

Virgin River'a mahkeme sonrası David'in doğumu için gittiğinde, içi tamamen bomboştı. Sanki bir çukur oyulmuştu. Yeni boşanmış bir kadın, aynı zamanda meslek hayatının en büyük davasını kaybetmiş, kendini bir hiç olarak görüyordu. Sıfır, gözden düşmüş, kocasına sahip olamamış bir kadın, davasını kaybetmiş bir avukat. Ama bir piknik, ardından düğünde biraz dans, azıcık flört... ve tekrar kendini bir kadın gibi hissetmeye başlamıştı. Sonra bu tecavüz olayı ile tekrar bir yıl geri gitmiş, milyonlarca parçaya bölünmüş, dağılmıştı. Ardından bazı telefon görüşmeleri ve öğle yemekleri, onu saran güçlü kollar ve dudaklarında hissettiği öpücükleri ile tekrar bir kadın olduğunu anlamıştı. Aslında orası kendisini bir kurban değil de, gerçekten bir kadın gibi hissettiği tek yer olsa gerekti. Orası Mike'ın kollarının da olduğu yerdı.

Sacramento'ya döndüğünden beri geçen birkaç hafta boyunca Brie Mike'ı sadece iki kez görebilmişti. Santa Rosa'daki öğle yemekleri, masa üstünden uzanarak el

tutuşmaları. Ve birbirlerine veda ederken uzun, derin, şahane öpüşmeler. Neredeyse her akşam onunla konuşuyoru, o telefon edince odasından cevap veriyordu. Tahminen bir saat boyunca o gün olup bitenleri birbirlerine anlatıyorlardı. Mike da her şeyi naklediyordu, generalin evindeki video konferansından, Jack’lerde yenen yemeklere kadar. Bu kışık kasabada olup bitenle ilgili en kışık detaya kadar her şeyi öğrenmeye ne kadar hevesli olduğuna Brie de şaşıyordu.

Konuşmalar sona ermeye yüz tutunca, sesleri gittikçe alçalıyor, yumuşuyor ve kelimeleri daha çarpıcı oluyordu. “Seni özlüyorum, *mija*,” derken Mike’ın sesi boğuklaşıyordu. “Kalbimi kıracağına dair yaptığın tehditler boş çıktı. Anlaşılan senin yaptığın sadece boş konuşmak, kalbime duyduğun ilgi de yok oldu herhalde.”

Brie, “Hiç de öyle değil,” diyordu. “Kalbini kırmak hl benim için çok önem taşıyan, öncelikli bir karar. Bunun için geri döneceğim.”

“Hemen değil ama.”

“Öpüşmelerimizi özlüyorum,” diyordu Brie.

O da şöyle yanıt veriyordu: “*Te tengo en mis brazos.*” *Seni kollarıma alacağım. “Te querido más te de lo tu hubieras.” Seni zannettiğinden daha uzun bir zamandır arzuluyorum. “Seni bıktırana kadar öpeceğim,”* diyor, bu sözleri bilhassa yanlış tercüme ediyordu.

Duydukları ise Brie’nin içini ürpertmeye yetiyordu.

Kasım ayı gelmiş ve Sacramento Vadisi’ne serin günler ve soğuk geceler getirmişti. Ve haberlerden duyduğuna göre dağlara ilk kar yağmıştı. Red Bluff dağlarından, Trinity Alpleri zerinden Virgin River’a ulaşımı sağlayan geşit

her an kapanabilirdi ve memleketin bu bölgesine yapılacak her türlü seyahat ancak Sacramento'dan Ukiah'a giderek, Mendocino Vadisi'ne ulaşmak suretiyle gerçekleştirilecekti. Aynı zamanda 36 numaralı anayol da vardı, en iyi hava şartlarında bile tehlikeli ve yavaş gidilebilen bir yol olsa da muhteşem bir manzarası vardı. Brie Virgin River'a er geç döneceği zaman hangi yolu seçmesi gerektiği konusunda epey tereddüt ediyordu.

Kız kardeşlerine ondan bahsetmişti, ama hepsiyle ayrı ayrı görüşmüş, bazen de onu nefes nefese bırakacak kadar alçak sesle konuşmak zorunda kalmıştı. "Benimle yavaş ve seksi bir şekilde İspanyolca konuşuyor, sonra benim anlamadığımı zannederek söylediklerini farklı bir şekilde tercüme ediyor."

"Neler diyor ?" diye sordu Jeanne.

"Mesela, 'Sana sarılmak ve seninle sevişmek istiyorum,' gibi şeyler söyleyip, sonra sadece beni öpmek istediğini söylemiş gibi yapıyor."

"Tekrar hayatında böyle bir ilişkiye yer var mı? Bu tür bir yakınlığı kaldıracak misin? Buna hazır mısınız?"

"Çok tedirginim, ama aynı zamanda çok istekliyim," dedi. "Onu istiyorum."

"Ona yeterince güveniyor musun?"

"Onunla beraberken kendimi tamamen güvende hissediyorum. İlgi görüyorum, korunuyorum. Beni acele ettirmiyor. Çok nazik. Çok dikkatli. Şu sıralarda yanımda olmasını isteyebileceğim tek erkek o ve o da bunu biliyor." Ürpererek alçak bir sesle, "Ama içinde öyle bir ateş var ki, bunu hissedebiliyorum," derken derin bir nefes aldı.

Virgin River'dan eve döneli daha ancak bir ay kadar

olmuştı ki, tatil dönemi bitince tekrar oraya dönmeyi düşünmeye başladı. Derken Brad öyle bir gündemle geldi ki, yine bütün dünyası alt üst oldu. Bir öğleden sonraydı ve Brie akşam yemeği için ne hazırlaması gerektiğini düşünürken babasının kapıyı açmaya gittiğini duydu. Gündüz saatleri ve hava aydınlık bile olsa, kapı zilini duyunca kiminle karşılaşacağı konusunda her zaman biraz tedirgin oluyor veya Sam kapıdaki delikten dışarıdakinin kim olduğuna bakmadan açarsa diye endişeye kapılıyordu.

Sam mutfığa gelerek keyifsiz bir şekilde, “Brad geldi,” dedi.

Brie bulaşık havlusu ile ellerini kuruladı. “Burada mı?”

Sam başıyla onayladı. “Ben ofisime geçiyorum.”

Brie oturma odasına geçtiği zaman, Brad’i orada dururken buldu, iki sene önce Noel hediyesi olarak aldığı deri ceket hâlâ üstündeydi. Elleri cebinde, başı öne eğikti. Boyu Jack’inki kadar olmalıydı ve onun gibi geniş omuzluydu, enli ve güçlü bir göğüs yapısı vardı. Arkadan bakınca insan neredeyse Jack zannedebilirdi, bir saniye aklından şimşek gibi geçti; acaba birçok haliyle ağabeyine benzediği için mi onunla evlenmişti. Aynı kum rengine yakın kahve saçları, kare çenesi, uzun bacakları ve güçlü fiziği ile...

Mike, Sheridan ailesinin erkeklerine pek benzemiyordu; boyu 1.80 civarındaydı, Brie’nin 1.60’lık boyu ile kıyaslanınca bayağı uzun sayılırdı ama ağabeyi, babası, ya da Brad gibi ona tepeden bakmıyordu. Omuzları da kolları gibi güçlüydü, ama daha ince yapıydı. Saçları yumuşak kömür rengi, çıkık elmacık kemikleri, kara gözleri, yanık teni ve insanı şaşırtacak kadar beyaz dişleri vardı. Elleri yumuşak, parmakları uzun ve zarifti. Onu gömleksiz hiç

görmemişti, ama biliyordu ki göğsü ve beli de kaslı, sert ve neredeyse tüysüz olmalıydı. Gözlerinin önüne getirdiği hayalde belinin altında o siyah saçlardan bolca olduğunu ve onların kıvrılarak daha aşağılara kadar devam ettiğini görebiliyordu. Bacakları koşucular gibi güçlü ve şekilliydi. Öpüşmek için kucağına yattığı zaman hissettiği sert bacak kaslarını hatırladı.

Silkelenip kendine gelmesi lazımdı, o ana odaklanmalıydı.

“Brad, burada ne arıyorsun?”

Brad başını kaldırdı ve göz göze gelince gülümsedi. Eski arkadaşlar karşılaştınca yaptıkları gibi kollarını açarak ona doğru geldi. Bu kısa kucaklaşmaya müsaade ettikten sonra Brie kendini hemen geri çekti. “Seninle konuşacaklarım var Brie. Müsait misin?”

“Tabii müsaidim, gel otur,” diyerek kanepeyi işaret etti Brie. Brad yerleşince, o da geçip yanına değil de karşılıklı olabilecekleri başka bir koltuğu seçti.

Brad, “Bunu söylemek zor geliyor,” derken başını eğmiş aşağı doğru bakıyordu. “Aylardır bu işi nasıl yapacağım diye düşünüyordum,” dedi gözlerini yerden ayırmadan.

Brie, “Konu nedir Brad?” diye sabırsızca sordu.

Brad önce bir nefes aldı, sonra, “Ben ve Christine hakkında,” dedi. “Artık beraber değiliz. Ayrıldık. Birkaç ay oluyor. Senin başına gelenlerden az sonra.”

Brie’nin bunu hazmetmesi bir saniye kadar sürdü. Sonra bir kahkaha tufanına kapıldı. “Ne söylememi bekliyorsun, anlayamadım. Üzgünüm mü demeliyim?”

Brad onun ellerine doğru uzansa da, ancak sadece bir tanesini yakalayabildi. “Brie, ben aptallık ettim. Feci bir

hataydı yaptığım. Nasıl olduğunu bilemiyorum, ama ben mahvoldum. Aslında hâlâ sevdiğim sensin. Seni sevmekten asla vazgeçmedim.”

Brie ellerini geri çekti, yüzündeki ifade kuşku doluydu. “Ciddi olamazsın.”

Brad tekrar uzandı, ama Brie geri çekilmişti. “Biliyorum, delice bir şey bu. Biz aylar önce ayrıldık, ama ondan evvelki aylarda da pek iyi geçinemiyorduk. Bir arada kalmaya gayret ettik. Kendi eşlerimizi, ailelerimizi o kadar üzüntüye, sıkıntıya boğduktan sonra bunu yapmamız gerekiyordu. Brie, bu çözüm değildi, ama ben anlayamamışım. Tanrım, o kadar pişmanım ki.”

Söylediklerinin yarattığı şok Brie’nin yüzüne aksetmişti. Brad farkında bile olmadan öyle bir şey söylemişti ki: ‘Eşlerimizi sıkıntıya soktuk.’

“Demek bu ilişki başladığında kadın daha boşanmamıştı,” dedi Brie yumuşak bir tonda. “Boşanmamıştı, değil mi?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Brad. “Hayır, boşanmamıştı. Ama biliyorsun evliliklerinde kara bulutlar dolaşıyordu. Nasılsa devam ettiremeyeceklerdi. Glenn ilişkimizi bilmiyordu,” derken umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. “Bilinecek çok bir şey de yoktu doğrusu. Gerçekten, olan biten işte öbür şeylerdi.”

“Christine ve Glenn senin yüzünden ayrıldılar,” dedi. Ayağa kalktı ve Brad’dan uzaklaştı. “Bir seneden fazla oluyor,” dedi. “Tanrım, sen en iyi arkadaşının karısını elinden aldın! Ve onun bundan haberi yok muydu?” Sert bir şekilde geri döndü, şimdi ona arkasını çevirmişti.

Brad yaklaşarak elini eski karısının omzuna koydu.

“Hayır, tam öyle denemez,” dedi. “Bazı duygular vardı belki. Baştan çıkmak diyebilirim. Bir iki öpüşme. Ama ilişki başlayınca sana gerçeği anlattım. Fiziksel olarak. Cinsel ilişkiyi kastediyorum. Bu kadar geri gidip düşününce Tanrı şahidim olsun ki ne zaman başladığını, nasıl geliştiğini gerçekten hatırlamıyorum. Brie-”

Şimdi ona dönmüştü, yüz yüze duruyorlardı. “Sen beni bir yıl önce terk ettin. Ondan evvelki sene boyunca da onunla yatıyordun. Ama anlaşılan oynaşmanız daha da önceye dayanıyor, her iyi geceler öpücüğünde bana yalan söylüyormuşsun, her dokunuşunla...”

“Tamamen fiziksel bir şeydi. İzah edemiyorum. Sanki kendime engel olamıyor gibiydim.”

“Fiziksel bir şey mi?” diye güldü Brie. “Ah, Tanrım! Demek ikimizle birden aynı anda yatıyordun! En azından o Glenn’i attı, ama sen hayır! Senin iki kadının vardı! Seni seven ve seni isteyen iki kadın birden!” Şimdi gülerken sesi oldukça alaycı ve soğuk çıkıyordu. “Herhalde kendini cennette zannetmişsindir! Böyle bir şeyi affedebileceğimi mi sanıyorsun?”

“Üzgünüm. Bunun doğru bir izahı yok. Ben salaklık etmişim.”

“Sana nafaka ödedim. Kendim işsizken bile.”

“Hepsi duruyor, hiç harcamadım.”

Brie duyduklarına inanamaz bir şekilde başını ellerinin arasına aldı. “Bu işin daha beter olabileceği aklıma bile gelmezdi.”

Brad ona doğru bir adım daha yaklaştı. “Bana bir şans versen, sana ne kadar pişman olduğumu gösterebilmem için bana bir şans daha versen Brie. Olamaz mı? Tekrar bir

arada olmayı deneyemez miyiz? Görüşsek? Bir şekilde fitili tekrar ateşleyebilir miyiz diye denesek? Biliyorum vakit alacaktır. Olmuyorsa, kendimden başka kimseyi suçlayamam, ama gene de biz-”

Brie kızgın bir kahkaha attı. “Zavallı Brad,” dedi. “Sana deli gibi âşık iki kadından elinde kalan koca bir hiç. Kimseyle ilişkin yok herhalde, doğru mu? Acınacak haldesin!”

“Kızgın olduğunu biliyorum, haklısın da. Bir şekilde kendimi affettireceğim sana. Bana biraz zaman ver, bize zaman ver-”

“Hayır,” diye bağırdı Brie. “Hayır!” Sonra tekrar gülmeye başladı. “Tanrım, bir bilsen bunları söylemeni ne kadar çok bekledim! Senden nefret ederken bile, seni geri kabul edebilirdim!” Olanlara inanmadığını gösterecek şekilde başını salladı. “Tanrıya şükür ki bu durum daha önce karşıma çıkmadı.”

“Brie-”

“Tanrı aşkına, acaba karısını ‘özel bir fiziki çekicilikten’ dolayı aldatan bir adamla işim olur mu? Kendince bile ne olduğunu izah edemediğin bir şey için? Affedersin, ama ben ikimizin arasında fiziki bir çekicilik var sanıyordum!”

“Vardı tabii. Yine olacak.”

“Hayır. Hayır. Git. Defol buradan. En iyi arkadaşım için beni terk ettin, şimdi gelmiş tekrar fitili ateşleyebilir miyiz diye mi soruyorsun? Of, öyle aptalsın ki. Acaba sende ne görmüşüm? Senin hakkındaki gerçeği neden daha önce anlayamamışım? Git!”

“Hayır, Brie, dahası var.”

“Daha fazlasına dayanamayacağım,” dedi Brie.

“Onu buldular.”

Brie donup kalmıştı. Nefes alamıyordu. “Ne?” diye sordu. “Ne dedin sen?”

Bu sefer Brad derin bir nefes aldı. “Onu buldular: Jerome Powell. Florida’daymış. Orada gözüaltında tutuyorlar. Buraya iadesi için çalışmalar yapıyor. Tahminen yarın savcılık bürosundan sana bir telefon gelecektir, ben isteyken bunları duydum.”

Brie ona doğru bir adım attı. “Neden önce bunu söylemedin bana?” diye öfkeli bir tıslama ile sordu.

“Çünkü seni sevdiğimi bilmeni istedim. Bu süreyi seninle beraber geçirmek istedim. Onu buraya getirdikleri zaman senin yanında olmak istedim. Sana bakmak, seni korumak istiyorum.”

Brie, “Ah Tanrım,” dedi bir nefeste. “Korkudan seni geri alacağımı mı zannettin? Savunmasız olduğum için mi? Sen salağın tekisin, gerçekten öylesin! Koca bir aptalsın, kahredici derece salaksın.”

Brad’ın başı aşağı düşmüştü. “Olanlardan dolayı benim de kendimi oldukça kötü hissettiğimi bilmiyor musun? Başına gelenlerden beri hep etrafında değil miyim? Bu yaşananların beni mahvettiğini fark etmiyor musun? Kahretsin, Brie, işte Christine’le benim aramı açan da aslında buydu.”

Brie tekrar kahkaha atmaya başlamıştı, ancak bu sefer gözlerinden yaşlar geliyordu. “Her şey senin etrafında dönüyor, öyle değil mi Brad?” Aklından tatlı bir söz geçti. *Birbirimizden almayacağız sevgilim, sadece vereceğiz.*

“Her şeyi düzeltmek için bir şans istiyorum,” dedi Brad.

“Maalesef bu mümkün değil. Kimse düzeltemez, hele sen asla. Sen seçimini yaptın Brad. Şimdi bununla yaşaya-

caksın,” dedikten sonra koşarak odadan çıktı. Yatak odasına girdi ve kapıyı vurarak kapadı.

Brad tam peşinden gidecekti ki, Sam’le yüz yüze geldi, cüssesiyle holün girişini kapamıştı. “Artık gitsen iyi olur evlat,” derken sakın fakat kararlıydı.

“Duydun mu?”

“Her saçma kelimesini duydum. Güle güle, Brad.”

Brad arkasını döndü ve çıkarken Sam onu takip ederek sokak kapısını arkasından kilitledi.

O sırada yatak odasında Brie kıyafetlerini düzgün bir şekilde katlıyordu. Aklından Brad’in saçma sapan sözleri, kendisini bu dönemde koruyacağına dair vaatleri geçti. Oysa o bir kadını korumanın ne demek olduğunu bile bilmiyordu.

Kapısında hafif bir tıkırtı duyunca, “Baba?” dedi.

“Evet, Brie.”

“Gelsene içeri.” Sam odaya girdiğinde, “Ah, Babacığım” diyerek kendini onun kollarına attı.

“Tamam, Brie. Bunu da aşacağız.”

“Babacığım, Ben Virgin River’a gidiyorum,” diyerek babasına baktı. “Mike’a gidiyorum. Orada olmak istiyorum. Hemen şimdi gidiyorum.”

Sam, “Seni götürmemi ister misin?” diye sordu gülümseyerek. “Oralarda kalmam, ama seni götürebilirim, böylece yolda yalnız kalmamış olursun.”

Brie başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Hayır. Ben iyiyim, arabada olmamda mahzur yok. Ama hemen yola çıkmazsam, cesaretim kırılabilir. Baba, söylesene... Sence aptallık mı yapıyorum? Ona gitmekle? Ona güvenmekle?”

Sam şaşırıp kalmıştı. “Mike’a mı? Niye onunla ilgili endişe edeyim ki?”

Şimdi şaşırma sırası ondaydı. “Jack beni onun kadınlarla olan vefasız, aylak tavırları hakkında uyarmıştı. Onu bir hovarda olarak nitelendirmişti.”

Sam kıkırdamaya başladı. “Ah, Jack, sanki kendisi sütten çıkmış ak kaşık mı? Hah. Bana sorarsan ikisi de birbirlerini iyi bilirler. Mike ve ağabeyini kastediyorum, Brie,” dedi ve eliyle kızının şakaklarındaki saçları kulağının arkasına doğru itti. “Yanılıyor olabilirim. Daha önce de yanılmıştım, ama Mike’a güvenmemen için tek bir sebep bile görmüyorum.” Brie’nin gözlerinin içine bakarak gülümsedi. “Ağabeyin de ona yıllar boyunca güvendi, bu da onun iyi bir insan olduğunun kanıtıdır. Ve belli ki sana karşı ilgi duyuyor.”

Brie, “Bana kendimi gerçek bir insanmışım gibi hissettiriyor,” dedi yavaşça. “Kadın olduğumu hatırlatıyor. Brad’dan beri kadınlığımı hiç böyle hissetmemiştim. Bir de...” Sustu. “Polis o canavarı mahkeme için buraya getirmeden önce ben buradan gitmiş olmalıyım. Onunla karşılaşmadan önce, seven birinin dokunuşu bana iyi gelecektir.”

“Virgin River’da seni bekleyenin bu olduğu kanaatinde misin?” diye sordu Sam.

Brie başıyla onayladı. “Öyle zannediyorum, öyle olduğunu umuyorum. Eğer yanılıyorsam...”

“Hadi toparlanmaya devam et,” dedi Sam. “Pek yanılıyor olacağı benzemiyorsun.” O da başını salladı. “Sen benim bebeğimsin ve otuz bir yaşındasın,” dedi, sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu. “Senin yalnız ve korku dolu olmanı istemem. Hayatında aşk olması gerekiyor. Doğal olarak olması gereken budur. Ve zannımca Mike sana bunu veriyor.

Hadi git,” dedi ve kızını alnından öptü. “Hayatın zor olan tarafından nasibini aldın. Şimdi artık biraz da tatlı tarafın tadını alma sırası geldi.” Onu kendine doğru çekti. “Çok uzun kalma orada, seni özlerim.”

Brie Virgin River’a vardığı zaman, barın etrafında hâlâ arabalar ve kamyonetlerin durduğunu fark etti, oysa neredeyse Jack ve Preacher’ın barı kapatma saati gelmişti. Kendi cipini tam karavanın önüne, Mike’ın kamyonetine bitişik olarak park etti. Sabah Jack’le konuşacaktı, şimdi ihtiyacı olan Mike’ın kollarının arasında olmaktı. Jack onun bu-
raya gelişine yanlış anlam vermezdi, ama kararından belki de çok memnun olmayacaktı. Bavullarını bile cipinin arkasında bırakarak doğru karavanın kapısına gitti.

Mike kapıyı açınca onu karşısında durmuş kendisine bakarken buldu. Derin bir nefes aldı ve karavandan aşağı atlayarak bir nefeste, “Brie!” dedi. Onu kollarının arasına aldı, yerden kaldırdı ve yüzünü onun boynuna soktu.

Brie’nin bütün dünyası altüst olmuştu ve bedeninin içinden bir sıcaklık yayılıyordu; Mike’ın kollarının arasında olmak bile o kadar iyi gelmişti ki. Artık her şey olması gerektiği gibiydi. Ona sarıldı, sıkıca sarıldı, şimdi dudaklarını ve nefesini boynunda hissediyordu. “Brie,” diye fısıldıyordu Mike. “Burada ne işin var? Neden bana geleceğini söylemedin?”

Brie başını kaldırarak onun kara gözlerine baktı. “Ani bir karardı,” dedi. “Buraya seninle olmak için geldim, tabii senin için sakıncası yoksa.”

Mike yanağından aşağı doğru eliyle okşayarak Brie’nin çenesini kaldırdı. “Senin istediğin her şey benim için uygundur. Bana sadece ne istediğini söylemen yeterli.”

Bu konuda yolda geçirdiği beş saat boyunca düşünmüş ve bu nazik meseleye yaklaşmanın yüzlerce farklı planını kurmuştu. Ama sonuçta sadece, “Benimle sevişmeni istiyorum,” dedi.

Mike bu teklife şaşırmış veya heyecanlanmış gibi davranmadan, “Ne var tatlım? Ne oldu?” diye sordu.

O ise başını iki yana sallayarak nemli gözlerini onunkilere dikti ve bir nefeste, “Brad,” dedi. “Bana geldi ve ona bir şans daha vermemi istedi. Ve aynı konuşmanın arasında, tecavüzcünün yakalandığını ve yargılanmak üzere Kaliforniya’ya getirtileceğini söyledi.”

Mike bir süre sustu, dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Sonra sordu: “Ve sen de benim bütün bunları yok edeceğimi mi sanıyorsun?”

“Hayır,” diye cevap verdi Brie. “Ama bildiğim, hemen buraya gelmezsem bir türlü bütün olamayacaktım. Bunu anlıyor olmalısın. O kadar uzun zaman oldu ve o kadar çok şey yaşandı ki. Kocamın uzun, çok uzun bir süre iki kadınla birlikte olduğunu, sonunda diğerini seçtiğini yeni öğrendim. Diğer taraftan Powell’ın bana yaptıkları. Seni istediğimi biliyorum, ama doğrusunu istersen, tekrar hislerim canlanacak mı, ondan emin değilim.”

Mike, “Sus,” derken dudaklarını yavaşça onunkilere değdiriyordu. “Şimdiden hissediyorsun, yoksa buraya gelir miydin?” diye fısıldadı.

“*Quiero que me abras. Para amarte durante la noche.*” Bana sarılmanı istiyorum. Ve bütün gece benimle sevişmeni, dedi Brie.

Mike’ın yüzünde yavaşça bir tebessüm oluştu. “Demek ki senden sır saklayamamışım, öyle mi?”

Brie, “Hayır,” dedi. “Bir tek tane bile.”

Mike yavaşça güldü. “Bunu hak ettim. Senin İspanyolca bildiğinden haberim yoktu,” dedi. “*Tu debes sentir estas manos amorosas así a ti.*” Seven ellerin seni okşayışını hissetmeli-sin.

“*Deja a que sean sus manos.*” Onların senin ellerin olmasını isterdim.

“Brie, buna hazır olduğuna emin misin? Benimle olmasını istediğine emin misin?”

Brie başını salladı. “Sadece denemek istediğimden emimim, kendimi tekrar bir bütün hissetmek, çok geç olmadan tekrar bir kadın olduğumu hatırlamak, en azından o pislik herifle mahkemede karşılaşıp içim tekrar taş kesene kadar. Ama ya sen?”

“*Si. Te quiero mucho.*” Evet, ben de seni çok arzuluyorum.

Mike, “Jack’i gördün mü?” diye sorarken bir eli ile saçının altından onun ensesini tutuyor ve nazıkçe okşuyordu.

Brie başını iki yana salladı. “Daha bardan içeri bile gir-medim. Çıkarken arabamı görünce, buraya gelmekteki amacımın ne olduğunu anlamakta zorluk çekmeyecektir.”

“Seni ona götürmemi ister misin? Buraya döndüğünü söylerken yanında olayım mı?”

Gene başını salladı ve “Yarın görürüm onu,” derken biraz gergin bir şekilde güldü, sonra, “Ne yapabileceğimi pek bilmiyorum. Çok eminim ama yine de... Belki de bana bir bira versen iyi olur,” dedi.

“*Tu no necesitas eso. Nada malo te pasara en mis brazos.*” Buna ihtiyacın yok. Benim kollarımdayken seni korkutacak hiçbir şey olamaz. Mike, eli ile ensesinden tutmaya devam ederek onu kendine doğru çekti.

“Ya içim tamamen ölü ise?” diye fısıldadı Brie.

“Böyle olmadığını en iyi sen biliyorsun. İçindeki duygu ölmedi ki, sadece çok korkmuştun. Buraya gelmeye cesaret edecek kadar kendine güvendin. Gerisini bana bırak.” Hafifçe Brie’nin dudaklarına dokundu. “Bu konuda fikrini değiştirmek için hâlâ vaktin varken, bilmen gereken bir şeyi söylemek istiyorum. Ben merhametli bir insan değilim Brie. Tekrar hislerine kavuşmak isteyen bir arkadaşına yardım elini uzatan biri de değilim. Ben sana aşığım,” derken onun dudaklarına doğru yaklaşıyordu. Mike’ın yüzüne gelen nefesi sıcak ve tatlıydı, sonra bu yavaşça onun ağzını kaplayacak şekilde güçlü ve ateşli bir öpücüğe dönüştü, istek dolu bir öpüştü bu. Mike aç bir şekilde onun dudaklarını aralayınca, Brie mırıldanarak kendini bıraktı ve “Sana o kadar aşığım ki,” dedi. Dudakları ayrılınca Mike onu kaldırarak doğru karavanın içine taşıdı ve kapıyı kilitledi. Brie ceketini çıkarırken, “Gelip kapıyı yumruklayabilir mi?” diye sordu.

Mike gırtlaklarını temizleyerek, “Hiç şansı yok. Bence kendisi de biliyor, olur da teşebbüs ederse bu hayatına mal olur.” Brie elleriyle Mike’ın yüzünü tutarak kendine yaklaştırdı, dudaklarını kendi dudaklarının arasına aldı. Onu tekrar tekrar öptü. Çok uzun zamandır onun bedenine dolanmak isteyen kolları ile ona sıkı sıkı sarılmış kendine yaslamıştı. Onun dilini ağzının içinde hissedince dizleri titredi, o kadar lezzetli ve o kadar tatlıydı ki. Mike’ın bütün istediği dokunuşlarıyla Brie’yi rahat ettirmek, sakınleştirecek ilişkinin daha doyurucu olması için onu hazırlamaktı. Kollarının arasında her şeyi yeniden öğrenmesini, bir kadınla bir erkek arasında olabilecek şeylerin ne kadar

güzel olduğunu beraber yaşamalarını istiyordu. Haz ve coşkuyu tattırmak istiyordu. Ona yapılanlardan sonra bu ilişkide, ona hissettiği sevgiden dolayı asla korku ve acının yer almamasını, Brie'nin sadece zevk almasını arzuluyordu. Bu zevk o kadar vahşi ve harikulade olacaktı ki, daha sonraki günler ve geceler boyu sevgilisinin hayatını dolduracaktı. Aklından geçen düşünceler ve onun kendisine değen vücudunun verdiği heyecanla anında uyarılmıştı ve organı büyüyünce haliyle dar kotun içinde acı verir olmuştu. Bir eliyle Brie'nin kalçasını tutarak kendisine iyice yaklaştırdı, sadece sarılarak ona bedeninde olan uyarılmayı hissettirmek istedi. Brie'nin ağzından derin ve güzel bir inilti çıktı.

“Her şey senin istemene bağlı, Brie,” dedi Mike. “Fikrini değiştirmek istersen...”

“Hayır,” diye fısıldadı Brie onun dudaklarına doğru.

“Acele etmeye gerek yok, bebeğim. Ne zaman yavaşlamamı ya da durmamı istersen mutlaka söyle.”

Brie başını sallayarak, “Sana güveniyorum, sana ihtiyacım var,” dedi.

Onu karavanın içinden geçirdi, önce mutfak, sonra ikisinin beraber sığabilecekleri duş bölümünden geçerek küçük yatak odasına geldiler. Çift kişilik yatağın her iki tarafında da ancak birkaç adımlık mesafe vardı. Duvarlar gömme dolaplarla, çekmecelerle ve raflarla kaplıydı, hepsi güzel, modern ve yeterince büyüktü.

Mike'ın elleri Brie'nin yumuşak süveterinin alt kısmına gitti ve süveteri tutarak yavaşça Brie'nin başından yukarıya doğru çekerek çıkardı. Şimdi sadece bir sutyenle kalmıştı. Mike tekrar onun ağzına yaklaştı, öpücüğün

verdiği şehvetle dudaklarını emdi. Brie ellerini Mike'ın boynundan alarak, gözlerinin içine baktı ve parmaklarını gömleğinin düğmelerine değdirdi. Gömleği önce pantolonun içinden çekip çıkardı ve çabucak düğmeleri açtı, sonra göğsüne ellerini dayayıp gömleği açarak çıplak omuzları ve göğsünü meydana çıkardı. Mike'ın sağ omzundaki yara izine dokundu, sonra küçük elleriyle göğsünü okşadı. "Cildine dokunmaya bayılıyorum," diye fısıldadı. "O kadar yumuşak ve ipeksi ki." Mike'ın boynunun altındaki çukuru öptü.

Usta bir hareketle, sutyen de yok oldu ve Mike sevgilisini kendine doğru çekince göğüsleri birbirine değdi. Çıplak etleri birbirine dokunuyordu. Brie'nin kolları Mike'ı sarmış ve sıkı sıkı tutuyordu. Bu küçük ellerin sırtında bir aşağı bir yukarı hareket edişini hissetmek Mike'ın kanını kaynatırken, meme uçlarının göğsüne değdiği yerler içini yakıyordu. Ellerinden bir tanesi ile Brie'nin göğüslerinden birini avuçladı, başparmağıyla sertleşmiş meme ucunu ovarak onu tahrik ediyordu. Sonra yavaşça dudaklarını indirerek onları öpünce, Brie inleyerek tatlı bir şekilde Mike'ın ismini sayıkladı.

Mike onu çok istiyordu. Ağzını tekrar onunkine yapıştırdı, öperken yavaşça ve dikkatle bacaklarının arkası yatağa değene kadar onu geriye itti. Sonra elleriyle kot pantolonun önünü açarken, "Tamam mı, yoksa biraz daha vakte ihtiyacın var mı?" diye sordu sessizce.

Brie başını iki yana salladı ve "Hazırım," diye fısıldadı.

Mike dikkatlice düğmeleri açtı, yavaş hareket ediyordu. Sonra ellerini nazik bir şekilde kalçalarına doğru indirerek aşağı çekti. Brie'yi yatağın üzerinde oturttu ve önünde

diz çökerek önce pabuçlarını sonra kotunu ayaklarından çekerek çıkarttı. Ayağa kalkıp ellerini kendi kemerinin tokasını değdirince, bir an için tereddüt etti. Brie'nin, onun hızlı davranıp çok ileriye gittiğini söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu.

Oysa Brie Mike'ın ellerini iterek kemerin tokasını tuttu. Kemerini açtı, sonra fermuarı indirdi ve pantolonu aşağı çekti. Mike serbest kalınca onun üstüne atladı, bunu gören Brie'nin gözleri kısa bir süreliğine fal taşı gibi açıldı. Mike'a baktı, sonra gözlerini kapayarak sevgilisinin bedene yaklaştı. Ama Mike omuzlarından tutarak onu durdurdu. "Başka sefere, sevgilim. Bu gece senin gecen," diyerek onu yatağa doğru geri itti ve yanına yatabilmek için ayaklarındaki çizmelerle pantolonu da çıkardı.

İkisi de çıplaktı artık, Mike onu kollarının arasına aldı. Yanında o kadar ufak tefekti ki. Gözlerini kapatıp beyaz çarşafın üstündeki görüntülerini hayal etti, Brie'nin fildişi bedeninin yanında kendi yanık teni... koyu renkli eli kalçasının üstünde, onun minik eli ise Mike'ın kalçasındaydı. Ellerini Brie'nin ipeksi teniyle doldurdu, omuzundan dizlerine kadar tüm vücudunu uzun yumuşak rahatlatıcı dokunuşlarla okşadı ve doyasıya öptü. Birkaç dakika bu yumuşak dokunuşlarla devam ederken, ikisinin çıplak bedenlerinin birbirine dolanmış haliyle hissettikleri heyecanı içine sindirmesi için Brie'ye vakit tanıyordu. Brie bacaklarından birini Mike'ın üstüne atıp ona iyice sarılmış, elleri daha cesur hareket etmeye başlamıştı. Mike'ın sırtından aşağı doğru indi, kalçasını kavradı ve kendisine daha sert bir şekilde yaklaştırdı. Mike ise elini ikisinin vücudunun arasından kaydırarak aşağıya doğru

indirdi, Brie'nin düzgün karnının üstünde parmaklarını dolaştırdı ve daha aşağı inince hayretle onun bacaklarını ayırmış ve hazır olduğunu fark etti. Aradığı önemli minik düğüme eli değince onu nazıkçe ovarak, Brie'nin derin ve şehvetli bir inleme sesi çıkarmasına yol açtı. Sonra daha da aşağıya doğru inerek parmağını içine sokunca onun hazır olduğunu anladı; bu tutkulu kadın çok uzun süre onunla sevişecek bir erkekten yoksun kalmıştı. Ama Mike acele etmeyecekti. Bu işi tatlı ve yavaşça yapacaktı. Brie bunu çok acımasız bir şekilde yaşamıştı. Bu izleri silmek için Mike'ın çok nazık ve sevgi dolu olması gerekiyordu, böylece Brie bir daha asla ilişkiden korkmayacaktı.

Mike onu yavaşça sırtüstü çevirdi ve üstüne çıktı. "Bırak seni seyredeyim, Brie," diye fısıldadı. Bir elini yavaşça Brie'nin boynundan aşağı kasığına doğru indirdi, daha sonra parmaklarını kaydırarak nemli yumuşaklığına sadece bir anlığına sokunca Brie altında kıvranmaya başlamıştı. "Böyle bir güzelliği daha önce gördüğümü hatırlamıyorum," diye fısıldadı. Elleriyle kalçasını tutarak yavaşça sıktı. Yumuşak ve ıslaktı. Boynundan omzuna doğru bir dizi öpücükle devam etti. Sonra sıra göğsü, memeleri ve beline gelmişti. Yukarı doğru çıkararak onu tekrar boynundan öptü ve dudaklarını kulağına değdirdi. "Kendini bırak, Brie." Artık öpücüklere devam ederken daha az nazıktı, ağzını onun bedeninin ortasına doğru indirdi. Bacaklarını ayırdı ve ağzını ıslaklığına önce hafif, sonra daha baskılı olarak yapıştırmıştı. Brie kalçalarını onun ağzının etrafında hareket ettirirken, Mike sevgilisinin iniltilerini ve çığlıklarını duyuyordu; sonra ellerini omzunda hissetti, bu eller birer pençe gibi onu kavırıyor-

du. Mike dudakları ve diliyle masaj yapmaya devam etti; ta ki Brie'nin titreyerek, gelmesini hissedene kadar... Muhteşem bir olaydı, kendini bırakması, onun kendisini zirveye çıkarmasına müsaade etmesi ve sonrası... Bu Mike'ı hem şaşırtmış, hem de memnun etmişti; onu tatlı sözlerle zevklendirerek orgazma ulaştıracağını sanmıştı, ama Brie çabuk ve ateşli bir şekilde onu içine çekmiş, tırnaklarını omuzlarına batırmıştı. Sakinleşince kendini geri çekmiş, yavaşça kalkmış, belini, göğüslerini, boynunu ve ağzını öpmüştü. "Brie, harikuladesin. Lezzetlisin. Beni onurlandırdın."

Hâlâ nefesini kontrol etmekte zorlanıyordu. "Ah, Tanrım. Aman Tanrım."

"Bundan sonra hislerinle ilgili zorluk yaşayacağını..."

"Tanrım," diye kollarında fısıldarken sesi zayıf ve yorgun çıkıyordu.

"Çok daha iyisin değil mi?" diye dudaklarına öpücükler kondurarak fısıldadı Mike.

"Seninle daha çok sevişmek istiyorum."

"Emin misin?"

"Eminim," diye fısıldadı Brie.

Ancak bu sefer Mike daha ağırdan alıyordu, onun iyice kendini toparlamasını bekleyip yavaş el hareketleriyle, tatlı öpüşlerle, onu tekrar uyardı. İçinde, onun içine girerek boşalmak için şiddetli bir arzu vardı, ancak bunu engelledi. Brie'nin gösterdiği reaksiyonlara odaklanırken tekrar geleceğinden emindi. Ve sonra, onun için çok önemli olduğunu düşündüğü için sevgilisinin kulağına fısıldadı. "Brie, prezervatif kullanmamı ister misin?" dedi.

Brie donup kalmıştı, "Hayır," diye kesinlikle başını sallayarak reddetti. "Lütfen hayır!" dedi.

“Nasıl istersen sevgilim.”

“Üzgünüm, ama yapamam.”

“Mesele yok Brie, kullanmayız biz de.”

Mike Brie'nin konuyu unutmaması için ona biraz zaman vererek tekrar onu göğüslerinde, boynunda ve dudaklarında duraklayan öpücüklere boğdu... Sonra üstünde yükselerek bir dizini dikkatlice bacaklarının arasına yerleştirdi ve onları tekrar ayırdı. Brie'nin yüzüne baktı; sevgilisi gözlerini kapatmış, başını öteki tarafa çevirmişti. Alt dudağını dişlerinin arasına almıştı, gergindi. Mike bir eliyle onun çenesini tutarak yüzünü kendisine doğru çevirdi, yavaş ve nazikçe öptü. Sonra daha kuvvetle öperken Brie'nin dudaklarını araladı. Brie'nin elleriyle onun kalçasını tutmuştu, onu kendine mi çekmek istiyordu yoksa geri mi itmek, Mike bunu henüz anlamamıştı. Üzerine doğru eğildi ve içine gireceği yere hafifçe dokununca Brie irkildi. Kasılmıştı. “Brie,” diye yumuşak bir sesle talimat verdi. “Yüzüme bak. Bana bak sevgilim. Benim. İsmimi söylesene, aşkım.”

Brie bir nefeste cevap geldi. “Miguel.”

“Ellerini koy, bana yolu göster Brie. Kontrol sende.”

Brie küçük elleriyle onun organını tuttu, yanlış bir dokunuşla ereksiyonu kaybedeceğini biliyordu. Mike onu tekrar tatmin edecek kadar dayanıp dayanamayacağından emin değildi, ama denemeye çoktan hazırды. Brie yavaşça, dikkatli bir şekilde, onu içine yerleştirdi. “Sevgilim,” dedi. “Yüzüme bak, Brie. Sen ve ben beraberiz. Seni seviyorum. Sana aşktan başka hiçbir şey vermeyeceğim.”

“Miguel,” dedi tekrar yavaşça.

Mike da, “Brie,” diye fısıldadı. Yavaşça içine doğru

kaydı, onu tamamen doldurmuştu, Brie ise başını geriye doğru atmış, kalçasını yükseltmiş, elleriyle tekrar onun arkasını tutuyor ve onu daha da içeri doğru çekiyordu. Bu şekilde onun içine girmiş olmak, Mike'a ölüme yakın olmak gibi gelmişti, o kadar mükemmeldi. Onun dizlerini tutarak dengesini sağladı ve onunla birlikte hareket etmeye başladı, ileri geri kürek çeker gibi, mümkün olduğunca sürtünmeyi artırarak kendini gittikçe daha içeri itiyordu. Önemli olan onun da bunun keyfine varmasıydı. Mesele tekrar onu hissetmek değildi yalnızca, çekirdeğine kadar kendini hissetmekti, bu his o kadar ezici olabilirdi ki, sonunda kendini tükenmiş hissedecekti. Brie ise ona karşı kendini tutuyor, karşı koyuyor, bir an kendini kaybediyor, sonra tekrar orgazma ulaşıyordu. Ve bu seferki korktuğu cinsel ilişkiyle olmuştu. İşte Mike'ın Brie için istediği de buydu, artık başardığını bilecekti, bu sefer olduğu gibi, sadece kendisini memnun etmek isteyen, ona tapan ve saygı duyan, hayattan daha fazla kendisini seven bir adamla. Kurtulması için ona tamamen güvenmesi gerektiğini biliyordu.

Zevkin doruğuna ulaşırken bütün vücudu sarsılarak Mike'a sıkıca sarılmış ve tırnaklarını onun kalçasına geçirmişti. Mike daha derinlere doğru giriyor ve memnuniyetten inliyordu. Brie ona sıkıca yapışmış bir şekilde bağırmaya başladı. Mike da onu sıkıca tutarken ikisinin vücudu hâlâ tek vücut halindeydi. "Brie," dedi nefes nefese. "İki." Ve sonra onun tamamen geldiğine emin olunca, fırtınanın bittiğine kanaat getirince, onun içinde derin, güçlü ve çabuk olarak tekrar hareket etmeye başladı, bu onu tekrar harekete geçirmeye yetmişti. Nefesi tükenip,

tekrar zirveye ulaşınca, o da kendini bıraktı. İçinde bir roket gibi patlamıştı. O kadar güçlü gelmişti ki titremeye başladı.

“Tanrım,” diye bu sefer onun haline hayret ederek fısıldayarak kendi başarısına şaşırmıştı. “Tanrım.”

Mike neredeyse çökecekti, ama ağırlığını kontrol etmeyi başardı. İnce bir ter buharı her ikisini de kaplamıştı. Kendilerine gelmek ikisi için de epey vakit alacaktı. Brie onun altında zayıf ve bitkin bir halde, saçları yatağa düzensiz bir şekilde yayılmış, gözlerini kapamış, dudaklarında kıvrılan hafif bir gülümsemeyle yatıyordu.

Bir nefeste, “Brie,” dedi Mike. “Gülümsüyorsun.”

“Hmm,” derken gözlerini açmıyordu, oysa dudaklarındaki kıvrım daha da artmıştı.

Kıkırdadı. “Zannederim her şeyi toparladık sevgilim,” dedi.

Hafifçe başını iki yana sallarken, Brie’nin gözleri hâlâ kapalıydı. “Hayır, değil,” derken ise sesi bitkin çıkıyordu.

“Değil mi?”

Tekrar başını iki yana salladı. “Böyle bir şey daha evvel hiç yaşamadım,” dedi.

Şimdi ona gülüyor, saçlarını kaşlarından geriye doğru itiyordu. “Müthişsin. Işıldayan bir yıldız gibisin.”

“Hmm.” Brie kollarını başının üstünde iyice açmış gevşek bir şekilde yatarken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Mike onu nazıkçe öperken kendi dudaklarıyla onunkileri çekiştiriyordu. “Daha iyi misin?” diye sorarken, tekrar ufak tatlı öpücükler konduruyordu. “Oldukça rahatlamış gibi gözüküyorsun,” diye takıldı.

“Hmm. İyi sekse yeterince doyamıyorum,” dedi Brie. “Bana Valium falan içirmedin, değil mi?”

Mike, “Valium değil, hayır,” derken gülüyordu. “Kendini iyi hissetmeni istedim. Bu kadar fazla karşılık vereceğin aklımdan geçmezdi.”

“Hmm. Doğrusu benim de.”

Mike yavaşça sevgilisinin kulak memesini emdi. “Böyle olacağı aklıma gelmezdi,” diye fısıldadı. “Taşa dönmedin.”

“Şaka yapma,” dedi tatlı bir dille. “Kendimi iyi hissedeceğimi umuyordum.” Gözlerini açmıştı, ama sadece birazcık. “Sıcak ve yumuşacık. Tam bir kadın gibi. Ama iki ya da üç kere beni benden alacağın aklıma bile gelmezdi.”

Mike kara kaşlarından birini kaldırdı. “İki ya da üç mü?”

Brie omuz silkti. “Çok emin değilim, ama bu sorun değil. Şimdi iyiyim. Aslında iyi olmaktan daha da iyiyim. Acaba bunu nasıl yaptığını hatırlayabilecek misin?”

“Hepsini yazıya dökebilirim.”

“Kendimi tekrar bir kadın gibi hissetmek istiyordum.”

“Ah, bebeğim. Öyle oldu zaten. İnan bana. Tebrikler. Daha fazla kadın olunamaz. Şimdi artık sana mahkûm oldum,” dedi. “Artık sensiz yaşayamam.”

Brie, “O zaman tamam,” derken hafifçe kıkırdıyordu. “Buralarda takılayım bari.” Elini onun şakaklarındaki saçların arasında dolaştırıyordu. “Teşekkür ederim. Sensiz bunu başaramazdım.”

Mike yatakta sırtüstü döndü. “Eğer, bu işi bensiz yapmayı becerebilirsen, patent alırız. Sonra da İsviçre Alpleri’ne gider emekli olur, kahvaltıda havyar yeriz.”

Brie tekrar kıkırdamaya başlamıştı. “Hakikaten, ne kadar iyiydi...”

“Evet, haklısın. Biliyorum.”

“Zannedersem arızayı gidermiş oldun. Bence artık her şey yolunda gidiyor.”

“Hmm,” diye cevapladı Mike. “Bu yeterli değil. Bunu ifade edecek kelime yok.”

“Hani bana âşık olduğunu söylemiştin,” diye hatırlattı Brie.

“Havalara uçuyorum, o kadar âşığım ki sana. Ama şimdi, böyle bir seksten sonra, söylediklerim kulağa gerçek değilmiş gibi gelebilir. Çünkü hayatımda böyle bir seks yaşamadım.”

Brie yana dönerek, bir dirseğinin üzerine yaslandı ve “Gerçekten mi? Yaşamadın mı? Bu nasıl mümkün olabilir?” diye ona sordu.

“Bu konuda yarın düşünmeye devam edebilir miyiz?” dedi Mike. “Bu anı mahvetmek istemiyorum.”

“Peki, ısrar ediyorsan.”

“Bunun aynısını yarın tekrar deneyeceğiz. Bakalım yaptığımızı bilerek mi yapmışız.”

“Eh madem ısrar ediyorsun,” dedi Brie gülerek.

Mike, “Seni tekrar istiyorum,” dedi. “Şimdiden üzerinde büyülü bir etkin olduğunu zannediyorum.”

“Ah.” diye güldü Brie. “Zavalıcık.”

“Yarın sabah bunları söylediğine pişman olabilirsin.”

Brie iç geçirdi. “Yemin ederim olmam.”

Mike sonra tekrar onu dudaklarından yumuşakça öpmeye başladı...

Jack eve geldiği zaman bebek uyumuştı, Mel ise onun tişörtlerinden birinin içinde, rahatça oturmuş, bilgisayarı

dizlerinin üstünde, ya internette bir şeyler arıyor, veya e-posta yazıyordu. Onu böyle görmek Jack'in yüzüne her zaman bir gülümseme yerleştirirdi. Mel duş aldıktan sonra onun tişörtlerinden birini giyerek kocasının kokusunu duymaktan hoşlandığını söylemişti. Jack de ertesi gün aynı tişörtü giyiyor, Mel'in hafif esans kokusu burnuna geldikçe, bir gün evvel içinde onun bedeni olduğunu hatırlamış oluyordu. "Sana bir sürprizim var," dedi.

"Nedir?"

"Brie şehre geri gelmiş. Şimdi Mike'la birlikte."

"Gerçekten mi?" derken Mel bütün dikkatini ona vermişti. Bilgisayarını kapadı ve kenara koydu.

"Ben henüz görmedim. Bardan çıkarken cipi Mike'ın arabasının yanına park edilmiş olarak gördüm. Doğru Mike'a gelmiş. Bize değil. Mike'a."

Mel omuzlarını silkti. "Bu kulağa mantıklı geliyor. Malum, Mike onu seviyor."

"Sen nereden biliyorsun bunu?" diye sordu Jack.

Mel, "Nasıl bilemezsin ki?" diye cevap verdi.

Jack kanepede geriye doğru yaslandı. "Ben de sadece yatacak birini arıyor zannetmiştim."

"Bunun konuyla ilgisi yok," dedi Mel gülerek. "Hepiniz birileriyle yatmaya can atıyorsunuz. Neyse ki bazılarınız yakınlaşmak istediğiniz kadınları gerçekten de seviyorsunuz."

"Sanki hepimiz aletlerimiz tarafından yönetilen bir sürü boğaymışız gibi konuşuyorsun."

Şimdi gülme sırası Mel'deydi. Hamile kalmaktan memnun olmayan bir kadına göre oldukça neşeliydi. "Öyle mi? Acaba neden?"

“Sence bu mantıklı mı?”

“Olağanüstü duyarlısın. Beni bile nostaljik yapıyor bu halin.”

Bu söylenen Jack’i şeytani bir şekilde gülümsetti. “Beni yatağa atmaya yetecek kadar nostaljik mi?”

“Söylesene bana; Brie’nin üzerindeki kontrol mekanizmasını artık bırakmaya mı karar verdin?”

“Evet,” dedi yorgunmuş gibi. “Kendisine ait dolu dolu bir hayatı olmasını istemiyor değilim tabii. Brad’le bunun gerçekleşeceğini sanıyordum, pislik herif. Mike beni endişeye sevk etti, öyle bir kadın avcısıydı ki.” Karısının onaylamayan bakışlarını fark etti. “Tamam, tamam, aynı konuları tekrar açmayalım. Hepimiz zamanında yapacağımızı yapmışız.”

“Onun senden daha fazla yaptığını hiç sanmıyorum” dedi.

“Benim sinirime dokunan yapmış olduğu evlilikler,” dedi. “Eğer onunla evlenip, sonra terk ederse, Tanrı şahidim olsun ki, onu öldürürüm.”

“Galiba iyice saçmalıyorsun artık,” dedi Mel. “Tam bir yüz karasısın.”

“Aman,” dedi Jack kısaca. “Artık bu işe karışmıyorum. Kardeşim tavrını ortaya koydu.” Sonra elini uzatarak Mel’in saçlarının altından ensesini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Onu uzun uzun öptü. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“İkna olmuş gibi. Sen nasıl hissediyorsun?”

“Şanslı.”

On Bir

Sabahın erken ve aydınlık serinliğinde, Mike yanında yatan aşkının solgun beyaz vücudunu seyredebilmek için bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Brie yüzükoyun yatarak uyuyordu ve küçük yuvarlak kalçasının çizdiği kavis mükemmel görünüyordu. Dayanılmazdı. Mike onu rahatsız etmek istemiyordu, uykusu o kadar huzurluydu ki... ama elinde değildi, ona dokundu. Elini yumuşak bir şekilde ensesinden, belkemiğini takip ederek kalçasına kadar gezdirdi. Brie yarı uykulu halde mırıldanmaya başlayınca, Mike onun beline küçük bir öpücük kondurdu.

Kapı hafifçe vuruldu. Brie başını kaldırıncı saçları yüzünü kat kat örtmüştü. Mike, “Şşşşt,” dedi. “Kıpırdama. Ben hemen dönerim.”

Mike yatağın kenarına oturarak yerden kot pantolonunu alırken, Brie’nin sırtındaki dövmeyi ilk kez fark etti. İki kürek kemiğinin arasına resmedilmiş büyük bir güneş vardı. Bu geniş, kahverengi sırtının üzerinde çok seksi duruyordu. Diğer dövmesini daha önce görmüştü, zincir şeklinde bir kol bandı vardı. Pantolonunu giydi.

Mike kapıyı açınca birisinin -Jack ya da Preacher olmalıydı- tam kapının önüne yere bir kahvaltı tepsiyi bırakmış olduğunu fark etti. Etrafa bakındı, görünürde kimse yoktu. Mike tepsiyi içeri taşıdı. İki tane kapaklı yemek tabağı ve bir termos kahve vardı. Tepsiyi masaya koydu. Mutfağında gerekli tabak, çanak, alet edevat, tencere, tava bulunuyordu, ama nadiren kullanıyordu. Bütün yemekleri bardan temin ederdi.

Sonra başka bir şeyin eksikliğini fark etti. Hava bu sabah mükemmel olmasına rağmen etrafta çıt çıkmıyordu. Jack onlara mahremiyetten fazlasını veriyor, kendi mülkünde varlığını bile hissettirmiyordu.

Mike pantolonunu tekrar çıkarıp yere attı. Yatağa girdi ve Brie'nin düzgün, ipeksi sırtını inceleme keyfine devam etti. Birbirine dolaşmış saçlarını elleriyle düzelterek dudaklarına doğru çekti. Brie şimdi memnuniyetten mırıldanıyordu.

“Kim gelmiş?”

“Oda servisi,” dedi ve gülerek devam etti. “Kahvaltımızı getirmişler.”

“Aç mısın?”

“Yemek için değil,” dedi ve tüm ağırlığını vermemeye dikkat ederek onun sırtının üstüne uzandı. Ensesindeki saçları kenara iterek onu öperken, yumuşak kalçasına değen bedeninde sertleşme başlamıştı.

Brie, “Kahvaltı beklesin,” dedi nefessizce, kalçalarını yukarıya doğru kaldırarak ona değdirdi ve yavaşça hareket ettirmeye başladı.

O an Mike'ın aklına gelen, geçmişte çok seks yapmış olsa da asla benzer bir duygu yaşamamış olması idi. Brie'yle

bu konuda paylaştıkları yakınlık, daha önce yaşadıkları çift ilişkilerine kıyasla, sevişmeden çok duygusal tarafı ağır basan bir şeydi. Sanki ondan önce hayatına hiçbir kadın girmemiş gibi hissediyordu; kimse onu kendi bedeninin içine bu derece güvenerek, çılgın ve istekli bir şekilde almamıştı. İlk çekingen ve tereddütlü dokunuştan sonra, hiçbir adımda kendini geri çekmemişti. Vücudunu tamamen ve doyumsuz bir şekilde ona teslim etmişti. Ellerini, dudaklarını, Mike'ın bedeninin her parçasını sevgiyle karşılamış ve doğru olanı yapacağından emin olarak, onu tekrar tekrar zevk sağanağına tutmuştu.

Mike geçen yılın büyük kısmında, hayatı boyunca bir daha asla böyle bir zevki tekrar tadamayacağını zannettiği günleri neredeyse unutmuştu. Onu tatmin etmek, içindeki cinsel arzu ve güveni tekrar uyandırmak, kendi aklındaki sınırlarını o kadar genişletmişti ki, tekrar aynı performansı gösterip gösteremeyeceği konusundaki endişelerinden sıyrılmıştı. Sadece işe yaramakla kalmamış, tekrar, tekrar onaylanmıştı. İçinde bir ateş alev almış ve sönmüyordu. Ve Brie'nin verdiği tepkiden, cevabından, onun içindeki ateşi de hissetmişti. Bu ateş kendisi içindi. Sıkıntılı bir geçmişten sonra böylesine keyifli bir kurtuluş ihtiyacı hisseden bir tek Brie değildi; Mike'ın da hayata geri dönmesi gerekiyordu. O ana kadar sadece Brie'nin iyileşmesine yardımcı olmaya odaklanmış, onun da kendisi için aynı şeyi yaptığını fark etmemişti.

Bir elini onun bedeninin altına yerleştirerek, karnının üstüne doğru süründü ve kalçasını eliyle destekleyerek azıcık yükseltti. Nazikçe bir diziyle bacaklarını ayırdı. "Böyle iyi mi? Hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldarken tekrar ağırlığını üstüne bastırıyordu.

“Tanrım,” dedi Brie. “Ah, evet.”

İçine kaydı ve içindeyken hareket etmeye başladı, onu sallıyor, yavaşça içindeki derin ve erotik bölgeye doğru itiyordu. Kendi kalçasının yavaş ve sakın pompalaması, onun derin inleme sesleri çıkarmasına sebep oluyordu. Şimdi Brie de hareket etmeye başlamış, Mike’ın her darbesine karşılık veriyordu. Kadınların içinde gizli ve gizemli olan hassas bir nokta vardı ve Mike onun vücudunu inceleyerek bu noktanın nerde olduğunu tespit etmişti. Ve nereye isabet ettireceğini kesin biliyordu. Bu gizli noktaya, ritmik, nazik ama sebatla dayandı. Sonunda Brie bu baskıyı arttırması için onu geriye doğru iterek ihtirasla inleyip mırıldanıyorken, bir süre sonra neredeyse soluğu kesildi ve sert bir şekilde saldırıya geçti. Mike ona sıkıca sarılmıştı, ateşli ve cüretkâr bir hazza doğru yükselirken koca bir dakika nefes bile alamamıştı. Zafer onu da mutlu etmişti; bedenini sıcak bir spazmın sarmaladığını hissetmişti, sanki ondan kaynaklanan sıvı sıcaklık Mike’ı da ıslatmış ve sonunda kendisi de bir tatmin anıyla ona katılmıştı, şimdi ikisi de bitkin ama mutluydular.

Kendine gelmeye başlayınca, Mike yavaşça onun içinden çıktı ve onu özenle sırtüstü çevirdi.

“Cennette miyim?” diye soluyordu Brie. “Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti...” O ise dirseğinin üzerine dayanarak yükselmiş, onun güzel yüzünü seyrediyordu, dudakları sevişmekten kızarmış, yanakları ise renklenmişti. “Hoşuna mı gitti?”

“Aman Tanrım!” derken Brie’nin sesi hâlâ titriyordu. “Ne yaptın sen Tanrı aşkına?”

Mike, “Büyü,” dedi ve devam etti. “Bir ödül. İkimiz için de: G noktası.”

Brie ona donmuş bir şekilde hayretle bakıyordu, sonra bir kahkaha atarak şaşırttı. “Ben bunu duymuştum, ama hayal ürünü sanırdım! Hatta bir efsane!”

“Tamamen gerçek,” dedi Mike. “Besbelli.”

Brie, “Benim bedenim hakkında bir gece içinde benim bütün hayatımda öğrendiğimden nasıl daha fazlasını bilebilirsin?” diye sordu.

“Sebebi sensin,” derken bir eliyle omuzlarından koluna doğru indirip parmaklarını birbirlerine kenetlemişti. “Bana güvenip, senin içine girmeme izin verdin.”

“Tekrarlayabilir misin?”

Mike ona bakarak güldü. “Maalesef, bir süre olmaz.”

Brie, “Beni şaşırtıyorsun,” derken, elini göğsünün üstünde dolaştırıyordu... “Bildiğin şeyler hakkında.”

“Çok fazla kadınla ilişkim oldu Brie. Özür dilerim. Bunu geri alamam. Ama hayatımda seninle olduğu kadar hiçbir kadınla bütünleştiğimi hatırlamıyorum. Sanki, başkası ile daha önce hiç ilişkim olmamış gibi. Herhalde daha doğru ifade edemezdim.”

Brie, “Hmm,” derken gözlerini iyice kapamıştı.

“Beynim uçtu zannettim. Sen de hissettin mi?” diye sordu.

Brie güldü. “Hissediyorum, Miguel. Ne yapacağız bu konuda?”

“Acaba burada birkaç ay çıplak olarak böyle kalsak, günde birkaç öğün yemek getirtsek, bazılarının kaşları çatılır mı sence?”

Brie kıkırdadı. “Sence Jack daha ne kadar bize müdahale etmeden dayanabilecektir?”

Mike umursamaz bir tavırla gülümsedi. “Sanırım eninde sonunda giyinmek zorundayız.”

“David doğduktan sonra buraya geldiğim zamanı hatırlıyor musun? Sabahları erken saatte sen gitar çalarken dinlerdim.”

“Orada olduğunu bilmiyordum.”

“Gitarı sanki benim için çalıyormuşsun gibi yapardım. Müzik beni o kadar duygulandırır ki, bu müziği benim yanımda gece geç bir saatte çalıyor olmanı hayal ederdim. O zaman bile beni etkilemişsin.”

Mike güldü. “Bak bunu hiç bilmiyordum. O tarihlerde yüzüme bile bakmıyordun.”

“Bütün erkeklerin köpek olduğunu düşündüğüm bir dönemdi.”

“Öyleyiz. Doğru, biz hiçbir şey hak etmeyiz. Ama gene de isteriz.” Brie’nin yüzüne dokundu. “Hayatıma girdiğinden beri aynı insan değilim.”

Brie, “Bir daha asla sevişemeyeceğimi zannediyordum,” dedi sessizce. Sonra gülümseyerek devam etti: “Şimdi ise sevişmeden duramazmışım gibi geliyor.”

“Söylesene,” dedi Mike fısıldayarak. “Dün gece, ilk seferinde... dondun, gergindin. Prezervatif istemedin.”

Brie gözlerini kapadı ve başını salladı. Sonra gözlerini açtı ve göz göze geldiler. “Yapamadım. O lastik şeyi içimde hissetmeye dayanamazdım, çünkü biliyorsun o-”

“Biliyorum sevgilim,” dedi Mike tatlı bir şekilde. “Zıyanı yok. Bir an geçmişe mi döndün?”

“Bir saniye kadar, sonra sen beni tekrar gerçek zamana geri getirdin ve her şey yoluna girdi.” Gülümsedi. “Yoluna girmekten çok daha öte aslında.”

“Aklından hiç çıkarmaman gereken bir husus var,” dedi Mike onun saçını okşayarak. “İşler ne kadar mükemmel gözükürse gözüksün, aniden kendini-”

“Biliyorum. Geriye dönüş. O korkunç anı tekrar yaşamak,” diye sözü onun yerine kendi bitirdi. “Birçok rehberlik hizmeti aldım. Seni böyle bir duruma hazırlamaya çalışıyorlar. Bir kere başıma geldi aslında. Kulübede kaldığım ilk gece aklıma gelen buydu.” Parmağını Mike’ın kulağına dokundurarak boynuna doğru götürdü. “Yük taşımak diyorsan.”

Mike onun gözlerine bakarak gülümsedi. “Herkesin bir takıntısı var Brie. Herkesin aklına gelen bir korku, acımasız bir hayaleti vardır. En kolay kurtulma şekli onunla yüzleşmektir.”

“O kadar iyisin ki.”

“Bir hastalık tehlikesi yok,” dedi. “Yaralanma olayının öncesinden beri bir kadınla ilişkim olmadı ve hastanede iken vücudumun her hücresi görüntülendi. Ama başka bir mesele var. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?”

Başını hayır anlamında salladı, gözleri berraktı.

“Ah,” dedi Mike. “Mel bu konuda yardımcı olur Sana hamile kalmaman için bir şey verecektir.”

“Ya bunu istemiyorsam?” diye sordu Brie. “Ya Mel’e gitmezsem?”

Bu cevap Mike’ın oturduğu yerde dikleşmesine neden oldu. “Herhalde okulda biyoloji dersi aldın, öyle değil mi?” diye sordu.

“Ne olacağı belli olmaz.” Brie omuzlarını silkti. “Muhtemelen hiçbir şey olmaz.”

“Eğer ilişkiden aldığımız zevk hamilelikle ilişkilendirilebiliyorsa, hafta sonuna kadar yüzlerce bebeğimiz olacak demektir.”

“Mel’e görünmemi istiyorsan, gideceğim. Bu söyle-

diklerim muhtemelen saçma. Seni hiçbir şeye zorlamak, itmek istemem doğrusu.”

“Brie, beni zorlamıyorsun. Sana her şeyi sunmak isterim. Eğer benden bir çocuğun olmasını istiyorsan, öleceğimi bilsem deneriz. Bir şartla ikimize ait müşterek bir bebek olacaksa. Belki de bu konuda biraz daha düşünmelisin. Emin olana kadar.”

Brie gülümsedi. “Ah. Bir şeyi unuttuğumu şimdi hatırladım, buraya sana gelmemin asıl sebebini. Sadece beni güçlendirmen için dokunuşlarına ihtiyacım olması değil. Bundan çok daha fazlasıydı. Senden bir saniye daha ayrı kalmak istemiyordum. Hayatımda sahip olduğum en iyi dostumsun. Aslında bu son altı aylık dönemde o kadar yakınlaştık ki, bundan daha fazlası olamaz diyordum.” Parmaklarını onun dudaklarına değdirdi. “Sana âşık oldum, bu aslında tahminlerimin de çok ötesinde. Eğer rol yapıyor idiyse, yetenekli bir aktörsün.”

“Rol falan yok, Brie. Seni seviyorum. Sonsuza dek.”

“Ben de seni seviyorum.”

Bu itiraf onun en derin arzularını gerçekleştirmişti. “Gerçekten mi?”

“Evet, Miguel. Sensiz olmayı düşünemiyorum bile. Artık olamaz. Aylardır benim her şeyim sen oldun. Seni o kadar çok seviyorum ki.”

“*Nunca sohe que yo pudiera tener esto en mi vida.*” Hayatımda buna yer olduğunu hayal bile edemezdim.

“Ben ise var olduğunu bilmezdim.”

“Ve istediğin bu mu? Tabiat kendi bildiğini yapsın.”

“Tabiata güvenmek çok riskli olmasa gerek. Haberim bile olmadan.” Derin bir nefes aldı. “Hap kullanmayı

Brad'le evliyken bıraktım. Bebek konusunu konuşuyorduk ve ben de ona bir sürpriz olur diye düşünmüştüm. Tabii o sırada en iyi arkadaşım la işi pişirdiğinden haberim yoktu. Haberim olmasından çok zaman önceydi. Neyse,” dedi. “İlişki beni terk etmesinden bir yıl önce başlamış değil, daha uzun süreliymiş.”

“Sana dün bunları mı anlattı?” diye sordu Mike. “Powell'in yakalandığını söylerken, aynı zamanda mı?”

“Galiba ağzından kaçtı,” dedi Brie. “Kocasıyla sürekli kavga ettiklerine dair yalan söylemiş aslında, gerçek neden Brad'e âşık olmasıymış. O da bundan haberdarmış.”

Mike bir nefeste, “Off, işe bak,” dedi.

“Bu esnada da benimle yatmaya devam ediyordu. Ben de bundan haberim olmadığı için hamile kalarak ona sürpriz yapmak istiyordum. Neyse ki bir şey olmadı, hamile kalmadım.”

“Ah canım,” diyerek onun kolunu okşadı Mike. “Bu şartlar altında çocuğun olmaması senin lehine olmuş. Ama farklı da olabilirdi. Gözlerini dört açmalısın. Bana öğretilen kimseye güvenmemem gerektiği ydi. Bir plan yapmamızda yarar var sanırım. Ben Virgin River'da bir karavanda yaşıyorum.”

“Bunlar detay,” dedi Brie gülümseyerek. “Kendimi hiçbir yerde daha çok evimde gibi hissetmedim.” Mike'ın yakışıklı yüzüne dokundu. “Eğer dün gece neticesinde bir bebek olarsa, eminim ki güzel bir bebek olacaktır. Mel'e giderek ondan kurtulmak istemiyorum. Eğer oradaysa o senin çocuğun... ve ben onu istiyorum.”

“O zaman senin istediğ in gibi olacak,” dedi Mike. Onu uzun uzun, ihtirasla öptü. “Sen nasıl istiyorsan.”

“Bunun asla bitmemesini istiyorum.”

“Görünürde son falan yok, sevgilim. İnan bana.”

Jack sabahleyin aklı karavanda olmasına rağmen, o tarafa bakmamaya çalıştı. Kapının açılıp Brie'nin oradan çıktığını görmesi tamamen tesadüftü. Saatine baktı, on birdi. Neredeyse öğle yemeği zamanı. Hemen onun arkasından Mike gözüktü. Aslında dönmesi gerekirdi, ama dönmedi. Kız kardeşi üzerinde kot, ayağında mokasenleri, püsküllü süet ceket ve sırtından aşağı neredeyse beline kadar inen açık kahve uzun saçları ile o kadar küçük ve çocuksu duruyordu ki.

Mike'ın önünde duruyordu, o da çenesini kaldırarak, dudaklarına samimi bir öpücük kondurmuştu. Bu mesafeden bile ayrılmaya çok niyetli olmadıkları belliydi. Ama bir dakika sonra Mike ayrılarak kamyonetine bindi ve Brie'yi içeri girmek üzere barın arka kapısına doğru yürürken bıraktı.

Jack onları gözetlerken yakalanmamak için hemen tezgâhın arkasına geçmişti. Tertemiz bir bardağı eline alarak onu bir havluyla silmeye başladı. Kapı açılıp Brie içeri girince neredeyse bir adım geri atacaktı. Onu hiç böyle görmemişti. Parıldıyordu. Yüzündeki ifade, gözlerindeki ışıltı, gizli bir tebessüm çok şey ifade ediyordu. Brie hiç tereddüt etmeden tezgâhın arkasına geçti, doğru ona yöneldi ve kollarını beline doladı. O da elindeki bardağı bıraktı ve kendi kollarını ona dolayarak kız kardeşine sıkı sıkı sarıldı.

Haziran ayından beri Jack'in istediği tek şey kız kardeşine kavuşmaktı, sağlıklı ve bir bütün olarak, iyileşmiş haliyle. Mutlu ve canlı, etrafında onu sarmış olan donuk korku

bulutu ve üstüne yapışmış endişeli hali olmadan. Tanıdığı Brie'yi geri istiyordu, yenilenmiş ve dünyada tekrar yerini almış haliyle. Jack maalesef bu gücü ona sağlayamamıştı; aileden kimse bunu başaramamıştı. Ve şimdi kollarındaki bu genç kadın keyiften kıpır kıpırdı. Sanki eski Brie geri gelmiş gibi değildi, bu yepyeni bir Brie'ydi. Küllerinden doğan bir kadın. Aşk ve hayatı ilk defa doyasıya yaşayan bir kadın.

Bazen kendi içinde gizlice var olduğunu bildiği şeyleri kabul etmek onun için zaman alıyordu. Kendi karısının kollarındayken keşfettiği şeyleri. Brie'nin hayatta ihtiyacı olan, aslında herkesin ihtiyacı olan, mükemmel bir aşktı. Kendisi bunu Mel'de, Preacher da Paige'de bulmuştu... ve şimdi Brie. Onu alnından öptü.

Brie başını kaldırarak ağabeyinin yüzüne baktı. Yumuşak ve içten bir sesle, "Bir daha asla ondan kuşku duymayacaksın. Asla," dedi.

Jack ellerini Brie'nin şakaklarındaki saçların arasındayken gezdirerek şefkatli bir şekilde ona gülümsedi. Başını hafifçe sallayarak, "Asla," diye tekrarladı. Brie eşini seçmişti. Ve Jack'in önceki tüm şüphelerine rağmen, belli ki doğru olanı yapmıştı.

Jack kardeşine karşı koymuş, onun hayatta kendisi için ne istediğine güvenmemiş, hatta karşı çıkmıştı. Preacher kadar yakın bir dostu olan Mike'ın, kardeşine değerli bir mücevher gibi davranacağı konusunda itimat etmiş olması gerekirdi. Aralarında geçen her ne ise, belli ki fiziksel bir doyumdan daha ileriydi.

Benim karım da her konuda haklı çıkıyor, diye aklından geçirdi Jack.

Mel on altı yaşındaki Sophie Landau ile karşılaşınca kabus üstüne çökmüştü. Kendisine bir şey ‘olmuş olabileceğini’ zannediyordu. Hikâyenin devamı başlamadan bile, Mel’in midesi bulanmaya başlamıştı. “Arkadaşım Becky’yle birlikte gitmememiz gereken bir partiye gittik. Ben aileme Becky’lerde kaldığımı, o ise geceyi bizim evde geçireceğini söylemişti. Brendan Lancaster bizi davet etti. Brendan bizden daha büyüktür, birkaç sene evvel mezun olmuştu,” derken dudakları çığnemekten kıpkırmızı olmuştu.

Mel, “Tamam,” diyerek onu cesaretlendirdi.

Sophie muayene masasına oturduğunda hâlâ giyinikti. Mel de ilaç dolabına dayanmış anlattıklarını dinliyor, duyacaklarından endişe ediyordu. Sophie düz kahverengi saçları omuzlarına gevşekçe değen oldukça tombul bir kızdı. Suratında biraz sivilce sorunu vardı ve dişleri çarpıktı, genel haliyle oldukça gergin olduğu belliydi. Tırnakları dibine kadar yenmişti, elini saçlarına doluyordu ve ara sıra yanakları seğiriyordu.

“Demek bir partiye gittiniz. Büyük bir parti miydi?” diye sordu Mel.

“Küçüktü, altı ya da yedi çocuk vardı.”

“Brendan yalnız mı yaşıyor?”

“Hayır, annesiyle yaşıyor, ama o genelde dışarıda oluyor. Bu sefer tüm hafta sonu için gitmiş. Onun da artık okulu yok, biliyorsunuz Garberville’de çalışıyor, amcası ile beton döküm işinde. Yani evde biz çocuklardan başka kimse yoktu.”

“Evet, sonra?”

“İşte orada birkaç çocuk vardı, bira içtik, birkaç Mar-

ihuanalı sigara sardık. Sonra hem sarhoş olduk, hem de kafayı bulduk. Ben bayılmışım. Becky kendisinin de bayıldığını düşünüyor.”

“Becky düşünüyor ne demek?”

“Bilmiyor. Çünkü kendini kötü hissedince Brendan’ın annesinin yatak odasına gitmiş ve yatmış, kendine geldiğinde sabah saat üçmüş. Bana gelince, ben de kendimden geçtiğimi zannediyorum, çünkü gözümü açtığımda sabah olmuştu ve ben de Brendan’ın odasıındaydım. Sadece bir iki çocuk kalmıştı: Becky, Brendan, ve oturma odasında sızmış birkaç kişi.”

“Sonra?”

“Tabii kendimi çok fena hissediyordum. Sanki kafama bir taşla vurulmuş gibiydim, bir de midem alt üst olmuştu. Eve dönüp bir an evvel kendi yatağıma yatmak istiyordum. Eve gelince anneme muhtemelen Becky’lerde nezle olduğumu söyledim, doğru odama gittim ve soyundum, anlarsınız! Külotum tersyüz ve aynı zamanda önü arkasına dönüktü.”

Hadi bakalım, bir tane daha geliyor, dedi Mel içinden.

“Sonra, önce aklıma doğrusu bir şey gelmedi. Herhalde sarhoşken yanlışlıkla kendim yaptım diye düşündüm.”

“Bayağı çok mu içersin?”

Sophie başını öne eğdi. “Aslında hayır,” dedi. “Bu çocuklarla birkaç partiye gitmiştim daha önce. Belki de üç defa. Ama hiç böyle bir şey başıma gelmemişti.”

“Daha önce hiç kendinden geçmişliğin, ya da külotunu tersyüz giymişliğin var mıydı?”

“Hayır. Böyle bir şey hiç olmadı. Ama oldukça sarhoş olduğumun farkındaydım.”

“Ama aklına bundan dolayı hiçbir şüphe gelmedi, öyle değil mi? Sana bir şey sormak istiyorum, bir yerinde ağrısı var mıydı? Ya da çürük falan?”

Sophie, “Aşağı tarafım biraz acıyordu,” derken kucığına bakıyordu. “Olamaz diye düşünüyordum. Bilirsiniz işte. Çünkü bir şey olmuş olsaydı, uyanırdım gibi geliyor. Ama sonra jimnastik dersinde soyunma odasındaki bir kızın arkadaşına asla bu partilere adım atma dediğini duydum... bu bira partilerine. Sonra şöyle bir şey söyledi, “Benim başıma gelenleri anlatamam! İnanamazsın!” Ve o an başıma geleni anladım. Nasıl anladığımı sormayın, anladım işte.”

“Sence tecavüze mi uğradın?”

“Olabilir, evet. Bilmiyorum. Bu çocukların bunu yapabileceği aklıma bile gelmiyordu. Onlar sadece arkadaşlarımızdı. Bu tip şeyleri yapabilecek çocuklar gibi durmuyorlardı.”

“Aybaşını kaçırdığın oldu mu?”

“Zaten hap kullanıyordum. Regllerim için kullanıyordum, bilirsiniz işte? Çünkü çok fena geçer. Bu olaydan bir hafta kadar sonra aybaşı oldum, ama şimdi başka şeyler için korkuyorum. Bana bir şey olursa ya da bir şey buluştıysa diye?”

“Doğru düşünüyorsun, çocuğum. Her şeyini kontrol edip seni rahat ettiririz. Ama, Sophie, daha önce de benzer bir şey duymuştum ve artık endişeleniyorum. Sana biraz biranın yapacağından daha fazla bir şey mi oldu, henüz bilmiyorum, ama cidden bir arkadaşımın görüşmeni isterdim, kendisi bir polis memuru-”

“Bir dakika,” dedi Sophie. “Başımı belaya sokmak istemiyorum.”

“Sophie, başın belada falan değil. Benim sana tavsiyem, yanınızda yetişkin biri olmadan alkol ve esrarlı sigara bulundurulmuş partilere gitmemeniz. Ama bu sadece bir tavsiye. Arkadaşım sana kimlerin orada olduğunu sorabilir, sadece senin yaşadıklarınla benim kulaktan duyduğum hikâyeler arasında benzerlik olup olmadığını anlamak için.”

“Ya benzerlikler varsa? Orada olanların başı derde girer mi? Çünkü ben böyle bir şey olmasını istemem.”

“Sophie, seni temin ederim ki, kimsenin başına bira içtiği için bela açılmaz. Esrarlı sigara ile ilgilenmiyorum bile. Söylediğin her şey burada sır olacak kalacaktır. Ama açıklıkla söylemek istiyorum ki ne olup bittiğini öğrenmemiz lazım, tecavüz olayını bilmek zorundayız.”

“Ya hiçbir şey yoksa?”

“O zaman zaten ortaya çıkacak bir şey yoktur,” dedi Mel. Ama içten içe gerçeği biliyordu. “Arkadaşımın dedektiflik konusunda bir sürü tecrübesi var, başka çocuklarla da işbirliği yapmış, bu zaten üstünde çalıştığı olaylardan biri. Seninle konuşmak ilgisini çekecektir eminim. Senin iznin olmadan asla bu bilgileri nereden edindiğini ifşa etmeyecektir. Yardım eder misin, Sophie? Eğer bu desteğin aynı şeyin başkalarının da başına gelmesine engel olacaksa?”

Sophie, “Olabilir,” derken utangaç bir tavırla başını aşağı eğmişti. “Bu konuda biraz düşünmeliyim.”

Mel gerekli pelvik muayeneyi yaptı, cinsel yolla bulaşan hastalıklar testlerini de tamamladıktan sonra Sophie’yi Mike’la konuşmak için ikna etti. Sonra Sophie’ye klinikte biraz beklemesini söyleyerek, Mike’a ulaşmaya çalıştı. Klinikte görüşmelerini gizlilik içinde yapabilirler-

di. Burası Sophie'nin arkadaşlarından ve ailesinden uzak ve güvenli bir yerd. Mike'a ulaşamazsa, Sophie'ye ertesi gün tekrar gelmesini rica edecekti ve kızın sözünü tutarak gelmesi için kendine şans dileyecekti.

Mel kendini her açıdan çok fena hissediyordu. Sophie'nin hikâyesini dinlemek canını çok sıkırmıştı, çünkü artık şehirde çıktığı kızlara tecavüz eden biri olduğuna emin olmuştu. Belki bunlar, bir grup genç çocuk ya da erkek, kendilerinden şüphelenmeyen kızlara muhtemelen fark ettirmeden ilaç içiriyorlardı.

Öğleden sonranın erken saatleriydi, Mel Sophie'yi klinikte bırakarak doğru bara gitti. Her gün bu saatlerde olduğu üzere, etraf sakin ve sessizdi. Jack'in arabası ortada gözükmüyordu, Mel onun yeni eve giderek çalışan herkesin işine karıştığını düşündü. Mutfakta Paige ve Preacher akşam yemeği hazırlıklarını yapıyorlardı. "Merhaba çocuklar, Aranızda Mike'ı gören oldu mu?"

"Arabası arkada duruyor, ama bildiğim kadarıyla karavanda... Brie'nin buraya geldiğinden haberin var, değil mi?" diye sordu Preacher.

Mel, "Evet," derken mutfaktaki telefona uzanıyordu. Mike'ın sabit telefonunu çevirdi. "Merhaba, Mike. Bunu yapmak istemezdim ama sana ihtiyacım var. Görüştüğümüz konu hakkında bir gelişme oldu, iş demek istiyorum," dedi. "Sağol, sana borcum olsun."

Tezgâhın arkasına geçti ve Mike'ı beklerken kendine bir soda hazırladı. Gelişindeki sürat onun içini biraz rahatlatmıştı Anlaşılan çok komplike veya özel bir duruma müdahale etmiş değildi, bundan dolayı da memnun oldu.

"Mesele nedir?" diye sordu Mike.

Mel, “Gel balkona çıkıp konuşalım,” diye cevapladı.

Dışarı çıkar çıkmaz, alçak bir sesle olanları anlattı ve kızın kendisi ile konuşmaya razı olduğunu söyledi. Sonra sokağın karşı tarafına geçirerek onu Sophie ile tanıştırdı. Sophie, Mike’ın önemli biri olduğunu tahmin etmişti, ama davranışlarındaki incelik ve nezaket onu şaşırtmıştı. Derhal onu rahat ettirerek, güven ve itimadını kazanmıştı. Klinikteki hastalar giremedikleri için onu doğru doktorun mutfağına götürmüştü. birkaç dakika sonra çıkmış, kâğıt kalem istemiş, sonra tekrar içeriye girerek arkasından kapıyı kapamıştı.

Mel gidip hemen Brie’yi görmek isterdi, ama Mike hastası ile konuşurken kendisinin de klinikte kalması gerektiğini düşünüyordu, David giriş bölümündeki parkının içinde kestirirken onun uyanmaya başladığını fark etti. Birazdan haliyle kendi alarmını devreye sokup annesinin gelip onu parktan çıkarmasını, bezlerini değiştirmesini ve onu kucağına alıp sakinleştirmesini isteyecekti. Mike Sophie’yle mutfaktan hole doğru çıktıklarında süre bir saati aşmıştı. Elini onun sırtına koymuş, yüzünde endişeli ifade ile yanında yürüyor ve yardımları için teşekkür ediyordu.

Sophie’nin Mike’a bakarken gözlerindeki baygın ifadede, ikna olmakla kalmayıp, ayrıca Mike’a hayran olduğu belliydi. Ona tamamen güvenmişti.

Sophie gidince, Mike karamsar bir tavırla başını salladı.

Mel, “Ortalıkta serbest dolaşan fena biri var, öyle değil mi?” diye sordu.

“Biri ya da birileri. Artık elimde isimler var, diğer gençlerle de konuşmam lazım ve sanırım bunlardan biri de senin hastan olan bir kız, çünkü bu ismi bana veren sen değilsin.”

“Ne yapacaksın?”

“Görüşme yapacağım, hem de acilen. Ve Sophie’ye biraz destek sağlayacağım, onun bir uzmanla konuşması gerek.”

“Aile Planlaması bu konuda yardımcı olabilir. Ayrıca devletin Cinsel Suçlar Birimi de var.”

Mike başını neredeyse üzgün denecek bir tavırla salladı. “Bu görevi üstlendiğim zaman, karşılaşacağım konunun bu olacağı aklımın ucuna bile gelmezdi.”

“Brie daha ancak buraya gelmişken,” dedi Mel sempatik bir şekilde.

“Anlayış gösterecektir, Mel. Aslında gidip onunla da bu konuda konuşmam gerekecek.”

“Ama Jack’e bahsetmeyeceğim.”

Mike başıyla onayladı. “Bu konuda ondan hassasiyet göstermesini rica edeceğim, ama Brie’nin başına gelenlerden sonra bu konu önceliğim olacak, Ona yalan söylendi, bazı şeyler gizli tutuldu. Şimdi aynı şeyi ben ona yapamam. Bu çok önemli. Ancak başladık...”

Mel elini kaldırarak “Sen ne yapıp ne yapmayacağını kendin bilirsin ama şunu da biliyor olman lazım ki bu gençleri etrafa afişe edemeyiz.” Mike başını salladı. “Brie’yi görmek istiyorum. Ne zaman görebilirim?” diye sorarken bir yandan da David’i yerleştirmeye çalışıyordu.

“Zannedersem on dakika sonra olur. Ben önden gideyim mi ?”

“Tabii. En azından öyle olsun.”

Eli karavanının kapısına değince, Mike’ın kalbinde harika bir his oluştu, Brie’nin içeride olduğunu bilmek

bile ona yetiyordu. Bu ilişki ile ilgili her şey ona doğru geliyordu. İçeriye girince, Brie'yi orada oturmuş kendisini beklerken buldu. Etrafı derleyip toparlamış, elbiselerini kaldırmış ve yatağı düzeltmişti. Küçük masanın kenarında oturmuş, önünde açık bir tablet bilgisayara bir şeyler yazıyordu ve başını kaldırıncı o yumuşak, ısıltılı gözlerle Mike'a baktı.

Mike kendini tutamadı, ilk yaptığı şey doğru ona gitmek ve eğilip öpmek oldu. Sonra karşısına oturarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Savcılık Bürosuna istifa mektubumu yazıyorum," dedi Brie. "Ve bir liste hazırlıyorum. Kendime bir ofis bularak buraya yerleşeceğim, burada çalışacağım. Ve burada yaşayacağım."

"Ofis mi?"

"Evet. Ne yapacağıma daha karar vermedim, ama ben bir hukukçuyum. Buradan işlerimi yürütemem, çünkü işime ait gereksinimlerim olacak. Bilgisayarım, kitaplarım vs."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Peki Virgin River'da yaşamaya kararlı mıyız?"

"Yapabilirim, her ne kadar bu küçük kasabada bir ofis bulabileceğimi sanmasam da, nerede iş bulabileceğimi kim bilir? Belki de daha büyük olan kasabalardan birine gidip gelirim, ya da bu küçük yerel savcılıklarda uygun bir iş olabilir. Ancak Mike, sen Virgin River'dan ayrılabilir misin? Çünkü biliyorsun ki ben seninle nereye olsa gelirim."

Mike uzanarak onun ellerini tuttu. "Ben burayı çok seviyorum. Hayatımın en güzel kısmını burada yaşadım. Bir önerim var. Bir ofis bakacağına, bir ev baksana. İçinde ofis-

ini de barındıracak ya da ekleme yapabileceğimiz büyük bir ev olsa. Evden çalışabilirsin.”

“Öyle mi dersin?”

“Tabiat kanunlarına kendimizi bıraktığımıza göre, içimden bir ses yakın tarihte daha fazla yere ihtiyacımız olacağını söylüyor. Bu konuda ne diyorsun?”

Brie gülümsedi. “Yoluma seninle devam etmekten mi bahsediyorsun?”

“Seni geçmiş gibi miyim?” diye sordu Mike. “Bu hızlı bir karar oldu. Ağabeyin, baban, kız kardeşlerin... hepsi çabuk davrandığımızı söyleyeceklerdir. Hatta insanlar çılgın olduğumuzu iddia edecekler.”

“Umurumda değil,” dedi Brie başını sallayarak. “Bir seneden beri kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Bu kadar çılgınlığı hak ediyorum. Sence ne zaman ayaklarımız yere basacak?”

“Tahmin ettiğinden de önce. Yapmam gereken bir iş var. Polis işi. Biraz beni meşgul edecek ama çok önemli bir konu.”

“Bana bahsetmende sakınca var mı?”

“Aslında seninle bu konuda konuşmak istiyorum. Ama mevzu çok hassas. Üzücü olabilir.”

“Olsun. Ben hassas konularda iyiyimdir. Ama seni memnun etmek için sinirlenmiş gibi bir ifade takınabilirim.”

“Mel bu tip konuları kimseyle paylaşmaz, Jack dahil. Benden araştırmalarda yardımcı olmamı istedi. Ben de, birçok nedenden dolayı, önce senle görüşeceğimi söyledim. Ancak ricam ağabeyine karşı ketum olman. Tereddütsüz ona tamamıyla güvenilir, ama bu onların

arasındaki bir anlaşma ve ben de müdahil olmak istemiyorum.”

Brie, “Tamam,” dedi.

“Mel bazı genç hastalarının sevgililerine tecavüz eden bir gençle karşılaştıklarından kuşkulanıyor. Anlattıklarına bakacak olursan, bence hakkı var. Sonunda birkaç isme ulaştım; onlarla görüşmem lazım. Bakalım ne olduğunu ve kimin yaptığını tespit edebilecek miyim. Kesinleşince onu yakalayacağım. Belki de onları.”

Brie elinde olmadan içinden geçen tiksinti hissiyle ürperdi. Başkalarının bile kendi yaşadıklarına benzer şeyler yaşadığını düşünmeye tahammül edemiyordu. Mike kendini toplaması için ona bir dakika süre verdi. Brie sonunda başını salladı ve duyduklarına ne kadar üzüldüğünü belli ederek, “Ne kadar acı,” dedi. “Hiç cinsel saldırı konusunda çalışmışlığın var mı? Bu konunun üstüne gidebilecek misin?”

“Cinsel saldırı biriminde görev almadım, ama bu bölümde çalışan bazı dedektiflerle işbirliği yapmışlığım oldu, az da olsa tecrübem var. Gençlerle çok çalışmış olmam bu durumda bana avantaj sağlıyor. Senin de desteğinle bu işe başlayabilirim, senin önerilerine ihtiyaç duyacağıma eminim. Bununla başa çıkabilecek misin?”

“Denerim. Bu konuda çok bilgim var; bir tek şahsi tecrübemi kastetmiyorum. Birçok tecavüz kurbanının davalarına hazırlanmasına yardımcı oldum.”

“Yardım etmeye razı olacağını ümit ediyordum. Görüşmem gereken birkaç kişi var,” dedi Mike. “Mel seni görmek için sabırsızlanıyor.”

“Burada mı, klinikte mi?”

Mike, “Şu anda kapının dışında bile olabilir,” dedi ve kapıyı açtı. Mel barın arka kapısına yakın bir yerde duruyor, David’i neşelendirmek için kucağında zıplatıyordu, böylece onlara da kendi aralarında konuşmaları için gerekli olan zamanı vermiş oluyordu. Mike işaret ederek gelmesini söyledi. Brie ise ayağa kalkarak kapıya onu karşılamaya geldi. Kollarını açarak Mel’i ve bebeği karşıladı, iki kız kardeş gibi birbirlerine sarıldılar.

Mel, David’i mutfaktaki masanın yanındaki iskemleye oturttu. Brie de ikisine birer soda ikram etti. “Benim mutfağında olmak sana nasıl bir duygu veriyor?”

Mel tebessüm etti. “Epey zaman aldı...” dedi.

“Emin olmam gerekiyordu.”

Mel, “Çok güzel gözükyorsun, gözlerinde korkudan iz kalmamış,” diye devam etti.

“Sence aralarında konuşurlar mı? Erkekler demek istiyorum?”

“Bizim yaptığımız gibi değil. Mike oturup Jack’le senin hakkında konuşmaz, buna eminim. Jack bu konuda tam bir salak gibi davrandı.”

“Artık geçti ama,” dedi Brie “Birisi bize kahvaltı hazırlayıp getirmiş, dışarıya bırakmıştı. Bence bunu yapan Jack olmalı.”

“Ah, iyi, memnun oldum. Yola gelmesinin vakit gelmişti. Ağabeyinin inatçılığı için senden özür dilerim ama ne de olsa sen onu benden daha uzun zamandır tanıyorsun.” Mel gülümsedi. “Onun her işe burnunu sokan bir adam olduğu konusunda biri beni uyarmalıydı. Ha bir de büyüklük taslayan hali yok mu? Tanrım,” dedikten sonra

başını yana eğdi. “İnsan sana bir kere bakınca bile bunun ne kadar doğru bir karar olduğunu anlıyor. İkiniz içinde. Mike da tepesinde hare ile dolaşıyor gibi.”

“Doğrudur. O gerçek bir melek. Kimse bana karşı bu kadar nazik ve müşfik olmadı. Asla. Kötü günlerimde aylarca benimle sohbet ederken, daha fazlasını beklediğini belli bile etmedi. Kaç erkek tanıyorsun, bu kadar yatırım yaptıktan sonra, bütün uğraşlarının boşa çıkma ihtimali olduğunu bile bile bunu yapsın?”

“Mike iyi bir adamdır,” dedi Mel. “İlgi duyduğu bir kadını zora sokacak bir durum yaratmaz.”

“Bir erkeğe karşı bir daha bir şeyler hissedebileceğim bile asla aklıma gelmiyordu Mel. Ne kadar gergin olduğumu sana anlatamam.”

Mel sadece sessizce dinledi; Brie daha ayrıntılı olmak isteseydi, öyle yapardı. Aradan bir dakikalık bir süre geçip de Brie hâlâ sessiz kalınca, Mel, “Benim için birbirinizi bulmanız bir nimet ve neticesinde bu karar seni bize de geri getirdi,” dedi.

Brie bir saniye kadar başını yukarıya çevirdi, hâlâ hayretler içinde başını sallıyordu. Böyle zamanlarda en çok kız kardeşlerine özlem duyardı, ama Mel’le birlikteyken ihtiyaç duyduğu bu kadınsı bağlantıya da kavuşmuş oluyordu. Kadınların arasında olan o gizli işbirliği. “Düşünmem ve değerlendirmem gereken çok konu vardı, ama sonunda burada olmamın gerçek sebebi Sacramento’dayken ortaya çıktı.”

Mel şimdi kaşlarını kaldırmıştı. “Anlatabileceğin bir şey mi?”

“Daha Jack’e anlatmaya fırsat bulamadım ama Mike her

şeyi biliyor. Aniden, telefonla haber bile vermeden, çıkıp gelmemin sebebi şu: Geçen gün Brad beni görmeye geldi. Jerome Powell Florida'da yakalanmış ve Bölge Savcısı suçlunun iade edilerek mahkemenin burada yapılması için uğraşıyormuş.”

Mel uzanarak onun elini tuttu. “Tanrım, Brie,” dedi bir nefeste. “Peki sen ne yapacaksın bu durumda?”

“Ona karşı ifade vereceğim. Orası kesin. Ama o tarih gelene kadar da burada kalmaya kararlıyım.”

“Ah, bebeğim. Biliyorsun hepimiz yanındayız.”

“Tuhaf bir durum oldu; bu haberi Brad'den duymayı kastediyorum. Eve gelerek bana kendisi anlattı. Ama Powell olayını anlatmadan önce, benden bir şans daha istedi, eskiden kalan duygularımızı tekrar yaşatmayı denemek gibi bir şeyler istedi. Artık Christine'le beraber değilmiş.”

Mel, “Yaa,” derken oturduğu yerde şaşkınlık içinde geriye yaslanmıştı. “Bu konudaki hislerin ne?”

Brie'nin dudaklarına küçük bir tebessüm yayılmıştı. “Önce kapıyı gösterdim, sonrada hemen eşyalarımı toplayarak yola çıktım. Hayatımın onunla ilgili kısmı tamamen bitti.” Sonra gülümseme yok olurken, “Diğer kısım, yani mahkeme ile ilgili olan, onun yok olması biraz daha vakit alacak,” dedi. “Biraz daha zor olacak. Kimi kandırıyorum ki? Çok daha zor olacak.”

Mike resmi kartvizitini ilk kez Valley Lisesi Rehberlik Bürosu'ndaki görüşmelerde kullandı. Bayan Bradford dikkatli ve ciddi bir kadındı, samimi gözükse de, öğrencilerinden hiçbirini bu adamın kim olduğundan emin olmadan ona teslim etmeyecekti. Mike da görevi hakkında

tereddüdü varsa memnuniyetle şerifin ofisini arayarak kendisi hakkında bilgi alabileceğini söyledi. Ayrıca kendisine bu memuriyet görevini nasıl kabul ettiğinden biraz bahsederek, Hope'un ona takmış olduğu rozeti de gösterdi. Daha önce bu liseye gelmiş, m  d  r ve bazı öğretmenlerle konuşmuştu, ama bunlar sadece kendini tanıtmak amacıyla yapılan g  r    melerdi, bir araştırma amacı yoktu. Kendisine verilen yetkiler dahilinde herhangi bir tutuklama yapamazdı, ama şimdi yapacağı sorgulamaların bir sorununu çözmede yardımcı olabileceğini d        yordu.

Bayan Bradford'u görüşmek istediği çocukların kesinlikle ba  larının dertte olmadığı hususunda temin etti, ancak onlarla yapacağı görüşmelerde, farkında olmadan edindikleri bazı bilgilerle kendisine yardımcı olabileceklerini belirtti. "Bunu bir kazaya şahit olmak gibi düşüşünün; aralarından birinin farkında olmadan soruya     k tutacak bir tespiti olabilir."

Bayan Bradford yirmi dakika kadar kayboldu ve geri geldiği zaman birkaç öğrencisinin ofisine   a  rılarak Mike'la konuşmasına hazırды. Mike onun   erifi aradığını tahmin etti.

Mike birkaç kız öğrenciyle konuştu ve onlardan partilerde karşılaştıkları erkek çocukların isimlerini öğrendi. Bir saat içinde Brenda Carpenter rehberlik odasına   a  rılmış ve ikisi ba   ba  a görüşmek üzere yalnız kalmışlardı. Mike Brenda'nın ailesini tanıyordu, ama Virgin River'a geldiğinden beri onunla hiç karşılaşmamıştı. Ona da rozetini gösterdi.

"Konu ne?"

"Senin başını derde sokacak bir durum yok," diye

onu temin etti Mike. “Benimle konuşmaya da mecbur değilsin, ama ümit ederim ki konuşursun. Sana çocukların toplantıları hakkında soru sormak istiyorum, senin de gitmiş olabileceğin bir partiyi. Belki yakın bir zamanda, ya da oldukça eski tarihli olabilir.”

“Ben partilere gitmem,” dedi Brenda.

“Bu partilere giden çocukların, orada bulunan kişilerin adlarını yazdıkları listede, senin adın da vardı. Ben de gerekli kontrolü yapıyorum. Bir sene önce de olabilir. Benim öğrenmek istediğim parti esnasında kullanılan uyuşturucu haplar hakkında bilgi.”

“Ben uyuşturucu kullanmam.”

“Benim bahsettiğim sarma sigaralar değil. Eğer etrafta hap bulunuyorsa, fark etmemiş olabilirsin. Kullanıldığını demek istiyorum.”

“O zaman size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Araştırmak benim görevim. Ve eğer söylemek istediğin bir şey varsa, eğer bir şey biliyorsan, buradan dışarı çıkmayacaktır. Senin aileni Jack vasıtasıyla tanıyorum ve söz veriyorum ki bu konuyu onlarla ya da başka herhangi bir kimseyle konuşmayacağım. İnsanların bayılıp kendinden geçerek, hiçbir şeyi hatırlamadıkları bir parti hakkında bilgiye ihtiyacım var.”

Brenda’nın gözbebekleri derhal küçülmüş ve gözleri kısılmıştı. “Neden bahsediyorsunuz?”

“Hiç benzer şeylerin olduğu bir partide bulundun mu? Gençlerin belki de sadece içtiklerini, ama sonra kendilerini kaybettiklerini gördün mü? Çünkü bu bilgi bana çok yardımcı olur.”

Brenda iskemlesinden neredeyse sıçradı ve “Kim söyle-

di sana bunları? Kimseye anlatmayacaklarına dair bana söz vermişlerdi.”

Kollarını iyice açtı, sanki o da bilinçaltı bir dürtü bile olsa, bunu bekler gibiydi. “Görüşme yaptığım öğrencilerden biri böyle bir partiye kendisinin gittiğini ve başına bunların geldiğini anlattı bana. Kim olduğunu sana açıklayamam, bu gizli. Senin de orada bulunup bulunmadığını bilmiyorum, bu nedenle sana açıkça soruyorum.”

“Emin misin? Bunu anlatanın bir yetişkin olmadığına emin misin?”

“Hayır,” dedi. “Bir yetişkin olmadığı kesin. Bana söylemek istediğin bir şey var mı Brenda? Bu çok önemli.”

“Neden? Niçin çok önemli oluyor?”

“Çünkü bu gerçekten yaşandı ve gerisi gelmeden ben bunu durdurmak zorundayım, aksi taktirde birisi... anlarsın işte,” derken artık sadece başını sallıyordu. “Bir saniye için dürüst olalım, bu olay ölüme sebep olabilirdi. Ben biliyor olsam anlatırdım, çünkü böyle bir düşüncenin kafama takılmasını istemezdim.”

“Ölümcül mü? Nasıl? İçip bayılarak mı?”

“Eğer insanların kendinden geçmesi için bazı haplar kullanıldıysa, evet.”

Brenda kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Ne anlatmamı istiyorsun?”

“Baştan başlayalım. Benzer şeylerin olduğu bir partide bulundun mu?”

“Bir partiye gittim, uzun zaman önceydi, herkes çok fazla içmişti. Bunun senin söylediğinle aynı şey olduğunu zannetmiyorum.”

Mike omuz silkti. “Belki de görünen sadece buydu. Birisi biraya bir şey karıştırmış olabilir.”

Brenda derin bir nefes aldı. “Söylediğim gibi, çok zaman önceydi.”

“Kimlerin orada olduğunu hatırlıyor musun?”

“Neden?”

“Çünkü senin ismin hemen ortaya çıktı. Oysa benzer bir sürü parti yapılmış,” dedi Mike. “Şimdi, ben basit bir adamım, ama bana göre olan şu, sen belki bir kez gittin ve gördüklerinden etkilenerek bu tarz partilerden pek hoşnut kalmayacağını anladın. Neden olduğunu bilmiyorum, sadece tahmin,” diyerek ellerini kaldırdı. “Bütün istediğim senden bazı isimler öğrenmek -gizli kalacak- sadece bu isimlerin benzer partilerde görülüp görülmediğini anlayabilmek için. Sürekli gelenler olarak.”

Yüzüne önce şaşkın bir ifade gelmişti, sonra öfkeye doğru yavaş bir dönüşüm oldu. Olanların farkına varıyordu. Şimdi anlamıştı. Bir tek kendi başına gelmemişti. Biri si yahut birileri, kızların peşindeydi.

Mike ona kâğıt kalem uzattı. “Belirleyici olan herhangi bir ipucu işe yarayacaktır, mesela kim sadece kısa bir süre kaldı, ya da sürekli ordaydı, yahut ev sahipliği yapan biri var mıydı, birayı getiren kimdi, bu tip şeyler. Bunlar önemli olabilir. Teşekkür ederim.”

Kırk dakika sonra Mike arabasında oturup bu listeleri incelerken, bir partide hamile kalan ve bir türlü bunun nasıl olduğunu hatırlamayan kişinin muhtemelen Brenda olduğunu anlamıştı. Derken dikkatini çeken bir şey bunu bir fırsat ve aynı zamanda rahatlamaya dönüştürdü. Tanıdığı bir isme rastlamıştı. Bu isim Sophie’nin listesinde de vardı, bir ay kadar önce yapılan partide. Sadece kısa bir süre orada kalan genç bir adam. Aynı isim tekrar ortaya çık-

mıştı; bu sefer otobandaki dinlenme tesislerinde yapılan partide, yine kısa süre kalmış ve ayrılmıştı. Ancak bu isim Brenda'nın listesinde yoktu, ne geçen bahar yapılan, ne de daha sonraki partilerde. Tom Booth. Tom mutlaka Sophie'nin bayıldığı partide bulunan diğer çocukları tanıyor olmalıydı.

Mike okulda Bayan Bradford'dan, Tom Booth'u görüşmek üzere ofisine çağırmasını isteyebilirdi, ama bu konu hakkında fazla düşünmeye fırsat kalmadan son zil çalmış ve çocuklar binadan çıkarak park yerinde duran arabalara ve otobüslere akın etmişlerdi bile. Paul, Tom'un okuldan sonra Jack'in evinin inşaatında çalıştığından bahsetmişti, oraya gidip ona rastlayabileceğini düşündü.

İnşaat alanında Jack'le de karşılaşması muhtemeldi. Bu durumda oraya giderse, iki önemli konuyu birden halletmiş olacaktı. Brie geceyi yatağında, kollarının arasında geçirmişti. Sahile yaptıkları geziyle ya da festivaldeki dansları ile kıyaslanınca ilişkileri artık çok daha samimi ve yakın bir şekle dönüşmüştü. Jack'in bu konuda bir sorunu olacaksa, Brie yanlarında değilken konuşup halletmeleri daha uygundu. Brie bu sabah ağabeyini gördüğünü ve buluşmalarının sorunsuz geçtiğini söylemişti. Jack'in kafasını kurcalayan bir konu kalmamış olsa gerekti. Ancak yine de Brie'yi seven iki erkeğin arasında -koruyucu bir ağabey ve diğer tarafta sevgilisi- ele alınması gereken ayrıntılar vardı.

Mike inşaat alanına geldiğinde, Tom'un küçük kırmızı kamyoneti görünürlerde yoktu ama alan çok hareketliydi, binanın içinden çeşitli sesler geliyordu. Jack'in kamyoneti ise eve yakın bir yere park edilmişti.

Mike içeriye girince çalışan bir sürü adam gördü, Jack

ise mutfakta dizlerinin üstüne çökmüş, yeni monte edilmiş dolapların etrafına süpürgelikleri monte ediyordu. Bir süre onu çalışırken izledi ve sonra, “Bayağı iyi gözüktüyor Jack,” dedi.

Jack geriye doğru yaslandı, şimdi topuklarının üstünde oturur vaziyetteydi ve başını kaldırarak Mike’a baktı. Cebinden bir bez parçası çıkardı ve yüzündeki ter ve talaşı sildi. Sonra ayağa kalktı. Jack’in çeşitli yüz ifadeleri vardı; iyi bir ahbap, bir dost çehresi, çelik bakışları olan bir katil, ya da kumandan ve lider olduğu zamanlarda devreye soktuğu özel farklı bir görünümü vardı ki bu bir babanın kızını züppe sevgilisine sunarken takındığı ifadeden pek farklı olmasa gerekti. Mike’ın karşısındaki aynı derecede ölümcül değilse de, pek uysal da sayılmayacak, ikisi arası bir haldi. Kasıtlı olarak hiçbir duygusunu ele vermeden iltifata karşılık olarak sadece, “Sağol,” dedi.

“Düşündüm de bana söylemek istediğin bir şey varsa, hazır Brie başka işlerle meşgulken, sana bunun için bir fırsat vereyim dedim.”

“Evet,” dedi Jack. “Doğru. Söylemek istediğim bir şey var. Daha önce bu konuyu konuşmuştuk, ama hatırlatmak amacıyla tekrarlayarak, nerede durduğumu iyice anlamamı istiyorum. O benim için çok özeldir ve onun incindiğini gördüm. İncinmekten de ileriye. Neden bahsettiğimi iyi biliyorsun herhalde.”

Mike başıyla teyit etti ve “Biliyorum,” dedi.

“Kız kardeşimle aranızda olup bitenler hakkında bayağı mücadele verdim, beni gerçekten korkuttu ve neredeyse içime nüfuz etti.”

“Biliyorum,” dedi tekrar Mike. “Ve anlıyorum-”

Jack, “Çünkü ben sersem herifin biriyim” diyerek onun sözünü kesti. Üzüntü içinde başını salladı. “Tanrım bana yardım et; Valenzuela, sen kaç kere benim hayatımı kurtardın? Benimle omuz omuza savaştın, beni ya da bölükten herhangi birini korumak için kendini kaç kere tehlikeye attın? Neden sana sırtımı döndüm bilemiyorum. İnsanın ailesinden bir kadının canı böyle acırsa herhalde onu pamuklara sararak bir kutuya koymak, sonrada kilitlemek istiyor ki bir daha kimse ona ulaşp onu incitemesin, bu onun için yapabileceğin en kötü şey olsa dahi.” Tekrar kafasını sallayınca ifadesi belirgin olmuştu. Açık ve netti. “Özür dilerim arkadaşım, sen Brie’yi daha görmeden önce bile seni kardeşim olarak kabul etmiştim. Senin yanında emniyette olacağını biliyorum.”

Mike kendini tutamayp kıkırdamaya başlamıştı. “İşte bu,” dedi. “Mel herhalde seni baş aşağı sallayarak kafana vura vura dövdü.”

Jack şimdi suratsız ifadesini takınmıştı. “Bilmek istediğim şu ki, neden ben doğru düzgün bir şey yapınca, hemen bunun kredisi Mel’e kesiliyor. Neden benim her şeyi enine boyuna düşünerek kendi kendime-”

“Ne fark eder,” derken Mike elini tokalaşmak üzere arkadaşına uzattı. “Çok memnun oldum.” Jack uzanan eli sıkarken bu sefer Mike’ın yüzündeki ifade değişmiş, gülümseme yok olmuştu. Şimdi ciddi bir görünümle devam etti. “Jack, sana söz veriyorum, var gücümle kız kardeşini mesut etmeye çalışacağım. Hayatım pahasına da olsa onu koruyacağım.”

Jack de “Senden beklediğim de bu,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Yoksa Tanrı şahidim olsun ki-”

Mike kendini tutamadı ve güldü. “Tam birkaç dakikadır her şey yolunda derken.”

“Evet, işte.”

“Asla hayal kırıklığına uğratmayacağım seni,” dedi Mike. Jack bir süre sustu. “Teşekkürler, bunu biliyordum. İdrak etmem biraz zaman aldı. Bizim gibi adamlar.”

“Evet.” dedi Mike gülerek. “Bizim gibi adamlar. Kim bilebilirdi ki?”

Jack bir eliyle terlemiş ensesini ovdu. “Evet, işte böyle, dikkat et. Benim gibi tek başına işin altından kalkamayınca, bir futbol takımı beslemek zorunda kalırsın.”

“Bu konuda dikkatli olacağım,” dedi Mike. “Bana evi gezdir Jack. Anladığıma göre bayağı çabuk ilerliyor...”

“Tamam, gidip Paul’u bulalım da bizi o gezdiresin. Ben iyi bir şey yapacaktım, o ise işi bir sanat eserine dönüştürdü.”

Aradan otuz dakika kadar geçmiş ve Paul’un eserinin tüm ayrıntıları incelenmişti ki Mike Tom Booth’un kamyonetini kenara çektiğini gördü. Tom park etti, arabadan çıktı, derhal temizleme ve süpürme işine yöneldi. Mike onun geldiği saati not etti, güneş batarken Jack ve Paul ile biraz muhabbet etti. Jack sonunda çabucak bir duş alarak bardaki yemek servisine yardım etmek için hazırlanırken, Paul da ekibin bitirdiği işleri kontrol etmek için eve girdi.

O sırada Mike Tom’a yaklaşarak, “Selam,” dedi. “Bir dakikanı bana ayırabilir misin?”

“Tabii,” dedi Tom ve çöpleri yere, ayağının yanına bırakarak eldivenlerini çıkarmaya başladı. “Mesele ne?”

“Seninle bir süre önce katılmış olduğun bazı partiler hakkında konuşmuştuk ve...”

“Bak, o zaman da sana söylemiştim Mike. Birkaç tane-sine gittim, o da sadece meraktan. Burada ne olup bitiyor?”

Mike, “Bir şey araştırıyorum,” diye umursamaz bir şekilde omuzlarını kıpırdattı ve “Uyuşturucu,” dedi.

“Uyuşturucu mu?” diye tekrarladı Tom. “Etrafta elden ele dolaşan esrarlı sigaraları gördüm, ama ben katılmadım. Babamı bilirsin. Elimde böyle bir şeyle yakalansam sonum askeri okul olabilirdi, ya da belki de beni ıslahevine falan yollardı. Tarih olurdu. Açık görüşlü biri değildir o.”

“Doğru,” dedi Mike gülümseyerek. “Bu kadarını ben de anlamıştım zaten. Aslında, başka bir şeyi araştırıyorum. Her gün karşılaşmadığın bir şey.”

Tom’un çenesi düşmüştü ve bakışlarını aşağı doğru çevirdi. “Ben bir şey görmedim,” dedi.

“Evlat. Gözlerimin içine bak ve bana doğruyu söyle.”

Tom bakışlarını kaldırdı. “Ciddi söylüyorum, sarma sigaraları görünce ben çıktım. Bira içmek için diye bir yere götürüldüm. Benim babam, kitaplarda anlatılan en sert babalar gibi değildir, onunla da karşılıklı bira içmişliğim var. Masumane, araba kullanmak yok, ormanlardaki bira partileri yok, ancak.”

Mike durdu. “Ancak?” diye sordu sonunda.

“Tam dışarı çıkmak üzereydim ki bir şeyler döndüğünün farkına vardım.” Omuzlarını silkti. “Birkaç çocuk kalabalıktan ayrılarak sinsice bir şeyler yapıyorlardı, uzun sürmedi. Anlıyor musun?”

“Neden şüphelendin?” diye sorarken radarlarını iyice açmıştı.

“Hiçbir fikrim yok. Ecstasy olabilir? Metamfetamin? Bilmiyorum. Gizli bir şeydi ama. Ben biradan daha fazlasını istemiyordum, sarma sigaraya bile ancak belli bir mesafeden bakarım, yoksa-”

“Duman olursun.” Mike cümleyi onun yerine bitirmişti. “Bunu gördüğün partiyi düzenleyen kimdi?”

Tom tekrar bakışlarını aşağı doğru çevirmiş, başını sallıyordu. Sonra, Mike ona gözlerine bak demesine fırsat kalmadan başını kaldırdı. “Bak, bu küçük pisliğin başını derde sokmak umurumda değil, hatta memnun bile olurum. Ama gerçekten, ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer bir şey biliyor olsaydım ve birinin zarar göreceğini bilsem, bildiğim her şeyi sana anlatırdım, ama bu çocukları hap hazırlıyorlar diye suçlayamam ki, belki de sadece telefon numaraları değiş tokuşu yapıyorlardı. Anlıyor musun?”

Mike uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Biliyorum, hadi partide kimler vardı listesinin üstünden tekrar geçelim. Tamam mı?” dedi.

“Bak bunu yapabilirim.”

On İki

Virgin River’da mamografi çektirenler arasında pozitif bulgu çıkan, yedi tane çocuk doğurup onları emzirmiş olan Lilly Andersen oldu. Sevgili arkadaşı Lilly, Mel’in aklına gelebilecek son isimdi. Ama bulgu ortadaydı; radyolog çağırılmış ve haberi vermişti, görüntü belirgindi. Lilly’nin derhal bir uzmana görünmesi gerekiyordu.

Bu muhtemel teşhise ek olarak Lilly’nin son zamanlarda çok kilo kaybetmiş olması da Mel’in dikkatini çekiyordu. Ümidi ve duaları bu kilo kaybının bir yaşındaki Chloe’nin peşinde koşmaktan kaynaklanıyor olması yönündeydi.

Chloe. Sadece dört kişi gerçeği biliyordu: Mel, Doktor, Lilly ve Buck Andersen. Herkes Chloe’nin terk edilmiş bir çocuk olduğunu ve üç haftalık olduğundan beri Lilly’nin onu büyüttüğünü zannediyordu. Oysa aslında Chloe onun öz çocuğuydu. Lilly’nin kendi çocuğu.

Şimdi Mel bu kadına onda göğüs kanseri olma ihtimali olduğunu söyleyecekti.

“Üzgünüm Lilly. Ama en azından yakaladık ve teşhis olumlu yönde çıkmazsa, tedavi yöntemleriyle ilgilenmelisin. Senin için yarın Eureka’da bir randevu aldım.”

“Bu kadar çabuk mu?” diye gergin bir şekilde sordu Lilly.

“Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Buck burasını devralabilir mi, yoksa bana ihtiyacın var mı?”

Lilly, her zamanki gibi nazik bir şekilde gülümseyerek, Mel’in eline dokundu. “Merak etme Mel. Buck’a bir gün izin almasını söylerim.”

“Onunla konuşmamı ister misin? Çünkü konu oldukça ciddi.”

“Hayır, ben Buck konusunu hallederim. Ama hemen beni ameliyata almaları gibi bir durum yok ortada, değil mi?”

“Hayır, ancak biyopsi yapmaları gerekecektir. Bu nedenle muhtemelen parça alacaklar, ya da daha fazla röntgen çekip kan testi yapacaklardır. Eğer işin sonunda ameliyat gerekecekse, tahmin ederim bu yakın bir tarihte gerçekleşir. Radyolog bulguyu belirgin olarak isimlendirdi. Daha önce eline gelen bir veya daha fazla şişkinlik oldu mu?”

“Pek değil ama ben zaten büyük ve şişkin bir kadınıym.”

“Lilly, Chloe için yardıma gereksinimin olacak. Bence ailene Chloe ile ilgili gerçeği söylemek zorundasın. Çocuklarına da.”

“Biz hallederiz Mel. Sen sakın bizim için endişelenme.”

“Ben endişeli değilim. Şimdi artık tedaviler iyi netice veriyor, göğüs kanserinin iyileşme oranı çok yüksek. Ama tedavi yapılacaksa, o süre zarfında insan kendini iyi hissetmiyor. Bunu hepsinin önceden bilmesi gerek. Hepsi harika insanlar, seni bir şeyle suçlamayacaklardır, merak etme.”

Lilly güldü. “Eğer sen benim yüzüme vurmayacaksan, kimse vurmaz, merak etme!”

“Hatırlaman gerekiyor, bir tepki gösterirlerse, bunu sadece bir reaksiyon olarak kabullen. Geçicidir, olaylar yatışana kadar sürecektir. Sakın onlardan çekinme. Onlar sana tapıyorlar.”

“Bu açıdan şanslıyım,” dedi.

Ama burası Lilly’nin şansının sona erdiği noktaydı. Göğüs kanseri ileri safhadaydı, agresif cinsti ve lenfle akciğer dokularına sıçramıştı. Cerrahî ziyaretinden bir hafta sonra uygulanan acil çift taraflı bir mastektomi (göğüslerin tamamen çıkarılması) sonunda onkoloji uzmanı ona güçlü bir radyoterapi ve kemoterapi programı uygulanmasına karar verdi. Chloe, büyük ablası Amy’nin yanındaydı, çünkü Lilly artık ona bakamayacak kadar zayıf ve hastaydı.

Polis işini yaparken kötü adamların kim olduklarını kolayca tespit etmek işin kolay tarafıydı, ancak olası sebep, ispat veya yeterli delil olmadan arama emir çıkartılamıyor ve şüpheli tutuklanamıyordu.

Mike böyle küçük bir kasabada bu işin daha basit olacağını zannederek kendini kandırmıştı, herkes görünüşte birbirinin ne yaptığını biliyor gibiydi Ama burada Virgin River’da karşılaştığı sorunlar Los Angeles’ta olanlardan farklı değildi.

Tommy ve yirmi tane başka delikanlıyla konuştuktan sonra, geçen Mayıstan beri yapılan bütün partilere gid-en isimler listelenmişti. Belki daha fazlaydılar, ama Mike diğerlerini bilmiyordu. Mike Garberville’e giderek orada on dokuz yaşındaki Brendan Lancaster’la konuştu, o ve

Tommy'nin eski arkadaşı Jordan Whitley her partide bulunan iki isimdiler, bunlardan başka birkaç defa ortaya çıkan diğer isimler muhtemelen yem olarak kullanılmışlardı. Bu partilere giden, ancak ne olup bittiği hakkında hiçbir fikirleri olmayan çocuklardı. Mike yaptığı görüşmelerde bunu anlamıştı, yem olanlar birbirine benzer şaşkın cevaplar veriyorlardı, oysa Whitley ve Lancaster'in sözüm ona şaşkınlıklarının danışıklı olduğu besbelliydi. Birkaç kızın ismi bir kereden daha fazla tekrarlanmıştı.

Mike'ın kafasını asıl karıştıran konu, bu hapların birleşimiydi, insanların -en başta kızların-kendilerinden geçmelerini sağlayan, sonra da muhtemelen onları heyecanlandıran diğer hapların birleşimi. Garip bir karışım-
dı. Aynı partide hem tecavüz hapi, hem de ecstasy ya da metamfetamin birlikte kullanılıyor olabilir miydi? Kulağa açık büfe ikramı gibi gelse de sonucun ölümcül olabileceği biliniyordu.

Mike, Tom Booth'un bu grupla bir ilgisi olmadığına rahatça ikna olmuştu. Dinlenme istasyonundaki ilk partiye besbelli meraktan gitmiş, orada bir saatten daha az kalmış ve işlerin iyiye doğru gitmediğini anlayınca aceleyle hemen oradan çıkıp gitmişti. Sonra kız arkadaşıyla tanışıp çıkmaya başlamadan önce, bir arkadaşının evine birkaç kez gitmiş, bira içmişler, ama hiçbirinde kimsenin bayıldığını falan görmemişti. Muhtemelen yeterince uzun kalmadığı için olsa gerekti. Toplam kaç kişi olduğunu hatırlamıyordu, ama hatırladıklarının isimlerini vermişti. Öne çıkan isimler gene aynı kişilerdi: Whitley ve Lancaster.

Mel, "Sana bir ipucu vereyim mi?" dedi Mike'a. "Senin aradığın çocukta klamidya enfeksiyonu olması gere-

kir. Eğer bir taneden fazla çocukta bu hastalıktan bir iz görülürse, birbirlerine geçiriyorlar demektir.”

“Ama ben bu bilgiye nasıl ulaşabilirim ki?” diye cevap verdi Mike.

“O zaman belki de onu suçüstü yakalamak zorundasın.”

“Belki de,” dedi. Ama Mike’ın kendisini böyle bir partiye katılarak, bu çocukların uyuşturucu dağıtmalarını ve kızlara tecavüz etmelerini gözünün önüne getirmesi bile, onda kusma isteği uyandırmıştı. Kendisine yardım edecek birine ihtiyaç duyduğu belliydi, bu durumda gideceği tek yer gene şerifti. Oysa elinde olan tüm bilgi içki içen, belki de biraz esrarlı sigara kullanan gençlerin isimlerinin yazılı olduğu bir listeydi ve buna ekleyecek hiçbir şey yoktu. Eline daha belirgin bir bilgi geçmeden, kimseye verecek bir raporu da yoktu. Bu çocuklarla konuşmaya devam ederek, Zach Hadley’e kulaklarını daha dikleştirmesini söylemeliydi, belki de bu şekilde eline bir fırsat geçebilirdi.

Şükran Günü yaklaşıyordu ve Mike bu oyunun içinde sıkışıp kalmışken Paul, generalin evinde yapılacak yemek için Mike ve Brie’yi de davet etti. Aslında bu, Brie’yi buradakilerle tanıştırmak için Vanessa’nın planladığı bir davetti, her zaman olduğu gibi onun tipik ve cömert bir düşüncesiydi. General mutfakta talimatları verirken, kadınlar da üstlerine düşen görevleri yapıyorlardı. Paul ve Mike ise dışarıda, ağılda ellerinde birer bira, yağın toz şeklindeki karı izliyorlardı. Konuştukları konu da Tommy’nin Jack’in ev inşaatında ne kadar canla başla çalıştığı ve alanı inşaat artığından temizleyerek kazandığı parayı hak ettiğiydi. O sırada arkadaki yollardan birinde onu at üstünde, yanında da başka ata binmiş bir kız ile birlikte gelirken gördüler.

“Romeo burada işte,” dedi Paul.

Mike, “Yeni kız arkadaşı mı?” diye sorarken gözlerini kısarak o tarafa bakıyordu.

“Harika Brenda bu. Ne zamandır onun peşindeydi. Galiba sonunda atlar bu işi bağlamasına yardımcı oldular.”

Ah, aman Tanrım, diye düşündü Mike. Onu burada görmek şimdi kızı korkutacaktı. “Ah, dinle. Bir durum var. Ne olduğunu sana sonra anlatırım, ama lütfen bana bir iyilik yap, oldu mu? Onlar buraya vardıkları zaman, lütfen Tommy’yi buradan götür. Yardım gerektiğini falan söyle... şömüne için odun taşımak gibi. Ben atıyla ilgilenirim. Kızla baş başa bir iki dakikaya ihtiyacım var.”

“Her şey yolunda mı? Çünkü Brenda gerçekten cici bir kız.”

“Evet, gerçekten iyi biri. Ama onunla bir işim var; başı herhangi bir şekilde belada falan değil, seni temin ederim. Ben kızı ikna edemezsem, kimseye onun hakkında bir şey söylemeyeceğim, Tommy saçma bir sebepten kendini kaybedebilir, polis kontrolünde sinirlenmesine engel olmalıyız.”

“Bu rozeti sıklıkla ortaya çıkarmaya başladın galiba, ha ahbap?”

“Lisede, evet.”

“Ah, kahretsin,” dedi Paul. “Bu işi bir an evvel düzelt çünkü az önce babasıyla atıştı ondan kafası bozuk, sebebi de bu kız olabilir.”

“Evet,” dedi Mike. “Bunu halledebilirim. Sen merak etme.”

Gerçekten, tam da Mike’ın tahmin ettiği gibi, Mike’ı ağılada görünce Brenda’nın keyfi kaçmıştı. Dizginleri çek-

erek bindiği hayvanı yavaşlattı. Mike ona gözlerini kısarak ve hafifçe başını sallayarak sinyal göndermeye çalışsa da, ne yapacağını pek bilemez bir haldeydi. Korkmuştu. Başından geçenleri bu yeni erkek arkadaşının bilmesini asla istemiyordu. Bütün yemek boyunca polisin yanında oturarak sinir içinde titremek de işine gelmiyordu.

Paul, "Tommy, dostum, bir saniye bana bir el versene, olur mu?" dedi. "Bir kucak odun taşımak için yardıma ihtiyacım var da, Mike atına göz kulak olacak."

"Emin misin?" diye sordu Tommy attan inerken. "Bence Mike sana odun konusunda yardım etsin, ben de Brenda'yla birlikte atlarımızı bağlasak derim, daha iyi olur."

"Ah, onun kolu malum, biliyorsun işte. Durumu hâlâ şüpheli. Hadi gel."

"At konusu sana sorun olur mu, Mike?"

"Emin ol ki olacaktır," dedi Mike. "Kız arkadaşın bana ne yapmam gerektiğini gösterir."

"Ah, Mike. Tanıştırayım bu Brenda. Brenda, bu Mike Valenzuela, aile dostumuzdur."

Mike, "Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek elini genç kıza doğru uzattı. Brenda uzatılan eli kabul ederken oldukça gevşek sıklıydı, yüzünde ise hâlâ şaşkınlık ve endişe izleri vardı.

Mike omzunun üstünden Paul'un Tommy'yi uzaklaştırmasını izledi, yokuştan yukarı eve doğru yürürken bir kolu ile ona sarılmıştı. Brenda indi ve atı ahıra doğru götürmeye başladı.

"Brenda, panik olmana gerek yok. Seninle herhangi bir konuda görüştüğümü kimse bilmiyor. Tamam mı?"

Brenda, "Tabii," dedi sinirli bir şekilde.

"Rahat ol," dedi Mike. "Tommy iyi biridir. Benim yüzümden bu işi kesip atma. Kimseye bir şey anlatmayacağım. Seninle konuştuğumuzdan beri aileni belki on kez barda gördüm, çene çaldık ve inan ağzımdan tek bir kelime çıkmadı. Sana söylemiştim, aramızdaki konuşma gizli kaldı."

"Evet, ama sürekli okulda dolaşıyorsun. İnsanlar konuşuyor."

"Evet," dedi. "Bana da konuşuyorlar. Dinle, buradaki erkek arkadaşın hakkında bilmen gereken bir şey var, onu gittikçe daha yakından tanıyorum ve çok güvenilir buluyorum. Eğer onun öğrenmesinden endişe edeceğin şeyler varsa, senden duyması daha iyi olur. Bu tabii sadece benim şahsi fikrim. Bence o sağlam, adil bir çocuk. Benden bir şey duymayacak."

Brenda atını ahıra doğru götürürken durdu. "Söylediklerinden daha fazlasını bildiğini düşünüyorum. Doğru mu?"

"Evet," dedi Mike.

"Kim olduğunu da biliyor musun?" diye sorarken ona hiçbir ipucu vermiyordu. Ama belirleyici faktörleri Mike zaten biliyordu. Onunla aptalmış gibi oyun oynamaya devam edebilir, ya da bir riske girerek, iyi bir netice elde edebilirdi.

"Gene evet."

"Bana söyler misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Elimde bir kurban yok. Kurban olmadan, suçlu ne

dava konusu olabilir ne de onu tutuklayabilirim. Ama ay-
nen senin söylediklerini başkasına anlatmadığım gibi-”

“Kurbanın bir tek kişiden daha fazla olma ihtimali var mı?” diye sordu.

Mike sabit bir şekilde onun gözlerine bakarak, “Sence?” dedi.

“Ah, hayır.” Brenda’nın gözleri dolmuştu. Muhtemel-
en kendi başına gelenlerin, başka kızların da başına geldiği
gözünün önünde canlanmıştı. “Aman Tanrım.”

“Evet. İyi bir şey değil, doğru mu? Bu konuda ne zam-
an konuşmak istersen, kafanda ölç biç, bana nasıl ulaş-
abileceğini biliyorsun. Senden bir beklentim yok, sadece
bana biraz güvenmeni istiyorum. Sana biraz zaman tanıya-
cağım ve sen bana tamam diyene kadar senin özel hayatın,
ya da benimle ilişkin hakkında asla ağzımı açmayacağım.
Bunu iyice anladın mı? Şimdi atlarla ilgilenelim. Ve sanki
yeni tanışmışız gibi davranalım. Tamam mı? Çabucak ark-
adaşlık kurduk.”

“Bunun nasıl yapıldığını bile bilmem ki,” dedi duygus-
allıkla.

“Tabii ki bilirsin. Şimdi birlikte güzel bir yemek yiye-
ceğiz, Booth ailesine yaptığımız ziyaretin tadına varacağız.
Ben seni Brie ile tanıştıracam, ona bayılacaksın,” derken
gülümsüyordu. “Eminim o da on altı yaşındayken senin
gibi bir kızdı. İyi notlar, düzgün bir erkek arkadaş, hari-
ka bir aile.” Tebessümü derinleşmişti. “Her şey yoluna
girecek. Bana biraz güvenmelisin, Brenda. Şimdiye kadar
kimseyi satmadım.”

“Hiçbir kurbanı erişemez ve suçluyu tutuklayamazsan
ne olur?”

“Her şekilde onu yakalayacağım,” dedi Mike. “Aklıma gelen fikirleri seninle paylaşmak istemiyorum.”

Eyerleri çıkardılar ve ters çevirdiler. Sonra atları fırçalamaya başladılar. Brenda aşağı yukarı on dakika kadar sonra döndü ve “Sağol Mike,” dedi.

“Hey, Brenda, İkimizde aynı taraftayız. Başka kimsenin canının yanmasını istemiyoruz.”

Brie Virgin River’a geleli daha iki hafta dolmamıştı, ama Mike’a sanki hep birlikte yaşamışlar gibi geliyordu. Akşam programı ne olursa olsun, lokantada bir ızgara, arkasından karavana doğru kısa bir yürüyüş, ya da General ve ailesiyle birlikte yemek yemek de olsa, yalnız kalır kalmaz, kapı tam kapanmadan bile birbirlerinin kollarına atlıyorlardı. Brie geldiğinden beri üstlerinde tek bir kıyafet bile olmadan uyumuşlardı ve muhtemelen de hep böyle olacaktı. Mike gün boyu onu düşünüyor ve neredeyse her akşam onunla uzun uzun yavaş ve tatlı bir şekilde sevişiyordu. Sonra bir de sabah fasılları vardı.

Brie, “Kimsenin hayatında bu kadar seks olamaz,” diye sevgilisinin kulağına fısıldarken, nefes nefese ve tatmin olmuş bir haldeydi.

“Ben bile bu kadar çok sevişmemiştim,” diye itiraf etti Mike aynı derecede nefessiz bir halde.

Brie, “Balayı gibi, evet doğru tanım bu olsa gerek,” dedi.

“Ben iki kere balayına çıktım ve buna hiç benzemiyorlardı.”

“Tamam, benim de bir tane oldu ve bununla mukayese bile edilemez.” Brie kıkırdadı. “İnanılmazsın Mike,” dedi ona dönerek.

Mike onun üzerinde yükselirken derin derin gözlerine baktı. “Sen ihtiraslı bir kadınsın Brie. Güçlü bir cinsel dürtün var. Bir Latin’i seçmiş olman akıllıca bir iş.” Gülümsedi. “Bizim senin gibi ateşli kadınlarla nasıl başa çıktığımızla ilgili iyi bir şöhretimiz vardır.”

“Bana iyi geliyorsun. Acaba bu ateş yakın bir tarihte sönecek mi?”

“Tabiat kanunları yolunda ilerlerse, evet sönecek. Bu nedenle şimdi senden faydalanıyorum. Hamileliğinde neyle karşılaşacağımı iyi biliyorum.”

“Günün sonra ermesini bekleyemiyorum,” dedi Brie. “Düşüncesi bile beni gün boyu ürpertiriyor.”

Mike, “Artçı sarsıntılar,” derken sırtüstü dönmüştü. “Bana da oluyor.” Mike kıkırdadı. “Bu bir mucize, gerçekten. Yapabileceğimden bile emin değildim?”

“Ha?”

Mike yan dönmüş, ona doğru bakıyordu. “Komadan çıktığım zaman eksik kalan birkaç şey vardı. Ereksiyon bunlardan biriydi.”

“Cidden mi?” diye gözlerini açarak sordu Brie. “Çünkü şimdi belli ki hak ettiğinden fazlasını alıyorsun.”

“Geri gelmesi bir yıldan fazla sürdü, ancak bundan sonrası önceden kestirilemiyordu. Seninle ilk yattığım gece bile çalışıp çalışmayacağından emin değildim... veya nasıl bir performans sergileyebileceğimden, ya da devamlılığından.”

“Gene de göze aldın, öyle mi?”

Omuzlarını silkti. “Sana tepki verdim, gerisi için de ümit ettim.”

“Mendocino’dayken,” dedi Brie gülümseyerek.

“Biliyordun demek, ben de merak ediyordum.”

“Ya ilk gece sorun yaşasaydın?”

Mike onun çıplak omuzlarını okşayarak elini kalçasına doğru indirdi. “Sana yardımcı olmak, sevgi dolu dokunuşlarımla seni mutlu etmek tek isteğimdi. Seni tatmin etmek ise tek önemli arzum. Olmasa da bunun yerine seni mutlu edecek harika başka şekiller deneyebilirdim.”

Brie gözlerini kapamıştı. “Sen işini iyi biliyorsun,” diye fısıldadı.

Mike derinden gelen bir kahkaha ile gülerken, biraz da olsa maharetini belli ettiği için memnundu. Bu ana kadar hayatında hiçbir şey Brie’nin sevişirken ona verdiği tepkiyle ve zevkle kendisinden geçmesini izlemek kadar onu mutlu etmemişti. Ve işin asıl tatlı tarafı da sonra ona sarıldığı zaman, kulaktan kulağa fısıldaşmaları veya sabah erken saatte uyanınca birbirleriyle konuşmalarıydı. Konu bazen aşk oluyordu -ki bu durumda genelde heyecanlanarak tekrar sevişmeye başlıyorlardı- veya diğer çiftlerin yaptığı gibi o güne veya hayatlarına ait planlar da yapabiliyorlardı. Sonra sıra çocuk yapmaya geliyor, dağlarda bir ev ve içinde sonsuza dek sürecektir bir hayat hayal ediyorlardı. Bütün bunlar Mike için müthiş bir doygunluk sağlıyordu, yaşamında eksik hissettiği tarafı tamamlıyordu. Hayatında daha önce kadınlar olmuştu, ama ilk kez hayatı gerçekten paylaştığı bir partneri vardı.

Brie dirseğinin üzerinde doğrulunca onun gülen gözleriyle aynı hizaya gelmişti, saçları omuzlarına dökülüyordu. “Neredeyse Şükran Günü geliyor,” dedi. “Burada kalmak istediğine emin misin?”

Mike omuzlarını silkti. “Mel ve Jack bir yere gideme-

zler, bebek bekliyorlar. Preacher ve Paige'e gelince, onlar da buradalar, bizim ailemiz sayılırlar. Eğer Sam'i gidip görmek istiyorsan, ben memnuniyetle seninle gelirim. Ama henüz Los Angeles'a gitmeye hazır değilim."

"Benden sakladığın bir sır yok, değil mi Valenzuela?"

"Asla yok. Hepsine seni anlattım, teker teker. Hatta dikkatli olmalarını tavsiye ettim, senin iki dil bildiğine ve hilebaz olduğuna da değindim. Ama seni paylaşmaya razıyım. Annemin Katolik ev düzeninde, ayrı odalarda yatmak zorunda kalacağız, çünkü evli değiliz. Otuz yedi yaşında olsam da ve o da beraber yaşadığımızı bilse de, orası onun sınırlarını çizdiği Katolik ev düzeni. Ya da bir otelde kalabiliriz. Ama bana kalırsa onları ziyarete daha sonra gideyim. Bana biraz daha zaman ver. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadım ve bütün günüm baş başa kalacağımız zamanı beklemekle geçiyor." Brie'nin omuzlarına düşen saçlarla oynuyordu. "Ben ağgözlüyüm. Bu hayatımın en güzel dönemi."

"Peki ya Noel'de?" diye sordu Brie.

"Ne olmuş?"

"Babamlara gidersek ailen alınır mı? Çünkü benim bütün ailem artı Mel'in kız kardeşi, kayınbiraderi ve çocukların hepsi orada olacaklar. Ben de onlarla birlikte olmak isterim."

"O zaman orada olacağız demektir. Başka bir sefer de Valenzuela ailesiyle birlikte oluruz. Şunu bilmen lazım, sevgilim; benim ailem o kadar kalabalık ki, bütün çocuklarının her sene kendi aileleriyle birlikte onlara gelmelerini beklemezler. Başka bir Noel'i de onlarla kutlarız."

Şükran Günü ayın son perşembe gününe rast gelmiş-

ti ve Preacher bardaki yemeği hazırladı. General Booth ve onun ailesi de davetliydi, ama onlar Bodega Bay'e giderek generalin kız kardeşi ve yeğenini ziyaret etmeyi tercih etmişlerdi. Virgin River'lı bir sürü komşu bardaki şükran Günü yemeğine davetliydi. Bu, Preacher ve Jack'in uzun zamandır devam ettirdikleri bir gelenektir, burada herkese bir tatil ziyafeti sunuyorlardı. Gelenler arasında Doktor, Hope McCrea, yandaki dükkânı işleten Connie ve Ron, Ricky'nin büyükannesi Lydie, sokağın alt kısmından Joy ve Bruce da vardı. Artık hem Jack, hem de Preacher evli olduklarından, Noel günü barı kapatıyorlardı. Ancak Preacher şükran Günü bu ziyafeti hazırlamakta ısrarlıydı, kimsesiz birinin bara yolunun düşmesi halinde hazırlıklı olmak istiyordu.

Mel, Jack ve Davie yemek için geldiklerinde Mel doğum zamanları birbirine yakın olan iki hastasını arayarak nasıl olduklarını öğrenmek istedi ve aldığı raporlar her şeyin yolunda gittiği şeklinde olunca, kendisi için de üç aylık dönemi kutlamak için bir bardak şarap ısmarladı. "Kızlarımdan bir tanesi birazcık gecikiyor, diğeri ise adet olarak erken doğuruyor," diyerek Brie'ye kadeh kaldırdı. "Her saniye olabilir, bir değil iki bebek bekliyoruz."

"Telaşlanıyor olmalısın."

"Bu bekleme süresinde biraz gergin oluyorum. Yoksa bebeklere bayılıyorum."

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Bu sefer feci hastalandım. Ama dayanıyorum. Jack bir daha bunu yapmayacağına dair bana söz verdi. Ben de uyurken ona cerrahi bir müdahale yaparak bu işi halletmeye niyetliyim."

Pişen hindi Preacher'ın şimdiye kadar yaptıklarının en iyilerinden biriydi, ayrıca garnitürler de mükemmeldi. Bezelyeleri Paige hazırlamıştı, Virgin River'a geldiğinden beri mutfak konusunda inanılmaz beceriler geliştirmişti. Preacher sadece fevkalade bir şef olmakla kalmayıp, aynı zamanda çok iyi bir öğretmen olduğunu da ispat etmişti. Paige de çok yetenekli bir öğrenci olarak, anlaşılan hayattaki farklılığını onunla birlikte mutfakta olmakta bulmuştu.

Mel ve Brie bulaşığı üstlendiler, Jack de çöp ve süpürme işlerine yardım ederken bir yandan da dizinin üstünde David'i oyalyordu. Mike tezgâhı ve masaları sildi; ama buna rağmen Preacher temizlik işleriyle o kadar meşguldü ki, yemekten sonra Christopher'ın banyo sonrası hikâye okuma zamanını kaçırdı. Gene de küçük adamı öpüp iyi geceler dilemek için yukarıya çıktı, bunu yapmasa gece rahat uyuyamayacağını biliyordu. Sonra barı kapatıp kendi bölümlerine çekilebilmek için yorgun argın aşağı indi, burada rüyalarının kadınının yanında platonik bir şekilde yatacak ve ondan yeterli zamanın dolduğuna dair bir işaret bekleyecekti. Her gün, kapıp koyuvereceğine dair izin çıksın diye bekliyordu. Dört gözle yumurtlama dönemini bekliyordu, çünkü o zaman kendini tutmak zorunda kalmayacaktı, ama hesabını doğru yaptıysa o zamana daha bir hafta kadar vardı. Ve Paige de o kadar düzenliydi ki, bu süreleri dakikasına kadar öğrenmişti.

Yatak odalarına girdiği zaman Paige'i yatakta otururken buldu, arkasına yastıkları dayamış, çıplak göğüslerinin üstüne örtüyü çekmiş, yüzünde gizemli bir ifadeyle onu bekliyordu. Kaşlarını çatarak kafasını sallayınca, örtülerin arasından bir hamilelik test çubuğu çıkardı ve "Ta-da," dedi. "Başardık. Babacık."

Preacher az kalsın yere düşüyordu. Gözleri gerçekten yaşla dolmuştu. Elleriyle yüzünü örterek kendine hâkim olmaya çalıştı. Ama kendinden geçmişti. Üç ay biriktirmişler, yumurtlama tarihini beklemişler, ama tam o artık bebek sahibi olmak hayalinden neredeyse vazgeçmişti ki Mel haklı çıkmıştı! Bütün bunlara değerdı! Bunu tekrar tekrar yapabilirdi! Ama kendine, dur bekle, dedi. Sırayla, birer birer!

Yatağa doğru gitti ve bir dizinin üstüne çökerek test çubuğuna yapıştı. “Ah, Tanrım! Ah, bebeğim! Yoksa sen?”

“Öyle görünüyor, evet.”

“Tanrım sen büyüksün,” derken Paige’e sarılarak onu kendine çekti ve kocaman göğsüne yasladı. “Ah, Tanrım!”

“Yavaş ol John,” dedi Paige gülerek.

John hemen onu bıraktı. “Canını mı acıtıyorum?”

Gülerek, “Hayır,” dedi Paige. “Tabii ki acıtmıyorsun. Ama John, bu küçük çubuk doğru ise, biriktirmekle ilgili işin bitti demektir.”

“Paige,” derken sesi çok ciddi çıkıyordu, “gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet John, öyle düşünüyorum. İlk defa gecikiyorum, ayrıca test de pozitif çıktı.”

“Yüce Tanrım! Tanrım! Kendini nasıl hissediyorsun? İyi misin?”

“Aslında oldukça azgınım.”

“Gerçekten mi?” diye şaşırarak sordu Preacher.

“Ah, evet. Bu biriktirme konusu... Sevişmeye hasret kalan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Ha?”

“Ne diyeyim, epeydir suratın asıktı.”

“Doğrusu, John, sen herkesin önünde yumurtlama

gününü anlattın! Bundan sonra artık biraz daha ketum olmayı öğrenmelisin.”

“Nasıl istersen bebeğim. Ne istersen.”

“İyi o zaman. Elbiselerini çıkar. Buraya yanıma gel. Her zaman yaptığın şeyleri yap...”

Mike Jack’in evinin inşaat alanına gitmişti. Aralık ayının ilk haftası hava puslu ve soğuktu. Preacher Mike’ı bardan telefonla arayarak gidip Jack’e haberi vermesini söylemişti. Preacher’ın kendisi ise barın kepenklerini indirmek ve mutfağı kapatmakla uğraşıyordu.

Jack ve Paul beraber dolapları monte ediyorlardı; Paul’un ekibi günlük işlerini bitirmiş ve karavanda toplanarak akşam yemeği için hazırlıklara başlamışlardı. Güneş gökyüzünde alçalmış ve Tommy Booth ise hâlâ yerdeki çöpleri toplayarak onları konteynere doğru süpürüyordu. Mike arabasından indi ve Tom’un kendisine yaklaşmasını bekledi.

Mike Tom’a doğru yürüdü. “Seni eve götürmem lazım ahbap,” dedi. “Haberler kötü. Matt hakkında. Bir patlama olmuş. Bağdat’ta.”

Tom’un yüzünde gerçek bir korku ifadesi belirdi. Bir saniye kadar dondu kaldı, sonra seslendi: “Paul!” Bu bağır-maktan çok bir çığlığa benziyordu. Bu haykırış Paul ve Jack’i koşarak verandaya çıkarmaya ve ekipten bazılarının da karavanlarının kapısına çıkmasına yetmişti.

Tom tekrar Mike’a bakarak, “Ölmüş mü?” diye korku içinde fısıldayarak sordu.

Mike başıyla onaylayınca, Tom’un gözleri aniden yaşlarla doldu. Mike onun omzunu sıktı. “Kamyoneti burada

birak, seni ben götürürüm. Sonra gelip seninkini alırım buradan, sen emniyette olmalısın. Ablanın başında yeterince dert var şimdi. Sana bir şey olmasına dayanamaz.”

Tom cesur bir şekilde yutkundu. “Evet,” dedi bir nefeste. “Ben iyiyim.”

“Onun hatırı için kendine hâkim olmalısın. Sonra buluşup beraberce dağılabiliriz. Ahbap.”

“Tamam,” dedi. Sonra Mike’ın arabasına doğru koştu.

Paul verandanın önünde inşa edilecek merdivenlerin yerine geçici olarak yerleştirilen kalasların üzerinden yürüyeceğine, resmen evden aşağı atladı. Mike’a doğru koştu, Jack de onu takip ediyordu, gözlerinde sorular yanıp sönüyordu. “Deniz Kuvvetleri’nden eve geldiler, Paul. Matt için. Bağdat’ta arabasına bomba konmuş. Ölmüş.”

“Aman Tanrım,” dedi Paul bir nefeste. “Vanni!” ismi dudaklarından fırladı. Ve Mike ona engel olamadan arabasına atlayıp uzaklaştı.

“Jack, Mel’i eve gönderdim, malum Vanni’nin hamilelik durumu var. Sen de oraya gitmek isteyeceksindir. Brie biraz sonra David’i alıp yanınıza getirir.”

Tom, Mike ve Paul saniye farkıyla Jack’e yetiştiler. Ama kapıya gelince, Deniz Kuvvetleri’ne ait bir personel memuru ve bir papazı büyük salonda rahatsızca otururken buldular. Walt ise kızının yanında ayakta duruyordu. Tommy babasına doğru eğildi ve Paul de Vanni’nin oturduğu pufun yanında diz çökerek ona sarıldı. Jack daha eve bile girmeden Mel gelmişti. Arabasını park etti ve hızlıca eve doğru yürümeye başladı. Jack onu kapıda durdurdu. “Buna hazırlıklı mısın?” dedi.

“Ben iyiyim, Jack. Vanni’yi görmem lazım.”

“Tabii.”

Jack karısının, elinde sağlık çantası ile hastasına doğru gidişini seyretti. Mel elini Vanni’nin omzuna dayayarak, “ben buradayım, Vanni. Sadece burada olmak istiyorum,” dedi. Söylemediği ise, orada olmasının bir sebebinin de gelen haberden dolayı hamileliğiyle ilgili bir sorun yaşamamasıydı.

Kısa bir süre sonra ev daha da kalabalıklaşmıştı. Preacher ve Paige beraberlerinde Christopher ile, Brie ise David’le birlikte gelmişlerdi. Preacher o gece için hazırlanan yemekleri alıp birkaç şişe iyi içki ile birlikte getirmişti.

En sonunda, Deniz Kuvvetleri Müfrezesi yetkilileri General ile yapılacak ayarlamalar hakkında görüştüler ve Walt’a Vanni durumdan haberdar edildikten sonra benzer bir müfrezenin Oregon’da Matt’in ailesini de ziyaret edecekleri haberini verdiler. Kararlar verildikten sonra cenaze işlemleri ile de ilgileneceklerini belirttiler.

Paul, Vanni’yi odasına götürürken omzunun üstünden Mel’e bakarak, kendisini takip etmesini işaret etti. Odaya girince, Vanni yatarak çaresizce ağlamaya başlamıştı. Paul ise yanında oturuyor, nazikçe sırtını ovuyordu. Mel çabucak onun hayati organlarını kontrol etti, ceninin kalp atışlarını dinledi ve ona bebeğe dokunmayacak hafif bir sakinleştirici verdi.

Bu Mel’in, Paul ve Vanni arasındaki gerçek özel bağı ilk fark edişi olmuştu, oysa onların birkaç ay evvel tekrar karşılaşmalarına şahit olmuş, hatta Matt’in en iyi arkadaşına kendisine bir şey olursa karısına bakması için rica edişini duymuştu. Şimdi, şu anda, Vanni artık tamamen Paul’a bağımlı haldeydi. Babasına, ya da kardeşine değil,

Paul'a. O da hâlâ eğer kolları ona sarılı değilse, mutlaka bir elini tutmaya devam ediyordu. "Paul mümkünse, tabii Vanni için de mahzuru yoksa, onun yanına uzan ve yakın olarak kal. Bedensel dokunuş gerekli," dedi. "Sevgi dolu yakınlık ona iyi gelecektir."

"Vanni?" diye sordu Paul.

Onun kolları arasında iken döndü, ağlayarak başıyla onayladı, Paul yatağa çıkararak onun yanına yattı ve Vanessa ağladıkça ona sokuldu.

Mel, "Bana ihtiyacınız olursa çağırın, buralarda olacağım," dedi

Ağlamanın sona ermesi epey vakit aldı. Vanni'nin gözleri şişmiş ve kıpkırmızıydı, nefesi ise kesik kesikti. Paul'a bakmak için döndü ve "Biliyor muydu?" diye sordu.

"Neyi biliyor muydu, hayatım?"

"Öleceğini biliyor muydu? Sana, ona bir şey olduğu takdirde, bize sahip olman için ricada bulunduğunu duydum. Neredeyse başına geleceği biliyor gibiydi."

"Hayır bilmiyordu. Etraf çok ateşli olduğu zaman, insanlar böyle düşünebilir. Hepsi bu. Her zaman düşünürsün. Ayrıca söylemese de her zaman yanında olacağımı biliyordu zaten."

"Ne yapacağım ben?" diye tekrar ağlamaya başladı.

"Bunu atlatacağız, Vanni. Etrafında seni seven bir sürü insan var."

"Bu bebeği asla göremeyecek. Kendi oğlunu."

"Tabii ki görecek. Bizi gözetlemeyecek mi sanıyorsun? Ben onu bilirim, mutlaka seyredecektir."

Beraberce yatağın üzerinde uzanıyorlardı ve Paul ona sarılmıştı. Kimse onları rahatsız etmedi; kimse uğrayıp

her şey yolunda mı diye bakmadı. Paul diğer odadan gelen alçak sesli konuşmaları duyabiliyordu, ama şu an için önemli olan tek şey Vanni ve bebektir. Ona doğru dönmüştü, başı kollarının üstünde, karnı ise onunkine değiyordu. Ve birden bebeğin hareket ettiğini hissetti. İçi rahat etmişti. Vanni'nin başına gelenler zaten yeterince üzücüydü, bu bebeğe bir şey olmasına dayanamazdı. Matt'in bebeği.

Oda karanlıktı. Holden gelen, salondaki ve mutfaktaki ışıkları yansıtan, hafif bir aydınlık vardı. Vanni'nin nefes alış gittikçe sakinleşmiş ve muhtemelen sakinleştiricinin de etkisiyle uykuya dalmıştı. Paul isteksiz de olsa kendini yavaşça uzaklaştırdı ve kalktı. Tekrar yatağa yanına uzanıp, kollarıyla ona sarılırsa, bunun izahatını vermekte zorluk çekeceğinin farkındaydı. Bu nedenle bu uzaklaşma ona zor geliyordu.

Büyük odada bütün arkadaşları ile bir araya geldi, onu bekliyorlardı.

“Uyuyor,” dedi. “Mel, bebeğin hareket ettiğini hissettim, herhalde her şey yolunda demek olsa gerek, doğru mu?”

“Son üç aylık döneminde, bebek oldukça zorlu, dirençli bir çocuk taşıyabileceğine inanıyorum, ancak duygusal açıdan onu çok zor günler bekliyor.”

Walt, “Matt'in anne ve babasını aramak ister misin?” diye Paul'a sordu.

“Evet, bunu yapabilirim. Vanni'nin cenazenin nereye gömülmesini istediğini bilen var mı?”

“Evet, ama şimdi uygun olacak mı bilmiyorum,” dedi Walt. “Irak'ta başına bir şey gelirse, buraya getirilmesine

beraberce karar vermişlerdi. Virginia'ya değil, çünkü oraya bir daha asla gitmeyecek. Oregon da olmaz, çocukları orada büyümeyecek. Sen bu konular hakkında aileyle konuşabilir misin, yoksa benim konuşmamı mı tercih edersin?"

"Ben hallederim," dedi Paul. "Burada derken?"

"Benim arazimde," dedi General. "Ben her zaman burada olacağım. Burası aynı zamanda Vanessa için de en azından ana merkez olacaktır. Nasıl söylesem, çocuğun babasıyla bir nevi bağlantısı olması lazım."

"Ve benimle," dedi Tommy. "Ve benimle."

"Doğru, haklısınız," dedi Paul. Ve en iyi arkadaşını kaybetmenin yasını tutmak için yalnız başına kalabileceği bir anı özlemle beklemeye başladı. Ama bu yakın bir zamanda gerçekleşmeyecekti. Bu insanların ondan güçlü olmasını beklediklerini biliyordu.

Cenazeyi özel bir arazide defnedebilmek için bir izin belgesi gerekiyordu ve mezarı hazırlamak için de Fortuna'daki mezarlıktan kazıcıları kiralamak lazımdı. Mezar için evden de görülebilecek bir yer seçilmişti, büyük bir ağacın altında küçük bir yükselti üzerinde olacaktı, orada ayakta duran bir kişi General Booth'un arazisini göz alabilirdi. Deniz Kuvvetleri'nin görevlendirdiği bir ekip cenazeyi getirdi, cenaze kimseye gösterilmedi. Bu konuya hiç değinilmedi. Cenaze ile ilgili yapılan tören Deniz Kuvvetleri'ne ait standart bir uygulama mıydı, kimse bilmiyordu. Bir şeref tugayı ve yirmi bir pare top atışı ile şereflendirmenin kara ormanlar arasındaki bir çiftlikteki bir merasimde yapılabilmesi rutin bir işlem miydi, yoksa üç yıldızlı bir generalin birkaç telefon görüşmesiyle halledebileceği özel bir talep miydi, bilinmiyordu.

Mezarın etrafına katlanan iskemleler yerleştirilmişti; Vanni babasıyla kardeşinin arasında en önde oturuyordu. Paul Tom'un yanında, Matt'in anne ve babası ise generalin yanında oturuyorlardı. Gelenler arasında Preacher, Paige, Jack, Mel, Mike ve Brie dışında Joe, Zeke, Josh Phillips ve Tom Stephens de vardı. Onların gelmesinin asıl sebebi Paul'a olan yakınlıklarıydı. Denizcilerin adetine göre, aralarından birinin kardeşlerine ihtiyacı varsa, mutlaka hemen gelirlerdi.

Tabutun üzerindeki bayrak sıyrıldı, dikkat ve özenle katlanarak Vanni'ye teslim edildi, o da sevgiyle göğsüne bastırdı. Silahlar ateşlendi, borazanlar çalındı.

Mel Jack'in elini tutuyordu ve onu karnının üstüne yerleştirdi. İçerde bir kıpırdanma oluyordu. Mel kocasına gülümseyerek baktı. O da eğilerek Mel'in fısıldadıklarını dinledi: "Sevgilim, bir daha asla bu bebekten şikâyet ettiğimi duymayacaksın. Asla. Ve Tanrıya, sana ve bebeklerine sahip olduğum için şükrediyorum."

On Üç

Her şeye rağmen, ya da belki yaşanan her şeyden dolayı Sacramento'da Noel neşe ve kahkaha dolu geçti. Mel David'in bakımı için bir sürü destek aldı ve böylece dinlenme fırsatı buldu. Sam Sheridan'ın evi ise gürültü, yemek, sevgi ve kutlama sesleri ile çınlıyordu. Mike bu kalabalığın içine coşku içinde kabul edilmiş, Brie'nin gözlerinden fışkıran mutluluk herkesi ona minnettar bırakmış ve rahatlatmıştı.

Mel'in kız kardeşi Joey, kocası Bill ve üç küçük çocukları Sheridan ailesinin beş kardeşiyle kaynaşmış, onların eşleri ve David'le birlikte dokuz küçük Sheridan, toplamda aileyi yirmi beş nüfusa çıkarmışlardı. Bunlardan on bir tanesi Sam'in evinin içinde kamp kurmuş durumdaydılar, her odayı, çekyatları, uyku tulumlarını ve minderleri kullanıyorlardı.

Şehirdeki ilk gece oldukça sakindi, Brie ve Jack'in kız kardeşleri ve eşleri onları görmeye ve karşılamaya uğramışlar, erken saatlerde evlerine dönmüşlerdi. Ama Noel gecesi herkes bir arada olunca iş çılgınlaşmıştı. Dışarıdaki sokak otoparka dönüşmüş, çok çeşitli ve karışık bir yemek hazırlanmış ve bulaşıkların temizlenmesi çok vakit almıştı, ama gece daha yeni başlıyordu.

“Bizim buralarda bazı adetlerimiz vardır,” dedi enişte-lerin en büyüğü olan Bob Mike’a. “Dışarıda terasta başlar.”

“Doğru terasa!” diye söze girdi üçüncü sıradaki Ryan.

“Burası bizim yemeklerden sonra çıktığımız yerdir,” diye Jack ona bilgi verdi. “Önce içkiler, sonra purolar çıkar ortaya ve en sona brendiyi saklarız - ki artık bu esnada kadınların hepsi iyice kızmışlardır.”

“Bizim eve benziyor,” dedi Mike.

Kadınlar oturma odasında her zamanki gibi bir araya geldikleri sırada, Sam de terastaki ısıtıcıları açmıştı.

Sam, “Valenzuela ailesinde de adet böyle midir? Cinsiyetlere göre ayrılırlar mı?” diye Mike’a sordu.

“Evet, ama annemin evinde erkekler garaja giderler, orada bir bilardo masası ve buzdolabı bulunur. Buzdolabının içinde ise bizim *cerveza* dediğimiz bira bulundururuz. Bir nevi kulüp binası gibi denebilir.”

“Hımm. Ben de bir bilardo masası alabilirim,” dedi Sam düşünceli bir şekilde.

İçerde kadınlar tart, kahve ve David’le ilgileniyorlardı. David etrafta rahatça dolaşmanın keyfini çıkarıyordu ve şimdi bir mobilyaya tırmanmak üzereydi. Emeklerken üzerinde pijaması vardı, evdeki ses biraz azalır azalmaz yatağa konmak üzere hazırdı. Kimse kapının çaldığını duymamıştı. Donna, en yakında oturuyordu ve kapıyı açtı. Oturma odasına geri geldiği zaman, eğilerek Brie’nin kulağına bir şeyler fısıldadı. “Gerçekten mi?” diye sordu Brie. “Hımm. Lütfen Mike’ı buraya çağırır mısınız?”

“Tabii kedicik.”

Brie Brad’i girişte, elinde küçük bir hediye paketi ve büyük, kurdelelerle süslenmiş, içine şarap, et ve peynir

konmuş sepetle beklerken buldu. “Selam Brad,” dedi. “Burada ne işin var?”

“Düşündüm de belki artık sinirlerin biraz yatışmıştır ve her şeyi tekrar gözden geçirmişsindir. Sana bir şey getirdim. Bu senin, diğeri de ailen için.”

Herhalde içeriye davet etmemi bekliyor, diye düşündü Brie. Hâlâ öpüşüp barışacağımızı zannediyor. Zırdeli olmalı. “Şunu alayım,” diyerek sepete uzandı. Holde arkasında duran masanın üstüne koydu. “Ama diğeri geri götürmen gerekecek. Aileme selamlarını iletacağım.”

“Yapma, Brie. Bana bir şans ver.”

Brie üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. “Brad, çok ama çok geç kaldın.”

Mike o sırada arkasında belirdi. Omzuna elini koymadan önce bile Brie onun varlığını hissetmişti. Mike, “Brad,” diyerek onu başı ile selamladı.

Brie elini kaldırarak Mike’ın elinin üstüne koydu. O da diğerkolu ile Brie’nin beline sarıldı ve bedenini kendisine doğru yasladı. Aklına geçen Noel gelmişti, Brad başka bir kadın ve onun çocuklarıyla birlikteydi, Brie ise burada koca ailenin ortasında yapayalnız ve üzgündü. Ve şimdi vücuduna değen Mike’ın sıcak bedeniyle, onu saran kollarının arasında, kendini daha fazla emniyette hissedemeyeceğini biliyordu.

Brad’in yüzünde garip bir ifade belirmişti ve elinde olmadan bir kahkaha kaçmıştı ağzından. “Olamaz,” dedi.

“Artık gitmelisin Brad,” dedi Brie.

“Hadi oradan,” derken Brad gördüklerine inanmıyor gibiydi. “Bu herifle beraber olamazsın.”

“Mutlu Noeller Brad,” dedi Brie. “İyi tatiller.”

Brad güldü. “Tanrım, bilmem gerekirdi. Hastanedeydi o. Bundan dolayı.”

Brie dönerek Mike’ın yüzüne baktı ve ona gülümsedi. Brad’e ilişkileri ile ilgili bir şey açıklamaya kesinlikle niyeti yoktu.

Brad rahatsız bir şekilde aşağı doğru bakıyordu, sonra Brie’nin gözlerine bakarak, “Emin misin?” dedi.

Brie, “Ah, evet,” dedi. “Hiçbir şeyden daha emin olmadım.”

Brad derin bir nefes aldı ve yavaşça döndü. Brie ve Mike’ı antrede yalnız bırakmıştı. Brie arkaya, Mike’a doğru yaslandı ve onun nefesini ensesinde hissetti. “Tanrım, ona acıyorum,” dedi Mike.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Kaybettiğini bilmek onun için bir işkence olsa gerek.”

“Acaba farkında mı sence?” diye ona sordu.

“Hadi Brie, o birçok şey olabilir, ama aptal değil. Şimdi anlamış ancak. Harika bir kadını bıraktı. Güçlü ve ihtiraslı, seçimini yaptıktan sonra ona sonsuza kadar bağlı kalabilecek kadını. Her erkeğin karşısına kolay kolay böyle fırsatlar çıkmaz. İnan bana. Ben bilirim.”

“Bunun farkına bile varmamış olabilir,” dedi Brie. “Bizim bir çift olduğumuzdan beri geçen sürede, bedenimde öyle yerlere dokundun ki, o onların varlığını bile bilmezdi.”

Mike, “Hmm,” diyerek sevgilisine sokuldu. “Benim özel bir yeteneğim olduğu için değil. Aslında sen her şeye açıksın. Hediye paketinde ne olduğunu bilmek ister miydin?”

“Merak bile etmiyorum. Senin de büyük özelliklerin var. Noel için ne istersin Mike?” diye sordu Brie.

“Seni.” Mike onu kendine çevirdi ve gözlerinin içine baktı. “Sen iyi misin?”

“Benim üstümde artık pek etkisi yok, Mike.”

“Neyin ters gittiği hakkında artık başka sorun olmayacak mı?” diye sorarken, elini yanağından aşağı doğru indiriyordu.

Brie başını iki yana salladı. “Altı ay önce yaşamak için fazla nedenim kalmamıştı. Bir gün seninle böyle bir mutluluğu yakalayabileceğim aklıma bile gelmezdi.”

“Ben de hiç şansım olmadığını sanıyordum.”

“Bana karşı o kadar naziktin ki. Sabırla, sevgiyle dolu olarak benim hazır olmamı bekledin. Ve o kadar ihtiraslıydın ki sana karşı koyamadım.”

“Geçmişim ağabeyini endişelendiriyor.”

Briegüldü. “Onungeçmiş bütünaileyi endişelendirmişti. Kendi işlediği günahları hatırlasın.” Küçük bir öpücük kondurdu. “Seninkiyle ben ilgilenirim.”

“Korkmuyor musun? Şıpsevdi olabileceğimi düşünmüyor musun?”

Brie başını sağa sola salladı. “Seninle beraberken, hiçbir şey için kaygılanmıyorum.”

“Bana güvenip risk alır mısın? Sana vaatlerde bulunsam ve Meryem Ana adına bunları tutacağıma yemin etsem?”

Brie ona güldü. “Gerçekten Meryem Ana’yı bu işe karıştırmak istediğine emin misin?”

“Bebekler doğmadan, *mija*, sevgilim” dedi Mike. “Çünkü bebeklerimiz olacak.”

“Virgin River’daki su hakkında bazı rivayetler var.”

Mike onun dudaklarını sıcak bir öpücükle örttü ve saçlarını kendine doğru çekti. “Bizim suya falan ihtiyacımız yok, *mi amor*, aşkım,” dedi. “Bir süre ortadan kaybolsak yokluğumuzu fark ederler mi?”

“Evet,” diye gülerek cevapladı Brie.

“Hastanede gözümü açtığım zaman, kendi kendime, neden bu başıma geldi, diyordum. Sonra taburcu olduğum zaman ve her atacağım adım için mücadele verirken, dolaptan bir bardak bile alamazken, sürekli aklımda olan hayatımı boşuna harcamış olmamdı; alemler yapmış, anı yaşamış, düşüncesizce davranmıştım. Her erkeğin istediği ve benim arkadaşlarımin bulmuş oldukları şey -uğruna bunların hepsinden vazgeçebilecekleri tek bir kadın- benim aklımdan bile geçmemişti. Sonra karşıma sen çıktın. Boşanmadan dolayı öfkeli ve bir daha asla bir erkeğe, hele benim gibi birisi olursa, bir şans bile vermemeye kararlıydın. Senin için hissettiklerimden dolayı, beni cehenneme mahkûm edeceğini biliyordum.” Sonra ona bir öpücük kondurdu. “Peki bu nasıl oldu? Bunu hak etmediğime eminim.”

“Kalbini kırmak için kendime verdiğim bir sözle başladı,” dedi. “Sonra nasıl olduysa beni baştan çıkardın.”

“Benimle evlenir misin, Brie? Karım olmanı istiyorum. Senin kocan olmak istiyorum, hayat boyu yoldaşın olacağım. Bana bu konuda güvenir misin?”

“*Si*, Miguel. Sana her konuda güvenirim.”

Paul Haggerty uzun yıllardır ilk defa Noel tatilini Grants Pass'te annesi babası, kardeşleri ve onların aileleriyle birlikte geçiremiyordu çünkü Vanessa'nın kendisine ihtiyacı vardı. Ondan kalmasını rica etmiş; onunla birlikte olursa

Noel'i daha kolay geçireceğini söylemişti. Sormasına bile gerek yoktu, Paul onun için dünyayı yerinden oynatırdı.

Paul'a aynı derecede, hatta belki de daha fazla ihtiyacı olan diğer kişi Tommy'ydi. Bu kayıp onu yıkmıştı. Ablasını herhangi bir on altı yaşındaki çocuğun itiraf etmeye cesaret edebileceğinden daha çok seviyordu, üstelik Matt'i de bir nevi kahraman olarak yüceltmışti. Onun cesaretine ve vatanseverliğine hayran kalmıştı. Onu gerçek kardeşi olarak görüyordu.

Çocukların ebeveynlerinin düşüncelerine zıt düşmeleri olağandı, ancak Tom ve babası sürekli kafa kafaya toslasalar da, Walt'ın genç bir asker yetiştirmiş olduğu belliydi. Tom şimdiden West Point askeri okuluna kabul edilmiş ve muhtemelen orduda uzun süreli bir görev için sıraya alınmıştı, hatta belki de kariyerini orada yapacaktı. Matt'in ölümü ise onu yıkmıştı.

Paul Tom'la mümkün olduğunca sık birlikte olmaya özen gösteriyordu. Ona atlara bakım konusunda yardımcı oluyor ve Jack'in evinin inşaatına götürerek Noel arifesinde birkaç saatliğine buradaki işlere yardımcı olmasını sağlıyordu. Noel sabahı, güzel bir kar yağmaya başladı, çam ağaçlarını ve yolları toz halinde kaplıyordu. Beraberce birkaç atı çıkararak gezintiye başladılar.

"Sence korkmuş mudur?" diye Tom durup dururken nerden çıktığı belli olmayan bir soru sordu Paul'a.

Ama tabii Paul'un, onun kimi kastettiği konusunda bir tereddüdü yoktu. "Belki o an değil, çünkü infilak ani olan bir şey. Ama o durumda olan herkes korkar. Kaskının içine sığınarak, geçeceğini ümit eder, beklersin. Ama kahretsin, gittikçe şiddeti artar Tom. Aldığım eğitim, fiziki gücün hep-

si o an, gerekli olduğu zaman sınava tabii tutuluyor. Her şeyinin tehlikede olduğu andır bu. Maaşına zam, ya da bir gün ekstra tatil falan değil, sadece özgürlüğün söz konusudur. Karının özgürlüğü, oğlunun ve ailenin! Aslında neye karşı savaştığını, riske attığın şeyin anlamını düşünmeye başlarsın. Hem de ne büyük bir anlam. İşte böyle şeyler Matt gibi adamları asker olmaya çekiyor. Jack gibileri. Jack 20 sene askerlik yaptı. Matt de yirmi sene yapabilseydi, Jack gibi onun da bir sürü madalyası olacaktı.”

“Ben de böyle bir istek var mı bilemiyorum,” dedi Tom. “Ben de yapmak isterdim, ama...”

“Bu hisleri taşııyorsan bu yolu seçmen doğru olmaz. Burada güç lazım. Bu iş, güç gerektirir. Yaptığın şeye kesin inanmış olmanın vereceğı güç. Adrenalin doludur. Telaş vardır. İçinde bu dürtü olduğu zaman bile baş etmesi zordur.”

“İçinde olup olmadığını nasıl bilebilirsin?”

Paul omuzlarını silkti. “Buna cevap veremem evlat. Ben de orada olana kadar emin değildim. Matt ve benim Irak’a ilk gidişimizdi ve şimdikiyle kıyas bile edilemezdi. Ama bir kere oraya gidince, orada olmam gerektiğini hissettim. İşte hepimiz birbirimizi orada tanıdık, Jack Sheridan, Preacher ve Mike.”

“Ama siz geri dönmüşsünüz.”

“Yedek birlikte olmak benim için yeterliydi, ancak bu Felluce’de bitti. Bir kurşun isabet etti ve karşılığında dalayımı kaybettim. Benim için mahzuru yoktu, hizmet etmek istiyordum ama bu işi meslek edinmek değil. Şimdiki mesleğim istediğim ve seçtiğim iş. İnşaat yapmaya bayılıyorum. Senin için en önemlisi, bu kararı şimdi vermen gerekmiyor. Daha önünde uzun yıllar var.”

“Sence Vanni kendini toparlayacak mı?” diye sordu Tommy.

“Hemen değil. Şimdi kocasının yasını tutacak. Sonra, zaman içinde, hayatına devam edecek, çünkü içinde hayatı sevmek gibi bir yetenek var. Vanni kadar hayat dolu bir kadın tanımadım. Bir de büyütmesi gereken bir oğlu olacak. Düzelecek, merak etme. Sadece zaman meselesi.”

“Geceleri sesini duyuyorum. Ağlıyor.”

“Evet,” dedi Paul. “Ben de duyuyorum.”

Atlarını alarak nehrin dar kısmındaki yola çıkardılar, burası generalin arazisinin içinden geçiyordu ve Paul dizginleri çekerek. “Tommy,” diye fısıldadı. “Buraya gel.”

Suyun kenarında Paul’un hayatında görmüş olduğu en muhteşem geyik durmuş, nehirden su içiyordu. Her iki tarafta altışar taneden 12 boynuzu vardı. Kalın, beyaz bir boynu, uzun, yakışıklı, siyah bir burnu vardı. Tanrım, bu ne güzellikti. “Bu yaşlı bir erkek. Birkaç senedir avcılarını atlatıyor.”

“Şuna bak,” dedi Tom. “Asla buna ateş edemezdim.”

“Eti de zaten fazla sert olsa gerek,” dedi Paul. “Artık yanımızda bir fotoğraf makinesi de getirmeye başlamamız gerekecek.”

Sessizlik içinde oturarak hayranlıkla hayvanı izlediler. Atlardan bir tanesi kişneyince geyik, kafasını kaldırdı. Havayı kokladı, sonra dönüp ağaçların arasına doğru koştu.

“Acaba canı acımış mıdır?” diye sordu Tom. Ve Paul aslında Matt hakkında konuştuklarını anladı.

Paul aralarındaki mesafeden uzanarak elini sağlam bir şekilde onun omzuna koydu. “Evlad, o hiçbir acı hissetmemiştir. Şimdi belki de cennette dolaşırken, bana çarpan

neydi diye düşünüyor olabilir. Acı falan yok. Ve benimki sadece tahmin yürütmek değil, baban onun müfrezesinin komutanı ile haberleşmiş.”

Eve dönerken, Tom, “Bana biraz Jack’ten ve arkadaş grubundan bahsetsene,” dedi.

“Jack,” diye başladı Paul. “Ben Matt’le tanıştığım zaman o zaten keskin bir nişancı, madalyalı bir Deniz Kuvvetleri askeriydi, biz ise çocuk sayılırdık. Benim bağlı olduğum yedek müfreme göreve çağrıldığı zaman, ben onun altında görev yapıyordum. İşte bu grup hâlâ birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Jack ayrıldığı zaman, benim sayabileceğimden fazla madalyası vardı. Bir sürü hayat kurtarmıştı, beş ayrı savaş alanında hizmet etmişti. Biz çocukken askere gitmiş, ama herhalde bu konularda müthiş önsezileri olmalı ki, çok başarılı olmuştu. Hakiki bir kahramandır. Sonra ayrılarak Virgin River’a gelmiş, burada gördüğün kulübeyi bara çevirmiş, Mel buraya geldiği zaman bu küçük şehirli adamdan hoşlanmış ve evlenmişler.”

“Ama aslında sıradan küçük şehirli bir adam değil, hâlâ Deniz Kuvvetleri’nin aktif bir mensubudur. Bir keresinde gece yarısı bir serseri ormanın içinden çıkagelmiş, uyuşturucu bulmak için doktorun kliniğine girmiş. Mel de o zaman orada kalıyordu. Cebren içeri girmiş, Mel’in boğazına bir bıçak dayamış, hap temin etmezse onu öldüreceğini söylemiş. Doktor sesleri duyunca hemen Jack’i aramış, o da o sırada caddenin karşı tarafındaki bardaki odasında uyuyormuş. Jack dokuz milimetrelik silahını kapmış ve başlamış koşmaya. Ayağına ancak bir kot geçirebilmiş, hepsi bu. Yarı giyinik, çıplak ayak, o koca kol-ların üzerinde birkaç tane büyük dövme ve bilmiyorum,

onun suratındaki öldürücü ifadeye hiç rastladın mı; herhalde vahşi bir adama benziyordur. Doktorun kapısına bir tekme atınca kadınının boğazına bir bıçak dayamış olan bu sapıkla yüz yüze gelmiş, büyük testere kenarlı bir bıçakmış ve hedefe minicik bir ara kalmışmış.” Başparmağı ve işaret parmağını kaldırdı. “Tam Mel’in suratının yanında. Şimdi anlıyor musun Mel için olan hislerini? Ona tapar. Asla onun hayatını tehlikeye atamazdı. Ama bir saniyede verilmesi ve uygulanması gereken bir karardır. Herifi çekip dışarı çıkarmış. Tabancayı kafasına sıkmış ve öldürmüştü.”

“Olamaz.”

“Olmuş. Asla tereddüt etmeyen bir adamdır. Ama ne yaptığını iyi bilir; ne yapabileceğini ve ne yapamayacağını bilir. Ne yapmaya mecbur olduğunu da bilir. Ve sonra da yapar... aklı başında olarak.”

“Ne aygırmış be,” dedi Tom.

Paul güldü.

“Ya Mike? Valenzuela?”

“Mike? Onunla ilk beraber olmamızdan sonra, o Los Angeles Polis Teşkilatı’na yedek sınıfından katıldı, aynen benim yaptığım gibi. Ve aynı dönemde ikimizde aktif göreve çağrıldık. Irak’ta bazı savaşlara katıldık, ama oradan dönerken o bazı madalyalar kazanmıştı. Felluce’deki direnişçilere engel olarak bütün bölüğün kurtarılmasını sağlamıştı. Joe ve ben ikimiz de kan revan içindeydik ve birçok arkadaşımız da aynı durumdaydı, ama Mike onları Jack müfrezenin geri kalanıyla yetiştirip hepimizi kurtarana kadar durdurdu. Daha sonra, bir sene kadar önce Los Angeles’ta, çeteler bölümünde komiser yardımcısı olarak görev yaparken, bir oyun sahasında on dört yaşındaki bir

çete mensubu tarafından vuruldu. Üç kurşun isabet etmişti ve neredeyse ölüyordu. Polis Teşkilatı onu emekliye ayırdı, o da tedavi görmek için buraya geldi. Mel fizik tedavi konusunda ona yardımcı oldu. Şimdi burada şehir polisi olarak görev yapıyor, herhalde bu hiç aklına gelmemiştir. Brie hakkında her şeyi herhalde zaten biliyordur, değil mi?”

“Ne biliyor olabilirim ki?”

“Bu da bir sır değil, nasılsa eninde sonunda duyacaksın. Brie Sacramento’da bölge savcılığında görevliydi. Bir sürü tehlikeli suçluyu mahkûm ettirmişti, derken bir seri tecavüz suçu sanığının mahkemesinde savcıyken davayı kaybetti. Bu herif hunharca bir sürü kadına tecavüz etmişti ve serbest bırakıldı. Ondan sonra geldi Brie’yi buldu, tecavüz etti ve dövdü.”

“Hadi oradan, benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Tommy dehşet içinde.

“Hayır, bunlar yaşandı. Mike’ın söylediğine göre adamı bulmuşlar ve tekrar mahkemeye çıkacakmış. Brie geri giderek onun aleyhine şahitlik etmeye ve onu mahkûm ettirmeye kararlı, hiç değilse bundan sonra kimseye bunu yapamayacak, asla.”

“Tanrım,” dedi Tommy.

“Ya böyle işte,” dedi Paul.

“Burada yaşanıyor işte bunlar. Bunlar hikâyelerin ta kendisi. Büyük ağaçlar, güzel küçük ırmaklar ve çekici geyiklerle dolu bu minicik cici yerde bazı insanlar kahraman oluyor, bazıları ise derin dramlar yaşıyorlar. Ve bu her gün oluyor.”

Paul gülmeye başladı. “Ve daha sana Preacher ve Paige’i anlatmadım bile.”

Booth hane halkının Noel yemeği servisine saat altıda başladı, تنها ve kasvetliydi. Paul ve General mutfağı temizlediler ve kısa bir süre sonra da Vanni yatmaya gitti. Paul onun iyi uyumadığını biliyordu, çünkü sıklıkla geceleri sesini duyuyordu. Ama yine de yatma saatini gittikçe daha erkene aldığının farkındaydı. Paul onun yalnız kalmak istediğini seziyordu, yas tutmak, ev halkını etkilemeden rahatça ağlayabilmek için tek başına kalmalıydı.

Erkek erkeğe kaldıkları zaman, Paul müsaade isteyerek Paige ve Preacher'ı ziyaret etmek için şehre gitti ve Tom da küçük kırmızı kamyonetine atlayarak aynı istikamette Brenda'yı görmeye gitti.

Tom, Brenda'nın evine vardığı zaman ışıklar hâlâ açıktı ve içerde bir sürü insan var gibi gözüküyordu. Önce telefon etmesi gerektiğini biliyordu, ama son zamanlarda doğru dürüst düşünemiyordu. Kapıyı o açtı, Tommy de, "Merhaba," dedi.

"Tommy! Selam! İçeri gelir misin?"

"Şey. Ben de sana dışarı çıkar mısın diyecektim. Kısa bir süre için."

"Anneme bir sorayım," dedi. "Hadi sen de içeri gir. Hadi gelsene." Tom'u elinden tuttu ve çekti, o da içeri girmek üzere kendini Brenda'ya bıraktı.

Brenda'nın annesi onu görür görmez, Brenda'nın babası, erkek ve kız kardeşleri, büyükanne ve büyükbabalar, bazı dostlarla birlikte oturdukları masadaki yerinden kalktı. Dosdoğru ona gitti ve kollarını uzatarak, "Nasılsın, Tommy?" dedi ve ona anaç bir şekilde sarıldı. "İyi gidiyor mu?"

“İdare ediyorum,” dedi Tommy sakince. “Özür dilerim, önce telefon etmeliydim.”

“Zıyanı yok canım. Vanessa nasıl?”

Bu soru üstüne Tom neredeyse boğulacak gibi olmuştu. “Hımm, Oldukça zorlanıyor. Sanırım bir süre daha böyle devam edecek. Anlatabildim mi?”

“Anne?” dedi Brenda. “Biraz Tommy ile çıkmamın sakıncası var mı?”

“Tabii çık canım. Ama çok gecikme. Tommy, gözünü saatten ayırma,” dedi annesi.

Tom, “Tamam, dikkatli olacağım Bayan Carpenter,” dedi ve giymesi için Brenda’nın paltosunu tuttu. Sonra verandanın basamaklarından inip arabaya binene kadar elini tutarak yardım etti. Araba evin önünde park edilmiş duruyordu, içine bindikleri zaman birbirlerinin ellerini bırakmamışlardı. “Seni aramadığım için beni affet Bren. Seninle ilgilenemedim.”

“İlgi beklemiyordum zaten Tommy. Durumunu anlıyorum. Zor bir dönem geçiriyorsun. Artık biraz daha iyi misin?”

“Şu anda, seninle birlikteyken kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ormana doğru gidelim mi? Jack’in inşaat alanına ne dersin? Brenda, birine sarılmaya ihtiyacım var,” diyerek ona gülümsedi. “Sen benim ilk ve tek seçeneğimsin.”

Brenda onun elini sıkarak, “Tabii,” dedi.

Tom arabayı vitesle taktı ve şehirden dışarı doğru yola koyuldular. “Biliyor musun, buraya geldiğimden beri başıma gelen en iyi şey sensin. Seninle çıkıyor olmasaydım, bu yıl tamamen berbat olacaktı.”

Brenda gülümsedi. “Ben de öyle düşünüyorum. Bu yıla ben de iyi başlamadım. Yine de senin geçirdiklerinin yarısı kadar bile zor sayılmaz, ama oldukça berbattı.”

“Bana karşı o kadar iyiydin ki,” dedi Tommy.

“Sen de bana karşı oldukça iyiydin.”

“Gerçekten söylüyorum. Kızların çoğu oldukça karmaşık yaratıklar. Konuşmaya başladığımızdan beri, yani çıkmaya, harikaydın. Ufak şeyleri mesele etmiyorsun, surat asmıyorsun, sen o kadar... Brenda, sen tanıdığım en mükemmel kızsın.”

“Teşekkürler. Sen de benim tanıdığım neredeyse en iyi çocuksun. Sen de yanlış olan tek bir şey var, anlayabildiğim kadarıyla.”

“Eeee?” diye sordu Tom. Tedirgin de olsa gülümsüyordu. “Nedir o ?”

“Gelecek sene buradan gidiyor olman.”

“Evet, bu doğru. Uzun bir yıl olabilir. Ama izin alabilirim ve iznimde buraya gelebilirim. Sıra sana gelince, sen de West Point’ten çok da uzak olmayan bir okul seçebilirsin. İnsanlar bunu yapıyorlar, bilirsin. Gerçekten uzun süre çıkmaya devam ediyorlar. Tabii bu tamamen sana bağlı, benim bir beklentim yok.”

“Yine de istemeyi deneyebilirsin ama,” diye cevap verdi Brenda.

Tom, “Seni lise son sınıftayken bağlamak istemem doğrusu,” dedi.

“Ya da acaba sen mi ilk üniversite yılında biriyle sözlü olmak istemiyorsun?”

“Off,” dedi Tom. “Birincisi küçük sınıfları birinci sene pek dışarı çıkarmıyorlarmış. İkincisi benim sevgilim old-

uğundan emin olsam, bunu düşünmem bile. Seninle sözlü olmak... bu benim orada geçireceğim bütün vakte değer, şaka yapmıyorum.” Yoldan çıkarak tepeye, evin inşa edildiği noktaya doğru yöneldi. Kamyoneti çalışır vaziyette durdurdu ve tepe ışıklarını açtı. “Burada senin için bir şey var,” dedi ve torpido gözünü açarak küçük bir hediye paketi çıkardı. “Bunu Matt olayından önce almıştım. Sana verirken hoş bir atmosfer hayal ediyordum; seni dışarı çıkaracağım güzel bir gece, özel bir şey. Tabii asla ormanın içinde kamyonette oturmayı kastetmiyorum. Aç hadi.”

“Bana bir şey almak zorunda değildin.”

“Tabii ki değildim. Ama almak istedim.”

Brenda paketi yırtarak açtı ve içinden altın bir künye bilezik çıktı, üstünde ve arkasında ismi yazılıydı: *Sevgilerimle, Tom*. Brenda yüksek sesle okudu. “Tanrım, ne güzel. Gerçekten çok güzel.”

“Hoşuna gitti mi?”

“Bayıldım! Hadi, taksana bileğime.” Bilezik takıldıktan sonra, Tommy elini onun yumuşak saçlarına değdirdi. “Biliyorsun değil mi, seni seviyorum.”

“Tom.”

“Senin de bana aynı şeyi söylemen şart değil. Biliyorum seni biraz acele ettiriyorum. Ama yine de bir öpücüğü hak ediyor olmam gerek, ne dersin?”

“En azından,” dedi Brenda gülümseyerek. Konsolun üzerinden ona doğru eğildi, elleriyle omuzlarından tuttu, Tom da onun beline uzandı, öpüşmeleri gayet iyi olmuştu. Ateşli ve açık ağızla. Brenda onu öperken mırıl mırıl sesler çıkarıyordu, Tommy de buna bayılmıştı. Öpüşme sona erince, “Teşekkür ederim. Bana hayatta verilen en güzel hediye,” dedi.

Tom'un bütün istediği onun sıcak bedenini hissedebilmekti ve bu yeterli olmamıştı. Ders çalışırken öpüşüp koklaşmaları bile bundan daha rahat geçiyordu. Onun evinde kimse yokken, veya at binmek iin çıktıklarında bir ağacın altına oturunca, ya da ahırdaki temiz saman yığının üstünde püşüyorlardı. "Aklıma bir şey geldi," derken kamyonetin kontağını kapadı.

Tom arabadan çıktı, onun tarafına giderek kapısını açtı. "Benimle gel. Ümit edelim ki Paul Amca kapıları çok sıkı kapamamış olsun."

"Aklından ne geçiyor?" diye sorarken, gülererek onunla birlikte yürüyordu.

Tom Brenda'yı dosdoğru beş tekerli arabaya doğru götürdü, neyse ki Paul'un kapısı ardına kadar açıldı. İçeriye girdi, onu da yukarıya doğru çekerek dosdoğru kollarının arasına aldı, ihtiraslı bir şekilde öpmeye başladı. Sonra aşağı indirerek doğru Paul'un yatağına yatırdı ve sıkıca sarıldı. "Tanrım, bu daha iyi. O kadar iyiki."

"Tommy... Aklından geçen... yapacağımız mı?"

"Böyle bir ümidim var Bren. Ama bu gece için değil. Yalan söylemiyorum, seni yanımda hissetmek istiyorum. O kadar boşta kalmıştım ki. Ve yalnız. Sadece sana sarılmak istiyorum. Fena halde."

"Cebinde bir prezervatif olduğuna dair iddiaya girerim."

Tom kahkahayı basarak, yüzünü onun boynuna gömdü. "Ben on yedi yaşındayım. Ne zannediyordun?"

"Düşündüğüm bu işte."

"Cebimde kalacak, merak etme. Biz on yedilikler, bunları bulundurmaktan hoşnut olmasak da kanun böyle emrediyor."

“Çok komiksin.”

“Evet, bu işe yarıyor,” dedi. “Sokul bana bebeğim. Öyle iyi geliyor ki. Hmm.”

“Tommy?” dedi.

“Ne var?”

“Ben de seni seviyorum. Gerçekten.”

Tom, “Ah,” diyerek onu iyice kendine çekti. “Bunu duymak o kadar hoş ki.”

“Eğer burada uyuyakalırsak, bu sonumuz olur.”

Tom, “Haklısın,” diyerek güldü. Sonra bir eliyle göğsünü tutunca, Brenda da kendi elini onun göğsüne koydu. “Uyuyakalmayacağız, Brenda. Bir süreliğine ateşli ve meşgul olacağız.”

“Evet,” dedi Brenda onun dudaklarına doğru. “Biliyorum.”

Preacher kapıyı açtı ve Paul’u içeriye aldı. Birbirlerinin ellerini sıkıca ve sert bir şekilde sıkarak omuz omuza geldiler. “Selam dostum,” dedi Preacher.

“Mutlu Noeller, arkadaşım. Günün nasıl geçti?”

“İyiymiş. İçeri gir. Paige sen gelince ona haber vermemi istemişti, birlikte birer içki içeriz. Sana uyar mı?”

“Tam ihtiyacım olan şey,” dedi Paul bara yönelirken.

Preacher kendi bölümüne doğru seslendi, sonra bar tezgâhının arkasına geçti. “Generalin evinde durumlar nasıl?”

“Oldukça zor,” dedi. “Gerçekten çok zor.”

“Evet, hayal bile edemiyorum.” Birkaç bardak aldı. “Vanni?”

“Metin olmaya çalışıyor, ama aldığı her nefeste çektiği

acıyı hissediyorum. Tanrım, Preach, bu kız acılar içinde kıvranıyor. Cesur olmak için o kadar gayret sarf ediyor ki, özellikle böyle bayram günlerinde, ona bakmak bile beni öldürüyor. Ve karnı da gittikçe büyüyor.”

“Bu iyi bir şey aslında, hamile olmasını kastediyorum. Matt’ten kalan bir parça var. Bunda bir teselli bulmak lazım.” Preacher bir şişeyi açarak iki bardağa içki koydu. “İyi ki buradasın. Şimdi sana çok ihtiyacı olduğunu biliyorum.”

“Bunun çok iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Birlikte sürekli olarak Matt hakkında konuşuyoruz, bazen neşeli şeyleri de hatırlıyoruz, ama konu ne olursa olsun onun gözyaşları ile sona eriyor.”

“Bu işten nasıl kurtulacağını bilemiyorum dostum. Çok ağlayacak. Şimdi bunları yaparken, hiç değilse dayanak olarak bir dostu var.” Preacher bardağını Paul’un-kiyle tokuşturdu. “Benim başıma bir şey gelse ve Paige’i karnında bir bebekle bırakacak olsam, Tanrıya benim arkadaşlarımdan birinin onun yanında olması için dua ederdim.”

“Bu otomatik olarak gelişiyor, Preach,” dedi Paul, içkisinden bir yudum alarak. O esnada Paige içeri girdi ve doğruca Paul’un yanına giderek onu sıkıca kucakladı. “Nasılsın?” diye sordu.

“Oldukça iyiyim, Paige. Sağol. Ya siz çocuklar? Sizin Noel’iniz nasıl geçti? Eminim ki küçük oğlan harika bir gün geçirmiştir.”

“Ah, emin ol öyleydi. Şimdi artık bir araba dışında her şeye sahip.”

“Ya sen?” diye sordu Paul. “Buradakiler seni hak ettiğin gibi şımartıyorlar mı?”

“İnanamazsın,” dedi Paige. “Bizim de sakladığımız küçük, mutlu bir haberimiz var. Bir bebeğimiz olacak.”

“Tebrikler,” dedi Paul. Preacher’a baktı ve sırıttı. “Sonunda bu yumurtlama günü hikâyesinde başarılı oldun anlaşılan, ha dostum?”

Preacher biraz kasılarak, “Aynen, o gün yaptım işte,” diyerek göğsünü şişirdi.

“Ve John bana söz verdi, bundan böyle, şahsi konularımız hakkında, örneğin bütün gün seks yapmak, arada molalarda benim kafamın üstünde amuda kalkmam gibi özel konuları, bütün şehre ilan etmeyecek.”

“Ah, anlaşılan bu konuyu çok ciddiye almışsın,” dedi Paul, ama sırıtmaktan kendini alıkoyamadı. “Bu harika bir haber, Paige. Senin adına çok mutlu oldum.”

“Biliyor musun, o kadar da kolay değil.” dedi Preacher. “Hem Paige gibi biriyle evli olacaksın, hem de yumurtlama gününü bekleyeceksin. Bence oldukça iyi dayandım. Bunun için biraz daha fazla takdir edilmeyi beklerdim.”

“Ben de oldukça zor bir iş başardığın konusunda seninle hemfikirim,” diye güldü Paul. “Biliyor musun, buna ihtiyacım vardı. Harika bir haber, iyi bir kahkaha. İkinizi de kutluyorum.” Bardağını kaldırdı. “Bu geçirdiğimiz sene oldukça zordu. Hele son ay baştan aşağı kötü oldu.Yeni bir yıl şerefine kadeh kaldıralım, dilerim iyiliklerle dolu olsun. Yeni bebeğin şerefine,”

“Bak buna içerim işte,” dedi Preacher.

Paul, “Ben sizi birbirinizle baş başa bırakarak gidiyorum, işlerim var,” deyince Paige parmak uçlarına yükselerek Paul’un yanağına bir öpücük kondurdu.

“Senin derin bir şekilde etkilendiğin bir yas yaşandığının

farkındayız Paul. Bir yandan Vanni'ye geçirdiği korkunç olaydan dolayı destek olmaya çalışıyorsun, diğer yandan da kendi acın var. Ama olur da kaçıp gelip bizimle derleşmek, patlamak, acını boşaltmak istersen, bil ki biz her zaman buradayız.”

Paul müteşekkire bir selam verdi ve “Sağolun,” dedi.

Paul ve Preacher biraz daha konuştular, sonra vedalaştılar. Paul’un aklından geçen, yalnız olabileceği, gerekirse duvarları tekmeleyip hıçkırarak hıçkırarak ağlayabileceği bir yere gitmek ve aklına gelen tek uygun yer, evin inşaat alanıydı. Ve oraya doğru yola çıktı. Ancak oraya varınca Tommy’nin kamyonetini gördü. Hemen arabanın ışıklarını söndürdü. Tom ve Brenda’nın, park edilmiş arabanın içinde olduklarını zannetti. Sonra arabanın boş olduğunu fark etti.

Kahretsin, dedi içinden. Tommy çok acı çekiyordu. İlgiye muhtaç, çok hassas ve on yedi yaşındaydı ve şimdi ya karavan ya da beş tekerli arabada sevgilisi ile birlikteydi. Paul yaşananlardan dolayı Tommy’nin son haftalarda Brenda’yı pek görmeye fırsatı olmadığını biliyordu. Ve bütün gecelerin arasında bu gece beraber diler, yalnız olmakla kalmayıp bir de aşırı ıssız bir ortamdaydılar. Ve karavanın içinde hazır bir de yatak vardı.

Paul geri gitmeye karar verdi. Karavandan iyice uzaklaşana kadar tekrar farlarını da yakmadı. Generalin evine geri gitti, içeri girdi ve Walt’ı iskemlesinde uyurken buldu. Televizyon açıktı, gazetesini de kucağından aşağı doğru sarkmıştı. Paul’un etrafta dolaştığını hissedince uyandı. “İyi akşamlar efendim,” dedi Paul.

“Hıh,” diye homurdandı. “Uyuyakalmışım herhalde. Paige ve Preacher’ın Noel’leri nasıl geçmiş?”

“İyi,” dedi Paul. “Önemli havadisleri var, Paige hamileymiş.”

“Ah, sonunda becerdi,” dedi General kıkırdayarak. “Yumurtlama gününde hazır bulunmuş anlaşılan.”

Paul güldü. “Herkes bu konudan bahsettiği için başı epey dertte.”

“Tabii, tahmin ediyorum. Ama o kadar ona uygun ki, sence de öyle değil mi? Ne kadar şeffaf.” Ayağa kalkarak gerindi ve “Ben gidip yatacağım,” dedi.

“Ben biraz daha otursam sakıncası var mı? Televizyon sizi rahatsız eder mi?”

“Keyfine bak.” General elini Paul a uzattı, Paul da elini sıkınca, “Burada kalmaya devam ettiğin için sağol,” dedi. “Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Burada kalmanın da Vanni’nin ricası sebebiyle olduğunu biliyorum.”

“Benden ne isterse yapmaya hazırım efendim. Matt’e bu sözü verdim. Ayrıca Vanni’yi de çok seviyorum.”

Walt, “Sen iyi bir adamsın,” dedi ve Paul’un koluna dokundu. Sanki koridordan aşağı doğru yürürken, adımları biraz daha yavaştı.

Bu hadise onu da yaşlandırdı, diye düşündü Paul. Kaç yüz askeri gömmüştür, ama bu sonuncusu onu bitirmeye yetmişti.

Saat onda Paul CNN’i açtı. On birde San Francisco haberlerini dinledi. On iki olduğunda arabasına binerek inşaat alanına gitmeyi aklından geçirmeye başlamıştı ki, saat on iki buçukta ön kapı sonunda açıldı. Tommy onu görünce belli ki çok şaşırmıştı. “Hey,” dedi. “Yatmamışsın!”

Paul, “Evet,” derken hâlâ bu işi halletmenin en doğru yolunun ne olduğunu bilemiyordu Ama fırsat varken

bir şeyler yapmak zorunda olduğunun da farkındaydı. Ne General ne de Vanni'nin bu konuda bir şey yapabilecek halleri vardı.

“İyi. Seninle bir konuda konuşmam gerekiyor. Bir soda alıp geleyim. Sen bir şey ister misin?”

“Hayır, sen al.”

Tom salona elinde soda şişesiyle geri geldi ve Paul'un karşısına her an kaçabilecekmiş gibi, koltuğun kenarına ilişerek oturdu. Biraz gergin olsa gerek, diye aklından geçirdi Paul. “Paltonu çıkarmak istemez miydin?” diye sordu.

Tommy, “Ah. Evet,” dedi, sodasını masanın üstüne koydu ve silkelenerek paltosunu çıkardı. “Dinle, Sana söylemem gereken bir şey var, ben bir nevi senin karavanını ödünç aldım bu gece, umarım buna kızmazsın.”

Paul kaşlarını kaldırdı ve dinlemeye devam etti.

“Bir durum oluştu. Daha evvel planlamış olsam, yemin ederim müsaade alırdım, ama öyle olmadı. Gerçekten ani olarak gelişti. Ama neticesi mükemmel oldu.”

“Biraz daha açıklama yapmak istemez misin?”

“Tabii. Evet. Brenda için bir Noel hediyesi almıştım. Aslında aldığım zaman... bütün bu şeyler henüz olmamıştı. Aklımda olan onu büyük ve güzel bir yere götürmekti... deniz kenarında bir akşam yemeği falan gibi, ama başımıza gelenler malum. Ben de onu aldım ve inşaat alanına götürerek aldığım güzel bileziği hediye etmek istedim.” Gülümsedi. “Parası da senden çıktı, bilesin.”

Paul, “Ee sonra ne oldu?” diye nazikçe sordu.

“Her şey oldukça iyiydi. Hediyeye bayıldı. Bilmen gerekiyorsa, birçok öpücük kazanmama vesile oldu. Ama sonra malum küçük kamyonet var ya? Aklıma şu fikir

geldi, senin beş tekerlekli gözüme çarptı ve derhal ona geçtim. Paul, senden rica edebilirdim ama böyle bir şey evden çıkarken aklımda bile yoktu.”

“Demek benim karavanda sevişiyordunuz, öyle mi?” diye sordu.

“Ah, kesinlikle hayır!” dedi Tommy. “Bu da nereden aklına geldi? Brenda’yla öyle bir şey yapmadım!” Gülümsedi. “Ancak oynaşma konusunda doğrusu işi epey ilerlettik.”

“Dinle Tommy, belki de konuşmamız gereken-”

“Ah, kendine sakla. Bu konuşmayı belki de yüz kere yaptım. Seks yapmıyorum ve maalesef bundan dolayı büyük hayal kırıklığı yaşıyorum. Bunu çok isterdim, sakın beni yanlış anlama. Ama Brenda cici bir kız ve hızlı ilerlemek istemiyor. Bu arada ben de bundan memnunum. Ayrıca, ben hâlâ bakirim. Bunu birine söylersen seni öldürürüm.”

Paul gülümsediğini hissetti. “Peki benim karavanımda ne yaptınız o zaman?”

“Hadi oradan, Paul. Sence biraz burnunu fazla sokmuyor musun bu işlere?”

“Bu şartlar altında?”

“Dostum, bedenime yumuşak bir şeyin değmesini istiyordum, bilirsin işte. Bu ay o kadar fena geçti ki. O kadar korkunçtu ki. Bu gece ise gerçekten güzeldi. Birbirimize sarıldık, öpüştük, oynastık-” Tom’un yüzünde onu uzaklara götüren dalgın ifade belirdi. “Beni sevdiğini söyledi.”

“Yok canım, hadi oradan.”

“Eminim bilezik sayesinde olmuştur.”

“Sen de kendi hakkını teslim et,” dedi Paul

“Bileziği düşündüğüm için kendimle övünüyorum zaten. Of, o kadar ateşli ki.”

“Benim arabamı, içinde oynamak için kullanamazsınız,” dedi Paul. “Eninde sonunda sevişeceksiniz. Kokusunu alıyorum. Kendimi suç ortağı gibi hissediyorum.”

Tom, “Umarım haklısındır,” derken gülüyordu. “Ama hiç sanmıyorum. En azından yakın bir zamanda değil. Brenda bu konularda çok kaygılı. Söyle bakalım, sen ilk kez ne zaman... Biliyorsun işte.”

“Ben on yedi yaşımı geçmiştim,” dedi Paul gülümseyerek. “Bu yeterince açık ve net olsa gerek. Prezervatifin var mı, olur ya.”

“Ah,” dedi Tom. “Kendine bir sor bakalım. Sence General oğluna prezervatif vermiş midir. Ah Paul. Beni onları muzların üstünde deneme yaparken izledi, hatta nasıl modellik yapmamı istemediğine hayret ediyorum. Tahmin ediyorum ki ben okula gidince onları sayıyordur, kalp atışını yükseltmek için birkaç tanesini yok etmek istiyorum. Evet, prezervatifim var. Ve prezervatife güvenmek istemiyorum, buna ne dersin? Kendisi de doğum kontrol yöntemleri kullanmayan biriyle asla sevişmem ve bizim aramızda henüz böyle bir konu geçmedi. Brenda ve benden bahsediyorum. Memnun oldun mu?”

“Olmak üzereyim.”

“Brenda’dan faydalanmayacağım. O benim için gerçekten değerli. Böylesine riskli bir şey aramızda asla olamaz, ta ki zamanı gelene kadar. Ve zaman gelince, o güvende olacak, ben de onun daha da güvende olmasını sağlayacağım. Benim için o önemli dostum. Onu beceremem.”

Kahretsin, diye aklından geçirdi Paul. Çocuk bayağı ciddi şeyler planlıyor. “Benim beş tekerleklimi, içinde

oynaşmak için de kullanamazsın,” dedi, ama bunu söylerken de sırtıyordu, çünkü Tommy o kadar sevimliydi ki. Paul’a özlemle geçmiş hatırlatmıştı. Bir mezuniyet balosu randevusu aklına gelmişti. Bunun kesin, ama kesin doğru kişi olduğunu düşünüyordu. Ama öyle olmamıştı. O kişi çok sonra, hiç beklemediği bir zamanda karşısına çıkmıştı. Paul kendini neredeyse bu çocuğun şansının yaver gitmesi için dua ederken bulmuştu. “Bunu iyice anladın, öyle değil mi?”

“Tabii. Ama bu gece için bana kızgın değilsin, değil mi?”

“Yok. Buna katlanabilirim. Başına korkulacak bir şey gelmediğine eminsin, değil mi? Çünkü olduysa, prezervatif olsa bile önlemimizi almalıyız.”

“Evet. Bunu ben de biliyorum. Ertesi sabah kullanılacak küçük hap. İnan bana, seks hakkında bilmediğim tek şey insana ne kadar iyi geldiği.”

On Dört

Jerome Powell'a açılan tecavüz davası beklenenden çok daha erken başladı. Brie ve Mike, Brie'nin mahkemede sanık aleyhine ifade verebilmesi için Ocak ayının üçüncü haftasında Sacramento'ya döndüler. Brie'nin hazırlanabilmesi için tespit edilen günden önce oraya varmışlardı. Dava gününde orada olmaya kararlı olan Jack de sonradan onlara katılmış, fakat Mel hastalarını bırakamamıştı. Lilly'nin hastalığı çok ilerlemiş ve Vanni'nin yas durumu devam etmesine rağmen doğum yaklaşmıştı. Paige ve Preacher Mel'e göz kulak olacaklarına dair söz vermişlerdi, John Stone da oradaydı, ama yine de ondan ayrılmak Jack için çok zor olmuştu.

Jüri seçimi ve açılış konuşmaları yapılırken, Brie tecavüzcü ile aynı odada oturmak zorunda kalmıştı. Ayrıca sevgilisi, erkek kardeşi, babası ve kız kardeşleri de yanındaydı. Kesinlikle etrafı kuşatılmıştı ama işin aslı bütün Deniz Piyade Kuvvetleri Bandosu burada yanında oturuyor olsa bile, gene de titriyor ve kendini korumasız hissediyor olacaktı. Olanlar aklında tekrar tekrar canlanıyor, orada olan herkes bu çilenin bir an evvel sona ermesini diliyordu.

Powell'a karşı hazırlanan davada kanıtlar güçlüydü. DNA bırakmamak için kondom kullanmış olmasına rağmen, Brie'ye hastanede uygulanan tecavüz bulguları araştırmasında tespit edilen kıl örnekleri vardı, ayrıca onun silahını sanığın üstünde ele geçirmişlerdi. Sanık ise bu silahı bulduğunu iddia ediyordu.

Buna rağmen savunma, daha evvelki davada sunulan belgeleri gizli tutma kararı aldırmişti, bu da Brie'nin daha önceki davada savcı kimliği ile edindiği bilgileri sunamaması anlamına geliyordu. Onu mahkûm ettirmeyi başaramadığı için bu konuda tanıklık yapamayacaktı. Savunmanın iddiası ise, sanığa karşı olan davayı kaybettiği için, intikam amacıyla onu itham edebileceği ihtimali olmuştur.

Brie sürekli olarak mahkemede bulunmaya mecbur edilmemişti; isterse sırası gelince çağrılmayı bekleyebilirdi. Ama o adamı görmeye kendini alıştırmak istiyordu, böylece ifade vermeden önce cesaretlenmiş olacak, sanık da Brie'yi görünce nasılsa kaybedeceğini anlayacaktı. Savcı, suç bir mahkeme yetkilisine karşı intikam amaçlı işlenmiş olduğu için, anlaşma talebini kabul etmeyecekti.

Oysa her gün onu görmek zorunda olmak Brie'yi ne sakinleştirmiş, ne de cesaretlendirmişti. Şimdi kendi şahitlerinin neler hissettiklerini daha iyi anlıyordu. Çok az uyuyor, yemek yemekte zorlanıyor ve sanki derisinin altında karıncalar dolaşıyor gibi hissediyordu. Mantıken izah edilemeyen bu reaksiyon tamamen duygusaldı ve kabullenmesi zordu. Sonuçta karşısındaki bir tutukluydu ve Brie'ye ulaşamazdı. Ve tam yanında olan iki güçlü ve kuvvetli adamın da, onun kendini güvende hissetmesi için

yapmayacakları şey yoktu. Fakat adamın görüntüsü bile Brie'nin midesini bulandırmaya yetiyordu.

Jerome Powell 1.80 boyunda, Florida'da geçirdiği sürede edindiği bronz teni, yumuşak ve sık sarı saçları olan, kare çeneli bir adamdı. Büyük bir gülüşü vardı, bununla her kadını cezbedebilirdi. Kocaman elleri, inşaatlarda çalışmasından dolayı gelişen güçlü kolları vardı, tümüyle aslan gibi bir adamdı. Gözleri koyu renk, birbirine yakın ve kaşlarının altına gömülüydüler.

Brie'ye bakıyor. Bazen ona gülümsüyordu, o zaman midesi iyice alt üst oluyordu. Ona bakmak için başını her çevirişinde, Mike ve Jack'in yanında ne kadar gerildiklerini hissedebiliyordu. Onları yandan izliyordu. Biri sevgilisi, diğeri ise ağabeyiydi, ikisinin de tehlike arz eden tiklerini ve gerildiklerini görebiliyordu. Bunlar korku nedir bilmeyen adamlardı; Jerome Powell hapse girmek yerine serbest kalmaktan korkmalıydı. Ama o gayet sakin, korkusuz ve küstahtı.

Akşam olduğunda, Sam'in evinde sohbet oldukça sakin ve yüzeysel geçiyordu. Mike, Jack ve Sam yemekten sonra birlikte terasa çıkıyorlar, Brie'nin kız kardeşlerinden biri ya da diğeri uğrayarak onu meşgul etmeye ve ona yanında olduklarını hissettirmeye çalışıyorlardı. Ve gece olduğu zaman da yatakta, Mike ona korumak istercesine sarılarak iyice sokuluyor, kulağına onu ne kadar sevdiğini, onunla gurur duyduğunu ve cesaretine hayran olduğunu fısıldıyordu.

"Sen olmasan ben bu süreci atlatamazdım," dedi Brie.

Mike, "Bence atlatırdın, sen güçlüsün. Ama iyi ki böyle yapmak zorunda değilsin. Bundan sonra hiçbir şeyle yalnız başına mücadele etmeyeceksin," diye cevapladı.

Sonunda Brie'nin tanıklık sırası geldiğinde, cesur ve sakin bir şekilde yemin etmek üzere yerine geçti. Savcılık yaptığı döneme ait sanığın aleyhinde ifade verme hakkı yoktu, bu durumda sadece kendi uğradığı tecavüz hakkını da etraflı tanımlamalar yapabilecekti. Yerini aldığı zaman, mahkeme salonuna baktı, arkalarda Brad'i görmüştü. İste de istemese de, o da bu işin bir parçası sayılırdı. Belki ikisi de aralarında geçenlere bir nokta koyarak, hayatlarına kaldıkları yerden devam edebilirlerdi.

“Geç saatlere kadar çalışmak zorundaydım ve geceyarısından önce eve dönemedim. Garajın kapısını açtım, ancak orası aylardır temizlemeye niyetlendiğim çerçöple dolu olduğu için arabamı evin önündeki yola park ettim. Daha arabamın kapısı kapanmamıştı ki, arkadan saldırıya uğradım, saçlarımdan yakalamıştı. Kafamı arabanın tepesine vurdu. Sonra kolunu boynuma dolayarak beni boğmaya çalıştı. Elimdeki evrak çantasını düşürdüm, el çantamın içine elimi sokmaya çalışıyordum. Çünkü orada silahım vardı. Ama çantam da uçup gitmişti. Boğuşma esnasında ben mi kontrolü kaybettim, yoksa o mu emin değilim.”

“Mücadele ettiniz mi, Bayan Sheridan?”

“Var gücümle mücadele ettim, o suratıma üç veya dört kere yumruk attı. Bir süre kendimi kaybetmişim. Tekrar kendime geldiğimde yerde yatıyordum ve o üstüme doğru eğiliyordu. Gülümsüyordu. O kadar şeytani ve korkutucuydu ki, donup kalmışım. O zaman elini eteğimin altına sokarak çorabımı ve çamaşırlarımı yırtarak çıkardı. Çıkardı değil de aşağı indirdi. Bir eliyle boynumdan tutarak ses çıkarmamı engelliyor, diğeri ile ise pantolonunu açıyordu. Bense boğulmak üzereydim.”

Dönüp ağabeyine ve Mike'a baktı. Jack kaşlarını çatmış, önüne bakıyordu, ama Mike değil, o gözünü ayırmadan Brie'yi izliyordu. Sürekli. Brie onun olanları dinledikçe içten içe acılar içinde kıvrandığını biliyordu, ama onun hatırına herkesin önünde güçlü bir görüntü sergiliyor ve başını dik, bakışlarını onunla aynı göz hizasında tutuyordu.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu savcı.

"İtiraz ediyoruz! Sayın Hâkim?"

Hâkim elini mikrofonun üstüne koyarak Brie'ye doğru uzandı ve "Bu soruya yasaklanmış bilgilere değinmeden cevap verebilir misiniz?" diye sordu.

"Tabii," diye cevapladı Brie. Avukatların yüzlerine baktı. "Dedi ki: 'Bana bak, yüzümü görmeni istiyorum. Arkamda hiçbir iz bırakmayacağım. Seni öldürmeyeceğim. Yaşamamı istiyorum.' "

"Bu sözleri sizi rahatlatmış mı?" diye tekrar sordu savcı.

"Bu sözleri söylerken bir yandan da prezervatifi takıyordu. Hazır olduğu zaman, bana tecavüz etti, bir yandan da boynumdan tutarak yere bastırıyordu. Nefes alamadığım için boğulacağımı zannettim. İçim parçalanıyor gibi oldu. İşi bittiği zaman pantolonunu çekti, ben de onu izliyordum. Prezervatif üstünde kalmıştı, pantolonu onun üzerine giydi. Ayağa kalktığı zaman bana birkaç tekme attı. Tekrar kendimden geçmişim." Aldığı yara bereleri anlatmaya devam etti ve bunları belirten hastanede çekilmiş fotoğrafları jüri üyeleri arasında elden ele dolaştırıldı. Sesi istikrarlı, kelimeleri doğru seçilmiş ve netti, ama gözyaşları yanaklarından aşağı akarak kucığında kavuşturduğu ellerinin üstüne dökülüyordu. Midesi ise iyice altüst olmuştu. Neredeyse iki büklüm olacaktı.

“Başka bir şey söyledi mi?”

“İtiraz ediyorum, Sayın Hâkim!”

“Kabul edildi.”

“Şimdilik söyleyeceğimiz bu kadar,” dedi savcı.

Sonra savunma avukatı ayağa kalkarak ona gece saatin kaç olduğu, yorgun olup olmadığı, gözlük kullanıp kullanmadığı, etrafın karanlık mı yoksa aydınlık mı olduğu hakkında sorular yöneltmeye başladı. Bütün bunları nedeni ifadesinin gerçek olması konusunda şüphe uyandırmaktı. Brie’nin gözlerinin önünde oda sallanmaya başlamıştı ve biraz bocalıyordu. Hâkim eğilerek devam edip edemeyeceğini sordu. “Biraz solgun gözüküyorsunuz,” dedi.

“Bu işi yapalım, bir an önce bitsin,” diye fısıldadı Brie.

Savunma bir saat süreyle o akşama ait zaman cetveli, sağlığı, akli dengesi ve hatta boşanma süreci hakkında çeşitli sorular yönelttiler. Sonunda, “Sanığı karakolda dizili olan şüpheliler arasından mı teşhis ettiniz?”

“Hayır. O kaçtı.”

“Polis size fotoğraf gösterdi mi?”

“Evet fotoğraflara baktım.”

“Peki bu ne kadar zaman önceydi?”

“Yedi ay önce,” dedi Brie. Yüzü terden parlıyordu.

“Teşhis ettiğiniz adamı bu odada görüyor musunuz? Poliste size tecavüz eden kişi olarak teşhis ettiğiniz kişiyi?”

“Tam burada,” dedikten sonra işaret etti: “Jerome Powell.”

“Ve yedi ay önce fotoğraftan teşhis ettiğiniz adamın sanık olduğuna emin misiniz?”

Buna çok şaşırmıştı, gözleri açılmış, dikkat kesilmişti. İçindeki savcı ruhu canlanmıştı.

“Evet veya hayır, Bayan Sheridan.”

Öne doğru eğilerek, “Hayır,” diye cevap verdi.

Yüzündeki ifadeden görüldüğü kadarıyla savunma avukatı ne yaptığını anlamıştı.

Brie’nin avukatı, “Sayın Hâkim, kürsüye yaklaşabilir miyiz?” diye sordu.

Avukatlar hâkim kürsüsüne yaklaştılar ve ateşli bir münakaşa başladı ve Brie her kelimesini duyabiliyordu. Savcı bu son soru ile ilgili araştırmayı genişletmeye hakkı olduğunu iddia ediyor, savunma ise bunun ibraz edilmesi yasaklanmış bilgileri içereceği endişesini taşıdıklarını belirtiyordu. Sonunda hâkim savunma avukatına fırça atarak, bu kapıyı kendilerinin açtığını ve bu nedenle savcının sorularına devam edebileceğini söyledi.

“Bayan Sheridan,” dedi savcı. “Neden bu fotoğraftan teşhis etmiş olduğunuz adamın sanık olduğu konusunda emin değilsiniz?”

“Çünkü fotoğraflara baktım ama onu bir resimden tanıyarak teşhis etmedim.”

“Peki size tecavüz eden kişiyi nasıl teşhis ettiniz?”

“Polise ismini verdim. Onu tanıyordum.”

“Ve onu nereden tanıyordunuz?”

“Bana tecavüz ettiği sırada ben savcı yardımcısı olarak görevliydim. Bu adamı yakın zamanda altı kadına tecavüz etmek suçuyla itham etmiş ve davayı kaybetmişim.”

Odada öyle bir uğultu çıktı ki, hâkim elindeki tokmağı birkaç kez vurarak, sükunet sağlanmazsa mahkeme salonunu boşaltacağını söylemek zorunda kaldı.

Sonunda sessizlik sağlandığında, savcı sorularına devam etti. “Size başka bir şey söyledi mi Bayan Sheridan?”

“Evet. Dedi ki: ‘Seni öldürmeyeceğim. Tekrar peşime düşmeni ve serbest kalmamı izlemeni istiyorum.’ ”

Etraf çığına dönmüştü, iç çekmeler, homurdanmalar duyuluyordu, hâkim sessizliği sağlamak için tokmağını tekrar tekrar vuruyordu. Ama işte o anda Brie tekrar Mike’a bakmaya cesaret etti. Gözleri birbirlerine kilitlendiğinde, dudaklarının küçük bir tebessümle kıvrılmış olduğunu fark etti. Uzaktan da olsa bakışından Mike’ın Brie’yle ne kadar gururlandığı belliydi. Sevgi, gurur ve bağlılık. Brie ona gülümsedi ve küçük, neredeyse belli belirsiz bir selam çaktı. Onu yakalamıştı. Buraya da bunu yapmak için gelmişlerdi.

“Bayan Sheridan’a soracaklarım bu kadar,” dedi savcı.

Savunma ise yaptığı hatayı düzeltmek için, Brie’ye, sanığı daha önce mahkûm ettiremediği için ceza vermek amacıyla peşine düşmüş olması ihtimali var mı diye sordu. Savunmanın kapanış konuşmasında bu ihtimale değinileceğini biliyor olsa da, cevap verirken Brie’nin sesi net ve güçlüydü. “Başka bir tecavüzcüye mi meydanı bırakacaktım? Bana tecavüz edene mi? Polis onu hiç aramayacaktı, çünkü şüphelinin ellerinde olduğunu zannedeceklerdi, öyle mi? Mümkün değil.”

“Belki de size tecavüz eden kişiyi teşhis edemediniz Bayan Sheridan ve şansınızın buradaki sanığı işaret etmek olduğunu düşündünüz.”

“İtiraz ediyorum,” dedi bağırды savcı. “Sayın Hâkim!”

Hâkim bakışlarını savunma saflarına doğru indirdi ve “Bu bir soru muydu yoksa sadece sizi aşağılamak için bana fırsat mı yaratmak istiyorsunuz?”

“Bu mümkün mü Bayan Sheridan?”

“Hayır değil,” diye cevap verdi Brie. “Onu gördüm. Onu tanıdım ve onu teşhis ettim.”

“Kürsüden inebilirsiniz Bayan Sheridan.”

Brie bacakları titreyerek ayağa kalktı, bu iş bitmiş olduğuna ve güçlü kalabildiğine şükreliyordu. Artık onu serbest bırakmalarına imkân yoktu. Tek bir jüri üyesi bile şüphe edemezdi. Artık Powell’ın kendisine tecavüz etme nedeni de etraflı olarak aydınlatıldığına göre, onun daha önceki vakaları da tekrar incelemeye tabi olacaktı.

Aşağıya indi ve Mike’a doğru yürümeye başladı. Sonra olduğu yerde çöktü.

Brie son ifadesini verdikten sonra, Mike onun yüzünün önce solup, sonra bembeyaz kesildiğini fark etmişti. Yerinden kalkıp ona doğru yürümeye başladığı zaman, gözlerinin cam gibi olduğunu ve düz bir hatta yürümediğini fark etmişti. Tam bayıldığı sırada, o da ayağa kalktı ve “Brie!” diye çığlık attı. Ancak mahkeme mübaşiri onu durdurdu. Daha sonra savcılık kocası olduğunu belirtince yaklaşmasına müsaade edildi, oysa aslında değildi.

Mike Brie’ye doğru koştu. Başını kaldırdığı zaman, artık gözleri açılıyordu ve “Başardım sevgilim,” dedi.

“Buraya bir ambulans çağırabilir miyiz?” diye bağırdı Mike.

“Yolda efendim,” diye cevap verdi biri.

“*Lo siento mucho,*” diye fısıldadı Brie. “Bütün bunları sana yaşattığım için üzgünüm.”

“Sus, bir şey yok bebeğim. Artık bu iş bitti. Tamamiyle sona erdi.”

“*Te amo,* Miguel. Seni seviyorum.”

“*Tè amo mucho,*” dedi Mike. “Artık bitti bebeğim.”

Akşamüstleri, David’in uyku saatinde, Mel arabasına binerek Andersen çiftliğine gidiyordu. Doktor ise her sabah ve ayrıca akşamları da uğruyordu. Ocak ayının ikinci haftasında Lilly’nin kemoterapi ve radyoterapileri sona erdiğinden beri böyle yapıyorlardı. Herkesin hayatında perdenin inmeye başladığı bir zaman vardı ve o vakit gelince ve artık saati geri çevirmeye imkân kalmayınca, verilecek tek cevap haysiyetli ve sukunetli olmaıktı.

Mel çiftliğe geldiğı zaman, aile efradını selamladı ve David’i yanında akşamüstü için hazırlanmış biberonu ile birkaç saat kestireceğı Chloe’nin beşığıne yatırdı. Sonra Lilly’nin odasına çıkarak, morfinin damla ayarını kontrol etti ve onu alnından öptü. “Benim kızım nasıl bugün,” diye sordu.

“Bugün çocuklarla konuşmak için uygun bir zaman,” dedi Lilly zayıf bir sesle. “Bu fırsatı kaçırmak istemiyorum.”

“Tamam,” dedi Mel.

“Bana yardım edecek misin?”

“Tabii. Bakalım kimleri toplayabileceğiz.”

Mel oturma odasına ve mutfağı gitti. Lilly’nin kızları oradaydılar, oğulları ise babalarıyla birlikte ahıra gitmişlerdi. “Anneniz sizinle önemli bir konuda konuşmak istiyor. Babanızı ve erkek kardeşlerinizi de toplar mısınız?”

“Ben giderim,” dedi Sheila.

Mel ise yatak odasında tekrar Lilly’nin yanına oturarak elini tuttu ve “Her şey yoluna girecek, göreceksin,” dedi.

“Biliyorum. Sana o kadar çok şey borçluyum ki Mel.”

“Ah, tam tersine. Chloe’yi doktorun terasında görmüş

olmasaydım, arabayı Colorado Springs'e kadar sürmeye devam edecek, asla kocamla tanışamayacak ve çocuklarım olmayacaktı."

Lilly'nin yedi çocuğundan sadece beş tanesi oradaydılar, ama bu sayı onun içini dökmesi için yeterliydi. Buck Chloe ile birlikte mutfakta kalmış, daha evvelki altı çocuğuna da yaptığı gibi dizinin üstünde onu zıplatıyordu. "Bu sizi biraz üzecek," dedi Lilly daha büyük olan çocuklarına. "Umarım kalbinizde beni affedersiniz. Size yalan söyledim. Biraz delirmiş olmalıyım," dedikten sonra öksürük nöbetine tutuldu ve bir süre kendine gelmesi beklendi, çocuklar hayret içinde birbirlerine bakıyorlardı.

"Neyse," dedi Lilly kendini toparlayınca. "Bunu açıkça söylemem lazım. Chloe evlatlık değil," dedi zayıf bir sesle. "Onu tam burada, bu yatakta doğurdum. Hamileliğimi büyük ve bol elbiselerle gizledim, sonrada doktorun kliniğinin merdivenlerine bıraktım. Mel?" diyerek ona döndü.

"Sana bu konuda ben yardımcı olacağım," dedi Mel. "Anneniz çok yorgun. Lilly kırk sekiz yaşında büyütmesi gereken bir çocuğu daha olması düşüncesi ile çılgına dönmüştü, o tarihte yedi tane torunu bile olmuştu. Çocuk isteyen genç ve iyi niyetli bir çiftin onu evlat edinebileceklerini ve herkes için bunun daha uygun olacağını düşünmüştü. Chloe'nin de genç bir ailesi olacaktı. Ama kimse talip olmayınca, Lilly onu geri aldı."

"O kadar pişman olmuşum ki," dedi Lilly. "Babanız bunun delilik olduğunu düşünüyordu, ama bana uymazsa başına geleceklerden daha da çok korktu. Gerçekten aklımı kaybetmiş gibiydim. Sonunda onu kendim büyüt-

eye karar verdim ve evlat edindim ama o sizinle aynı kanı taşıyor. Bunu sizlere anlatmadan ölemezdim.”

Lilly’nin en büyük kızı Amy yatakta annesinin yanına oturdu. Onun elini tuttu ve nazıkçe öperek gülümsedi. “Eh, bu onun neden diğer Andersen ailesi üyelerine bu kadar çok benzediğini izah ediyor,” dedikten sonra eğilerek annesini yanağından öptü. “Bu kadar endişelenmene gerek yok, her şey tamam.”

“Size yalan söylemek mecburiyetinde kaldığım için çok üzgünüm.”

“Ama sonra onu eve geri getirerek doğru olanı yapmışsın. Biz bu gerçek olmasa da ona hayat boyu sahip olacaktık zaten.”

“Onun kim olduğunu bilmeniz çok önemliydi,” dedi Mel. “Sağlık sebeplerinden dolayı değil, onun da kendi soyunu tanıması açısından. Biyolojik ailesini bilmesi gerekir. Kendi kızımızın Kuzey Kaliforniya’da kapı kapı dolaşarak soyunu araştırmasını istemezdik herhalde.”

“Bir gün ona anlatmak zorunda kalırsanız, lütfen onu çok sevdiğimi de söyleyin. Ve özür dilediğimi,” dedi Lilly. “Hadi bakalım, şimdi çok yorgunum. Umarım bu iş daha çok uzamaz.”

Mel ayağa kalktı ve morfinin ayarlarına bakarak verilen miktarı biraz daha artırdı.

Lilly’nin çocukları birer birer yatağa eğilerek annelerini öptüler.

“Zıyanı yok Anneciğim. Her şey yolunda ve seni seviyoruz.”

“Bir ilave kardeş için ayrıca teşekkürler Anneciğim.”

“Biz her şeye bakarız, sen sakın merak etme.”

“Kimse sana kızmadı ki Anneciğim. Sen dünyanın hem en iyi annesi ve büyükannesinin aynı zamanda.” Ve sonunda Lilly en büyük oğluna döndü. “Harry, sen de babana bakacaksın. O gerçekten çaresiz.”

“Anladım Anneciğim. O iyi olacak, merak etme.”

Ve sonunda sadece Mel ve Lilly baş başa kalınca, Lilly, “Oldu işte. Kaç zamandır bu işi halletmek istiyordum. Sağol,” dedi.

“Ben değil, sen harika bir aile yetiştirmişsin. Hayatımda tanıdığım en sevecen insanlar bunlar.”

“Bunu bilerek gitmek çok daha kolay olacak. Arkamda başarılı birkaç iş bırakıyor olacağım. Gerçekten, bir kadın hayatında böyle bir aileden daha fazla ne isteyebilir. Beni o kadar gururlandırdılar ki.”

“Bir kadın da onları senin ne kadar gururlandırdığını bilmeden göçüp gitmemeli.”

Dört gün sonra Lilly Andersen dünyaya gözlerini son kez yumdu ve meyve bahçesi ile vadi arasındaki aile mezarlığına neredeyse bütün şehrin ona veda etmek için hazır bulunduğu, sevgi dolu bir merasimle defnedildi. Mel yanında Jack’in olmamasından dolayı üzüntü duyuyordu, ama arkadaşının artık acı çekemeyecek olması onu bir nebze de olsa rahat ettirmiş ve sükunete kavuşturmuştu.

Jack, Brie’yi artık bırakabileceğini hissettiği an hemen Virgin River’a geri dönmüştü. Mike ve Brie ise Sacramento’da kalmaya devam etmişlerdi. Brie davanın nasıl sona ereceğini bilmek ve kararı duymak istiyordu. Ama Jack ailesine kavuşmak için can atıyordu; günde birkaç kez Mel’le

telefonda konuşsa bile onun kendisi yanında olmadan iyi bir arkadaşı gömülürken yalnız olması canını çok sıkıyordu. Ve Brie'yi emin ellere teslim ettiği için de içi çok rahatı artık. Mike ilgili olmaktan öte, kendini Brie'ye adamıştı.

Jack şehre girerken Mel'i gördü, paltosunun içinde David ile birlikte sarılıp sarmalanmış bir halde, caddede, bara doğru yürüyordu. Jack arabayı doğruca bara çekti ve tam önünde onlarla karşı karşıya geldi. İkisini birden kollarının arasına alarak sardı. "Tanrım, sizi ne çok özlemişim. Artık çok yumuşadım, yalnız uyuyamıyorum."

"Ben yalnız değildim," dedi Mel. "Her gece benimle birlikte yatan biri vardı." Bebeği sıkıştırınca, David dönerek ıslak ve yapış yapış ağzını öpücük için babasına doğru uzattı ve istediğini aldı.

"İhhh," dedi Jack. "Sence ne zaman meme emmeyi bırakacak?"

"Sen ayrıldığında herkes nasıldı?"

"İstirahatleydiler. Brie'nin durumu oldukça iyi. Kendini toparlaması biraz zaman alacaktır. Mahkeme onun beklediğinden daha da sarsıcı geçti."

"Herkes havadisleri bekliyor."

"Doktor bara gelmiş midir?"

"Evet, neden?"

"Belki de hemen söylesem daha iyi olacak. Al sana haber, bil bakalım kim oradaydı? Mahkemede demek istiyorum?"

"Kim?"

"Brad. Arkada oturuyordu. Brie kürsüden inerken fenalaşıp bayılınca, Mike hemen ona doğru koştu, Brad ise kafasını önüne sarkıtarak mahkeme salonunu terk etti."

İşleri iyice batırmış. Ve kabahatini de biliyor.” Jack bir elini oğlunun poposundan aşağı doğru indirerek Mel’in göbeğinin üstüne koydu. “Peki bu nasıl bakalım?”

“İyi. Ben de o ilk üç aylık dönemin mide bulantılarından kurtuldum sanırım ve şimdi ikinci üç aylık dönemin konforlu, rahat ortamına yelken açmış ilerliyorum. Kurşun gibi hızla azametli bir beden oluşturmaya başladım. Bir ultrason çektirip bu seferkinin cinsiyetine bakalım.”

“Ben kız olmasını istiyorum,” dedi Jack.

“İster misin?”

“İki çocuktan sonra duracağını zannediyorum da ondan.”

“Kusmaya ve yalpalamaya hazır değilim, ama inan sana ait bir parçayı taşımak beni mutlu ediyor. Haklısın, sen mükemmel bebekler yapıyorsun.”

“Hepimizin farklı yetenekleri var.”

Brie ve Mike Sacramento’da iki hafta daha kalarak davanın sona ermesini beklediler. Bekleme sürecinde Brie başına gelen tecavüz olayını kâbuslar arasında hatırlıyordu. Bazen burnuna Haziran ayının o küf kokan gecesine ait olan koku, bazen de adamın ter kokusu geliyordu. Uykusunda onun kendisine bakan gözleri sanki içini oyuyor gibi oluyor, boynunu sıkan ellerinin gücü rüyalarına giriyor ve nefessiz kalarak uyanırken öleceğini sanıyordu. Bütün bunlar onun zayıf düşmesine ve hastalanmasına sebep olmuştu.

Mike hiç yanından ayrılmıyordu. Lokmalarını yutamadığı zaman da, banyoda dengesini kaybettiği zaman olduğu gibi kolları ona sarılı oluyordu. Geceleri ona sarılırk-

en, koruyor, emniyette hissetmesini sağlıyor ve nazik davranıyordu. Bir korkuyla uyanıp tıkanığı veya çığlık attığı zamanlarda yine yanındaydı; onu yavaşça kollarının arasına alarak gerçeğe döndürüyordu. Gece yarısı soğuk terler içinde titrediğini görünce ise, nazik bir şekilde onu uyandırıyor ve kendini tekrar iyi hissedene kadar konuşuyordu. Birkaç gün içinde Brie g kazanmış, sakinleşmiş ve bu korkunç deneyime ait sayfaları kapatmaya başlamıştı.

Brie'nin bu krizleri Mike'ın daha amaç sahibi bir insan olmasına neden olmuştu; Virgin River'da halletmek zorunda olduğu bir sorun vardı. Bir kadının bu derece büyük bir travma yaşaması fikri bile onda nefret duygusu uyandırıyor. Eğer o kk şehirde masum genç kızlara musallat biri varsa, aldığı her nefese bedel olsa dahi, Mike onu bulacak ve adalete teslim edecekti. Ne gariptir ki, bu kadar senelik polis görevinden sonra şimdi, başlangıçta onun bu işe girmesine sebep olan bütün duyguları yeniden yaşıyordu: iyi insanları kötü olanlara karşı himaye etme arzusu. Hizmet etme ve koruma içgüdüsü.

Brie ve Mike Virgin River'a döndükleri zaman beraberlerinde hem mahkemenin verdiği suçlu hükmünü, hem de bir çift alyans getirmişlerdi. şimdi artık hayatlarına bıraktıkları yerden devam edebilirlerdi.

Jack, Paul'e evin son rtşlarında yardımcı olurken, Brie de Mel'e mobilya siparişi ve aksesuar seçiminde yardım ediyordu. İlave olarak Mel sıkça Andersen'lerin çiftliğine giderek, oradaki ailenin iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Yapması gereken ziyaretler olunca çoğunlukla David'i Brie'ye emanet ediyordu. Ayrıca doğum zamanı yaklaştığı Vanessa'yı da her hafta ziyaret etmeye başlamıştı.

Ablası doğurmak ve Jack'in evi de bitmek üzereyken, Tom'un da eve yakın olması gerekiyordu. Böylece kız arkadaşını okul sonrası at üstünde arazilerinde, ırmak boyunca, ormanların içinde gezdirmek için fırsat buluyordu. Hava soğuk ve açıktı, atların toynaklarının altındaki toprak ise tazeydi. Brenda'yla beraber gezmekten, sohbet etmekten ve öpüşmekten hoşlanıyordu.

"Brie'nin başına gelen şu tecavüz olayı, senin bundan haberin var mıydı? Yani mahkemedен önce falan demek istiyorum?" diye sordu Brenda atlarını içeriye götürürken Tommy'ye.

"Evet, Paul bana hepsini anlattı. Matt öleli daha çok olmamıştı. Geçen sene olmalı."

"Peki şimdi ona karşı tuhaf hisler beslemiyor musun? Yani onun başına gelenleri bilince, birisinin ona neler yaptığını öğrenince?"

"Brenda, onun yanlış yaptığı bir şey yok ki. Aslında bu herifi yakalatmak için her şeyi göze aldı, onun parmaklıkların arkasına girmesini sağladı ki başkasına aynı şeyleri asla yapamasın. Düşünebiliyor musun bunları göze almak için ne kadar cesur olmak gerekiyor? Mike onunla çok gurur duyuyor, ona tapıyor diyebilirim. Sanırım hayatımda tanıdığım en cesur kadınlardan biri Brie olmalı. Brie ve Mel ve tabii ki kız kardeşim."

Brenda ahıra girince attan indi. "Sence bir erkek sevgilisinin tecavüze uğradığını bilse kendini bir tuhaf hissetmez mi? Belki de onu istemez... anlarsın işte. Sanki ona bir daha dokunamaz gibi geliyor bana."

"Kirlenmiş gibi mi? Hadi oradan," dedi Tommy gülerek. "Böyle düşünmemelisin. Sevdiğin kızın başına kötü bir şey gelirse, onu daha da çok sevmen lazım."

“Gerçekten mi?”

“Tabii, gerçekten.”

“Herhalde çok korkmuş olmalı. Mahkeme ve onla ilgili şeyler konusunda. Düşünüyorum da acaba hiç bunları yapmamayı aklına getirdi mi... ifade vermemeyi kastediyorum.”

“Hiç zannetmiyorum,” dedi Tommy. “Bunu yapmak çok şeye mal oldu, ama Brie yine de buna katlandı ve sonuna kadar götürdü.” Tom Brenda’nın dizginlerini tutarak başlıktan ayırdı ve atları içeri soktu. Sonra eyerleri indirdi, dizginleri bıraktı. Brenda onun peşinden eyerlik odasına girince döndü ve onu kollarının arasına aldı. Bu en sevdiği bölümdü. Onu öptü. Kahretsin, bu kızı seviyordu. “Şöyle güzel, yumuşak bir saman yığını bulalım mı?” diye sordu.

Ama Brenda ağlıyordu. Küçük, yumuşak damlalar hiç ses çıkarmamışlardı.

“Brenda? Ne oldu bebeğim? Ha?”

“Üzgünüm,” dedi. “Sana bir şey söyleyeceğim ama duyduğun zaman çok bozulacaksın.”

Tom sevgilisinin yanağındaki gözyaşlarını sildi. “Nedir?” diye nazıkçe sordu.

“Ben bakire değilim,” diyerek burnunu çekti Brenda.

Tommy, “Ay, Brenda,” diye güldü ve kollarını ona daha da sıkı doladı. “Bunu niye dert ediyorsun ki? Bu benim için hiç önemli değil.” Geri çekilerek Brenda’nın gözlerinin içine baktı. “İşin komikliğine bak. Burada sen bakire olmadığınan yakınıyorsun, ben ise bakir olmaktan utanıyorum.”

“Ama bunu yapan kişi sevgilim değildi,” dedi Brenda.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana tecavüz edildiğine neredeyse eminim.”

Tommy kaşlarını çatmıştı. “Neredeyse emin mi?” diye sordu.

Artık laf bir kere Brenda’nın ağzından çıkmıştı ve geri dönüşü yoktu. Brenda ona sokularak ağlamaya başladı. Tom kızlar konusunda uzman olmasa da, onu sakinleştirmeden hikâyenin geri kalanını duyamayacağını anlayacak kadar kafası çalışıyordu. Eyerlikteki banka oturdu ve onu da çekip kucağına aldı, ağladığı süre boyunca ona sarıldı. Onu rahatlatacak sözleri mırıldanıyor, sırtını okşuyor ve sıkıca sarılıyordu. Tekrar konuşabilmesi için epey vakit geçmesi gerekecekti.

“Sana yalan söyledim Tommy,” derken elinin tersiyle yüzünü siliyordu Brenda. “Ben de bu durak yerindeki partilerden birine gittim. Bir kerecik. Birkaç kız arkadaş ve o günkü kavalıem ile. Onunla bir tek o gün çıktım. Uyku tulumlarını bilirsin, değil mi? Hani içki içtiğin zaman dönüşte, ya arabada ya da yerde yatmak zorunda kalırsın. Kampa gitmek gibi bir şey, değil mi? Ben çabucak sarhoş olmuşum ve kendimden geçmişim. Gözümü açtığımda, her yere kusmuş olduğumu fark ettim, birkaç çocuk bana gerçekten çok fena dırurunda olduğumu ve ayrıca şamata yaptığımı söylediler ama ben hiçbir şey hatırlamıyordum. İki ay sonra hamile olduğumu fark ettim.”

“Vay canına,” dedi Tom.

Brenda, “Evet,” dedi ve utançla gülümsedi. “Tam kür-taj yaptırmak üzereyken, çocuğu düşürdüm. Bana tecavüz eden her kimse bir de bana bulaşıcı hastalık geçirmiş.

Umarım kendisi ölür bu hastalıktan. İşte, söyledim bitti. Şimdi istersen benden ayrılabilirsin.”

“Neden bunu yapacak mışım? Sana söyledim. Seni seviyorum.” Brenda’nın saçlarını okşadı. “Kimdi o?”

“Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. O partide altı erkek vardı, isimlerini Mike’a verdim. Şerife gidip başıma gelenleri anlatmamı istiyor ama bu ne işe yarayacak ki? Ben Brie gibi değilim, Tommy. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ayrıca bunu yapabilecek kadar cesur da değilim. Ayrıca bütün okulun hamile kaldığını öğrenmesini istemiyorum. Çünkü gerçekten kim olduğunu bilmek istemiyorum, Tanrım, ya bunu birden fazla kişi yaptıysa? Aman Tanrım,” derken tekrar çaresizlik gözyaşları akmaya başlamıştı.

“Tamam Brenda, tatlım. İnan ki tamam.”

“Benim hakkımda kim bilir ne düşüneceksin?”

“Bunu sana söyledim, senin kabahatin değildi ve ben seni seviyorum.”

“Bu konuda daha ileri gidemem. Bana ne olduğunu anladığımdan beri tek isteğim, bunun geçmesi ve bitmesi. Kimseyi suçlayacak, ya da kimsenin aleyhinde ifade verecek değilim.”

“Belki de o kişiyi seni bu sıkıntılara sokmadan bulabilirler.”

“Peki ya gerçekten tecavüze uğramadıysam? Ya çok sarhoş olup, bir çocuğun bunu-”

“Hayır, olamaz,” dedi. “Biz beş aydan daha uzun süredir birlikteyiz. Sen öyle biri değilsin. Beraber birkaç bira da içtik, sen öyle değilsin. Başına gelen bu değil.”

“Belki de işin içinde uyuşturucu vardı.”

Onu kendine doğru çekti. Zor oluyordu, ama bu kıza sevgilisi olmadan önce de olsa yapılana karşı kendi içinde oluşan öfkeden ziyade, Brenda'nın hislerine odaklanmaya çalışıyordu. Tabii derhal aklına Whitley ile yaptığı münakaşa geldi. Bu küçük serserinin sevgilisini kandırarak bir hap içirmiş ve onu kullanmış olduğu fikri bile midelerini alt üst etmeye yetiyordu. Ama henüz bunları düşünmenin sırası değildi. Brenda'ya sarılmalı ve bu olanları asla yüzüne vurmayacağına onu ikna etmeliydi. "Evet," dedi. "Olabilir."

"Bu başıma geldiğinden beri kendimi çöpmüşüm gibi hissediyorum. Okulda ilk çıkmaya başladığımız zamanı hatırlıyor musun? Hani sana hasta olduğumu söylemiştim? Hasta falan değildim ben. Kendimden geçmiş bir hald-eyken hamile kalmıştım."

"Sen çöp falan değilsin," diye yavaşça fısıldadı, sesine güvenmiyordu. "Sen bir meleksin. Altın kadar safsın. Yanlış bir şey yapmadın."

"Bana öyle gelmiyor Tommy," dedi Brenda sefil bir halde, "Daha önce de erkek arkadaşım olmuştu ve bu yakınlaşmaya müsaade etmemiştim. Kendimi benim için gerçekten özel olan birisi için saklıyordum. Senin gibi birisi... gerçekten sevdiğim birisi için. Ve artık öyle bir şansım yok."

"Kimse bunu senden alamaz, Brenda. Eğer söz konusu ikimizsek, zamanı geldiğinde ve doğru olduğuna eminsek, sana söz veriyorum çok özel olacaktır."

"Nasıl olabilir ki? İlk sefer çok özel olmalı. Şimdi ilk sefer bile olmayacak!"

Tommy sevgilisinin gözünün üstüne düşen saçları geri

itti. “Sana olan sevgimin hiç değişmediğini göstermek için ne yapabilirim? Ya da saygımın? Ha?”

“Bilmiyorum.”

“Ben biliyorum. Hadi gel, birlikte önce atlara bakalım. Sonra güzel, yumuşak bir balya saman bularak üstünde sana sarılacağım. Hayatta başıma gelen en iyi şeyin sen olduğunu söylediğimde seni inandırana kadar seni öpüp koklayacağım. Her şey yoluna girecek.”

“Sana anlatmaktan o kadar çok korkuyordum ki.”

“Biliyorum, Bren. şimdi geçti artık. Asla bu konuda bir daha endişelenmeni istemiyorum. Tamam mı?”

Bir saat sonra, ahırdaki bir bölümün içinde taze samanların arasında uzanırken, Tommy sevgilisine sarılıyor, dokunmasına müsaade ettiği yerlerden yavaş yavaş öpüyor ve ona ne kadar değer verdiğini söylüyordu. Gerekinden fazlasını ya da daha azını yapmamak için zen gösteriyordu ve bir süre ona her zamanki halinde sokularak, güvenini göstermişti. Uyarılmak konusunda da kendi açısından hiçbir sorun yaşanmamıştı, şimdi de her zaman olduğu gibi onun yanında olunca kolayca tahrik oluyordu. Sonra onu eve götürünce, n terasta Brenda’yı tekrar öptü ve ona mkemmел olduğunu söyledi. Brenda saf ve mükemmeldi.

Akşam yemeğinde biraz sessizdi, ama son aylarda evde öyle şeyler yaşanmıştı ki Tommy’nin bu halini fark eden olmadı. Yemekten sonra babasına şehre gideceğini ve bir saat kadar sonra döneceğini söyledi. Walt onun muhtemelen gidip Brenda’yı göreceğini zannetmişti. Kamyonetini barın arka tarafına park etti, Carpenter ailesi o sırada arkadaşları olan Bristol ifti ile birlikte zaman zaman yaptıkları

gibi, bir içki için bara uğramış olabilirlerdi. Mike'ın karavanına doğru gitti ve kapıyı çaldı. Mike açınca, "Bir dakika seninle görüşebilir miyim?" dedi.

"Tabii. İçeri gelmek ister misin?"

"Dışarda konuşsak olur mu?" dedi Tom.

Mike paltosunu kaptı ve dışarı çıktı.

"Hani soruşturduğun partiler var ya ?" derken Tom, Mike'ın yanında duruyor ama dümdüz karşıya bakıyordu.

"Evet," dedi Mike.

"Acaba insanların kendilerinden geçmesine sebep olabilecek bir hap kullanılmış olabilir mi?"

"Bu çok mümkün," dedi Mike.

Tom, "Belki de insanlar baygınken onlara bazı şeyler yapılmış olabilir mi? İstemleri dışında?" diye sorarken hâlâ karşıya bakıyordu.

"Olabilir."

Tom Mike'a doğru döndü. "Kimde bu haptan bulunabileceğini biliyor olabilirim, Hatta o kişinin bana bu hapi satmasını sağlayabileceğimi iddia edebilirim."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Mike. Tom omuzlarını silkti. "Ben araştırma konusunda bir dahiyim."

"Bunu yapabilir misin? Satın almayı kastediyorum? Biliyorsun yanında bir polisin de bulunması gerekiyor."

"Biliyorum," dedi Tom. "Aslında bir bakmam lazım, belki başka şeyler de bulurum. Madem bu işi yapıyorum, bari doğrusunu yapayım. Metamfetamin, Ecstasy ya da benzeri bir şey olmalı. Bu ilgini çeker mi?" diye sordu Tom.

"Dostum, beni ilgilendiren başkasına zarar veren ne olursa olsun ona ulaşmaktır. Eğer bu konuda bana yardımcı olabileceğini söylüyorsan, müteşekkiri kalırım."

“Senin etrafta dolaşıp sorular sorduğun konu bu muydu yoksa?”

“Evet.”

“O zaman hadi işe başlayalım,” dedi Tom.

On Beş

Vanessa, bebek doğana kadar kalmasını rica etmiş, Paul da onun bu isteğini kabul etmişti. Hesaplarına göre, Vanni'nin doğum yapacağı tarihlerde evin inşaatı da bitmiş olacaktı. Jack ve Mel'e yapacak birkaç ufak tefek iş kalıyordu -halı, alet edevat, boya gibi- ki bu işlerin de bir mütaahhitin gözetiminde yapılması gerekmiyordu. Ve inşaat da gayet iyi durumdaydı; ahşap parkelerin zımpara ve verniklenme işi bitmiş, su tesisatı ve elektrik düğmeleri takılmış, öndeki ana giriş verandası boyanmış ve kapatılmıştı. Büyük banyo hazırды ve duvarların yalnızca boyanma işi kalmıştı. Mobilya sevkiyat tarihleri tespit edilmişti. Mel akşamları evdeki dolaplardaki tabak çanak ve diğer ıvır zıvırı paketliyordu.

Vanni'nin karnı da gittikçe büyüyordu.

Bugünlerde artık ağlamayı bırakmış sayılırdı. Anlaşılan, dikkatini çoğunlukla doğuma hazırlanmaya vermişti. Evet, arada sırada biraz ağlayacak gibi olsa da, bu kesinlikle beklenen bir şeydi. Ama çok güçlüydü, Paul ona müthiş hayranlık duyuyordu.

Bir gün inşaat alanındaki işinden geldiğinde, Vanessa

onu antrede karşılamış ve “Gel benimle,” demişti. “Seninle görüşmem gereken bir konu var.”

“Müsaade et önce elimi yüzümü yıkayayım.”

“Olmaz, hadi gel.” Paul’u elinden tutarak salona götürmüştü. Şişkin deri koltuklardan birine kendi geçmiş, diğerine de Paul’u oturtmuştu. Uzun zamandır bu kadar canlı gözükmüyordu. Yanakları parlıyor, gözleri ışıltıyordu. “Paul, bebek çok yakında geliyor.”

Paul gülümsedi. “Bu belli oluyor.”

“Sen benim en iyi arkadaşımısın, Paul.”

Paul, “Teşekkürler, Vanni,” derken kaşlarını çattı. Şüphelenmişti.

“Ben doğururken yanımda olmanı istiyorum.”

“Nasıl yanında?” diye sordu.

“Yanımda olup beni cesaretlendirmeni, yol göstermeni, tatlı sözlerle beni teskin etmeni istiyorum. Elim tutarsın. Bana destek olursun.”

“Şey... Bu aslında Mel’in işi değil mi?”

“Mel yol gösterme işini mükemmel yapabilir, ama aynı zamanda ebem olduğu için onu meşgul edecek başka işleri de olacak. Özellikle bebek dışarı çıkarken. Bunu senin yapmanı istiyorum.”

Paul, “Vanni,” dedi, oturduğu yerde öne doğru eğilerek. “Ben bir erkeğim.”

“Biliyorum, erkekler de bu işi yapıyor.”

“Ben yapamam. Vanni, bunu yapmamalıyım. Vanessa, dinle beni. Senin o halini görmek istemiyorum. Bu uygun olmaz.”

“Aslında açıkcası ben de önce babamı ya da erkek kardeşimi düşünmüştüm, ama bu fikir sonra hiç hoşuma

gitmedi. Böylece...” Yanındaki masanın üstünden bir video olarak uzattı. “Mel’den izlememiz için bir doğum videosu aldım,” dedi.

“Hayır, olamaz,” diyerek yalvarmaya başladı Paul.

Vanessa ayağa kalktı ve kaseti yerleştirdi, sonra yerine oturarak eline uzaktan kumandayı aldı. “Jack kendi oğlunu doğurtmuş,” dedi.

“Biliyorum. Ama bilmek istersen diye söylüyorum, bu görevden pek de memnun kalmamıştı. Ve tekrar yapmayı da reddetti, üstelik bu konuda çok kararlı. Vanni, bu benim oğlum değil ki, en iyi arkadaşımın oğlu.”

Vanessa, “Bunu tabii ki biliyorum, Paul. Ama en iyi arkadaşının oğlu olduğuna göre, o da sana minnettar olurdu,” dedi ve videoyu başlattı. “Şimdi, partnerin ne yaptığına konsantre olmanı istiyorum. Ben anneyi inceleyeceğim. Doğum başladığı zaman çoğunlukla sen ya arkamda, ya da yanımda duracak, bana yürürken ve çömelirken yardımcı olarak, rahmin genişleme sürecini kolaylaştırmak için yerçekiminin etkisini arttırmamı sağlayacak ve doğru nefes almam gerektiğini hatırlatacaksın. Yani merak etme, yüzün doğumun gerçekleşeceği tarafa dönük olmayacak.”

“Kendimi bu konuda oldukça çaresiz hissediyorum,” dedi Paul. “Neden Brie veya Paige’den sana yardımcı olmalarını istemiyorsun?”

“Bunu yapabilirim, ama sana doğrusunu söyleyeyim, kendimi sana çok daha yakın hissediyorum. Ve sen buradasın, tam yanımda. Bunu yapabilirsin. Beraber filmi seyrederim. Tereddütlerin olursa bana sorabilirsin.”

Paul kaşlarını çatarak ekrana bakmaya başladı. Burada doğum yapan kişi hiçbir cazibesi olmayan sıradan bir

kadındı. Doğum daha gerçekleşmemişti ama yakındı. Kocaman karnı ortaya çıkmıştı fakat onu basit yapan bu değildi. Saçları tel tel olmuştu, kaşları birleşikti, ayaklarında kocaman çoraplar vardı. “Vanni, bacakları ne kadar tüylü,” dedi Paul.

“Seni endişelendiren buysa, bacaklarımı tıraş edebilirim, ama itiraf etmeliyim ki bu konuya ilgimi epeydir kaybetmiştim.”

Kadının üzerindeki hastane gömleği karnının ve bacaklarının üstüne öyle bir şekilde çekilmişti ki, oturma pozisyonuna geçip, kasıklarının iyice açarak ıkmaya başlayınca örtülmüş oluyordu. Sonra doktor, ya da ebe veya nezaret eden her kimse bu gömleği ortadan kaldırıncada orada, Paul’un yüzünün tam karşısında kadının vücudundan çıkan bebeğin kafasının tepesi gözüküyordu. Paul, “Aman Tanrım,” diyerek inledi ve başını ellerinin arasına aldı.

“Ben sana koçluk yapmanı izle demiştim, kadını merak etme,” diye öğüt verdi Vanni.

“Buna bakmamak oldukça zor, Vanni.”

“Konsantre ol!”

Tekrar başını kaldırıp bakınca, kadının arkasında, onu destekleyen bir adam gördü -muhtemelen kocasıydı- onu omuzlarından tutuyor ve gülümseyerek ona ıkmamasını söylüyordu. Ama Paul’un bakışları yine aşağıya kaymıştı, nasıl kaymasın? Aşağıda gördüğü şey bir bebeğin kafasıydı.

“Bu korkunç ve sıra dışı,” diye homurdandı.

“O zaman gidip hayvanları vuran biri olarak eminim bunu da başarabilirsin,” derken son derece amirane bir ton kullanmıştı Vanessa. “Büyük hayvanlar... büyük hayvanları avlıyorsun. Bu yapacağın çok daha hoş bir iş.”

Paul, “Bu tamamen ne yapmaya alışık olduğuna bağlı,” diye homurdandı. Ekrandaki adamın kadına hızlı hızlı nefes alıp, sonra itmesini söylemesini izledi. Bunun nesi zor olabilirdi ki? Kadın da sanki bir maraton koşmuş gibi ter içindeydi. Kadın tekrar kasıklarını tuttu, kendini toparladı, 350 kilo göğüs presi yaparmışçasına oflayıp pufladı. İşte, vay canına! Kafa dışarı fırlamıştı! Paul yine, “Tanrım,” diye inledi. Başını eğip iki yana salladı, ayağa kalktı ve televizyona arkasını döndü. “Vanessa, baban nerede?” diye sordu.

“Bu videoyu baş başa seyredebilelim diye babamla Tommy’yi ahıra gönderdim.”

“Vanessa, Bunu yapamayacağım. Bu benim hazırlıklı olduğum bir şey değil. Ya da senin içinde doğurmak zorunda kaldığın bir taksinin şoförü falan da değilim. Ben...”

“Bak, Paul,” diyerek ekranı işaret etti Vanessa. Paul arkasını dönüp tekrar televizyona bakınca şişko ve kir içindeki bebeğin kayarak doğruca doktorun avuçlarına inişini gördü. Göbek bağının bir ucu hâlâ kadının içindeydi.

Paul oturarak başını iki elinin arasına alıp dizlerinin arasına soktu, çünkü burada bayılırsa onu ayıltmak zorunda kalmalarından çok utanacaktı. “Vanessa,” dedi sersemlemiş halde. “Burada hayatının en büyük hatasını yapıyorsun.”

Vanessa ellerini Paul’un dizlerine koydu. “Bunu tekrar tekrar seyredersek görüntüye alışırsın. Hassasiyetin azalacak, eminim.”

“Lütfen. Tanrım, hayır.”

“Napalım, eğer gereken buysa...”

Başını kaldırdığında göbek bağı kesilmiş ve bebek annesinin kucağına yerleştirilmişti ki, sonradan adının plasenta

olduğunu öğrendiği korkunç görünümlü cisim köpükler içinde çıktı. Burada öleceğim ben, diye düşündü Paul. Burada ve şu anda öleceğim.

Vanessa korkunç bir ses çıkarınca, gördün mü, demek geldi içinden! Belli ki o da bu görüntüyü kaldıramamıştı! Ama sonra Paul başını çevirip ona bakınca sorunun bu olmadığını anladı. Vanessa'nın bir eli kocaman karnının üstündeydi ve yüzü acıyla buruşturmuştu. Anlaşılan hızla gerçek hayata dönmüşlerdi.

"Eyvah," dedi.

"Evet," diye cevap verdi Vanessa. "Merak etme, her şey yolunda, daha çok vaktimiz var. Bu filmi tekrar tekrar seyredebiliriz, tabii ihtiyacın varsa."

"Yok, hayır," dedi Paul sert bir ifadeyle. "Ben o filmi asla bir daha seyretmem!"

Vanessa, "O zaman gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Pek hazırım diyemem, hayır."

"Tamam," dedi Vanessa onu duymazdan gelerek. "Bence gidip bir duş almalısın. Temizlen. Benim doğumum başlayalı epey oldu, ama artık sancılar oldukça ciddi bir hal aldı. Ben de hemen Mel'i arayarak onunla görüşeceğim."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bunu başaracağız, Paul. Beni yüzüstü bırakmayacağını biliyorum."

Paul, "İnan bırakabilirim," dedi. "Eğer böyle bir olayda ayakta kalmayı başarabilirsem, bu bir mucize olacaktır. Mucize diyorum sana!"

"Sana ihtiyacım var," dedi Vanessa. "Madem Matt yanımda olamıyor, yanımda senin olmanı isterim. Lütfen..."

Ah, kahretsin, diye düşündü Paul. Şimdi de Matt kozunu oynuyor.

“Lütfen?”

“Vanni, senin için yapmayacağım şey yoktur. Ama hata yapıyorsun. Hata diyorum sana.”

Vanessa, “Offf,” diyerek karnını tutmaya başladı. Paul gözlerini korkudan dört açmış bir şekilde ona bakarken, o da bu sancının geçip gitmesini bekliyordu.

Demek ki kapıdan içeri girdiği zaman yüzünde fark ettiği değişiklik buydu. Artık çocuğunu doğuruyordu ve gerisi önemsizdi. Tamamen odaklanmıştı, bir anne kurdun bebeğini korurken yaptığı gibi artık yas tutan bir dul değil, bir anneydi. Ve niyeti ciddiydi. Onu en çok şaşırtan bu etki olmuştu. Sancı geçince o berrak ve kızgın turkuaz renkli gözleri ile ona bakarak, “Doğru duşa.” dedi. Sonra kalktı, karnını tutarak telefona gitti.

Paul odasına gitti, kıyafetlerini topladı ve koridordan aşağı yürüyerek duşa gitti. Çabucak yıkandı, tertemiz olmuştu. Tıraş olmaya başladı. Sonra, acaba neden tıraş oluyorum, diye düşündü. Bayıldığı zaman yanaklarını yumuşacık olsun diye mi? Elindeki kirli kıyafetleri odasına götürmek üzere banyodan çıkarken, sesler duydu. Koridordan erkek sesleri, Vanni’nin odasından ise kadın sesleri geliyordu. Ve kahkahalar duydu, sanki ortada gülmek için bir neden varmış gibi!

Koridordan aşağı, belki onu bu durumdan kurtaracak kadar sempati duyacak birine rastlarını ümidiyle, erkek seslerinin geldiği yöne ilerledi. Orada kucağında David’i taşıyan Jack, Walt ve Tommy ile karşılaştı. “Merhaba,” diye seslendi Jack. “Ne haber?”

Paul derhal Jack'e doğru yöneldi. "Dinle Jack, benden ne yapmamı istediğini bir bilsen," dedi alçak sesle.

"Evet, biliyorum. Herkese anlattı. Mel gelip seni çağıracak, Vanni'nin hazır olmasını bekliyor."

"Bu iş için aslında sen benden daha uygunsun," dedi Paul.

"Evet. Belki de haklısın." Jack sırtıyordu. "Ama benden istenmedi."

Paul, "Ben yapamayacağım," diye fısıldadı.

Jack eliyle onun sırtına bir şaplak vurdu. "Tabii ki yaparsın. Gayet de iyi olacak. Yat, kalk, dua et; en azından yanında bir ebe bulunacak." Gülümsedi. "Bu senin için iyi bir tecrübe olacak."

"Bense bu konuda yanıldığına eminim."

"Paul!" diye seslendi Mel. "Biz hazırız."

"Tanrım."

Jack ona doğru eğildi. "Hadi biraz erkek ol. Yoksa dillerinden kurtulamazsın."

Paul isteksiz bir şekilde koridordan aşağı doğru yürüdü. Mel onu, gülücükler içinde Vanni'nin odasının dışında karşıladı. "Ne haber, her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Pek değil, Mel. Bu işe uygun olmadığım kanaatindeyim. Çok tecrübesizim."

"Tamamdır Paul, hiç merak etme. Bebeğin gelmesine biraz daha var, şimdi Vanni'nin tek ihtiyacı olan onun sırtını ovacak birisi. Sancıların arasında nefes almasını hatırlatacağsın, belki alnına veya ensesine koyması için de nemli bez hazırlayacağsın, bu bazen bayağı işe yarıyor. Hepsi bu."

"Bu kısmı hallederim."

“Bu iyi. Fazlasını yapamazsan ziyanı yok. Sadece yapabildiğin kadarını yap, tamam mı?”

Paul, “Elimden geleni yaparım,” dedi. Odaya girdiği zaman Vanni’yi üzerine bir gecelik giymiş olarak görünce rahatladı. Hiçbir şey gözükmüyordu, yatağın içinde oturmuş, bacaklarını kavuşturmuş, gülümsüyordu. O da haliyle geri gülümsedi. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Şu anda iyiyim, teşekkür ederim.”

“Vanni, bana daha önce böyle bir şey isteyeceğini söylemeliydin. Tamamen hazırlıksız yakalandım.”

“Merak etme, Paul. Her şey yolunda gidecek.”

“Zannedersen hayır, ben doğru yapama-”

Paul sustu, çünkü artık Vanessa’nın onu dinlemediğini farketmişti. Uzaklara doğru bakıyor, elini karnının üstünde daireler yaparak dolaştırıyor ve küçük nefesler alıp veriyordu. Bir dakika kadar bunu yaptıktan sonra, yüzü kasıldı ve nefes alma temposu hızlanarak sertleşti. Sonra sancının etkisine kapılınca hafifçe inlemeye başladı. Ağrı en yüksek noktasına ulaştı ve sonra tekrar azalmaya başladı; şimdi yavaş nefes alıp vermeler ve yuvarlak el hareketlerini tekrarlıyordu, sonunda tamamen bitince tekrar ona baktı ve gülümsedi.

Mel odaya geri geldiğinde, elinde havlular vardı. “Sırtın ne durumda?”

Vanessa eliyle sırtının alt kısmını göstererek, “Burada çok baskı var ama ziyanı yok,” dedi.

“Gel,” dedi Paul. “Biraz öne eğilmeye çalış.” Parmak uçlarıyla sırtındaki en dar yere baskı uyguluyordu. “Bu iyi geliyor mu?”

“Oh, iyi geldi. Çok iyi.” Paul ellerini o dar bölgede

dolaştırmaya başladı, sonra omuzlarına doğru çıktı, artık masaj yapıyordu. “Ah, bu harika oldu,” diye mırıldandı Vanni.

Mel odanın içinde iş yapmakla meşguldü, gerekli şeyleri hazırlıyordu: aletler, battaniyeler, eldivenler, leğen... Vanni bu sırada bir sancı nöbetine daha girip çıkmıştı. Mel işine devam ediyordu, Vanni’nin sancılarıyla ilgilenme işini Paul’a bırakmıştı. Vanni sancılar esnasında artık öne doğru eğilemez hale gelip yastıkların üstüne geri düşünce bile, Paul sadece omuzlarına, kollarının üst kısmına ve ensesine masaj yapmaya devam etti. Derken kendisini, “Gevşe ve nefes al, Vanni; al ve yavaşça ver. İyi, iyi, şimdi nasılsın?” sözlerini söylerken buldu.

“Ah,” dedi Vanessa. “Ah ah, ah! Aaahhhhh.”

“Mel?” dedi Paul.

“Evet, Paul?”

“Ona bir şey verecek misin?”

“Hayır Paul. Çok iyi gidiyor.” Mel saatine baktı. “Aralar gittikçe azalıyor,” dedi. Kasılmalar geçince Mel’in yanına gitti. “Şimdi seni doğrultalım. Ayağa kalk lütfen, böylece yer çekiminden yardım almış olacaksın. Paul, hadi onu ayağa kaldıralım.”

Vanni, Paul’un desteğiyle, ayaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtarak ayağa kalktı. Bir sonraki kasılmada, yatağın kenarına oturmak zorunda kaldı, bu şekilde sırtını ovmak Paul için biraz daha kolay olmuştu. Mel odadan çıkarak, kapıyı arkasından kapadı. Sancı geçince, Paul tekrar ayağa kalkması için ısrar etti. Bunu bir süre tekrarladılar; aşağı yukarı, aşağı yukarı... Ve tam bu sırada Mel tekrar odaya girerken, Vanni büyük bir iniltiyle bağırdı ve o anda suyu

geldi. Fıskiye gibi yere boşalıyordu. Paul'un ayakkabılarına sıçramış ve halıyı da ıslatmıştı.

"Evet, bu iyiye işaret. Hadi, birkaç havlu yayalım, ne durumda olduğumuza bir göz atayım. Bu arada belirtelim, dışarıda doğum partisi başladı bile."

"Gerçekten mi?" dedi Vanni. Sonra inleyerek eğildi, kesik kesik nefes almaya devam ediyordu.

"Eminim plan dahilinde değildi ama Jack delikten bakıp doğumun başladığını anlayınca, Preacher ve Paige de katıldılar. Christopher çizgi film seyrediyor ama kaneenin üzerinde uyumak üzere. Mike ve Brie de buradalar, mutfakta atıştıracak bir şeyler hazırlıyorlar, bir yandan da baban ve Tommy'yle ilgileniyorlar. Jack ise David'e akşam biberonunu içiriyor." Mel Vanni'nin tekrar yatmasına yardım ederken sustu. Vanni'nin dizleri yükselince, Mel eldivenlerini takarak bir eliyle karnına bastırmış, diğer eli ise bacaklarının arasında kaybolmuştu. Mel konuşmaya devam etti, "Bak Vanessa, harika gidiyorsun. Mümkünse bu pozisyonu bozma; bir sonraki sancın geldiğinde seni biraz genişletmeyi deneyeceğim." Vanni'nin karnının üstünden Paul'a baktı. "Paul'un eline yapış ve nefes al; sana kendini daha iyi hissettirmeyecek, ama süreyi çabuklaştırabilir."

Paul yatağın kenarında tek dizinin üstüne çökmüş, elini tutarak gözlerinin içine bakıyordu. "İyi misin?" diye yavaşça ona sordu.

"Çok gayret ediyorum," dedi Vanessa nefes nefese.

"Biliyorum. Tanrım, Vanni. Keşke daha fazla bir şeyler yapabilseydim."

"O kadar çok destek oluyorsun ki, Paul. Ah! İşte geliyor! Aahhhh!"

“Aferin sana,” dedi Mel. “Çok iyi. Çok iyi.” Eldivenli ellerinden bir tanesi Vanni’nin karnının üzerindeydi, diğeri tekrar bacaklarının arasında kayboldu. “Nefes,” dedi Mel.

Vanni nefes alıp vermeye başladı, ama kaçınılmaz olarak ağrıdan inlemeye başlayınca, Paul de istemsizce dudaklarını alnına koyarak ona sarıldı.

Mel, “Tamam, Vanessa,” diyerek elini çekti. “Şimdi artık ıkınmaya hazırsın.” Eldivenlerini çekip çıkardı.

Paul, Mel eldivenlerini çıkarınca, onlara kan bulaşmış olduğunu fark etti. “Her şey yolunda mı?” diye sorarken başıyla eldiveni işaret ediyordu.

“Tamamen normal. Bir miktar daha olabilir. Sen orada iyi misin?” dedi Mel.

Paul, “Evet,” dedikten sonra, beni iyice kandırdılar, diye düşündü. Sanki iyi olmasam bırakıp gidebilirmişim gibi. “Her şey yolunda,” dedi. “Bir ıslak bez alıp geliyorum Vanni. Hemen dönerim.”

Koridorun karşısındaki tuvalete girdi, önce kendi yüzünü bol bol soğuk suyla yıkadı, sonra bir el bezini ıslatarak sıktı ve hemen odaya geri döndü. Artık son karardı, doğum başlamıştı. Saatine baktı ve buraya geleli üç saat geçmiş olduğunu görünce şaşırdı. Koridordan televizyonun sesi ve mutfaktan gülüşmeler geliyordu kulağına. Alçak ve kibar gülüşler.

Geri döndüğünde doğumun zor kısmının etkisi Vanni’de fark edilir olmuştu; teni terden parlıyor, saçları ıslak ve cansız gözüküyordu, yüzü ise acı içinde buruşmuştu. Tekrar diz çöktü; Mel ıslak halının üstüne bir miktar havlu yaymış olsa da, Paul’un pantolonunun dizleri ıslanmıştı.

Umurunda değildi. Alnını silerek birkaç kasılma süresince elini tutmaya devam etti ve o sırada Mel uyardı.

“Tamamdır Vanni, şimdi başlıyoruz. Baskıyı hissedince ıkınmaya başlayacaksın.”

“Tanrıya şükür,” dedi Vanessa zayıf bir sesle.

“Paul, arkasından ona destek vermeni istiyorum, biraz doğrulmasını sağlamalısın. Vanni, ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Paul onu kaldırmaya başlamıştı ki Vanessa, “Henüz değil” dedi. Bir dakika kadar sonra dehşetli bir baskının etkisiyle yatakta doğrulunca, artık Paul’a bu sefer ne yapılması gerektiğinin söylenmesine ihtiyaç kalmamıştı. Arkasından sarılarak Vanessa’yı kucaklamış, o ise acı içinde homurdanarak gerilmiş, nefesini tutarak bütün gücüyle itmeye başlamıştı. Yatağa doğru çökünce, Mel’e, “Çıktı mı?” diye sordu.

“Hayır. Biraz daha sürecek.”

“Ama o filmde gördüğüm?”

“O ilk çocuk değildi,” dedi Mel. “Bu nedenle çok kolay çıktı. İlk bebekler biraz zaman alır.”

“Ne kadar zaman?”

Mel, “Kendileri ne kadar isterlerse,” diyerek fetoskopi kulaklarına taktı, Vanni’nin geceliğini karnının üstüne kıvırdı ve dinlemeye başladı. Sonra geceliği tekrar indirdi. “Kuvvetli bir çocuk olacak,” dedi. “Geceleri pek uyuyamayacaksın.”

Paul görevini yapıyordu; Vanni’nin alnını siliyor, elini tutuyor, onu cesaretlendirip destekliyordu. Bu aşağı yukarı bir saat kadar sürdü. Vanni’nin gittikçe daha çok yorulduğu belli oluyordu, Mel ise bebeği almak üzere hazırlıklarına

devam ediyordu. Paul Vanni'ye desteğini sürdürürken, Mel'in söylediklerini de duyuyordu. "Biraz daha dayan... baskıyı hissettiğin an... tamam, şimdi nefes al ve tekrar ıkın. Aferin sana!"

Mel bebek havlusunu yatağın üzerine yaydı, kısıkaçlarını, vakum aletini, ve makası getirdi. Bu işler bitince, "Sanırım bir sonrakinde turnayı gözünden vurmuş olacağız, Vanni. Hadi bu sefer tamam olsun," dedi.

Paul da kendini, "Hadi bebeğim, bu sefer tamam olsun," derken buldu. "Hazır mısın, hadi it, it, it."

Mel Paul'un eline bir battaniye vererek, "Bunu Vanni'nin karnının üstüne yay, Paul" dedi. "Bebek doğduğu zaman, onu bunun üstüne koyacağız. Önce kurulayacak, sonra da temiz ve sıcak bir battaniyeye saracağız. Tamam mı?"

Paul, "Tamam," derken büyülenmiş gibiydi.

Vanni tekrar yükselerek ıkmaya başlamıştı. Paul ise üstüne düşen görevi yapıyordu.

"Tamam!" dedi Mel. "Çok az kaldı! Bir sonraki ıkmada çıkacak zannediyorum, Vanni. Hadi başlıyoruz."

"Tamam tatlım, hadi bakalım," dedi Paul. Kendi de öne doğru eğilerek bakıyor, bebeğin doğuşunu görmeye çalışıyordu, bütün bu olanların bir parçası olmak istiyordu. Bebeğin ağlamasıyla birlikte Mel'in de sevinç çılgılığı attığını duydu. Battaniyeye yapıştı, görevini yapıyordu, bebek rahimden pis ve feryat fıgan içinde çıktı. Ah, ne kadar da mutsuz görünüyordu. "Ah," dedi Paul gülerek. "Sanki kızgın gibi!"

Vanni'nin gülüşü ise duygu doluydu.

Paul hayretler içinde yeni doğan bu hayata bakıyor, an-

nesinin başarısına hayranlık duyuyordu. Kendisinin orada bulunmasına da şaşırıp kalmıştı. Sonra hatırladı, yapması gereken işler vardı. Mel'le birlikte bebeği kuruladılar. Paul bu işlere yardımcı olurken, bir yandan da çocuğun el ve ayak parmaklarını saymaktan kendini alıkoyamıyordu. Mel'in kıskaçla tutturarak göbek bağını kesişini izledi, sonra bebeği temiz kuru bir battaniyeye sararak dikkatli bir şekilde kaldırdı. Vanni kendisini biraz olsun toparlamak için gayret ediyor, arkasına yastıkları yerleştirmeye çalışıyordu. Paul bir kolunda bebeği tutuyor, diğeri ile de Vanni'ye yardım ediyordu. Sonra yatağın yanına diz çökerek Vanni'nin bebeğini kendisine doğru çekerek sarılışını ve nazik bir şekilde başından öpüşünü izledi. Ve Paul bu sırada, tam kendinde değil bir haldeyken, dudaklarını Vanni'nin omzuna dokundurmuştu.

Vanni başını çevirip Paul'un gözlerinin içine baktı, sonra elini uzatarak onun yüzüne dokundu ve yanaklarından aşağı akan gözyaşlarını sildi. Paul'un bu gözyaşlarının varlığından haberi bile yoktu.

"Hadi işe devam," dedi Mel. "İyi iş çıkardık, iyi, çok iyi iş."

Paul bitkindi. Başını alçaltarak Vanni'nin omzuna dayadı ve bir süre orada kaldı, onun nelerden geçtiğini hatırlamaya çalışıyordu. Derken onun parmaklarını kendi saçlarının arasında hissedince "Ah, Vanni," diye fısıldadı ve başını kaldırdı. "Harikaydın."

Vanessa tam gülümsüyordu ki, aniden yüzü asıldı, gözlerine dolan yaşlar yanaklarından aşağı doğru akmaya başladı. Paul'a bakarak fısıldadı: "Keşke oğlunu görebilseydi."

Paul onun yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Onu görüyor bebeğim. Seyircilerin arasındaki en iyi yer ona ayrıldı.”

“Doğru,” diyerek ağlamaya devam etti Vanessa. “Evet, öyle olsa gerek.”

Paul kolunu omuzlarına dolayarak kendine doğru çektiğinde, o hâlâ ağlamaya devam ediyordu, kendisi ise farkında olmadan gözyaşlarını onun saçlarına akıtıyordu.

“Hadi bakalım bebeğe meme verelim, Vanessa. Kızıl saçlıların çok sütü olur.”

“Evet,” dedi Vanessa ürkekçe. “Tamam, anladım.” Geceliğini çekiştiriyordu, ama nedense üstüne yapışmış gibiydi, bir yandan da elleri titriyordu. Paul geceliği çekince, aşağı indi, ama bir memesini açıkta kalmış, Paul ise bunun farkına bile varmamıştı. Sanki gördüğü bir meme gibi değildi de, doğum olayı devam ediyor gibiydi. Vanessa’ya çığlıklar atan bebeğini doğru şekilde tutabilmesi için yardım etti. Bebek aniden susmuş ve aranmaya başlamıştı. Ve tam isabet, bulmuştu. “Ahhh,” dedi Vanni. “Tamam oldu işte. Vay be.” Sonra tekrar Paul’a baktı ve gülümsedi. Bebek tatlı sesler çıkararak emiyordu.

Paul Mel’in odadan çıktığını fark etmemişti bile, ta ki o elinde bir leğen dolusu su ile gelip değiştirme masasının üstüne yerleştirene kadar. Çabucak Vanni’yi muayene etti, “Tamam, şu küçük adamı da bir temizleyeyim de sonra eşe dosta göstereyim. Sen nasılsın Vanni?”

Vanessa, “İyiyim,” derken gözlerini siliyordu. “Gerçekten iyiyim.” Paul onu alnından öperek, “Sen harikasin Vanessa.” dedi.

Vanni, “Sen de,” diye fısıldadı ve gözlerini kapadı.

Mel bebeği aldıktan sonra da, bütün yıkama ve temizleme süresi boyunca Paul yatağın yanında dizlerinin üstünde Vanni'nin yorgunluktan yavaşça uykuya dalmasını beklemiş, sonra yanağından akan gözyaşlarını öpmüştü. Birkaç dakika sonra Mel omzuna dokunduğunda kucağında kundaklanmış bir bebek vardı. "Hadi al bakalım. Onu büyükbabası ve dayısına götür. Ben de bu odayı ve anneyi biraz toparlayayım."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi ve bebeği ona uzattı. "Bu ayrıcalığı hak ettin."

Walt ve Tommy ailenin yeni ferdinden çok etkilenmişlerdi, dışarıdaki tüm dost grubu da aynı şekilde. Fotoğraf makineleri çıkartıldı ve resimler çekilmeye başlandı, sonra battaniye açılarak onun bacakları ile itişmesini izleyerek, ayaklarının büyüklüğüne hayret ettiler.

"Artık bir içki içersin herhalde," dedi Preacher Paul'a.

Paul, "Bilmem ki dostum, hiç belli olmaz," derken bir eliyle ensesini ovuyordu.

"Pantolonuna ne oldu öyle ahbap?"

Paul aşağı doğru baktı. "Sanırım bu amniyon sıvının ıslaklığı. İçerdeki halının da yıkanması gerekecek herhalde."

"Şüphesiz," diyen Preacher bir şişeden birkaç bardağa içki doldurdu. "Ben de bunu yapacağım, biliyor musun? Paige doğururken onun yanında olacağım. Bunu yapmaya can atıyorum."

"Umarım sen benden daha hazırlıklı olursun. Ben gerçekten gafil avlandım."

“Ama pişman değilsin, değil mi?”

“Hayır. Harika bir olaydı.”

“Herkesten bunu duyuyorum,” dedi Preacher. “Bu adamlar başta yapmak istemezler, sonra ise kendilerinin işe talip olduklarını anlatırlarmış. Zeke’yi tanıyorsun, dört kez bu işi yapmış. Söylediğine göre dört kere daha olsa yine yaparmış. Ama karısı herhalde böyle bir şey daha olmadan onu öldürmeyi yeğleyecektir.”

“Zeke bir sağlıkcı,” dedi Paul. “Bu nedenle onun iştahını kabartmış bile olabilir.”

“Doğru,” dedi Preacher, bir yandan içkisini yudumluyordu. “Sanırım aynı zamanda bir de seks manyağı. Çocukları seven bir seks manyağı.”

Jack onlara katıldı. “Demek başardın.”

“Jack, sen benim kahramanımsın. Orada bulunmak bile zorlu bir iş, sen David’i nasıl doğurttu anlayamıyorum. Gerçekten, Tanrı şahidim olsun anlamıyorum.”

“Bana direktifler veriliyordu,” derken bardağını kaldırdı Jack. “Bir daha yapmam, bir sonraki seferde sadece göz kulak olacağım. Sadece izleyeceğim, hepsi bu.”

Bu bir kutlamaydı, ancak oldukça sessiz ve bebeğin ağlamasına, ya da biraz uykuyu hak eden Vanessa’nın uyanmasına sebep olmayacak şekilde kontrollü kutlanıyordu. Christopher kanepede uyuyakalmış, David ise Walt’ın yatağında etrafına yapılan yastık desteklerinin arasında uyumuştı. Biraz sonra Mel de onlara katılmış, başarılı işi konusunda tebrikleri kabul ediyordu. Herkes sırayla bebeği kucağına almış ve sonunda bebek, odasına, annesinin yanına geri götürülmüştü. Hepsi yemek salonunda toplanarak olayın şerefine kadeh kaldırmışlar, atıştırılan meze-

lerin artıkları masanın üzerinde kalmıştı. Paul mutfığa açılan kapının önünde duruyordu. Brie Mike'ın kucağında oturuyor, Paige Preacher'a dayanmış, o da kocaman kolunu karısının omzuna atmıştı. Jack, Mel'in arkasında ayakta duruyor, omuzlarını ovuyordu. Walt Tom'a bir bira ikram etmiş, o da memnuniyetle kabul etmişti.

“Peki Valenzuela'lar ne zaman harekete geçecekler?” diye sordu Walt.

“Bu konuda çalışıyoruz,” diye cevap verdi Mike sırıtarak. Sonra Brie'yi yanağından öptü. “Öyle değil mi, sevgilim?”

Brie güldü. “Mike çok gayretli.”

“Ah, o zaman dikkatli ol,” dedi Preacher. “Mel'e sor. Ne kadar saçma sapan gibi gelse de, her gün seks yapmak hamile kalmak için iyi bir yol değilmiş.”

“John!” diye azarladı Paige onu.

Kızcağız azarını bile tamamlamadan, odadaki en aşağı üç kişi aynı anda, “Her gün mü?” diye bir ağızdan tekrarladılar.

Preacher, “Ah Tanrım, kanunen yasak falan olmasa gerek, yoksa öyle mi?” diye sorunca herkes daha çok gülmeye başlamıştı.

“Preacher, sen benim kahramanımsın adamım,” dedi Tommy. “Büyüyünce senin gibi olmak istiyorum!”

Walt onun saçlarını karıştırdı. “Benim oğlum bir yalancı. Dün senin gibi olmak istiyordu!”

“Bu doğru,” dedi Tom. “Bebekler konusuna çok meraklı değilim doğrusu, ama işin geri kalan kısmı kulağa çok iyi geliyor.”

Biraz sonra orada bulunanlar yavaş yavaş gitmek üzere

hazırlanırken, veda etmek üzere Paul'u arıyorlardı. Sanki kaçıp gitmişti. Jack koridordan aşağı doğru giderek Vanessa'nın odasına göz attı, kardeşi huzur içinde uyuyordu.

Jack doğumu kutlamak için burada olan gruba bir arada kalarak kendisini beklemelerini, kendisinin gidip Paul'un hava almak için dışarı çıkıp çıkmadığına bakacağını söyledi. Ceketini giydi ve evin etrafında dolaştı, sonra ahır ve ağılın önünden geçerek bakındı. Ne olduğunu tahmin etmesi için özel sezileri falan olması gerekmiyordu. Paul için de uzun ve duygusal bir gün olmuştu bu. Evden uzak olmayan o küçük tepeciğin üstünde duruyordu. Bu tepelik generalin tüm arazisinin seyredilebildiği noktaydı.

Paul, Jack'in botlarının buzlu toprak zeminde çıkardığı çatırtıyı duyunca başını çevirerek ona baktı. Sonra bakışlarını tekrar o harika mezar taşına çevirdi. Üstünde 'Matt Rutledge, sevgili eş, baba, evlat, kardeş, arkadaş' yazıyordu. Jack elini Paul'un omzuna koydu. "Senin onun adına orada bulunmandan memnuniyet duymuştur," dedi.

"Ben de tam ona bunları anlatıyordum ve aklımdan geçen, kahretsin, ondan geriye ne kaldı ki bu toprağın altında, oldu."

"Hiçbir şey," dedi Jack. "O yoluna devam etti."

Paul yumruğuyla göğsüne vurarak, "Oysa o hâlâ benim kalbimde," dedi.

"Tabii. Onu seven herkesin kalbinde o. Bence olması gereken de bu."

"Bu gece burada olması gereken ben değildim. Burada Matt olmalıydı. Vanni onu o kadar çok özleyiyor ki."

"Dinle, hepimizin farklı yolları var Paul. Onun yolu onu oraya götürdü, seninki ise buraya getirdi."

Paul burnunu çekti ve yüzünü sildi. “Ev neredeyse bitti sayılır,” dedi. “Vanni de kısa bir süre sonra kalkıp etrafta dolaşabilecek, ben de artık buralarda kalmak istemiyorum. Geri dönmeliyim. Grants Pass’e gitmeliyim”

“Evet,” dedi Jack. “Ama yakında gene geleceksin. Bu-rayla kuvvetli bağların var.”

“Orasını bilemem.”

“Ona zaman ver, Paul. Hâlâ çok taze, ama bu değişecek.”

Paul, “Sen ne demek istiyorsun?” diye sorarken karanlıkta ona bakıyordu.

“Ah, Tanrım. Ben de merak ediyordum. Hatırlamıyor musun? Biraz sarhoş olmuştun ve... Hayır, iyice sarhoş olmuştun ve onu burada görünce ağzından kaçmıştı.”

“Hayır, olamaz.”

“Sakin ol. Sadece bana söyledin. Neyse ki bunu herkese ilan etmeden sızdın kaldın. Şimdi dinle beni, tamam mı? Çünkü bu söyleyeceklerim önemli. Sen zaten biliyordur, ama şu an bu durumda kalan ilk insanın kendin olduğunu zannediyorsun. Ben dul bir kadınla evlendim. Hatırladın mı? Kolay bir şey değildi. Çabuk olmadı her şey; badireleri atlatarak nereye yerleşeceğimi kestirmeyi kastediyorum. Hakikati bilmek istiyorsan, durum oldukça aşağılayıcıydı. Ama şuna inan Paul, geçirdiğim her uykusuz geceye değdi. Ne kadar süreceğini bilmek istiyorsan, gerektiği kadar olacaktır.”

Paul bir dakika kadar düşündü. Sanki mücadele ediyormuş gibi, dudaklarını sıktı. “Grants Pass’e geri dönmek zorundayım,” dedi.

“Ama uzun zaman geçirmeden buraya geri gelmiş ol,” dedi Jack. “Düzenli olarak gelmelisin. Sana söylüyorum, gelmezsen pişman olursun.”

“Ama daha fazla kalamam Jack. İim iimi yiyor. Buradan uzaklaşmak zorundayım. O benim en iyi arkadaşım-
dı ve öldü, bense onun bebeğinin doğmasında hazır bulundum ve-”

“Ve bu kadını istiyorsun. Zor ve problemlili bir dönemden geçtiğini biliyorum. Paul, ama eğer bunu kestirip atarsan sonradan kendinden nefret edersin.” Paul başını öne eğdi.

“Hadi gel,” dedi Jack. “İnsanlar veda etmek istiyorlar. Senin de tekrar sırtını sıvazlayacaklar.”

“Beni burada bıraksan olmaz mı?”

“Hayır,” dedi ve eliyle Paul’u ensesinden tutarak mezardan geri çevirdi. “General de sana söylememi istedi, Matt bir isim seçmiş. Öldüğü için bir iki ufak değişiklik yapmışlar; Vanessa’nın talebi olan değişiklikler. Matt çocuğun isminin Paul olmasını istemiş. Ama sonunda Matthew Paul adında karar kılmışlar. Bunun şerefine kadeh kaldırmalısın. Ve bu konuda düşünmelisin.”

On Altı

Tom, Brenda ile birlikte atları fırçalarken oldukça suskundu ama Brenda sürekli konuştuğu için bunu pek fark etmiyordu. Tom onu henüz bir haftalık olan yeni bebeği görmesi için eve davet etmişti, o da çok sevinmişti. Sonra biraz ata binmişlerdi. Bu süre boyunca Tom, Brenda'nın gelecek sene son sınıfta talip olacağı amigoluk deneyimleriyle ilgili uzun uzun anlattıklarını dinlemek zorunda kalmıştı. Onu mezuniyet balosuna götürmek için söz vermişti bile, ancak Şubat ayında olmalarına rağmen Brenda'nın bu konuda da söyleyeceği milyonlarca şey vardı. Atları yerlerine götürdükten sonra, Tom onun elini tutmuş ve eyer odasına götürmüştü. Oradaki bankın üstüne oturduktan sonra, onu kucağına almıştı. Derin ve sevgi dolu bir şekilde öptükten sonra, "Sana bir şey söyleyeceğim," demişti.

"Ne söyleyeceksin?"

"Seni seviyorum. Bunu söylediğimde bana inanmadığını da biliyorum. Ama seni deli gibi istiyorum; bu konuda da bana güvenmek dışında yapabileceğin bir şey yok. Ama her şeye mal olsa da —göze aldığım bir şeyi yapacağım. Sen ve seninle ilgili aramızdaki her ne ise."

“Ne? Ne dediğini anlamadım?”

“Polisle konuştum,” demişti Tom.

Brenda bunu duyunca ayağa fırlamıştı. “Neee?” diye kulaklarına inanamıyormuş gibi başını sallayarak sanki bunları duymamış gibi yapıyordu. “Olamaz.”

Tom onu tekrar kucağına oturtmaya çalışmıştı ama Brenda sıçrayarak ondan uzaklaşmıştı, yüzünde apaçık dehşet ifadesi vardı. Ayağa kalkmıştı, şimdi yüz yüzeydiler.

“Sadece Mike’a değil. Polise de anlattım. Bu konuda özel bir dedektif birimi olduğunu öğrendim. Onlara sana bu hapi veren herifi yakalamaları için yardımcı olacağım—çünkü ortada hem bir çocuk var, hem de uyuşturucu meselesi.”

“Hayır,” demişti Brenda başını sallayarak.

“İşlerin nasıl gelişeceğinden pek emin olmasam da, ucu sana uzanabilir. Bu konuda ne bildiğini sorabilirler ve sen de ne istersen onu söylersin. Belki de hiçbir şey anlatmazsın. Ama ben mecburdum Brenda.”

Gözyaşları Brenda’nın yanağından aşağı doğru akmaya başlamıştı. “Hayır, bunu yapmaya mecbur değildin!”

“Evet, mecburdum, ve sana neden olduğunu söyleyeyim. Çünkü geceleri uyuyabilmek istiyorum. Çünkü birisinin bu yaz, ya da gelecek yıl benim gibi zavallı bir sersemin, kollarında tecavüze uğradığı için hüngür hüngür ağlayan sevdiği kıza sarılarak onu teselli etmesini gözümün önüne bile getirmek istemiyorum. Zavallı bir kızın—kendini sevdiği erkeğe saklayan iyi bir kızın, sabahleyin uyanıp akşamdan kalma olduğunun bile farkında olmadan, hamile kaldığını anlamasını düşünmek bile istemiyorum! Geceleri yatağında uyanık yatarak bunun

başkalarına yapılmasına seyirci kalamam. Benimle bir daha hiç konuşmasan da bu herifi durdurmaya çalışacağım.”

“Ama sana söylemiştim, başıma ne geldiğini bilmiyorum.! Yapabileceğim bir şey yok! Olsaydı bile, istemiyorum! Tanrım, Tommy, kimsenin bilmesini istemiyorum.”

“Hakkın var. Polise senin ismini vermedim, ama zaten konu bu değil. Eninde sonunda bu birahanelerdeki partilere giden herkesi sorguya çekerek, orada ne olup bittiğini öğrenmeye çalışacaklardır. Bunun için üzgünüm—sen kendin nasıl istiyorsan öyle yap. Ama ben bu herifin aynı şeyi başka birinin kız arkadaşına yapmasına göz yummayacağım. Seni üzdüğüm için özür dilerim, ama bunu yaptığıma pişman değilim.”

“Senden nefret ediyorum!”

“Mecburdum.”

“Senden nefret ediyorum!”

“Ne yapayım, ben seni seviyorum ve bu konuda seni sinirlendirdiğim için üzgünüm. Ümit ederim ki bir gün, belki de milyonlarca yıl sonra, geri dönüp bunu düşününce benden hâlâ nefret ediyor olsan da, belki de doğrusunu yaptığım için bana saygı duyarsın.”

Ağlamaya başlayınca Brenda’nın güzel ipeksi, açık kah-verengi saçları yüzünü örtmüştü. “Neden yaptın bunu? Neden? Şimdi duyulacak. Sana söylememeliydim—sana güvenebileceğimi zannettim.! Şimdi herkes benim bir fahişe olduğumu düşünecek!” Tom ona uzanınca geri kaçmıştı. “Bana dokunma! Bir daha asla bana dokunma!”

Tom yine de uzanıp onu kendine çekmiş ve sıkı sıkı sarılmıştı. Bu öyle bir ağlamaydı ki, Tom neredeyse Brenda’nın kusacağını zannetmişti.

Durmadan “Niye?” diye soruyordu Brenda. “Niye? Senin işin değildi ki bu—isteseydim kendim buna karar verip yapardım.”

“Öyle mi? Ya sen anlatmadığın için aynı şey başka birisinin başına gelince ne yapacaktın? Ya biri ölseydi?” diye sormuştu Tom ama bunu Brenda’ya sarılmış haldeyken nazikçe sormuştu. “Senin bu konuda bir şey söyleyip söylememen benim için önemli değil. Bu senin seçimin. Biliyor musun—sen benden nefret edebilirsin. İstersen beni suçlayabilirsin, ama ikimiz de biliyoruz ki burada kötü olan kişi ben değilim. Mesele şu ki, ben bununla yaşamak zorundayım.”

Brenda onun kollarından sıyrılarak, “Umarım yaşayabilirsin,” demişti.

Tom ona uzun uzun bakmış ve “Bunu yapabilirim,” diye karşılık vermişti. “Hadi gel seni eve götüreyim.”

Ertesi gün okuldan sonra Tom küçük kırmızı kamyonetini Jordan Whitley’nin evine doğru sürdü. Verandaya çıktı ve kapıyı çaldı. Jordan açınca, Tom, “Selam. Benim mal hazır mı?” dedi.

“Evet dostum,” dedi Jordan gülerek. “Buna bayılacaksın.” diyerek elini cebine attı ve bir küçük torba ve bir zarf çıkardı. Tam Tom uzanacakken, “Hey, bir şey unutmadın mı?” dedi.

“Ah, tamam. Kaç para demiştin?”

“Sadece bir yüzlük arkadaş. O kadar mutlu olacaksın ki.”

“Bunun içindeki nedir?” diye sordu Tom .

“Tecavüz hapı, ecstasy, metamfetamin. Sipariş üstüne hazırlandı.”

Tom, "Meth almamaya karar verdim," deyince Jordan küçük torbayı geri aldı. "Şimdi fiyatta bir indirim oluyor mu?"

"Üzgünüm dostum. Para iadesi olmuyor."

"Yaa," dedi Tom . "Demek sen sıkça bunları kullanıyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Roofies'i (tecavüz hapını) kastediyorum?"

Jordan omuzunu silkti. "Birkaç kez kullandım. Eğlence olsun diye, anlarsın işte."

"Evet," dedi Tom gülümseyerek. "Eğlence olsun diye." Ona bir tomar dolusu para uzattı, hapları aldı ve yoldan çekildi.

Evin her iki tarafından birer sivil polis memuru çıkageldi, üzerlerinde basit kıyafetler vardı, rozetlerini çıkararak doğru Jordan'a yöneldiler. Bir tanesi genç bir kadındı, kafasında bir kasket ve arkasından çıkardığı bir atkuyruğu vardı—Tom'dan daha büyük olmasa gerekti. Kolejli bir kız sanılabilirdi, gayet genç ve ufak tefekti. Diğer sivil polis ise kot pantolon ve ceket giymiş iri yarı bir adamdı. İkisinin de bellerinde silah, kelepçe, ayrıca şok tabancası vardı. Kadın polis, "Polis! Jordan Whitley, seni tutukluyoruz. Arama emrimiz var. Arkanı dön ve ellerini eve doğru kaldır!" dedi.

Jordan'ın yüzündeki ifade görülmeye değermişti. Neredeyse Tom'u gülümsetmişti. Saf bir şok hali. "Hey!" diye seslendi. "Hey, ne oluyor burada!" Ama daha cümlesini bitiremeden, o küçük kız onu döndürmüştü, bacaklarını ayırarak onu aşağıya çöktürmüştü bile. O sırada iri yarı olan polis de onun hareket etmesini engellemek için üstüne eğilmişti. Kelepçeleri takılırken Jordan geriye dönerek Tom'a baktı ve "Bu yaptığını sana ödeteceğim." dedi.

“Evet, muhtemelen,” dedi Tom. “Ama asla pişman olmayacağım.” Sonra elindeki zarfı iri yarı olan polis memuruna vererek kamyonetine binmek üzere tam verandadan aşağı doğru inmeye başlamıştı ki, bir devriye arabası geldi ve içinden üniformalı bir polis çıktı. Sokağın alt tarafında ise camları koyutulmuş olan bir arazi arabası ve belirgin olmayan bir polis arabası daha duruyorlardı. İçinde bu tutuklamayı izleyenler muhtemelen Detektif Delaney ve Mike idi. Tom olanları babasına anlatmak üzere eve doğru yola çıktı.

Paul’un beşinci tekerleği arabasının arkasına takılmış, bavulları toplanmıştı. Generalin evinin ön yolunda duruyorlardı. Gitmek üzere dışarıya çıkmadan önce, Vanessa’ya sarıldı ve onu bebekle birlikte kendisine doğru çekti, yanağından öptü. “Lütfen gene gel,” diye fısıldadı. “Sen olmasan dünyada bu işin içinden çıkamazdım.”

“Ben de bu işin içinden sensiz çıkamazdım,” dedi Vanessa. “Artık her şey yoluna girecek. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni araman yeterli. Seni tahmin ettiğinden daha çok özleyeceğim. Aileden biri gibi oldun.”

“Biliyorum,” dedi Paul ve içinden, işte bunun için buradan uzaklaşıyorum, demek geçti. Artık onunla aynı şekilde olamam. Ağabeyi gibi. Bu his beni öldürüyor. “Bana gösterdiğiniz yakınlık için çok teşekkür ederim, her şeyin bir parçası oldum.”

“Bu çok doğal, Paul. Senin bizim yanımızda olman doğrusuydu. Ev bittiğine göre, artık sık sık gelmeyeceksin diye düşünüyorum, bu da beni çok üzüyor.”

“Yok canım, arada uğrarım. Nasıl olsa sürekli olarak arkadaşlarla buluşup avlanmak, balığa çıkmak ya da poker

oynamak için buraya geliyorum. Burada inşaat yapılacak olmasa da, buraya gelmek için her zaman bir nedenim var.”

“Yakında Grants Pass’e bebeği Matt’in ailesine göstermek için geleceğim. O zaman seni aramamı ister misin?”

“Evet mutlaka,” dedi Paul ve eğilerek bebeği alnından öptü. “Yakında mutlaka görüşeceğiz. Buna eminim.”

Ön tarafa giderek General ve Tom’un kendisini bekledikleri yere geldi. Vanessa da onu takip etmişti. Walt’un elini sıktı. “Her şey için çok teşekkür ederim efendim,” dedi.

“Saçmalama,” dedi Walt. “Biz sana müteşekkirim.”

Paul Tom’a elini uzattı, sonra onu kendine çekerek sarıldı. “Seninle gurur duyuyorum evlat,” dedi. “Yaptığın zor bir işti, ümit ederim ki her şey yolunda gider.” Paul bunları söylerken General de oğlunun sırtını sıvazlıyordu.

“Sağ olun,” dedi Tom, “Seni özleyeceğim ahbab.”

“Evet, ben de seni arkadaşım. Belki mezuniyetine falan gelirim buralara.”

“Ne zaman istersen gel, kapımız sana her zaman açık,” dedi Walt.

Paul başıyla teşekkür etti, spor çantasını ve bavulunu aldı, onları büyük kamyonetin arkasına attı ve yola çıktı. Geride kalanlara el salladı ve giderken korna çaldı. Dikiz aynasından Walt’ın bir kolu ile Tom’a sarıldığını ve birlikte içeri girdiklerini gördü. Ama Vanessa kalmıştı, omuzuna dayanmış olduğu küçük yumağı pırpırlayarak onun gidişini seyrediyordu. Belki bir gün, diye aklından geçirdi. Belki bir gün.

Jack evde kalan son kutuları arabasının arkasına ye-

rlēřtirdikten sonra kornayı çaldı. Mel kulūbeden çıktı, balkonda bir daire çizerek dōndū. Bahçe koltuklarından birinin ūzerindeki hayali tozu sūpūrdū. Jack ise seyrederken gūlūmsūyordu. Yeni ev her ne kadar būyūk ve gūzel olsa da, karısına buradan ayrılmak oldukça zor geliyordu.

“Mel, hadi gelsene,” diye seslendi.

“Geliyorum,” dedi Mel. Ama biraz daha oyalandı. Artık küçük bir göbeği vardı. Üzerinde bir kot pantolon, botlar ve göbeğinin üzerine çekilmiş sarı bir kazak vardı. Altın rengi saçları kalın dalgalar halinde omuzlarına döküldükten sonra sırtına kadar iniyordu. O kadar ufak tefekti ki, orada dururken hamile bir genç kıza benziyordu. Ama Jack’in çok iyi bildiği gibi, o genç bir kız değildi. Onun karısı gerçek bir kadındı.

Balkonun merdivenlerini bir adımda atladı, Mel'in çenesini kaldırıncı gözlerinde yaş olduğunu fark etti. "Yine ağlayacak mısın?"

"Hayır," dedi Mel ısrarla.

“Orası bize ait artık Mel. Vazgeçecek değilsin.”

“Sadece bazı şeyler aklıma geldi,” dedi Mel. “Beni boş mideyle içtiğim birkaç viski sonrası buraya getirip yatağa yatırdığın geceyi hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Sonra sabah uyanınca bulmam için bıraktığın balık tutma takımını ?”

“O gece şanslı olacağımı anlamıştım.”

“Burada sayısını hatırlayamayacağım kadar çok kez şanslı oldun. David bu yatakta doğmuştu.”

“Konu şanstan açılmışken.” Jack gülerek karısını kendine çekti. “Canın ne zaman buraya gelip geçmişti hatırlamak isterse, bana söylemen yeterli.”

“Buraya ilk geldiğim zaman nasıl olduğunu hatırlıyorum—kuş fırının içine yuva kurmuştu.” Mel, Jack’e baktı. “Burayı benim için tamamen yeniledin, beni burada kalmaya razı etmek istiyordun.”

“Seni gördüğüm an, senden vazgeçemeyeceğimi anlamıştım. Eğer kalmasaydın bana ne olurdu bilemiyorum.”

“Daha az çocuğun olurdu herhalde. Jack, bu küçük evde o kadar mutlu günler ve geceler geçirdim ki. Burada bütün hayatım değişti.”

“Benimki de. Hadi gel tatlım. Bizi bekleyen yeni bir evimiz var.”

“Acaba yeni evimizde de burada olduğu kadar mutlu olacak mıyız?”

Jack karısını burnundan öptü. “Sana garanti ediyorum. Hadi yürü.”

Mel içini çekerek onunla beraber merdivenlerden aşağı indi ve kamyonete bindi. Şehrin içinden geçerek yeni evlerinin yoluna saptıklarında hülyalı bir şekilde camdan dışarı bakıyor, kendini başka bir şehre taşınıyormuşçasına karamsar ve özlem dolu hissediyordu. Oysa aradaki mesafe aslında yirmi dakikadan daha az bir süre alıyordu. Tekrar içini çekti ve kamyonetten inerek yeni evine doğru yürümeye başladı.

Kocasını elinden tutarak onu geri çekti. Sonra kucaklayarak onu evden içeri taşıdı ve kapının girişinde durarak ona sarıldı. Her şey mükemmel görünüyordu—Paul kesinlikle kendini aşmıştı. Yerler parlak parke, tavanı kubbeli ve kireşli olan büyük odanın içindeki taş şöminenin etrafında yeni açık kahve deri mobilyalar görkemli ve davetkar görünüyordu. Mel evin içine doğru yürümeye devam etti,

kocaman modern bir mutfaktan geçti, bu mekanın ilerde birçok mutlu toplantının merkezi olacağını ümit ediyordu. Burada gümüş ev aletleri, siyah granit tezgâhlar, koyu renk cilalı meşe dolaplar ve uzun on kişi, ya da daha fazlasının oturabileceği, meşe bir yemek masası vardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Mel.

Onu içinde büyük boy çift kişilik bir yatak ve erkeklere uygun bir çalışma masası olan ebeveyn odasına taşıırken “Küçük bir tur yapıyoruz,” dedi Jack. Yeni kocaman yatağı işaret ederek “Yeni oyun parkını nasıl buldun?” diye sordu.

Mel, “Jack,” derken gülüyor ve onun boynuna doladığı kollarını sıkıyordu.

Jack onu öptü, bu uzun, derin ve şehvetli bir öpüşmeydi. “Brie ve Mike David’ i getirmeden önce evi kutsayabileceğimizi düşündüm.”

“Jack, burada yapılması gereken işler var.”

“Evet var,” diyerek onu nazıkçe yatağa yatırdı Jack ve eğilerek botlarını çıkarmaya başladı. “Evet, haklısın, işimiz var” dedi.

Şerifin bürosundaki dedektifler, Jordan Whitley, Brendan Lancaster ve suç kurbanı olup olmadıkları kesin belirlenmemiş öğrencilerle yaptıkları görüşmelerinden bazılarında Mike’ın da kulak misafiri olması için çok yardımcı oldular. Virgin River’deki kızlardan sadece üç tanesinin tuzağa düşmüş olması onu biraz rahatlatmıştı, çünkü Valley Lisesi civarındada benzer uyuşturucu ve tecavüz vakaları şüphesi vardı. Ve Tom’un şüphelendiği gibi, başka uyuşturucular da işe karışmıştı—bunlara kısaca beyaz uyarıcı deniyordu. Bu gençler tutuklandıktan iki kısa hafta sonra, bir ön soruşturma açılmış ve yapılan iti-

raflarla ilgili yığınla rapor düzenlenerek sağanak halinde eyalet savcılığının masasına yağmıştı.

Brie'nin savcılık mesleğindeki şöhreti Sacramento Vadi'si'ni aşmış olduğu için, o bölgenin yerel savcısına isterlerse danışman olarak destek verebileceğini söyleyince, bu teklifi memnuniyetle karşıladılar. Özellikle asla yapamayacağını zannettiği, suç kurbanlarıyla birebir görüşme kısmında çok başarılı olmuş—tecavüz kurbanı olduğu varsayılan genç kızlarla yapılan görüşmelere destek vermişti. Yöntemleri çok etkileyiciydi, ama asıl gösterdiği şefkat ve özen, kızlardan en azından bir tanesini muhtemel bir davaya hazırlamakta yardımcı olmuştu. Carra Jean Winslow başına gelenlerden, aynı zamanda ona tecavüz edenin kim olduğundan da çok emindi.

Mike'a göre ise işin ilginç yanı—ve aynı zamanda beklendiği gibi—bu çocukların, Whitley ve Lancaster'in, tek başarınayken hiç etkileyici olmamalarıydı. Ne akıllı ne de bilgiliydiler—sadece tehlikeli maddelere kolayca ulaşabilen ve onları kullanmak için ellerine fırsat geçen salak heriflerdi. Lancaster daha önce sahilten aşağı tarafta, daha büyük bir şehirde olduğu sırada izine rastladığı GHB (Gamma Hidroksi Büritat) diye adlandırılan kimyevi bir uyuşturucunun yerini tespit ederek satın almış, sonra elindeki nimeti Whitley ile paylaşmıştı. Ayrıca birlikte iş yaptığı yerel bir marihuana satıcısı vardı, ve onunla Meth ve ecstasy karşılığı esrar ticareti yapıyordu. Elinde uyuşturucu bulunduruyor ve ticaretini yapıyordu. Bunları şanssızlıkları eseri bu iki zavallıya yakın olan ve eğlence arayan gençlere satıyorlardı.

Lancaster'in kendisine mal temin edenleri ifşa etmesi

uzun sürmedi. Bu, uzun zamandır beyaz ticareti yapanların peşinde olan, Delaney'i çok memnun etmişti. Whitley'i de konuşturmayı çok istiyordu —bu tecavüzlerin bilinen tek şahidi oydu. Ama Whitley'in şansına, Lancaster'in ele verebileceği tek kişi kendisi idi ve görülen o ki tecavüz iddiası da kabul görecekti gibiydi.

Yerel gazetelerde bu gençlerin isimleri belirtilmemiş olsa da, dedikodunun yayılması engellenememişti. Virgin River'da, Mike'ın tespitine göre bazı anne ve babalar ve komşular bu yapılanlar için minnettarlıklarını göstermek istemişler, ona bir kasa iyi şarap , yarım danadan üretilen dilimli et, ve geçen yaz hazırlanan bir düzine domates konservesini hediye etmişlerdi. O da kasadan birkaç şişeyi Brie için almış, gerisini diğer hediyelerle birlikte Preacher'a götürmüştü. Bu görevi üstlendiğinden beri, Jack ve Preacher onun barda yediklerinden hiç para almamışlardı. Buralarda işler böyle görülüyordu. Herkes birisi, birisi herkes içindi.

Mike arabasına dayanmış, içerde şerifin ofisinde dedektifler tarafından üçüncü tur sorgulanması biten bir genç kızın dışarı çıkmasını bekliyordu. İnce ve zarif, üstünde kot pantolon, omuzunda asılı bir çanta olan Brenda Carpenter isimli genç kız dışarı çıkınca arabadan fırladı ve, "Selam," dedi.

"Selam," diye cevap verdi kız.

"Babandan seni eve bırakmak için müsaade aldım. Belki yolda biraz konuşabiliriz."

"Neden?" diye umursamaz bir şekilde sordu Brenda. "Bana sormak isteyeceğiniz başka şey kalmış olması mümkün değil gibi görünüyor. "Şimdi değil."

“Hayır. Başka soru kalmadı. Ama ben sana bir şeyler anlatmak istiyor olabilirim.”

Brenda hafıftan bir iç geçirdi ama bu arabayla gitmesi gerektiği için içeri girdi. Mike aceleyle şoför tarafına geçti, çünkü yola çıktıktan sonra onunla gitmekten vazgeçmesi mümkün değildi. “Brenda, yaptığın büyük cesaret gerektiren bir işti,” dedi.

“Pek seçeneğim yoktu anlaşılan.”

“Tabii vardı. Yalan söyleyebilirdin, görüşmeyi reddedebilirdin, yalandan hastalık bahane edebilirdin. Yardımcı olmamak için yapabileceğin yüz şey sayabilirim—ama sen her şeye göğüs gerdin. Bunun senin için ne demek olduğunu anladığım için, sadece teşekkür etmek istedim.”

“Neden bana teşekkür ediyorsun?”

“Ee, burası benim şehrim—sizler benim ailem, benim halkımsınız. Ben görevimi yapıyorum, sizin emniyette olmanızı sağlamaya çalışıyorum. İnan bana, şahsi tecrübelerimden bazı soruları cevaplamanın ne kadar zor olduğunu çok iyi bilirim.”

“Biliyorum, eşinle ilgili,” dedi Brenda. “Bu kadar süre gizli tuttuğum için herhalde benim korkak olduğumu düşünmüşsündür, eşinin gösterdiği cesarettten sonra.”

“Hiç de öyle değil, Brenda. Birincisi, benim eşim otuz bir yaşında. İkincisi, o sadece bir hukukçu değil, aynı zamanda tehlikeli suçlular konusunda deneyimli bir savcı. Üçüncüsü— benden, Jack’ten ve başka birçok kişiden ciddi destek aldı. Sen ise, kendi başına gelenin farkında bile olmayan, bir çocuksun. O kadar çok şeyle karşı karşıyadın ki.”

“Sağ ol. Sanırım öyleydi.”

“Gerçekten. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendim ve Brie ile ilgili biz de bazı korkutucu devreler geçirdik, ancak artık iyice güçlendik. Şimdi bütün istediğimiz sakın bir hayat ve sakın bir şehir. Umarım çok şey istemiyorumdur.”

“Bu yaşadıklarınız için çok üzgünüm. Ne demek olduğunu biliyorum.”

“Teşekkür ederim, anladığımı biliyorum. Dilerim hepsi geride kalmıştır. Bir aile kurmak istiyoruz, biliyorsun. Benim yaşıma gelince, artık eline geçen fırsatı kaçırmak istemiyorsun.”

“Onunla gurur duydun mu? Eşinle?”

“Hem de nasıl. Muhteşemdi. O kadar korkmuş ve içten içe o kadar bitkin ve hassastı ki . Ama büyüdükçe bir şeyi iyi öğreniyorsun—tehditle yüzleşmek, onu saklamanın yaratacağı korkudan daha iyidir. Sonunda en önemli şey insanın kendisinin pişmanlık duymamasıdır.”

“Çünkü başına gelen aslında korktuğun kadar fena olmuyor mu?”

“Birisi mi söyledi sana bunu? Çünkü bazen gerçekten endişe ettiğin kadar fena olur ya da daha beter. Ve bazen de nasılsa yapmak zorundasındır, çünkü sana kalan yaşam artık değerini kaybetmiştir. Brie bunun mükemmel bir örneğidir. Kadınlara tecavüz ettiği için bu adamın peşine düştüğü zaman biliyordu ki, onu mahkum edemezse, adam serbest kalarak başka kadınlara da zarar verecek, hatta tekrar kendi peşine düşecekti. Ama onu yok saymak aynı etkiyi yapmayacaktı, üzüntüsüne doğru olanı yapamamış olduğunu eklemesi gerekecekti. Çift taraflı acı. Çift taraflı pişmanlık. Elinden geleni yapıp çuvallamak —bunda utanacak bir şey yok.”

“Dedektif bu çocuklarla ilgili ne yapılacağını bilmediğini söyledi. Dava konusu olup olmayacağından bile emin değil.”

“Hapse girip girmeyeceklerini bile bilmiyorlar. Sanırım uyuşturucu ile ilgili bütün suçlamalar, daha büyük davalar da polise yardımcı olacak bilgiler karşılığında silinecekmiş. Cinsel suçlamalarla ilgili silinme olmayacağını sanıyorum, ama ben Whitley’in avukatı olsam, onu mahkemeye gitmek yerine anlaşma yapmaya ikna ederdim.”

“Ceza almayacak mı?”

“Merak etme, Brenda— az da olsa on sekiz yaşını geçmiş. Buradan gidecek—seninle aynı okulda olmayacak. Kefaleti ödenince, babası ile başka bir şehre gitti. Buraya dönmeyecektir. Ziftin içine sokarlar onu sonra.”

“Eğer...?” Brenda durdu ve biraz düşündü. “Eğer daha önce ortaya çıksaydım...? Başka birini kurtarabilir miydim acaba?”

“Bilmiyorum. Ama tatlım sen sıran gelince, ayağa kalktın ve gerçeği anlattın. Ve bu işin doğru yapılmasını sağladın. Kendinle gurur duymalısın. Ben seninle gurur duyuyorum. Hepimiz böyle düşünüyoruz.”

Ertesi gün öğleden sonra saat dört sularında, Mike, General’in evine doğru gidiyordu. Evin önüne park etti, fakat ağılın oralarda birini fark etti. Kolları ile parmaklığı tutunmuştu, çizmeli ayaklarından biri ise yere değiyordu. Bu Mike’in aradığı kişiydi. Küçük tepeye doğru yöneldi. Çocuğun arkasına gelince “Tom!” diye seslendi.

Çocuk dönünce onu gördü ve, “Ne haber?” dedi.

“İyilik, senden?”

“Geçinip gidiyoruz işte.”

“Okulda sorunun var mı?” diye sordu Mike .

“Hayır. Bir sürü laf dönüyor. Ama ben hiçbir soruyu cevaplamıyorum.”

“ Ne tür laflar?”

Tom umursamaz bir tavırla “Bazıları onu yakalatanın ben olduğumu anladılarsa da, kimse tam emin değil. Tabii Brenda hariç kimse.”

“İyi bir iş çıkardın Tom. Bunun zor olduğunu anlıyorum.”

“Hem evet hem hayır. İki seçeneğim olduğunu düşündüm—onu ihbar etmek ya da canını çıkarana kadar dayak atmak.”

“Ben de senin yerinde olsam aynen böyle düşünürdüm.”

“İşler doğru yolda gelişiyor mu? Küçük serseriye yakaladınız mı?”

“Evet, yakalandı. Derhal bağırsaklarını boşaltmaya başladı. İlk önce Lancaster’i suçlamayı denedi—ama Lancaster’in içip kafa bulmayı sevdiği ortaya çıktı, kızlara yapılanları planlayanın da Whitley’in projeleri olduğu.”

“Güzel... Keşke onu öldürseymişim.”

“Bu sana yakışmazdı. Dişini sıkıyorsun ama, öyle değil mi?”

“Mezun olur olmaz derhal askeri ön eğitime katılacağım zaten. Sonra doğru West Point’a. Altından kalkarım.”

“Şimdi ile o tarih arasında yapılacak bir sürü şey var. Mezuniyet balosu gibi.”

“Yok. Ben şimdi vakit öldürüyorum. Göz açıp kapayınca kadar gitmiş olurum.”

“Peki ya Brenda?” diye sordu Mike

“Benim sevgilim yok artık. Onu sattım. Benimle ilişkisini bitirdi. “

“Buna emin misin?”

“Ah, evet,” dedi Tom. “Konuşmuyoruz . Yüzüme bile bakmıyor.”

“Şerifin ofisinde ona rastladım—hâlâ senin ona verdiğin bilezik kolunda. Hani üstüne ismini yazdırdığın güzel bilezik.”

“Biliyorum. Zannedersen bu beni cezalandırma yolu. Bana boşuna ümit veriyor.”

“Belki de sebep bu değildir,” dedi Mike. “Belki de sadece korkmuş ve kızmıştır, ama bu her şey bitti demek değildir ki.”

“Keşke,” derken Tom parmaklığın üstünden sarkarak aşağıya bakıyordu. “Hayır, benden nefret ettiğini yüzüme söyledi, zaten davranışı da bunu belli ediyor.”

“Yaptığına pişman mısın?”

“Hayır, öyle düşünmüyorum. O çocuğun bir şekilde durdurulması gerekiyordu. Böyle şeyleri yapmak doğru değil. Yanlış. Bunun bir bedeli olacağını biliyordum.”

“Tom, bedeli ne olursa olsun yapması gerekeni yapan adam, benim başım dertte olursa arkamda olmasını isteyeceğim adamdır. Sen doğru olanı yaptın.”

“Onu yakaladığınıza memnun oldum,” dedi Tom.

“Seni görmek isteyen birini getirdim.” dedi Mike .

“Öyle mi? Kimi?”

Mike omuzunun üstünden başını eğerek bakınca Tom da döndü. 6-7 metre kadar arkasında ellerini birbirine kavuşturmuş halde Brenda duruyordu. Tom önce ona baktı, sonra Mike’ a, sonra tekrar Brenda’ ya.

“Of, Tanrım,” dedi Tom. “Brenda?”

Brenda koşarak geldi. Mike geri çekildi ve yüzünde

melankolik bir ifadeyle onları seyretmeye başladı. Tom, Brenda'yı yakalayıp kollarına aldı ve yerden kaldırdı. Öpüşmeye başladılar.

Mike "Herhalde daha sonra onu evine bırakırsın," dediyse de onu duymamışlardı. Sessizce başını salladı ve tepeden yukarı doğru yürümeye başladı. Eve yaklaştığı sırada, büyük pencerelerden birinde General'i gördü. Walt yavaşça bir elini Mike'a doğru kaldırarak onu selamladı. Mike da karşılık verdi.

Mike şehre döndüğü zaman, akşam yemeği saati gelmişti. Bir bira içmeye hazırdı, ama önce karavana giderek Brie'nin, ağabeyi ve yengesinin, devam eden duvar kâğıtları, eşyaları açıp yerleştirme ve temizlik gibi işlerde yardım etmek için gittiği yeni evden dönüp dönmediğine bakmak istedi. Ve onu bornozunun içinde saçlarını bir havlu le kuruturken buldu. Ne zaman ona baksa, içi kendisini seçtiği için gururla doluyordu.

Sacramento'daki davadan beri altı haftalık uzun bir zaman geçmişti . Artık Brie'nin yanakları tekrar renklenmiş, gözleri parlamıştı. Humboldt County'deki savcılık makamına yardımcı olmak onu memnun etmişti; katkıda bulunabildiği için kendiyile gurur duyuyordu. Ve Mel ve Jack'e yardım etmekten de keyif alıyor, aynı zamanda küçük yeğeni ile birlikte eğleniyordu. Onun tekrar güvende ve huzur dolu olduğunu bilmek Mike'a o kadar tatmin edici gelmişti ki. Hayatında olması, ona sarılabilmek, ve ona taptığını söyleyebilmek kendini bir kral gibi hissetmesi için yeterliydi.

"Demek döndün," diyerek bir öpücük almak için uzandı.

“Artık neredeyse tamamen yerleştiler diyebilirim. Yeni bebeğin odasının duvar kâğıtlarını yapıştırdım, David’den bu konuda yardım aldığımı söylemeden geçmem.”

“Acıktın mı?”

“Kurt gibi. Sen?”

“Uzun bir gündü,” diye itiraf etti Mike.

“Peki bu sevgiliye tecavüz işinde ne gelişme var? Savcılık için gerekli taşlar yerine oturdu mu?”

“Bu işte tek başıma olduğum halde, ümit ettiğimden de iyi diyebilirim. Harika bir iş çıkarttılar, sen de bu konuda yararlı oldun. Yakında bu konu arkamızda kalacak.”

“Bu demektir ki biz de geride bırakacağız.”

“Senin için artık hiçbir dava konusu kalmadı sevgilim. Becerilerin burada çok değerli. Bunun için de sana teşekkür ederim.”

“Yapmamız gereken başka işler var, Miguel. Birincisi bebek yapma meselesi. Bu konuda derhal işe koyulmamız gerekiyor.”

Mike gülümsedi. “Ben de bebek konusunda yeterli faaliyeti gösteriyorum zannediyordum,” dedi.

“Elinden geleni yaptığına eminim, ancak çalışırken bazen aklın başka yere kayıyordu diyebilirim. Şimdi her şey yoluna girdiğine göre, bu konuda yoğunlaşabiliriz.”

“Yemeği telefonla sipariş etmeye ne dersin?”

“Harika bir fikir,” derken Brie bornozunun kemerini açmaya başlamıştı.

Bir buçuk sene evvel Mike Valenzuela Los Angeles hastanesinde komada yatarken, ailesi hayatta kalıp kalmayacağını bile bilmiyordu. Brie Sheridan ise kocasının onu başka bir kadın için terk ettiği gerçeği ile başa çıkma-

ya çalışırken, birkaç ay sonra vahşi bir saldırının mağduru olmuştu. İkisi de bu travmalardan dolayı gerek beden, gerekse akıl sağlıkları tam olarak çıkacaklarını ümit etmeye bile cesaret edemiyorlar, sonsuza kadar sürecektir yeni bir aşk bulacakları ise akıllarından dahi geçmiyordu. Bu o kadar doyurucu ve sonsuz bir aşktı ki, bundan sonra her şey gerçek olabilirdi. Her ikisi için de hayal bile edemeyecekleri yeni şeyler doğmuştu.

“Seni ne kadar sevdiğimden haberin var mı?” diye sordu Brenda.

“Biliyorum,” dedi Mike. “Çünkü ben de seni çok seviyorum.”

Birbirine sıkı sıkıya bağlı sakinleriyle Virgin River, kaybolmuş ruhlar için şimdiye kadar hep bir sığınak oldu. Ve yeni gelenler için her zaman yer var...

ABD Deniz Donanması'nda görev yapmış olan, Los Angeles Polis Departmanı memuru Mike Valenzuela görev sırasında ciddi şekilde yaralanmış ama umut ve çareyi Virgin River'da bulmuştu. Kasabanın ilk polisi olmayı kabul ettiğinde, bu kasabanın kalıcı bir sakini olduğunun farkındaydı artık. İki kere boşanmış ve birçok kadının gönlünü çalmıştı fakat denizci arkadaşlarının yakaladığı gibi mutlu bir ilişkinin, kalbini sonsuza dek ısıtacak özel bir kadının hasretini çekiyordu.

Çılgın bir suçlunun saldırısına maruz kalan Brie ölümün eşiğinden dönmüş, hayatı onun için tam bir kâbus olmuştu. Ne kadar cesur ve sert de olsa peşini bırakmayan korkularla yaşamaya mahkûmdu adeta.

Brie ağabeyini ziyaret için Virgin River'a geldiğinde hem Mike hem de onun için hayat sonsuza dek değişti. Mike sevdiği kadının acı dolu hatıralarını silmek için ölümü bile göze alacaktı.

“Robyn Carr, tutku ve merak duygusunun harmanlandığı harika aşk romanları yazıyor.”

New York Times çok satan yazarı Clive Cussler

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

₺ 22

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi